CLIVE CUSSLER

IZGUBLJENI GRAD

Clive Cussler

Izgubljeni grad

Na lokaciji drevnoga grada duboko ispod mora, koji su nazvali Izgubljenim gradom, jedna skupina znanstvenika krenula je u potragu za dokazima o iznenadnoj pojavi brzorastućega Gorgoninog korova. Ako bi se korovu dopustilo da se razmnožava, oceani bi se pretvorili u goleme mase vegetacije, plovidba morima postala bi nemoguća, luke bi se zatvorile, većina ribljih vrsta bi izumrla... Vrijeme koje stvaraju normalni oceanski ciklusi postalo bi kaotično, izbile bi bolesti i glad, milijuni ljudi bi umrli... Druga skupina otetih znanstvenika, koja je ne znajući uvučena u službu zla, u Izgubljenom je gradu pronašla eliksir života s kojim se eksperimentiralo i na ljudima: no, stvorena su užasna bića, napola ljudi - napola zvijeri... Besmrtnost je snažan motiv za zlo. Neustrašivi Kurt Austin s prelijepom znanstvenicom Skye upušta se u razrješavanje zagonetke Izgubljenog grada, s kojom je povezano ime stare, bogate i moćne obitelji Fauchard, čiji su pipci svugdje u svijetu gdje se spominje zlo...

Sadržaj:

Prolog

Poglavlje I

Poglavlje II

Poglavlje III

Poglavlje IV

Poglavlje V

Poglavlje VI

Poglavlje VII

Poglavlje VIII

Poglavlje IX

Poglavlje X

Poglavlje XI

Poglavlje XII

Poglavlje XIII

Poglavlje XIV

Poglavlje XV

Poglavlje XVI

Poglavlje XVII

Poglavlje XVIII

Poglavlje XIX

Poglavlje XX

Poglavlje XXI

Poglavlje XXII

Poglavlje XXIII

Poglavlje XXIV

Poglavlje XXV

Poglavlje XXVI

Poglavlje XXVII

Poglavlje XXVIII

Poglavlje XXIX

Poglavlje XXX

Poglavlje XXXI

Poglavlje XXXII

Poglavlje XXXIII

Poglavlje XXXIV

Poglavlje XXXV

Poglavlje XXXVI

Poglavlje XXXVII

Poglavlje XXXVIII

Poglavlje XXXIX

Poglavlje XL

Poglavlje XLI

Poglavlje XLII

Poglavlje XLIII

Poglavlje XLIV

Kraj

Prolog

Francuske Alpe, kolovoz 1914.

Visoko iznad uzvišene veličajnosti snijegom prekrivenih planina, Jules Fauchard borio se za život. Nekoliko trenutaka prije, njegov je zrakoplov naletio na nevidljivi zračni zid tako snažno da mu se čeljust sklopila. Sada su uzlazne i silazne zračne struje bacakale njegovu laganu letjelicu poput zmaja na niti. Fauchard se suprotstavljao turbulenciji koja mu je okretala unutrašnje organe vještinom što su mu vježbom stvorili strogi francuski instruktori letenja. Zatim iziđe iz problematičnog zračnog prostora, uživajući u mirnom letu, nesvjestan činjenice da će mu to umalo donijeti kraj.

Kad je napokon stabilizirao zrakoplov, Fauchard popusti najprirodnijem ljudskom nagonu. Zatvori umorne oči. Kapci mu zatrepere i polako se opuste, a zatim se zatvore kao da su otežani olovom. Njegov um odlebdi u sjenovito carstvo nemara. Brada mu klone na prsa. Prsti popuste stisak na kontrolnoj palici. Sitna crvena letjelica pijano se zanese u ono što su francuski piloti zvali perte de vitesse, ili gubitak puta, nagnuvši se na jednu stranu kao preludij kovitlu.

Na sreću, Fauchardovo unutrašnje uho zamijetilo je promjenu u ravnoteži, i u njegovom snenom mozgu oglasi se alarm.

Glava mu se trgne uvis i on se probudi u izmaglici, pokušavajući s naporom ovladati svojim zamućenim mislima. Njegov je drijemež trajao svega nekoliko sekunda, ali za to vrijeme zrakoplov je izgubio stotine stopa visine i upravo kretao u poniranje. Krv mu je tutnjila u glavi. Srce mu je divlje udaralo u prsima, kao da će eksplodirati.

Francuske letačke škole podučavale su pilote pripravnike da upravljaju zrakoplovom jednako laganim dodirom kao što pijanist dodiruje tipke klavira, i Fauchardovi beskrajni sati vježbe sada su pokazivali svoju vrijednost. Pokretom laganim poput pera, nježno je upravljao kontrolama, izravnavajući zrakoplov i pazeći da pritom ne preoptereti motor. Zadovoljan što je stabilizirao letjelicu, on ispusti dah koji je zadržavao i proguta zrak, tako da mu arktička hladnoća udari u pluća poput komadića stakla.

Oštra bol trgne ga iz letargije. Fauchard se razbudi i prizove mantru koja je poticala njegovu odlučnost tijekom očajničke misije. Njegove smrznute usne odbijale su se skupiti na suglasnicima, ali riječi su mu vrišteći odzvanjale u mozgu.

Ako ne uspiješ, milijuni će umrijeti.

Fauchard čvrsto stisne čeljust s obnovljenom odlučnošću. Protrlja letačke naočale i ukloni s njih mraz, pa proviri preko ruba pilotske kabine. Alpski je zrak bio čist poput finog kristala, a čak su se i najudaljeniji detalji jasno isticali, kao na dubokom reljefu. Nizovi planinskih vrhova nalik na zupce pile gubili su se iza obzora, a minijaturna sela držala su se uz bokove zelenih alpskih dolina. Paperjasti bijeli oblaci bili su poslagani poput hrpa svježe ubranog pamuka. Nebo je sjajilo plavim intenzitetom. Ljetni snijeg koji je pokrivao nazubljene vrhove zalazeće je sunce okupalo blagim ružičastim tonom s nebesko plavom nijansom.

Fauchard ispuni svoje crvenilom obrubljene oči ovom veličanstvenom ljepotom, dok je nagnuo uho i osluškivao ispušni zvuk što je proizvodio četverotaktni rotirajući motor Gnome s osamdeset konjskih snaga koji je davao pogon zrakoplovu Morane Saulnier N. Sve je bilo dobro. Motor je zujao kao i prije njegovoga gotovo fatalnog drijemeža. Fauchard je bio zadovoljan, ali opasnost koju je prebrodio poljuljala je njegovo samopouzdanje.

Zapanjilo ga je što je osjetio jednu nepoznatu emociju.

Strah. Ne od smrti, već od neuspjeha. Usprkos njegovoj čeličnoj volji, bolni mišići podsjećali su ga na to da je čovjek od krvi i mesa kao i svi drugi.

Otvorena kabina nije mu dopuštala mnogo kretanja, a tijelo mu je bilo zatvoreno u krznom podstavljeni kožni kaput na debelom puloveru od shetlandske vune s ovratnikom, i dugim donjim rubljem. Vuneni šal štitio mu je vrat. Kožna kaciga prekrivala mu je glavu i uši, a ruke su mu bile zatvorene u izolirajuće kožne rukavice. Na nogama je imao planinarske čizme podstavljene krznom. Iako je bio odjeven za polarne uvjete, ledena hladnoća prodrla mu je do kostiju i otupjela mu pažnju. To je bilo opasno. Morane Saulnier bio je težak za upravljanje i zahtijevao je nepodijeljenu pažnju.

Suočen s umorom koji ga je nagrizao, Fauchard se držao svoje normalnosti usredotočenom tvrdoglavošću koja ga je učinila jednim od najbogatijih industrijalaca na svijetu. Žestoku odlučnost još su otkrivale njegove oči, sive poput kremena i prkosan položaj brade. S dugim nosom, Fauchardov profil podsjećao je na orlove čije su glave krasile obiteljski grb na repu njegovog zrakoplova.

On prisili svoje otupjele usne da se pokrenu.

Ako ne uspiješ, milijuni će umrijeti.

Moćan glas koji je unosio strah u europske dvorane moći izišao mu je iz grla poput kriještanja, bijedan zvuk utopio se u urliku motora i fijuku zraka, ali Fauchard zaključi da je zaslužio nagradu.

On posegne u čizmu i izvadi vitku srebrenu pljosku. Odvrne čep s poteškoćom zbog debelih rukavica, i povuče gutljaj iz pljoske. Ljuta rakija bila je napravljena od grožđa koje je uzgajao na svojem imanju i bila je gotovo čisti alkohol. Toplina mu je tekla kroz tijelo.

Nakon što se tako obodrio, zaljulja se na sjedalu, zamigolji prstima nogu i ruku i spusti ramena. Dok mu se krv vraćala u udove, on pomisli na toplu švicarsku čokoladu i svježi kruh s otopljenim sirom što su ga čekali s druge strane planina. Debele usne pod grmolikim brkovima izduže se u ironičan osmijeh. Bio je jedan od najbogatijih ljudi na svijetu, ali razveselila ga je pomisao na seljački obrok. Pa neka bude tako.

Fauchard odvoji trenutak da čestita sam sebi. Bio je on pedantan čovjek i njegov plan bijega funkcionirao je savršeno.

Obitelj ga je čuvala nakon što je iznio svoje nepoželjne stavove pred vijećem. Ali, dok je vijeće odlučivalo o njegovoj sudbini, pobjegao je čuvarima uz kombinaciju sreće i odvlačenja pažnje.

Pravio se da je previše popio i rekao je svojem batleru, kojega je plaćala njegova obitelj, da ide na spavanje. Kad je sve utihnulo, tiho se iskrao iz svoje spavaće sobe, pa iz dvorca, i došao do mjesta u šumi gdje je bio skriven bicikl. Noseći svoj dragocjeni teret u naprtnjači, prošao je kroz šumu do

zrakoplovne luke. Njegov zrakoplov je bio napunjen gorivom i spreman za pokret. Poletio je u zoru, i spustio se dvaput na skrivenim lokacijama gdje su njegovi najvjerniji sljedbenici ostavili gorivo.

On isprazni pljosku i pogleda kompas i sat. Bio je na pravom putu, i kasnio je samo nekoliko minuta. Niži vrhovi pred njim pokazivali su da se bliži kraju svojega dugog putovanja. Uskoro će sletjeti u Zuerich.

Razmišljao je o tome što će reći papinom emisaru, kad mu se učini da je jato uplašenih ptica poletjelo s desnog krila. On pogleda udesno i ugleda, na svoj očaj, da su ptice zapravo komadi tkanine koji su se otrgnuli s okvira krila, ostavljajući rupu široku nekoliko inča. Moglo je postojati samo jedno objašnjenje. Krilo je pogođeno hicem iz vatrenog oružja, a visoki urlik motora prekrio je buku.

Reagirajući instinktivno, Fauchard nagne zrakoplov ulijevo, pa udesno, okrećući se poput lastavice u letu. Dok je očima pretraživao nebo, ugleda šest dvokrilaca koji su letjeli u formaciji pod njim. S nevjerojatnim mirom, Fauchard ugasi svoj motor kao da se sprema odlebdjeti na tlo.

Morane Saulnier počne padati poput kamena.

U normalnim okolnostima, ovaj potez bio bi samoubilački, jer ga je doveo unutar ciljnika njegovih protivnika. Ali Fauchard je prepoznao da su zrakoplovi koji ga napadaju marke Aviatik.

Njemački zrakoplov francuskog dizajna imao je ugrađeni Mercedesov motor, i izvorno je bio namijenjen izviđanju. Što je još važnije, strojnica postavljena ispred strijelca mogla je pucati samo uvis.

Nakon što se spustio nekoliko stotina stopa, on nježno prilagodi krilca i njegov zrakoplov nađe se iza formacije Aviatika. On izravna nos svojeg zrakoplova prema najbližem Aviatiku i pritisne otponac.

Hotchkissov top zaštekće i svijetleći meci pogode rep mete. Iz zrakoplova izbije dim, a nakon toga plamen obavije trup.

Aviatik započne dug spiralni pad prema tlu. Nekoliko dobro usmjerenih rafala oborilo je još jedan Aviatik s lakoćom lovca koji gađa pripitomljene fazane. Fauchard je oborio zrakoplove tako brzo da drugi piloti nisu shvatili kako ih napada sve dok nisu ugledali tragove masnog crnog dima iz zrakoplova koji su ponirali prema zemlji. Precizna formacija počela se raspadati po šavovima.

Fauchard prekine napad. Njegove mete su se raspršile i element iznenađenja više nije bio na njegovoj strani. Umjesto toga, on pokrene Morane Saulnier u uspon pod oštrim kutom, sve do trbuha jednog oblačića.

Dok su maglovite sive stijenke skrivale njegov zrakoplov od neprijateljskih očiju, Fauchard izravna

letjelicu i provjeri oštećenja. Bilo je otrgnuto toliko tkanine da su se vidjeli drveni okviri krila. Fauchard tiho opsuje. Nadao se da će izjuriti iz oblaka i pobjeći Aviaticima zahvaljujući superiornoj brzini svojeg zrakoplova, ali oštećeno krilo ga je usporavalo.

Budući da nije mogao pobjeći, morao je ostati i boriti se.

Fauchard je bio slabiji brojem i naoružanjem, ali letio je u jednom od najboljih zrakoplova svojeg vremena. Morane Saulnier bio je razvijen iz trkaćeg zrakoplova, i iako je bio težak za upravljanje, bio je nevjerojatno agilan i reagirao je i na najmanji dodir. U vrijeme u kojem su većina zrakoplova bili dvokrilci, Morane Saulnier bio je jednokrilac s krilima smještenim na sredinu trupa. Od elise s krilcima oblikovanim poput metka pa do trokutasteg repa, Morane Saulnier bio je dug samo 22 stope, ali po svim je kriterijima bio smrtonosan, zahvaljujući uređaju koji će unijeti revoluciju u zračno ratovanje.

Saulnier je razvio sinkronizirani mehanizam koji je omogućavao da strojnica puca kroz elisu. Sustav je bio brži od novih strojnica, koje su ponekad pucale nepravilnim ritmom, pa su metalni odbojnici štitili krilca elise od zalutalih metaka.

Pripremajući se za bitku, Fauchard posegne pod sjedalo i njegovi prsti dodirnu hladni metal sefa. Pokraj kutije bila je vrećica od purpurnog baršuna, i

on je izvadi i stavi u krilo. Upravljajući zrakoplovom koljenima, on izvadi čeličnu kacigu drevnog dizajna iz vrećice i prevuče prstima po izrezbarenoj površini. Metal je bio ledeno hladan na dodir, ali činilo se da toplina zrači iz njega, i da mu struji kroz cijelo tijelo.

On stavi kacigu na glavu. Bez problema je sjela na kožno pokrivalo, i bila je savršeno balansirana. Kaciga je bila neobična, jer njezin je vizir bio oblikovan poput ljudskog lica čiji su brkovi i nos ptice grabljivice nalikovali Fauchardovima. Vizir mu je ograničavao vidljivost i on ga podigne iznad čela.

Zrake sunčeve svjetlosti probijale su se u tamnicu oblaka i njegov se zaklon prorijedio. Letio je kroz pramenove koji su označavali rub oblaka i izbio na dnevno svjetlo.

Aviatici su kružili pod njim poput jata gladnih morskih pasa oko broda koji tone. Ugledali su Moranea i počeli se uspinjati.

Vodeći Aviatik sklizne pod Fauchardov zrakoplov i uđe u domet za paljbu. Fauchard oštro povuče svoj sigurnosni pojas kako bi se osvjedočio da je čvrsto zategnut, a tada pokrene nos svojeg zrakoplova uvis, uspinjući se u velikoj petlji unatrag.

Visio je naglavce u pilotskoj kabini, zahvaljujući francuskom instruktoru koji ga je podučio ovom manevru izbjegavanja. On dovrši

petlju i izravna se, našavši se iza Aviatika. Zatim otvori paljbu na najbliži zrakoplov, ali ovaj skrene i počne ponirati pod strmim kutom.

Fauchard je ostao na repu zrakoplovu, uživajući u uzbuđenju toga što je postao lovac, a ne plijen. Aviatik se izravna i oštro skrene, pokušavajući doći iza Faucharda. Manji zrakoplov s lakoćom ga je slijedio. Potez je doveo Aviatik do ulaza u široku dolinu. Budući da mu Fauchard nije davao mnogo prostora za manevriranje, letio je ravno u nju.

Čuvajući streljivo poput škrtca, Fauchard je ispaljivao kratke rafale iz Hotchkissa. Aviatik se prevrne ulijevo, pa udesno, i svijetleći metci prozuje s obje strane zrakoplova. On se spusti, pokušavajući ostati ispod Faucharda i njegove smrtonosne strojnice.

I opet, Fauchard se pokuša izravnati radi preciznog pogotka. I opet, Aviatik se spusti niže.

Zrakoplovi su letjeli nad poljima brzinom od stotinu milja na sat, na jedva pedeset stopa iznad tla. Stada uplašenih krava razbježaia su se poput lišća otpuhanog vjetrom.

Aviatik je uspijevao ostati izvan Fauchardovih ciljnika. Obrisi tla koji su promicali pod njima doprinosili su poteškoćama ciljanja.

Krajolik se kretao u izmaglici livada i lijepih seoskih kućica. Farme su postajale sve bliže i sve

gušće. Fauchard je ispred mogao vidjeti krovove grada, na mjestu gdje se dolina sužavala.

Aviatik je slijedio rijeku koja je vijugala prema središtu doline, izravno u smjeru grada. Pilot je letio tako nisko da su mu kotači gotovo dodirivali vodu. Pred njima, kameni most pružao se preko rijeke na mjestu gdje je ona ulazila u grad.

Fauchardov prst pritisne otponac, no u tom trenutku nad njim se nadvije sjena koja mu razbije koncentraciju. On podigne pogled i ugleda kotače i trup još jednog Aviatika na manje od 50 stopa iznad sebe. Spuštao se sve niže, pokušavajući ga prisiliti prema dolje. On pogleda Aviatik pred sobom. Počeo se uspinjati kako bi izbjegao sudar s mostom.

Pješaci koji su prelazili most ugledali su tri zrakoplova koji su se približavali, i potrčali su kako bi spasili žive glave. Pospani stari vučni konj koji je vukao kola preko mosta propeo se na stražnje noge prvi put u mnogo godina kad je Aviatik preletio na nekoliko jarda iznad kočijaševe glave.

Zrakoplov koji je letio iznad Faucharda spusti se kako bi ga prisilio da se zabije u most, ali on u posljednji čas povuče svoju kontrolnu palicu prema sebi i otpusti papučicu za gas. Morane Saulnier poskoči uvis i ponese ga između mosta i Aviatika. Sijeno eksplodira u trenutku kad su kotači zrakoplova pogodili teret kola, ali Fauchard je zadržao kontrolu nad zrakoplovom, pokrenuvši ga

uvis nad krovove grada. Zrakoplov u Fauchardovom repu povukao je palicu sekundu kasnije.

Prekasno. Manje agilan od jednokrilca, Aviatik se zabije u most i eksplodira u vatrenoj kugli. Drugi Aviatik koji se jednako sporo uspinjao zakvači oštar vrh crkve, koji mu raspara trbuh. Zrakoplov se u letu raspadne u tisuću dijelova.

Idi s Bogom vikne Fauchard promuklo, dok je okretao zrakoplov k izlazu iz doline.

U daljini se pojave dvije točkice, koje su se brzo kretale prema njemu. Utjelovile su se u posljednje pripadnike eskadrile Aviatika.

Fauchard usmjeri svoju letjelicu ravno među zrakoplove koji su se približavali. Usne mu se rašire u osmijeh. Htio je pokazati obitelji što misli o njihovim pokušajima da ga zaustave.

Bio je dovoljno blizu da vidi promatrače na prednjim mjestima. Onaj s lijeve strane uperi nešto što je izgledalo poput štapa, i on ugleda bljesak svjetlosti.

Začuje mekani zvuk tunk i osjeti kao da mu je netko gurnuo usijani žarač u trup. Prožme ga hladnoća kada shvati kako se promatrač u Aviatiku dovinuo jednostavnijoj, ali pouzdanijoj tehnologiji pucao je na Faucharda iz karabina.

On refleksno trgne kontrolnu palicu i noge mu se zgrče. Zrakoplovi projure pokraj njega s obje strane. Ruka mu omlitavi na kontrolnoj palici, i

letjelica počne gubiti smjer. Topla krv iz njegove rane tekla je u lokvu na sjedalu. U ustima je imao okus poput bakra i s teškoćom se usredotočio na let.

On skine rukavice, otkopča pojas i posegne pod sjedalo. Oslabjelim prstima zgrabi ručku metalnog sefa. Položi ga na sjedalo, uhvati vrpcu koja je prolazila kroz ručicu i pričvrsti je za zapešće.

Prizivajući posljednje rezerve snage, on se uspravi i nagne iz kabine. Zakotrlja se van, i tijelo mu udari u krilo i odbije se.

Prsti mu automatski potegnu uzicu, i jastuk na kojem je sjedio, otvori se padobran od svile uhvati zrak.

Crna zavjesa spuštala mu se na oči. Vidio je obrise hladnoga, plavog jezera i ledenjaka.

Nisam uspio.

Osjećao je više šok nego bol, i duboku i ljutitu tugu.

Milijuni će umrijeti.

On iskašlje krvavu pjenu, a tada izgubi svijest. Visio je u svojem remenju od padobrana, laka meta za jednog od Aviatika koji je proletio pokraj njega.

Nije osjetio metak koji mu se probio kroz kacigu i zabio u lubanju.

Dok je sunce blještalo odražavajući se od njegove kacige, plutao je sve niže dok ga planine nisu prigrlile u svoja njedra.

Poglavlje I

Škotski Orkney, sadašnjost

Jodie Michaelson se pušila od bijesa.

Ranije te večeri, ona i tri preostala natjecatelja u TV emisiji Brodolomci morali su hodati u teškim čizmama po debelom užetu rastegnutom iznad tri stope visokog kamenog nasipa. Ova akrobacija nazvana je Vikinško iskušenje vatre. Nizovi baklja gorjeli su s obje strane konopca, dodajući osjećaj drame i rizika, iako je linija vatre zapravo bila udaljena šest stopa. Kamere su snimale iz niskog ugla, tako da je hod izgledao mnogo opasniji no što je bio.

Ono što nije bilo lažno bio je način na koji su producenti željeli dovesti natjecatelje do ruba nasilja.

"Brodolomci¨ je bila najnovija od reality emisija koje su se pojavljivale poput gljiva poslije kiše nakon uspjeha Opstanka i Faktora straha. Bila je to ubrzana kombinacija tih emisija, s ubačenim urlanjem poput onoga iz Jerry Springera.

Osnovna ideja bila je jednostavna. Deset sudionika moralo je proći niz testova tijekom tri tjedna. Oni koji nisu uspjeli, ili su drugi glasovali

protiv njih, morali su napustiti otok. Pobjednik će zaraditi milijun dolara, uz bonus bodove, koji kao da su se dodjeljivali na temelju toga koliko se sudionici odvratno ponašaju jedni prema drugima. Ova emisija bila je još okrutnija od prethodnih, i producenti su smišljali trikove kako bi pojačali napetost.

Dok su druge emisije bile vrlo natjecateljske, Brodolomci su bili otvorena borba.

Ideja emisije djelomično je bila utemeljena na tečaju preživljavanja Outward Bound, gdje su sudionici morali živjeti od plodova prirode. Za razliku od drugih emisija s opstankom, koje su se odvijale na tropskim otocima s tirkiznom vodom i palmama koje se njišu, Brodolomci su se snimali na škotskim Orkneyima. Natjecatelji su se iskrcali u replici vikinškog broda, pred publikom sastavljenom od morskih ptica.

Otok je bio dug dvije i širok jednu milju. Sastojao se uglavnom od kamenja koje je neka kataklizma prije više eona oblikovala u čvorove i pukotine, s nekoliko zakržljalih stabala ovdje i ondje, i s plažom od grubog pijeska gdje se snimao veći dio akcije. Vrijeme je bilo blago, osim noću, a kolibice prekrivene kožom bile su podnošljive.

Ova je kamenita točkica bila toliko beznačajna da ju je lokalno stanovništvo zvalo Otočić. Ovo je izazvalo urnebesno smiješan razgovor između

producenta Syja Parisa, i njegovog pomoćnika Randya Andlemana.

Paris je proživljavao jedan od svojih tipičnih napada bijesa.

Ne možemo snimati avanturističku emisiju na mjestu zvanom Otočić, za ime Božje. Moramo ga nekako preimenovati.

Njegovo lice zasja. Nazvat ćemo ga Otok lubanja.

Ne sliči lubanji, reče Andleman. Više nalikuje prepečenom jajetu.

To je dovoljno blizu, reče Paris prije no što je odjurio.

Jodie, koja je bila svjedok razgovora, izmamila je osmijeh od Andlemana kad je rekla; Mislim da prilično sliči lubanji tupog producenta TV emisija.

Testovi su se uglavnom sastojali od odvratnih stvari, kao što su trganje i žderanje živih krava ili ronjenje u spremniku punom jegulja. To je jamčilo da će gledateljima pozliti i da će gledati sljedeći zadatak, kako bi vidjeli koliko gadne stvari mogu postati. Čini se da su neki od natjecatelja izabrani zbog svoje agresivnosti i zloće.

Vrhunac će nastupiti kada posljednja dva natjecatelja provedu noć loveći jedan drugoga uz pomoć teleskopa za noćno gledanje i oružja za paintball što je zasnovano na kratkoj priči

Najopasniji plijen. Onaj koji preživi dobiva za nagradu još milijun dolara.

Jodie je bila nastavnica tjelesnog iz Orange Countya u Kaliforniji. Imala je fantastično tijelo u bikiniju, iako su njezine obline bile neprimjetne pod debelom odjećom. Imala je dugu, plavu kosu i brzu inteligenciju koju je prikrila kako bi došla u emisiju. Svi natjecatelji bili su predstavnici nekog tipa, ali Jodie je odbijala igrati ulogu kurvice koju su joj namijenili producenti.

U posljednjem kvizu za pozitivne i negativne bodove, njoj i drugima postavljeno je pitanje je li školjka riba, mekušac ili automobil. Kao stereotipna plavuša iz emisije, trebala je reći automobil.

Ne bih mogla živjeti s nečim takvim kad bih se vratila u civilizaciju.

Od debakla s kvizom, producenti su joj davali snažne naznake da bi trebala otići. Dala im je priliku da je izbace kad joj je u oko upala mrvica i kad je doživjela neuspjeh u hodu po vatri. Preostali članovi plemena okupili su se oko vatre s ozbiljnim izrazima lica, a Paris dramatično joj je izrekao zapovijed da napusti klan i uđe u Valhallu, Issusse.

Dok je odlazila od logorske vatre, bjesnila je na sebe što je pala na testu. Ali njezin je korak ipak bio poletan. Nakon samo nekoliko tjedana s ovim luđacima, bilo joj je drago što odlazi s otoka. Bio je to krajolik grube ljepote, ali umorila se od zabijanja

noževa u leđa, manipulacije i opće podlosti kojoj su natjecatelji morali pribjeći zbog sumnjive časti da ih love poput bijesnog psa.

Iza Vratnica Valhalle, načinjenih od plastičnih kitovskih kostiju, nalazila se velika prikolica kuća koja je bila sjedište producentske ekipe. Dok su pripadnici klana spavali u šatorima od kože i jeli bube, ekipa je uživala u toplini, udobnim krevetima i gurmanskim obrocima. Kad bi natjecatelj bio izbačen iz igre, prenoćio bi u prikolici, sve dok ga idućeg jutra ne bi pokupio helikopter.

Loša sreća, reče Andleman, koji ju je dočekao na vratima. Andleman je bio duša od čovjeka, živa suprotnost svojem nemilosrdnom šefu.

Da, stvarno loša. Topli tuševi. Topli obroci. Mobiteli.

Dovraga, sve to imamo i ovdje.

Ona se osvrne oko sebe gledajući udobnu prostoriju.

Primijetila sam.

Ono tamo je tvoj ležaj, reče on. Uzmi si piće iz bara, a u hladnjaku imaš izvrsnu paštetu koja će ti pomoći u dekompresiji. Moram pomoći Syju. Najedi se do besvijesti.

Hvala, i hoću.

Ona priđe baru i odmah si napravi martini Beefeater. Pašteta je stvarno bila izvrsna. Radovala se povratku kući. Bivši natjecatelji uvijek bi prošli

kroz nekoliko TV talk showova kako bi olajavali ljude koje su ostavili za sobom. Laka zarada. Ona se ispruži u udobnom naslonjaču. Nakon nekoliko minuta, alkohol ju je uspavao.

Probudila se naglo. U snu, čula je prodorne vriskove, poput morskih ptica koje se gnijezde ili djece na igralištu, uz viku i dreku u pozadini.

Čudno.

Ona ustane, priđe vratima i oslušne. Pitala se je li Sy smislio još neki oblik ponižavanja. Možda su on i ostali plesali divlji ples oko vatre.

Ona oprezno krene putom koji je vodio k plaži. Buka je postala glasnija, frenetičnija. Nešto je pošlo jako ukrivo. Ovo su bili vriskovi straha i boli, a ne uzbuđenja. Ona ubrza i projuri kroz Vratnice Valhalle. Ono što je vidjela izgledalo je poput prizora sa slike Pakla Hieronymusa Boscha. Natjecatelje i ekipu napadala su strašna stvorenja koja su izgledala napola kao ljudi, a napola kao životinje. Divlji napadači su režali, obarali žrtve i kidali ih pandžama i zubima. Vidjela je kako pada Sy, a zatim i Randy. Prepoznala je nekoliko tijela koja su ležala na plaži okrvavljena i unakažena.

U treperavom svjetlu vatre, Jodie je vidjela da napadači imaju dugu, prljavu bijelu kosu koja im se spuštala do ramena. Lica nisu bila nalik bilo čemu što je ikada vidjela, strašne, iskrivljene maske.

Jedan stvor prinese ustima otrgnutu ruku koju je držao. Jodie si nije mogla pomoći ona vrisne... a drugi stvorovi prekinu svoju bezbožnu gozbu i zagledaju se prema njoj usplamtjelim očima koje su sjajile crvenom bojom.

Htjela je povratiti, ali jurili su prema njoj poluuspravnim trkom.

Ona potrči spašavajući život.

Prva joj je pomisao bila prikolica, ali bila je dovoljno pribrana da shvati kako bi tamo bila zarobljena.

Krenula je prema kamenitoj uzvisini, a stvorovi su je slijedili njuškajući poput krvosljednika. U mraku, ona izgubi tlo pod nogama i padne u jednu pukotinu. Nije ni znala da joj je ta nezgoda spasila život. Njezini su lovci izgubili njen miris.

Jodie je pri padu natukla glavu. Osvijestila se jednom, i učinilo joj se da čuje grube glasove i hice iz vatrenog oružja. Zatim se opet onesvijesti.

Idućeg jutra, kad je stigao helikopter, još je uvijek ležala u nesvijesti. Kad je posada pretražila otok i napokon pronašla Jodie, došli su do zapanjujućeg otkrića.

Svi su drugi nestali.

Poglavlje II

Monemvassia, Peloponez u Grčkoj

U noćnoj mori koja mu se stalno ponavljala, Angus MacLean bio je vezana koza koju je vrebao gladni tigar, čije su ga žute oči promatrale iz sjena džungle. Duboko režanje postepeno se pojačavalo, sve dok mu nije ispunilo uši. Tigar je tada skočio. Mogao je osjetiti njegov smrdljivi zadah iz ralja, i njegove oštre očnjake kako mu se zabijaju u vrat. Napinjao je svoj ovratnik u uzaludnom pokušaju da pobjegne. Njegovo bijedno, uplašeno meketanje pretvorilo se u očajnički jauk... i on se probudi prekriven hladnim znojem, dok su mu se prsa podizala, a pokrivač bio vlažan od znoja.

MacLean se iskobelja iz svojeg uskog kreveta i otvori žaluzine. Grčko sunce zapljusne okrečene zidove prostorije koja je bila ćelija monaha. On navuče kratke hlače i T majicu, pa sandale, i iziđe napolje, trepćući očima zbog bljeska safirno plavog mora. Udaranje srca polako mu se smirivalo.

Duboko udahne miomiris divljeg cvijeća koje je okruživalo manastir na dva kata. Čekao je dok mu ruke nisu prestale drhtati, a zatim krenuo na jutarnje

pješačenje koje se pokazalo najboljim lijekom za njegove uništene živce.

Manastir je izgrađen u sjeni masivne stijene, visoke nekoliko stotina stopa, koju su turistički vodiči često nazivali Grčkim Gibraltarom. Kako bi došao do vrha, popeo se putom koji je vodio uz vrh drevnog zida. Prije više stoljeća, stanovnici donjeg gradića povlačili bi se iza bedema kako bi se branili od napadača. Od sela koje je nekada u vrijeme opsade moglo smjestiti cijelu populaciju gradića sada su ostale samo ruševine.

S vrha vidikovca koji su mu nudili ruševni temelji stare bizantinske crkve, MacLean je mogao vidjeti miljama daleko. Nekoliko šarenih ribarskih čamaca bilo je razbacano uokolo. Sve je bilo naizgled mirno. MacLean je znao da mu ovaj jutarnji ritual daje lažan osjećaj sigurnosti. Ljudi koji su ga lovili neće se otkriti dok ga ne ubiju.

Lutao je ruševinama poput duha beskućnika, zatim se spustio niz zid i vratio se do blagovaonice na drugom katu manastira. Manastir iz petnaestog stoljeća bio je jedna od tradicionalnih zgrada koje je grčka država nudila kao gostinjske kuće diljem zemlje. MacLean se trudio dolaziti na doručak nakon što bi svi drugi gosti krenuli u razgledanje okoliša.

Mladić koji je čistio u kuhinji nasmiješi se i reče; Kalimera, doktore MacLean.

Kalimera, Angelo, odgovori MacLean. On dodirne glavu kažiprstom. Jesi li zaboravio?

Angelove oči zasjaje. Da. Jako mi je žao, gospodine MacLean.

U redu je. Žao mi je što te opterećujem svojim čudnim zahtjevima, reče MacLean svojim blagim škotskim naglaskom.

Ali, kao što sam već rekao, ne želim da ljudi misle kako im mogu pomoći s pokvarenim želucima i trboboljama.

Ah. Naravno, gospodine MacLean. Shvaćam.

Angelo mu donese zdjelu svježih jagoda, lubenica i gustog grčkog jogurta, s preljevom od lokalnog meda i badema, i šalicu jake crne kave. Angelo je bio mladi monah koji je radio i kao domaćin. Bio je u ranim tridesetima, tamne kovrčave kose i naočitog lica koje je obično bilo rašireno u svetački osmijeh. Bio je kombinacija kuhara, njegovatelja, domaćina i vratara. Nosio je običnu radnu odjeću, a jedini znak njegovog zavjeta bilo je uže labavo vezano oko njegovog struka.

Dva čovjeka razvila su čvrsto prijateljstvo tijekom nekoliko tjedana koliko je MacLean gostovao ovdje. Svakoga dana nakon što bi Angelo dovršio svoj posao oko doručka, razgovarali bi o zajedničkom interesu, bizantskoj civilizaciji.

MacLeanu je istraživanje povijesti služilo kao odmor od intenzivnog posla istraživačkog kemičara.

Prije više godina njegovo ga je istraživanje odvelo u Mystru, nekadašnje središte bizantinskog svijeta. Putovao je niz Peloponez i naišao na Monemyassiu. Uska, vijugava cesta pokraj mora bila je jedini prilaz gradiću, labirintu uskih ulica i aleja s druge strane zida čije su jedne vratnice i dale ime Monemyassiji. MacLean je bio opčinjen ljepotom mjesta. Obećao je sam sebi da će se jednoga dana vratiti, ali nije mislio da će pobjeći ovamo kako bi spasio život.

Projekt je u početku bio tako nevin. MacLean je predavao naprednu kemiju na Sveučilištu u Edinburghu, kad su mu ponudili posao iz snova, čisti istraživački rad koji je volio. Prihvatio je taj položaj i uzeo odmor. Bacio se na posao, i nisu mu smetali prekovremeni sati i intenzivna tajnovitost. Vodio je jedan od nekoliko timova koji su radili na enzimima, složenim proteinima koji su stvarali biokemijske reakcije.

Znanstvenici projekta bili su smješteni u udobnom naselju na francuskom ladanju, i nisu imali mnogo dodira s vanjskim svijetom. Jedan kolega u šali je njihovo istraživanje nazvao Projekt Manhattan. Izolacija nije smetala MacLeanu, jer bio je neženja i nije imao bliskih rođaka. Malo njegovih kolega se žalilo. Astronomske plaće i izvrsni uvjeti rada bili su dovoljna kompenzacija.

Zatim je projekt krenuo uznemirujućim smjerom. Kad su MacLean i drugi postavili pitanja,

rečeno im je da ne brinu. Poslali su ih kući i rekli im da čekaju dok rezultati njihovog rada ne budu analizirani. MacLean je otišao u Tursku kako bi izučavao ruševine. Kad se nekoliko tjedana kasnije vratio u Škotsku, njegova je telefonska sekretarica zabilježila nekoliko spuštanja slušalice i čudnu telefonsku poruku bivšeg kolege. Znanstvenik je pitao MacLeana je li čitao novine i zamolio ga da ga hitno nazove. MacLean je pokušao doći do čovjeka, ali saznao je kako je ovaj poginuo nekoliko dana prije u prometnoj nesreći.

Kasnije, kad je MacLean provjeravao svoju poštu, otkrio je paket koji mu je znanstvenik poslao prije smrti. Debela omotnica bila je puna isječaka iz novina koji su opisivali niz smrti u nesretnim slučajevima. Dok je čitao isječke, niz kralježnicu su mu prolazili trnci. Sve su žrtve bili znanstvenici koji su s njim radili na Projektu.

U poruci koja je bila u paketu pisalo je ″Bježi ili umri¨!

MacLean je htio vjerovati kako su nesreće bile slučajnost, iako je to išlo protiv njegovoga znanstvenog instinkta. No, nekoliko dana nakon što je pročitao isječke, kamion je pokušao izgurati njegov Mini Cooper s ceste. Začudo, prošao je sa samo nekoliko ogrebotina, ali prepoznao je vozača kamiona kao jednog od tihih čuvara koji su pazili na znanstvenike u Anodyneu.

Kakva je bio budala.

MacLean je znao da mora pobjeći. Ali kamo? Na pamet mu je pala Monemyassia. Bilo je to popularno odmaralište za Grke s kopna. Većina stranaca koji su posjećivali stijenu dolazili su samo na jedan dan. A sada je bio tu.

Dok je MacLean razmišljao o događajima koji su ga doveli ovamo, Angelo mu priđe s primjerkom International Herald Tribunea. Monah je morao obaviti neke zadatke, ali vratit će se za sat vremena. MacLean klimne i srkne svoju kavu, uživajući u snažnom okusu. On preskoči uobičajene vijesti o ekonomskim i političkim krizama. Tada mu pogled padne na naslov u vijestima iz inozemstva

Preživjela izjavila da su čudovišta pobila sudionike i tv ekipu.

Radilo se o škotskom otoku u Orknevima. Zainteresiran, on pročita priču. Sastojala se od samo nekoliko odlomaka, ali kad je završio, ruke su mu drhtale. Opet je pročitao članak, sve dok mu se riječi nisu zamutile pred očima.

Dragi Bože, pomisli on. Dogodilo se nešto strašno.

On smota novine i iziđe van, stane na blagotvornoj svjetlosti sunca i donese odluku.

Zatim pođe do gradskih vrata i unajmi taksi do trajektnog ureda na prilaznoj cesti. Tamo kupi kartu za hidrogliser do Atene sljedećeg dana. Nakon toga

vrati se u svoju sobu i zapakira ono malo stvari koje je imao. Što sada? On se odluči pridržavati svoje uobičajene rutine za posljednji dan, pođe u otvoreni kafić i naruči čašu hladne limunade.

Bio je zadubljen u svoje novine, kada shvati da mu se netko obraća. On podigne pogled i ugleda srednjovječnu gospođu u poliesterskih hlačama s cvjetnim dezenom i bluzom kako stoji pokraj njegovog stola držeći fotoaparat.

Žao mi je što vas prekidam, reče ona s ljubaznim osmijehom.

Biste li nam pomogli? Moj suprug i ja...

Turisti su često molili MacLeana da ih fotografira. Bio je visok i mršav, i sa svojim plavim očima i prosijedom kosom odudarao je od nižih i tamnijih Grka.

Čovjek je sjedio za obližnjim stolom i smiješio se MacLeanu. Njegovo je pjegavo lice bilo crveno od previše sunčanja. MacLean klimne i uzme fotoaparat iz ženine ruke. Slikao je par nekoliko puta, pa im vratio aparat.

Hvala vam lijepo reče žena otvoreno. Ne znate koliko nam znači da imamo ovo u svojem putnom albumu.

Amerikanci?, reče MacLean. Njegova želja za razgovorom na engleskom prevladala je njegov oprez pri svakom stupanju u kontakt. Angelovo znanje engleskog bilo je ograničeno.

Žena je sjajila od sreće.

Je li to tako očito? Tako se trudimo uklopiti.

Žutoružičasti poliester definitivno nije bio grčka moda, pomisli MacLean. Ženin suprug nosio je bijelu pamučnu košulju bez ovratnika i crnu kapetansku kapu poput onih kakve su prodavali turistima.

Došli smo hidrogliserom, reče čovjek razvlačeći riječi dok je ustajao sa stolca. On svojim vlažnim dlanom stisne MacLeanov dlan.

Dovraga, to je bila prava vožnja. Vi ste Englez?

MacLean odgovori s užasnutim izrazom.

O, ne, ja sam Škot.

Ja sam napola Scotch, a napola soda, reče čovjek s konjskim osmijehom. Žao mi je što sam vas zamijenio. Ja sam iz Teksasa. Vjerujem da bi to bilo kao da vi mislite da smo mi iz Oklahome.

MacLean se pitao zašto svi Teksašani koje je upoznao govore kao da svi imaju problema sa sluhom.

Nikad ne bih pomislio da ste vi iz Oklahome, reče MacLean.

Nadam se da će vam ovdje biti ugodno.

On se digne kako bi krenuo, ali zastane kad ga žena upita bi li ih njezin suprug mogao fotografirati zajedno, jer je bio tako ljubazan. MacLean se slikao prvo sa ženom, a zatim s njezinim suprugom.

Hvala vam, reče žena. Ona je govorila profinjenijim tonom od svojeg supruga. MacLean je ubrzo saznao da su Gus i Emma Harris iz Houstona, da se Gus bavi naftom, te da je ona učiteljica povijesti koja ispunjava svoj životni san posjeta Kolijevci civilizacije.

Rukovao se s njima, prihvatio njihovu duboku zahvalnost i krenuo uskom ulicom. Hodao je brzo, nadajući se da neće doći u napast da ga slijede, i kružnom se rutom vratio u manastir.

Zatvorio je žaluzine kako bi mu soba bila zamračena i prohladna. Prespavao je najgori dio poslijepodnevne žege, zatim je ustao i zapljusnuo lice hladnom vodom. Izišao je kako bi udahnuo svjež zrak i iznenadio se kad je vidio Harrise kako stoje pokraj stare okrečene kapele u dvorištu manastira.

Gus i njegova supruga fotografirali su manastir. Mahnuli su mu i nasmiješili se kad su ga ugledali, i MacLean izađe i ponudi im da im pokaže svoju sobu. Bili su impresionirani rezbarijama u tamnom drvu. Kad su opet izišli van, gledali su okomite litice iza zgrade.

Mora da je prelijep pogled od tamo gore, reče Emma.

Do gore je prilično dug hod.

Ja se kod kuće bavim promatranjem ptica, tako da sam u prilično dobroj kondiciji. Gus je u boljoj

formi nego što izgleda. Ona se nasmiješi. Nekada je bio igrač američkog nogometa, iako je sada teško povjerovati u to.

Ja sam Aggie, reče gosp. Harris. Teksaški A i M. Sada me ima više no što me bilo tada. No znate što ću vam reći, pokušat ću.

Biste li nam mogli pokazati put?, upita Emma MacLeana.

Žao mi je, ali sutra ujutro odlazim hidrogliserom.

MacLean im je rekao da se mogu popeti i sami, ako krenu rano, prije no što sunce upeče prejako.

Tako ste dragi, ona potapše MacLeana po obrazu na majčinski način.

Smiješio se diveći se njihovoj hrabrosti dok ih je gledao kako odmiču niz put koji je vodio pokraj zida pred manastirom. Prošli su pokraj Angela, koji se vraćao iz grada.

Monah pozdravi MacLeana, pa se okrene i pogleda par.

Upoznali ste Amerikance iz Texasa?

MacLeanov se osmijeh pretvori u zbunjeni izraz.

Kako znaš tko su?

Došli su jučer ujutro. Vi ste bili gore, na svojoj šetnji.

On pokaže prema starom gradu.

Čudno, ponašali su se kao da im je prvi dan ovdje.

Angelo slegne ramenima.

Možda ćemo i mi zaboravljati kad ostarimo.

Iznenada, MacLean se osjeti poput vezane koze iz svoje noćne more. Hladna praznina pojavi mu se u želucu. On se ispriča i vrati u svoju sobu, gdje si natoči čašicu ouzoa.

Kako bi to bilo lako. Popeli bi se na vrh i zamolili ga da pozira za fotografiju pokraj ruba. Jedan pokret, i ode on u provaliju.

Još jedna nesreća. Još jedan mrtav znanstvenik.

Ne bi to bilo teško. Čak niti za simpatičnu staru učiteljicu povijesti.

On gurne ruku u plastičnu vrećicu koju je koristio za prljavo rublje. Na dnu je bila zakopana omotnica puna požutjelih isječaka. On raširi isječke po stolu.

Naslovi su bili različiti, ali tema svake priče bila je ista

Znanstvenik poginuo u automobilskoj nesreći. Znanstvenika pregazio automobil. Znanstvenik ubio ženu pa sebe. Znanstvenik poginuo u skijaškoj nesreći.

Sve su žrtve radile na projektu. On opet pročita poruku Bježi ili umri. Zatim odloži isječak iz

Herald Tribunea s drugima i pođe na recepciju manastira. Angelo je pregledavao hrpu rezervacija.

Moram poći, reče MacLean.

Angelo je izgledao tužno. Jako mi je žao. Kada?

Noćas.

Nemoguće. Do sutra nema hidroglisera niti autobusa.

Ipak, moram poći, i molim te da mi pomogneš. Dobro ću ti platiti.

Monahove oči poprime tužan pogled.

Učinit ću to zbog prijateljstva, ne zbog novca.

Žao mi je, reče MacLean. Malo sam uznemiren.

Angelo nije bio glup čovjek. Je li to zbog Amerikanaca?

Neki loši ljudi me progone. Ti su Amerikanci možda poslani da me pronađu. Bio sam glup i rekao im da odlazim hidrogliserom. Nisam siguran da su došli sami. Možda netko motri na gradskim vratima.

Angelo klimne. Mogu vas povesti čamcem do kopna. Trebat će vam automobil.

Nadao sam se da mi možeš pomoći pri iznajmljivanju, reče MacLean. On doda Angelu svoju kreditnu karticu, koju prije nije htio upotrijebiti, znajući da joj se može ući u trag.

Angelo pozove službu za iznajmljivanje automobila. Razgovarao je nekoliko minuta i spustio

slušalicu. Pobrinuo sam se za sve. Ostavit će ključeve u autu.

Angelo, ne znam kako da ti se odužim.

Nema plaćanja. Sljedeći put kada budete u crkvi, dajte veliki dar.

MacLean je pojeo laganu večeru u izdvojenom kafiću, gdje je sa strahom pogledavao druge stolove. Večer je prošla mirno. Na povratku u manastir neprestano je pogledavao preko ramena.

Čekanje je bilo mučno. Osjećao se zarobljenim u sobi, ali sjetio se da su zidovi debeli najmanje stopu, i da vrata mogu izdržati udarac ovna za probijanje. Nekoliko minuta nakon ponoći začuje tiho kucanje na vratima.

Angelo je uzeo njegovu torbu i poveo ga pokraj zida do stubišta koje je vodilo do kamene platforme koju su ronioci koristili za ronjenje. U svjetlosti električne svjetiljke MacLean je mogao vidjeti mali motorni čamac privezan za platformu. Oni uđu u čamac. Angelo posegne za užetom kako bi ih odvezao, kada začuju tihe korake na stubama.

Idete na ponoćnu vožnju?, upita slatki glas Emme Harris.

Ne misliš valjda da bi gosp. MacLean otišao bez da se oprosti, reče njezin suprug.

Nakon početnog iznenađenja, MacLean dođe do riječi.

Što se dogodilo s vašim teksaškim naglaskom, gosp. Harris?

A, to. Nije vrlo autentičan, moram priznati.

Ne muči se, dragi. Bio je dovoljno dobar da zavara dr. MacLeana. No, moram priznati i da smo imali malo sreće u obavljanju našeg zadatka. Sjedili smo u onom divnom kafiću kad ste slučajno naišli.

Lijepo od vas što ste nam dopustili da vas fotografiramo kako bismo usporedili vašu fotografiju s onom u našem dosjeu. Ne volimo griješiti.

Njezin suprug naceri se poput nekakvog ujaka.

Sjećam se izreke, Uđi u moje dvore... reče pauk muhi.

Oni prasnu u smijeh.

Poslala vas je kompanija, reče MacLean.

Oni su vrlo pametni ljudi, reče Gus. Znali su da ćete paziti na ljude koji izgledaju poput gangstera.

To je greška koju je načinilo mnogo ljudi, reče Emma s tužnim prizvukom u glasu. Ali zato smo još u poslu, zar ne, Gus? Dobro. Bilo je lijepo putovati Grčkom. Ali sve dobre stvari moraju završiti.

Angelo je slušao razgovor sa zbunjenim izrazom na licu. Nije bio svjestan opasnosti u kojoj se nalaze. Prije no što ga je MacLean mogao spriječiti, on posegne kako bi odvezao čamac.

Oprostite, reče on. Moramo poći.

Bile su to posljednje riječi koje je ikada izrekao.

Začuje se zvuk pištolja s prigušivačem, i crveni jezičac palucne u tami. Angelo se uhvati za prsa i ispusti grgljajući zvuk. Zatim padne iz čamca u vodu.

Ubijanje monaha donosi nesreću, draga, reče Gus svojoj supruzi.

Nije nosio svoj pojas, reče ona s prizvukom durenja u glasu.

Kako sam mogla znati?

Njihovi su glasovi bili puni poruge, i imali oštar prizvuk.

Hajde, dr. MacLeane, reče Gus. Čeka vas automobil koji će vas povesti do zrakoplova kompanije.

Nećete me ubiti?

O, ne, reče Emma, opet u ulozi nevine turistkinje.

Za vas postoje drugi planovi.

Ne razumijem.

Razumjet ćete, dragi moj. Razumjet ćete.

Poglavlje III

Francuske Alpe

Laki helikopter marke Aerospatiale Alouette kretao se među dubokim alpskim dolinama, izgledajući beznačajno poput insekta u odnosu na goleme vrhove koji su se nadvijali nad njim. Dok se helikopter približavao planini čiji vrh je bio okrunjen s tri nejednake kvrge, Hank Thurston, koji je sjedio na prednjem putničkom sjedalu, potapše po ramenu čovjeka koji je sjedio pokraj njega i pokaže mu nešto kroz staklo kabine.

To je Dormeur, reče Thurston, podižući glas kako bi nadglasao udaranje elisa rotora. Usnuli čovjek. Profil navodno podsjeća na lice spavača koji leži na leđima.

Thurston je bio redovni profesor glaciologije na Sveučilištu savezne države Iowa. Iako je bio već u četvrtom desetljeću života, njegovo je lice zračilo dječačkim entuzijazmom. Kod kuće, u Iowi, Thurston se uredno brijao i šišao, ali nakon nekoliko dana na terenu počeo je sličiti pilotu iz busha. Taj je izgled njegovao noseći pilotske sunčane naočale, dopuštajući tamnosmeđoj kosi da izraste kako bi bile

vidljive sijede vlasi, i brijući se neredovito, tako da je obično zarastao u bradu staru nekoliko dana.

Pjesnička sloboda, reče putnik, Derek Rawlins.

Mogu vidjeti čelo i nos i bradu. Podsjeća me na Starca s planine u New Hampshireu prije no što se raspao, jedino što je ovaj kameni profil u vodoravnom položaju, ne okomitom.

Rawlins je bio novinar magazina Outside. Bio je u svojim kasnim dvadesetima, a s iskrenim optimizmom koji je zračio iz njega i uredno ošišanom pješčano plavom kosom i bradom više je sličio sveučilišnom profesoru od Thurstona.

Kristalna bistrina zraka stvarala je iluziju blizine, pa je planina izgledala kao da je nadohvat ruke. Nakon što je nekoliko puta preletio vrleti, helikopter prekine svoje lijeno kruženje, prijeđe preko oštrog grebena i spusti se u prirodnu zdjelu promjera nekoliko milja. Dno planinske uvale bilo je prekriveno gotovo savršeno okruglim jezerom. Iako je bilo ljeto, komadi leda veličine Volkswagena plutali su površinom jezera nalik ogledalu.

Lac du Dormeur, reče profesor. Oblikovali su ga ledenjaci tijekom ledenog doba, a sada ga hrane ledenjačke vode.

To je najveći martini s ledom koji sam ikada vidio, reče Rawlins.

Thurston se nasmije.

Prozirno je poput gina, ali na dnu nećete naći maslina. Ona velika četvrtasta zgrada ugrađena u planinu prema glečeru je elektrana. Najbliži grad nalazi se s druge strane planinskog lanca.

Letjelica preleti preko širokog plovila čvrstog izgleda usidrenog u blizini obale jezera. S palube brodića stršile su dizalice i poluge.

Što se događa tamo dolje?, reče Rawlins.

Nekakav arheološki projekt, reče Thurston. Brodić je vjerojatno došao uz rijeku koja istječe iz jezera.

Provjerit ću to kasnije, reče Rawlins.

Možda mogu izmamiti povišicu od svojeg urednika ako se vratim s dvije priče za istu cijenu. On pogleda prema naprijed i ugleda široki sloj leda koji je ispunjavao prostor između dvije planine.

Hej! Ovo je sigurno naš glečer.

Da. La Langue du Dormeur. Spavačev jezik.

Helikopter preleti nad rijekom leda koja je tekla niz široku dolinu prema jezeru. Kvrgavo, snijegom potprašeno podnožje crnih stijena zatvaralo je glečer s obje strane, oblikujući njegov zaobljeni vrh. Rubovi ledenog polja bili su izrezani tamo gdje je ono u kretanju susretalo neravnine i grebene. Led je imao plavkastu nijansu i bio je ispucan na površini, poput osušenog jezika izgubljenog tragača za zlatom.

Rawlins se nagne kako bi bolje vidio. Spavač bi trebao poći liječniku. Ima težak slučaj gljivica u ustima.

Kao što ste rekli, pjesnička sloboda, reče Thurston.

Držite se. Slijećemo.

Helikopter projuri nad rubom glečera i pilot ga počne polako okretati. Nekoliko trenutaka kasnije skije helikoptera dotaknu smeđe travnato tlo na nekoliko stotina stopa od jezera.

Thurston pomogne pilotu da iskrca veći broj kartonskih kutija iz helikoptera, i predloži Rawlinsu da protegne noge. Novinar priđe obali. Jezero je bilo nadzemaljski mirno. Nikakav povjetarac nije mreškao površinu, i ona je izgledala dovoljno čvrsto da čovjek hoda po njoj. On baci kamen u vodu kako bi se uvjerio da jezero nije smrznuto.

Rawlinsov pogled prebaci se s koncentričnih krugova u vodi na brodić usidren oko četvrt milje od obale. Odmah je prepoznao upečatljivo tirkiznozelenu boju trupa. Na svojim putovanjima susretao se s tako obojenim plovilima. Čak i bez slova NAMP ispisanih debelim crnim slovima na trupu, znao bi da brodić pripada Nacionalnoj agenciji za mora i podmorje. Pitao se što NAMP-ov brodić radi tako daleko od najbližeg oceana.

Ovdje je definitivno bila neka neočekivana priča, ali ta će priča morati pričekati. Thurston ga je

dozivao. Istrošeni Citroen 2C jurio je prema helikopteru u oblaku prašine. Minijaturni automobil zaustavi se pokraj helikoptera i s vozačkog sjedala, poput stvorenja koje se izleglo iz deformiranog jajeta, iziđe čovjek koji je sličio planinskom trolu. Bio je nizak i tamnoput, crne brade i duge kose.

Čovjek stisne Thurstonovu ruku. Drago mi je što ste se vratili, monsieur le professeur. A vi ste sigurno novinar, monsieur Rawlins. Ja sam Bernard LeBlanc. Dobrodošli.

Hvala, dr. LeBlanc, reče Rawlins. Radovao sam se što ću doći ovamo. Jedva čekam pogledati sjajan posao koji radite ovdje. Onda dođite, reče LeBlanc, hvatajući novinarovu torbu.

Fifi čeka.

Fifi? Rawlins se osvrne oko sebe, kao da očekuje plesačicu iz Follies Bergerea.

Thurston bez poštovanja pokaže palcem prema Citroenu.

Fifi je ime Bernievog auta.

A zašto ne bih dao autu žensko ime?, reče LeBlanc glumeći ranjeni ponos. Vjerna je i vrijedna. I prelijepa, na svoj način.

To mi je dovoljno, reče Rawlins. On krene za LeBlancom do Citroena i smjesti se na stražnje sjedalo s kutijom namirnica. Druga dvojica smjeste se na prednja sjedala i LeBlanc pokrene Fifi prema podnožju planine s desne strane glečera. Dok se

automobil počinjao uspinjati šljunčanom cestom, helikopter poleti, popne se na potrebnu visinu iznad jezera i nestane iza visokoga grebena.

Upoznati ste s radom koji se odvija u našem subglacijalnom opservatoriju, monsieur Rawlins?, upita LeBlanc preko ramena.

Zovite me Deke. Pročitao sam materijal. Znam da je vaše postrojenje slično onom na glečeru Svartesen u Norveškoj.

Točno, uključi se Thurston. Laboratorij Svartesen nalazi se sedam stotina stopa pod ledom. Naš je na gotovo osam stotina stopa dubine. I ovdje i ondje, voda koja se topi s glečera usmjerava se u turbinu kako bi proizvela hidroelektričnu energiju. Kad su inženjeri bušili tunele za vodu, izdubili su i jedan tunel viška pod glečerom tako da smo tamo mogli smjestiti naš opservatorij.

Automobil je ušao u borovu šumu. LeBlanc je naizgled nehajno vozio uskom stazom. Kotači su prolazili na samo nekoliko inča od provalija. Kako je uspon postajao sve strmiji, Citroenov sitni motor počeo je hroptati.

Zvuči kao da Fifi pokazuje svoju dob, reče Thurston.

Važno je njezino srce, odgovori LeBlanc. Ipak, kad su došli do kraja puta, kretali su se brzinom kornjače. Izišli su iz automobila i LeBlanc je obojici dao remenje za ramena, pa ih je i sam

navukao na sebe. Na svaki remen vezali su po jednu kutiju sa zalihama.

Thurston se ispriča.

Žao mi je što vas upotrebljavam kao šerpa nosača. Donijeli smo dovoljno zaliha za sva tri tjedna koliko smo ovdje, ali ostali smo bez fromagea i vina brže no što smo očekivali, pa smo iskoristili priliku vašeg posjeta kako bismo donijeli još.

Nema problema, reče Rawlins s dobronamjernim osmijehom, stručno raspoređujući težinu tako da mu je s lakoćom stajala na ramenima. Nekad sam nosio zalihe do kućica u Bijelim planinama u New Hampshireu prije no što sam postao uredski moljac.

LeBlanc ih povede putom koji se uspinjao oko stotinu jarda između neravnih borova. Iznad linije drveća tlo se stvrdnjavalo i pretvaralo u stijenu. Stijena je bila obojena žutim sprejem kako bi se obilježio put. Ubrzo je put postao strmiji i glatkiji, jer stijene su bile izbrušene tisućama godina glacijalne aktivnosti. Voda koja je tekla niz put činila je tvrdu površinu skliskom i opasnom za hodanje. S vremena na vrijeme prelazili su usjekline ispunjene snijegom.

Novinar se uspuhao od napora i nadmorske visine. Uzdahnuo je s olakšanjem kad su se napokon zaustavili u podnožju zida crne stijene koji se uzdizao gotovo okomito. Sada su već bili na gotovo

dvije tisuće stopa iznad jezera, koje je treperilo pod zrakama podnevnog sunca. Glečer im je bio izvan vidokruga, s druge strane grebena, ali Rawlins je mogao osjetiti sirovu hladnoću kojom je zračio, kao da je netko ostavio vrata hladnjaka otvorenima.

Thurston pokaže prema okruglom otvoru u betonu pri dnu vertikalne litice. Dobrodošli u Ledenu palaču.

Izgleda kao ispust kanalizacije, reče Rawlins.

Thurston se nasmije i sagne glavu, vodeći ih u prolaz od pocinčanog metala širine oko pet stopa. Ostala dvojica krenu za njim, hodajući pognuto zbog svojih naprtnjača. Prolaz završi nakon stotinjak stopa, otvorivši se u tunel obasjan mutnom svjetlošću. Sjajni, vlažni narančasti zidovi metamorfne stijene bili su prošarani tamnijim mineralima.

Rawlins se ogleda u čudu. Ovdje biste mogli voziti kamion.

I još bi ostalo dovoljno prostora. Visok je i širok trideset stopa, reče Thurston.

Šteta što se Fifi nije mogla provući kroz ovaj prolaz, reče Rawlins.

Razmišljali smo i o tome. U blizini elektrane nalazi se otvor dovoljno velik za automobil, ali Bernie se boji da bi se iscrpila vozeći ovim tunelima.

Fifi je vrlo krhke građe, frkne LeBlanc.

Francuz otvori plastični ormar položen uza zid. Doda im gumene čizme i kacige s rudarskim svjetiljkama.

Nekoliko trenutaka kasnije krenuli su kroz tunel, dok su njihovi koraci u čizmama odzvanjali od zidova. Dok su tako napredovali, Rawlins žmirne u tamu izvan dosega njegove svjetiljke.

To baš i nije Veliki bijeli put.

Kompanija je postavila rasvjetu kad je probušila tunel. Velik broj istrošenih žarulja nije zamijenjen.

Vjerojatno su vas već to pitali, ali što vas je privuklo glaciologiji?, upita Rawlins.

Ovo nije prvi put da me to pitaju. Ljudi misle da su glaciolozi pomalo čudni. Proučavamo goleme, drevne, spore mase leda kojima trebaju stoljeća da nekamo stignu. Baš i nije posao za odrasle ljude, zar ne, Bernie?

Možda i ne, ali upoznao sam jednu lijepu Eskimku na Yukonu.

Rečeno poput pravoga glaciologa, reče Thurston. Zajednička nam je ljubav prema ljepoti i želja da radimo na otvorenom. Mnogi od nas bili su zavedeni u ovo zanimanje prvim pogledom na fascinantna ledena polja.

On pokaže prema zidovima tunela.

Zato je ironično što provodimo tjedne i tjedne ispod glečera, daleko od sunčeve svjetlosti, poput gomile krtica.

Gledajte što se dogodilo meni, reče LeBlanc. Stalna hladnoća i stopostotna vlaga. Nekada sam bio visok i plavokos, ali smanjio sam se i postao čupava zvijer.

Bili ste mala, čupava zvijer otkad vas ja poznajem, reče Thurston. Ovdje smo u smjenama od po tri tjedna, i slažem se da pomalo nalikujemo krticama. Ali čak i Bernie će se složiti da smo sretni. Većina glaciologa promatra ledena polja samo od gore. Mi im možemo prići i poškakljati ih po trbuhu.

Kakvi su točno vaši eksperimenti?, upita Rawlins.

Provodimo trogodišnje istraživanje o tome kako se glečeri kreću i što čine stijenama preko kojih klize. Nadam se da ćete učiniti da to zvuči uzbudljivije kada budete pisali svoj članak.

Neće biti previše teško. Uza sav interes za globalno zatopljavanje, glaciologija je postala vruća tema.

Tako sam čuo. No to priznanje jako kasni. Na glečere utječe klima, tako da nam oni mogu reći s preciznošću od nekoliko stupnjeva kakva je temperatura vladala na Zemlji prije više tisuća godina. Pored toga, oni pokreću promjene u klimi. Ah, tu smo, Klub Dormeur.

Četiri male građevine koje su nalikovale kućama prikolicama prostirale su se od kraja do kraja proširenja u tunelu.

Thurston otvori vrata najbliže građevine. Sve udobnosti doma, reče on. Četiri spavaće sobe s prostorom za osam istraživača, kuhinja, kupaonica s tušem. Inače, imamo geologa i druge znanstvenike, ali sada smo spali na osnovnu ekipu koja se sastoji od Bernija, mladog istraživača-asistenta sa Sveučilišta Uppsala i mene. Te zalihe možete ostaviti ovdje. Na oko trideset minuta hoda od nas nalazi se laboratorij. Imamo telefonske veze između ulaza, istraživačkog tunela i laboratorija. Javit ću opservatoriju da smo se vratili.

On podigne telefon na zidu i izgovori nekoliko riječi. Njegov osmijeh pretvori se u zbunjeno mrštenje.

Ponovite. Pažljivo je slušao. U redu. Dolazimo odmah.

Nešto nije u redu, profesore?, reče LeBlanc.

Thurstonovo čelo se namršti. Upravo sam razgovarao sa svojim asistentom. Nevjerojatno!

Quece que clest?, reče LeBlanc.

Izraz Thurstonovog lica bio je šokiran.

Kaže da je našao smrznutog čovjeka u ledu.

Poglavlje IV

Dvije stotine stopa pod površinom Lac du Dormeur, u vodi dovoljno hladnoj da ubije nezaštićenog čovjeka, svjetlosna kugla lebdjela je nad šljunčanim tlom glacijalnog jezera poput sablasne svjetlosti u močvarama Georgije. Usprkos neprijateljskom okruženju, muškarac i žena koji su sjedili jedno pokraj drugoga unutar prozirne akrilske kabine bili su opušteni poput turista ljubavnika.

Čovjek je bio krupne građe, s ramenima nalik ovnovima za probijanje. Od izlaganja moru i suncu put mu je poprimila brončanu nijansu, koja je sada bila okupana blagim narančastim svjetlom s kontrolne ploče, i izbjeljivalo svijetlu, prerano posijedjelu kosu gotovo do boje platine. Sa svojim isklesanim profilom i intenzivnim izrazom, Kurt Austin je imao lice ratnika s rimskih pobjedničkih stupova. No, njegov izraz tvrd poput kremena ublažavao je širok osmijeh, i prodorne koraljno plave oči koje su dobrodušno svjetlucale.

Austin je bio vođa NAMP-ovog tima za specijalne zadatke, koji je stvorio bivši direktor NAMP-a, admiral James Sandecker, sada potpredsjednik Sjedinjenih Država, za izvršavanje podmorskih misija koje su se često odvijale izvan spoznaje vlade. Po obrazovanju i iskustvu pomorski

inženjer, Austin je u NAMP došao iz CIA-e, gdje je radio za malo poznati ogranak koji se specijalizirao za prikupljanje podvodnih podataka.

Nakon što je prešao u NAMP, Austin je prikupio tim stručnjaka koji je uključivao Joea Zavalu, briljantnog inženjera specijaliziranog za podvodna vozila, Paula Trouta, oceanskog geologa, i Troutovu suprugu, Gamay MorganTrout, koja je bila vrhunski ronilac specijaliziran za nautičku arheologiju, prije no što je došla do titule doktora marinologije. Radeći zajedno, izveli su brojna uspješna istraživanja čudnih i mračnih zagonetaka na i ispod površine svjetskih oceana.

Nije baš svaki Austinov posao bio ispunjen opasnošću. Neki su, poput ove zadnje misije, bili vrlo ugodni i nadoknadili bi mu masnice i ožiljke koje je dobivao na drugim NAMP-ovim zadacima. Iako je poznavao svoju kolegicu tek nekoliko dana, bio je opčinjen njom. Skye Labelle je bila u kasnim tridesetima. Imala je kožu boje masline i vragoljaste ljubičastoplave oči koje su virile ispod oboda njezinoga vunenog šešira. Kosa joj je bila tamnosmeđa, gotovo crna. Usta su joj bila preširoka da bi se mogla nazvati klasičnima, ali usne su joj bile sočne i senzualne. Imala je dobro tijelo, iako nikada ne bi došla na naslovnicu magazina Sports Ilustrated. Glas joj je bio dubok i miran, a kad bi

progovorila, bilo je jasno da posjeduje brzu inteligenciju.

Iako je bila prije upečatljiva nego lijepa, Austin ju je smatrao jednom od najprivlačnijih žena koje je ikada upoznao. Podsjećala ga je na portret mlade grofice vrane kose koji je vidio na zidu Louvrea. Austin se divio načinu na koji je slikar uhvatio strast i iskrenost pogleda svojeg subjekta. Žena na slici imala je u očima vragoljasti sjaj, kao da je željela odbaciti svu svoju kraljevsku profinjenost i potrčati bosonoga livadom. Sjećao se kako je poželio da je može osobno upoznati. A sada mu se činilo da ju je zaista i upoznao.

Vjeruješ li u reinkarnaciju?, reče Austin, razmišljajući o portretu u muzeju.

Skye iznenađeno trepne. Razgovarali su o glacijalnoj geologiji.

Ne znam. Zašto pitaš?

Govorila je američki engleski s laganim francuskim naglaskom.

Tek tako. Austin zastane. Imam još jedno, osobnije pitanje.

Ona ga oprezno pogleda.

Mislim da znam. Zanima te moje ime.

Nikada prije nisam upoznao nekoga tko se zove Skye Labelle.

Neki vjeruju da sam dobila ime po striptizeti iz Las Vegasa.

Austin se nasmije. Vjerojatnije je netko iz tvoje obitelji imao pjesničko nadahnuće.

Moji ludi roditelji, reče ona preokrenuvši očima.

Moj je otac poslan u SAD kao diplomat. Jednog je dana otišao na festival balona na topli zrak u Albuquerque, i od toga je dana postao fanatični aeronaut. Ja sam Skye varijanta riječi sky, nebo, a moj stariji brat dobio je ime Thaddeus, po pioniru balonarstva, Thaddeusu Loweu. Moja majka, Amerikanka, umjetnica je, slobodnog duha, pa je smatrala ideju za moje ime sjajnom. Otac je ustrajao u tome da mi nadjene ime po boji očiju, ali svi znaju da bebe imaju neutralnu boju očiju kad se rode. No, nema veze. Mislim da je to lijepo ime.

Nema ljepšeg imena od Prelijepo Nebo.

Merci. A hvala ti i na svemu ovome!

Ona pogleda van i pljesne rukama u djetinjoj radosti. Ovo je apsolutno čudesno, nikada nisam niti sanjala da će me moje proučavanje arheologije dovesti pod vodu u golemom mjehuru.

Sigurno je zanimljivije od poliranja srednjovjekovnih oklopa u prašnjavim muzejima, reče Austin.

Skye se nasmije toplim smijehom bez zadrške. Provodim vrlo malo vremena u muzejima, osim kada organiziram izložbe. Ovih dana bavim se

korporacijskim poslovima kako bih mogla isplaćivati svoj istraživački posao.

Austin podigne obrvu. Pomisao na to da Microsoft i General Motors zapošljavaju stručnjaka za oružje i oklop navodi me da se upitam za njihove motive.

Razmisli o tome. Da bi preživjela, korporacija mora pokušati ubiti ili raniti svojeg konkurenta braneći sebe. Figurativno govoreći.

Izvorno razbojničko natjecanje, reče Austin.

Nije loše. Upotrijebit ću tu frazu u svojoj sljedećoj prezentaciji.

Kako učiš gomilu direktora da okrvave protivnika? Figurativno govoreći, naravno.

Oni već posjeduju želju za krvlju. Navodim ih da misle izvan kutije, kako oni to vole reći. Tražim od njih da zamisle kako opskrbljuju oružjem suprotstavljene snage. Stari proizvođači oružja morali su biti metalurzi i inženjeri. Mnogi su bili umjetnici, poput Leonarda, koji je dizajnirao ratne strojeve. Oružje i strategija stalno su se mijenjali, a ljudi koji opskrbljuju vojske morali su se brzo prilagođavati novim uvjetima.

Životi njihovih klijenata ovisili su o tome.

Točno. Navodim jednu grupu da osmisli opsadni stroj, a drugu način obrane od njega. Ili pak, jedna grupa treba načiniti strijele koje probijaju oklop, a druga oklop koji djeluje, ali nije nespretan.

Zatim zamijene strane i pokušaju ponovno. Uče upotrebljavati svoju urođenu inteligenciju, umjesto da se oslanjaju na računala i slično.

Možda bi trebala ponuditi svoje usluge NAMP-u. Učiti kako katapultom izbušiti rupe u zidovima debelim deset stopa zvuči daleko zanimljivije nego promatranje nacrta budžeta.

Lukavi osmijeh pojavi se na licu Skye. Pa, znaš, većina direktora su ipak samo muškarci.

Dječaci i njihove igračke. Sigurna formula za uspjeh.

Priznajem da igram na djetinjastu stranu svojih klijenata, ali moje su seanse iznimno popularne i vrlo unosne. I omogućuju mi fleksibilnost da radim na projektima koji mi ne bi bili dostupni s mojom plaćom na Sorbonni.

Projektima kao što su drevne trgovačke rute?

Ona klimne.

Bio bi veliki proboj kad bih dokazala da su kositar i druga dobra putovala kopnom niz stari Jantarni put, kroz alpske prolaze i doline, sve do Jadranskog mora, odakle su ih fenički i minojski brodovi prevozili do istočnog Mediterana. I da se trgovina odvijala dvosmjerno.

Logistika tvoje teoretske trgovačke rute morala bi biti vrlo složena.

Ti si genij! Upravo je u tome stvar!

Hvala ti na komplimentu, ali samo govorim iz vlastitog iskustva prijevoza ljudi i materijala.

Onda znaš koliko to može biti kompliciranо. Ljudi uz kopnenu rutu, poput Kelta i Etruščana, morali su surađivati na trgovačkim ugovorima kako bi prevozili materijale. Mislim da je trgovina bila mnogo raširenija no što bi moji kolege priznali. Sve to nosi fascinantne implikacije na način na koji gledamo drevne civilizacije. One se nisu bavile samo ratovima poznavale su vrijednost mirnih saveza mnogo prije EU-a ili NAFTA-e. I želim to dokazati.

Drevna globalizacija? Ambiciozan cilj. Želim ti sreću.

Trebat će mi. Ali ako uspijem, morat ću zahvaliti tebi i NAMP-u. Tvoja je agencija bila nevjerojatno velikodušna u pomoći koju mi je pružila u vidu istraživačkog broda i opreme.

Korist je obostrana. Tvoj projekt daje NAMP-u mogućnost da testira svoje novo plovilo na kopnenim vodama i da vidi kako ovo podvodno vozilo djeluje u praksi.

Ona pokaže rukom oko sebe. Krajolik je savršeno lijep. Sve što trebamo je boca šampanjca i foie gras.

Austin se nagne i pruži joj malu plastičnu termokutijicu.

Tu ti ne mogu pomoći, ali jesi li za sendvič jambon etfromageh

Šunka i sir bili bi mi drugi izbor. Ona otvori kutijicu, izvadi sendvič, preda ga Austinu, pa uzme jedan za sebe.

Austin zaustavi podvodno vozilo. Dok je žvakao sendvič, uživajući u hrskavom francuskom kruhu i kremastom camembert siru, proučavao je kartu jezera.

Mi smo ovdje, uz prirodni greben koji donekle slijedi liniju obale, reče on, povlačeći prst po valovitoj liniji. To je prije više stoljeća moglo biti kopno.

Slaže se s mojim otkrićima. Dio Jantarnog puta prolazio je uz obalu Lac Dormeura. Kad se voda podigla, trgovci su pronašli drugu rutu. Sve što pronađemo ovdje bit će vrlo staro.

Što točno tražimo?

Znat ću kada vidim.

To mi je dovoljno.

Previše mi vjeruješ. Objasnit ću ti. Karavane koje su prolazile Jantarnim putom trebale su prenoćišta. Tražim ruševine hospicija, ili naselja koja su se možda razvila oko prenoćišta. Nadam se da ću pronaći i oružja koja će mi iznijeti cijelu priču o trgovini.

Svoj su obrok isprali vodom Evian, i Austinovi prsti pokrenu se po kontrolnoj ploči. Električni

motori s baterijskim pogonom zazuje, aktivirajući dvostruke bočne potisnike na kojima je kugla počivala, i podvodno vozilo nastavi sa svojim istraživanjem.

Vozilo SEA-magine SEA-mobile bilo je dugačko petnaest stopa, što je bila dužina bostonskog kitolovca srednje veličine, i široko samo sedam stopa, ali moglo je na više sati spustiti dvije osobe na dubinu od tisuću i pet stotina stopa u udobnosti pritiska od jedne atmosfere. Vozilo je imalo raspon kretanja od dvanaest nautičkih milja i maksimalnu brzinu od 2,5 čvorova. Za razliku od većine podvodnih vozila, koja bi na površini plutala poput čepova, SEA-mobile je mogao ploviti poput brodića. Vozilo je na površini bilo visoko, tako da je vozač imao jasnu vidljivost, i mogao ga je dovesti do mjesta zarona ili do ronilačke platforme.

SEA-mobile je izgledao kao da je sastavljen od rezervnih dijelova odbačenih iz podvodnog laboratorija. Kristalna kugla vozačeve kabine imala je promjer pedeset i četiri inča i bila je postavljena na dva plutajuća cilindra veličine cijevi za vodu. Dva zaštitna metalna okvira u obliku slova štitila su kuglu.

Vozilo je izgrađeno tako da uvijek održava pozitivnu plovnost, a tendenciji plutanja na površinu suprotstavljao se vertikalni potisnik postavljen na sredini plovila. Budući da je SEA-mobile bio tako

balansiran da uvijek održava vodoravan položaj, na površini ili ispod nje, vozač se nije morao zamarati upravljačkom pločom i pokušajima održavanja plovila u ravnini.

Koristeći se navigacijskim akustičkim Doppler instrumentom kako bi vodio evidenciju o njihovom položaju, Austin je upravljao vozilom uz podvodnu uzvisinu, široki greben koji se postupno spuštao u dublju vodu. Slijedeći osnovne obrasce potrage, Austin se kretao u nizu paralelnih linija poput nekoga tko kosi travnjak. Četiri halogene svjetiljke podvodnog vozila osvjetljavale su dno, čije su konture oblikovane napredovanjem i povlačenjem glečera.

Podvodno vozilo kretalo se naprijed-natrag puna dva sata, i Austinove oči počele su se zamagljivati od promatranja monotonoga sivoga podvodnog krajolika. Skye je još uvijek bila očarana jedinstvenošću svojeg okruženja. Nagnula se unaprijed, s bradom u rukama, proučavajući svaku stopu jezerskog dna. Napokon, njezina se upornost isplatila. Tamo! ona pokaže kažiprstom.

Austin uspori vozilo i žmirne prema nejasnom obrisu malo izvan dosega svjetala, a zatim se približi kako bi bolje pogledao.

Predmet koji je ležao prevaljen u stranu bio je masivni kameni stup dugačak oko dvanaest i širok pet stopa. Tragovi dlijeta vidljivi uz rubove

ukazivali su na činjenicu da se ne radi o prirodnoj formaciji stijena. U blizini su bili vidljivi i drugi monoliti. Neki su stajali uspravno, a drugi su na vrhu imali slične stupove, tako da su nalikovali grčkom slovu pi.

Čini se da smo krivo skrenuli i završili u Stonehengeu, reče Austin.

To su posmrtni spomenici, reče Skye. Lukovi označavaju ulaz u grobnicu za pogrebnu procesiju.

Austin poveća snagu potisnika, i vozilo krene iznad šest identičnih lukova razmaknutih oko trideset stopa. Zatim se dno s obje strane lukova počelo uzdizati, stvarajući plitku dolinu. Prirodne uzvisine pretvarale su se u visoke, kiklopske zidine izgrađene od masivnih, rukom oblikovanih blokova.

Uski kanjon naglo je završavao okomitim zidom. U zid je bio urezan pravokutni otvor koji je izgledao poput vrata na kući za slonove. Gornja greda široka oko trideset stopa nalazila se na vrhu otvora vrata, a iznad goleme grede nalazila se manja, trokutasta rupa.

Nevjerojatno, reče Skye prigušenim glasom. Ovo je tholos.

Vidjela si ovo i prije?

To je grobnica u obliku košnice. Postoji jedna u Mikeni koja se zove Atrejeva riznica.

Mikena. To je Grčka.

Da, ali dizajn je još stariji. Grobnice datiraju od 2200. pr. n. e. Koristile su se za grupne pokope na Kreti i drugim dijelovima Egejskog mora. Kurt, znaš li što to znači?

Njezin je glas podrhtavao od uzbuđenja.

Možemo utvrditi postojanje trgovačkih veza između Egeja i Europe mnogo ranije no što se itko usuđivao sugerirati. Dala bih sve da pobliže pogledam tu grobnicu.

Moja standardna cijena za razgledavanje podvodnih grobnica je poziv na večeru.

Možeš nas uvesti unutra?

Zašto ne? Imamo dovoljno prostora sa svih strana. Ako uđemo polako.

Dovraga i polako! Depechetoi. Vite, vite!

Austin se nasmije i pokrene vozilo prema mračnom otvoru. I on je bio znatiželjan kao i Skye, ali napredovao je oprezno. Svjetla su počela obasjavati unutrašnjost, kad se preko radioprijamnika začuje glas.

Kurt, ovdje podrška. Molim te, javi se.

Riječi koje su se prenosile kroz vodu imale su metalni prizvuk, ali Austin prepozna glas kapetana NAMP-ovog brodića.

On zaustavi podvodno vozilo i podigne mikrofon.

Ovdje SEA-mobile. Čuješ li me?

Glas ti je malo slabije čujan i šuštav, ali mogu te čuti. Molim te, reci gđici Labelle da Francois želi razgovarati s njom.

Francois Balduc bio je francuski promatrač kojeg je NAMP pozvao na brod iz ljubaznosti prema francuskoj vladi. On je bio ljubazan, sredovječni birokrat koji se držao postrance, osim za večerom, kada je pomagao kuharu u izradi boljih gozba.

Austin doda mikrofon Skye. Začuje se užurbana diskusija na francuskom, koja završi tako što mu Skye vrati mikrofon.

Merde, reče ona mršteći se. Moramo se vratiti.

Zašto? Imamo još dovoljno zraka i pogona.

Francoisa je nazvala neka velika faca iz francuske vlade. Hitno me trebaju da identificiram neki artefakt.

To ne zvuči tako hitno. Ne može li pričekati?

Što se mene tiče, može čekati dok se napokon ne vratim iz izgnanstva, reče ona s uzdahom, ali vlada participira u mojem istraživanju, pa sam im na raspolaganju, da tako kažem. Žao mi je.

Austin je suženim očima promatrao ulaz. Ova grobnica bila je skrivena od ljudskih pogleda možda i tisućama godina. Neće nikamo otići.

Skye klimne u znak slaganja, iako vidljivo nezadovoljna.

Gledali su sa čežnjom u tajanstveni ulaz, a tada Austin okrene podvodno vozilo. Kad su izišli iz

kanjona, on posegne prema kontroli vertikalnog potisnika, i podvodno vozilo počne se uspinjati.

Nekoliko trenutaka kasnije, okrugla kabina izbije na površinu u blizini NAMP-ovog katamarana. Austin pokrene vozilo oko brodića i doveze ga iznad potopljene platforme između dva trupa. Vrata se podignu, i vitlo izvuče platformu s podvodnim vozilom na palubu.

Francois je čekao njihov dolazak, s nestrpljivim izrazom na inače bezizražajnom licu. Žao mi je što sam prekinuo vaš posao, mademoiselle Skye. Cochon koji me zvao bio je vrlo uporan.

Ona ga lagano poljubi u obraz. Ne brinite Francois, nije vaša greška. Recite mi, što žele?

On pokaže prema planinama. Žele vas tamo.

Glečer? Jeste li sigurni?

On energično klimne glavom. Da, da, i ja sam to pitao. Vrlo su jasno rekli da trebaju vašu stručnost. Pronašli su nešto u ledu. To je sve što znam. Brodić čeka.

Skye se okrene prema Austinu s tjeskobnim izrazom na licu. Predvidio je njezine riječi. Ne brini. Čekat ću da se vratiš prije no što se spustim u grobnicu.

Ona toplo zagrli Austina i poljubi ga u oba obraza.

Merci, Kurt. Stvarno sam ti zahvalna. Ona mu uputi osmijeh kojem je malo nedostajalo da bude

zavodnički. Na lijevoj obali nalazi se lijepi mali bistro. Vrijedi uloženog. Ona se nasmije na njegov zbunjeni pogled. Nemoj mi reći da si već zaboravio svoj poziv na večeru? Prihvaćam ga.

Prije no što je Austin mogao odgovoriti, Skye se spusti niz ljestve u motorni čamac koji ju je čekao. Vanjski motor zazuji, i plovilo krene prema obali. Austin je bio privlačan i šarmantan muškarac, i u karijeri je upoznao mnogo fascinantnih i prelijepih žena. Ali kao voditelj NAMP-ovog tima za specijalne zadatke, danonoćno je morao biti na raspolaganju. Rijetko je odlazio kući, a njegov životni stil putovanja oko zemaljske kugle nije bio povoljan za dugoročne veze. Većina susreta bila je prekratka.

Austina je Skye privukla od početka, a ako je točno pročitao signale u njezinom glasu i pogledu, osjećaj je bio uzajaman. On se sjetno nasmije preokrenutoj situaciji. Obično je on bio onaj koji bi odjurio odazivajući se zovu dužnosti, dok je subjekt njegovih trenutnih udvaranja morao čekati. On baci pogled prema čamcu koji je napredovao prema obali i pitao se kakav je to artefakt mogao izazvati takvo uzbuđenje. Gotovo je poželio da je pošao u pratnji Skye.

Za nekoliko sati zahvaljivat će bogovima što nije pošao s njom.

Poglavlje V

LeBlanc je dočekao Skye na plaži i precizno pogodio njezino kiselo raspoloženje. Ali neuredan Francuzov izgled maskirao je njegov znatan galski šarm i duhovitost. Nekoliko minuta nakon što je Skye ušla u automobil, čovjek nalik na trola već ju je nasmijao pričama o temperamentnoj Fifi. Skye je vidjela da Citroen vozi prema jednoj strani ledenog polja i rekla; Mislila sam da idemo na glečer.

Ne idemo na glečer, mademoiselle. Idemo pod glečer. Moji kolege i ja proučavamo kretanje leda iz opservatorija na osam stotina stopa dubine ispod Le Dormeura.

Nisam imala pojma, reče Skye. Ispričajte mi više o tome.

LeBlanc klimne i počne objašnjavati svoj rad u opservatoriju. Dok je Skye pažljivo slušala, njezina znanstvena znatiželja ublažila je njezinu ljutnju što su je odvukli od broda.

A kakav posao vi radite na jezeru?, upita LeBlanc kad je završio. Mi smo jednog dana izišli iz svoje pećine i voila! Brodić se pojavio kao čarolijom.

Ja sam arheologinja sa Sorbonne. Nacionalna agencija za mora i podmorje ljubazno mi je osigurala brodić za istraživanje. Doputovali smo

rijekom koja izvire iz Lac de Dormeura. Nadam se da ću pronaći dokaze postojanja starih trgovačkih postaja Jantarnog puta ispod površine jezera.

Fascinantno! Jeste li našli nešto zanimljivo?

Da. Zato jedva čekam da se vratim na projekt što je ranije moguće. Možete li mi reći zašto ste me trebali tako hitno?

Pronašli smo smrznuto tijelo u ledu.

Tijelo?

Mislimo da se radi o ljudskom lešu.

Poput Ledenog čovjeka?, reče ona, prisjećajući se mumificiranog tijela neolitskog lovca pronađeno u Alpama nekoliko godina ranije.

LeBlanc odmahne glavom. Vjerujemo da je ovaj jadnik novijeg datuma. Prvo smo mislili da je riječ o alpinistu koji je pao u provaliju.

Zašto ste se predomislili?

Morate vidjeti.

Molim vas, ne igrajte sa mnom igre, monsieur LeBlanc, odbrusi Skye. Moja specijalnost su drevna oružja i oklop, ne stara tijela. Zašto ste me pozvali?

Moje isprike, mademoiselle. Monsieur Renaud nas je zamolio da ne govorimo ništa.

Skyina usta se otvore. Renaud P. Iz državnog arheološkog odbora?

Taj, mademoiselle. Došao je nekoliko sati nakon što smo obavijestili vlasti o otkriću i postavio se za šefa. Poznajete ga?

O, da, poznajem ga. Ona se ispriča LeBlancu što ga je napala i nasloni se u sjedalu, s rukama prekriženim na prsima. Poznajem ga vrlo dobro, pomisli ona.

August Renaud bio je profesor antropologije na Sorbonni. Provodio je malo vremena držeći predavanja, što je bio dar Božji njegovim studentima koji su ga prezirali, i umjesto toga ulagao je svoju energiju u političke igre. Okružio se ulizicama, a sa svojim se vezama popeo na visoke pozicije u državnome arheološkom ustroju, gdje je svoj utjecaj koristio za nagrađivanje i kažnjavanje. Obeshrabrio je nekoliko Skyinih projekata, nagovještavajući da bi mogli dobiti zeleno svjetlo kad bi ona spavala s njim. Skye mu je rekla da bi radije spavala sa žoharom.

LeBlanc parkira svoj Citroen i povede Skye k ulazu u tunel. On se zavuče u ulaznu cijev, a nakon trenutka oklijevanja, ona krene za njim u glavni tunel. LeBlanc joj je dao zaštitnu kacigu sa svjetiljkom i oni krenu. Pet minuta kasnije stigli su do stambenih građevina. LeBlanc je telefonom javio laboratoriju da kreću prema njima. Zatim su krenuli na polusatno pješačenje.

Dok su koračali tunelom, njihovi su koraci odjekivali od vlažnih zidova. Skye se ogleda oko sebe, pa reče; Ovo je kao unutrašnjost mokre čizme.

Slažem se, nije baš Champs Ehsees. Ali ni promet nije gust kao u Parizu.

Skye osjeti strahopoštovanje prema graditeljskom pothvatu koji je tunel predstavljao, pa ga nastavi propitivati o detaljima. Na jednom mjestu naišli su na četvrtasti betonski okvir oko čeličnih vrata u zidu tunela.

Kamo vode ova vrata?, upita ona.

Vode do drugog tunela koji je vezan uz hidroelektrični sustav. Kad je protok kroz tunele sporiji u rano doba godine, možemo otvoriti vrata, ispustiti vodu i krenuti dalje u sustav. No, u ovo doba godine voda se diže, pa vrata držimo zatvorenima.

S ovog mjesta možete doći do elektrane?

Kroz cijelu planinu i pod ledenim pokrivačem izdubljeni su tuneli, ali prohodni su samo oni suhi. Drugi usmjeravaju vodu do elektrane. Ispod glečera teče prava rijeka, i struja može postati vrlo jaka. Obično ne radimo ovako kasno u sezoni. Otopljena voda teče u prirodne udubine između leda i stijene, stvara slojeve i usporava nam istraživanje. Ali ovoga proljeća naš je rad trajao dulje no što smo mislili.

Kako se ovdje dolje opskrbljujete zrakom?, upita Skye, njuškajući vlagu.

Kad bismo nastavili hodati poslije laboratorija i pod glečerom još oko kilometar, napokon bismo

došli do ulaza s druge strane, u ledu. Otvoren je poput rudničkog okna. Zrak ulazi s te strane.

Skye zadrhti u vlažnoj hladnoći. Divim se vašoj odlučnosti. Ovo nije najugodnije mjesto za rad.

LeBlancov duboki smijeh odzvanjao je od vlažnih zidova.

Vrlo je neugodno, vrlo dosadno, i uvijek smo mokri do kostiju. Tijekom tri tjedna koliko smo ovdje, nekoliko puta izađemo na sunčevu svjetlost, ali vrlo je depresivno kad se moramo vraćati u pećine, pa obično ostajemo u laboratoriju, koji je suh i dobro osvijetljen. Opremljen je računalima, vakumskim crpkama za filtriranje naslaga, čak i priručnim zamrzivačem kako bismo mogli raditi na uzorcima leda bez da se otope. Nakon osamnaestosatnog radnog dana, istuširate se i zavučete u krevet, pa vrijeme brzo prolazi. Ah, skoro smo stigli.

Kao i stambene građevine, i zgrade laboratorije nalik na prikolice bile su smještene u izdubljeni dio zida. Kad je LeBlanc prišao najbližem laboratoriju, vrata se otvore i kroz njih iziđe visoka, mršava prilika. Pri pogledu na Renauda, Skyein bijes ponovno proplamsa. Zapravo, više je sličio bogomoljki nego žoharu. Imao je trokutasta lice, široko na vrhu, sa zašiljenom bradom. Nos mu je bio

dug, a oči male i postavljene usko. Njegova prorijeđena kosa imala je blijedocrvenu nijansu.

Renaud pozdravi Skye mlitavim, vlažnim rukovanjem koje je u njoj potaknulo odbojnost i prvi put kada ga je upoznala.

Dobro jutro, draga moja mademoiselle Labelle. Hvala vam što ste došli u ovu vlažnu, mračnu pećinu.

Nema na čemu, profesore Renaud.

Ona se osvrne oko sebe, gledajući negostoljubivo okruženje.

Ovo okruženje odlično vam odgovara.

Renaud zanemari prikrivenu sugestiju da je ispuzao ispod stijene i odmjeri lijepo Skyeino tijelo od glave do pete, kao da može vidjeti kroz njezinu odjeću. Bilo koje mjesto na kojem smo vi i ja zajedno odgovara mi.

Skye potisne refleks mučnine. Možda mi možete reći što je bilo toliko važno da ste me morali odvući s posla.

Sa zadovoljstvom. On posegne da bi je uhvatio za ruku. Skye mu se izmakne i provuče ruku kroz LeBlancovu ruku.

Povedite me, reče ona.

Glaciolog je promatrao verbalno pariranje veselim pogledom. Usta mu se razvuku u zubati osmijeh i on i Skye krenu rukom pod ruku do grubih drvenih stuba izgrađenih pod oštrim kutom. Stube su

vodile do tunela visokog oko dvanaest stopa, širokog oko deset.

Na približno dvadeset koraka od stuba, tunel se granao u Y. LeBlanc povede Skye niz desni prolaz. Voda je tekla kroz plitki kanal urezan u pod tunela radi odvoda.

Uz jedan zid protezala se crna gumena cijev promjera četiri inča.

Vodeni mlaz, objasni joj LeBlanc. Prikupljamo kišnicu, zagrijavamo je i prskamo led kako bismo ga otopili. Led je na dnu glečera poput kita. Stalno ga topimo, inače bi se formirao brzinom od dvije do tri stope na dan.

To je vrlo brzo, reče Skye.

Vrlo. Ponekad uđemo u glečer i do pedeset metara, i moramo paziti da se led ne zatvori iza nas.

Tunel je završavao na ledenoj uzvisini visokoj oko deset stopa. Ljestvama su se popeli uz klizavu površinu stijene i ušli u ledenu pećinu u koju je stalo više od tucet ljudi. Zidovi i strop bili su plavkastobijeli, osim površina prekrivenih prašinom pokupljenom prilikom kretanja glečera.

Na dnu smo glečera, reče LeBlanc. Na osam stotina stopa iznad naših glava nema ničega osim leda. To je najprljaviji dio ledenog toka. Postaje sve čišće što dublje bušite u njega. Sada moram obaviti jedan posao za monsieura Renauda.

Skye mu zahvali, a tada joj pažnju privuče čovjek u kišnom ogrtaču koji je s druge strane pećine polijevao led vrućom vodom iz cijevi. Otopljeni led stvarao je oblake pare, zbog koje je bilo još teže udisati vlažni zrak u pećini. Čovjek isključi mlaz kad je shvatio da ima posjetitelje i priđe kako bi se rukovao.

Dobrodošli u naš mali opservatorij, mademoiselle Labelle. Nadam se da put nije bio previše naporan. Moje je ime Hank Thurston. Ja sam Bernijev kolega. Ovo je Craig Rossi, naš pomoćnik sa Sveučilišta savezne države Iowa, reče on, pokazujući mladića u ranim dvadesetima, a ovo je Derek Rawlins, koji piše o našem radu za magazin Outside.

Dok se Skye rukovala, Renaud prođe pokraj njih, priđe zidu i sagne se kako bi pažljivije proučio ljudski obris okovan ledom.

Kao što možete vidjeti, ovaj gospodin neko je vrijeme zaleđen, reče Renaud. Pogledavši Skye, on doda; Poput nekih žena koje sam poznavao.

Nitko se ne nasmije na šalu. Skye stane pokraj Renauda i povuče prste po obrisu tamnog oblika. Udovi su bili izokrenuti u grotesknim položajima.

Pronašli smo ga dok smo proširivali pećinu, objasni Thurston.

Više nalikuje bubi na vjetrobranu nego čovjeku, reče Skye.

Sretni smo što nije samo velika masna mrlja, reče Thurston.

Zapravo je u prilično dobrom stanju. Led na dnu glečera, i sve u njemu, stalno se gnječe pod stotinama tona pritiska.

Skye pogleda nejasni oblik. Pretpostavljate li da je u nekom trenutku bio na vrhu glečera?

Sigurno, reče Thurston. Kod dolinskog glečera poput Le Dormeura ili nekih drugih koje ćete pronaći u Alpama, prilična količina snijega propada prilično brzo kroz led.

Koliko bi dugo to trajalo?

Nagađam da bi trebalo stotinjak godina, više ili manje, da predmet propadne s vrha na dno Le Dormeura. To bi funkcioniralo samo za predmet u blizini glave glečera, visoko u planinama, gdje led teče i vertikalno, ne samo horizontalno.

Onda je moguće da je to alpinist koji je pao u provaliju?

To smo mislili u početku. Zatim smo pogledali pobliže.

Skye približi lice ledu. Tijelo je bilo gotovo u potpunosti odjeveno u tamnu kožu, od čizama do kape nalik na Snoopyevu. Čuperci krznene podstave izvirivali su mjestimično. S pojasa mu je još uvijek visio pištolj u koricama. Njezin pogled prijeđe na njegovo lice. Crte lica bile su neprepoznatljive kroz led, ali koža je dobila tamnu bakrenu boju, kao da je

predugo ležao na suncu. Oči su bile prekrivene letačkim naočalama.

Nevjerojatno, prošapta ona, zatim odstupi i okrene se Renaudu. Ali kakve to veze ima sa mnom?

Renaud se nasmiješi, pa priđe plastičnom kontejneru za pohranu i posegne unutra. Ispusti uzdah dok je vadio čeličnu kacigu.

Ovo je pronađeno u blizini čovjekove glave.

Skye uhvati kacigu, pa počne proučavati složeni dizajn izrezbaren u metalu, napućivši usne zamišljeno. Vizir je bio oblikovan prema licu čovjeka velikog nosa i gustih brkova. Vrh kacige bio je izrezbaren isprepletenim cvijećem i peteljkama, a mitska stvorenja okretala su se poput planeta oko stiliziranog troglavog orla. Kljunovi orlovih glava bili su otvoreni u prkosnom vrisku, a u oštrim pandžama nosio je svežnjeve kopalja i strijela.

Zapravo, kacigu smo otkrili prvu, reče Thurston. Odmah smo zatvorili crpku, tako da srećom nismo oštetili tijelo.

Mudra odluka, reče Renaud. Arheološko nalazište osjetljivo je na kontaminaciju, poput mjesta zločina.

Skye gurne prst kroz rupu u kacigi.

Ovo izgleda kao rupa od metka.

Renaud frkne.

Rupa od metka! Vjerojatnije se radi o koplju ili strijeli.

Nije neobično vidjeti tragove ispitivanja, udubine u oklopu koji je testiran na otpornost na vatreno oružje. Ova rupa je neobično čista. Ovaj je čelik iznimno visoke kvalitete. Gledajte, osim nekoliko ogrebotina i sitnih udubina, kaciga jedva da je i malo oštećena pod ledom. Iznenađuje me da je metak probio kroz nju. Jeste li pozvali forenzičkog stručnjaka?, reče ona.

Trebao bi stići sutra, reče Renaud.

Ne treba nam stručnjak da nam kaže kako je ovaj momak mrtav. Što nam možete reći o ovoj kacigi?

Ne mogu je smjestiti, reče ona odmahnuvši glavom.

Opći oblik nalik je nekim oblicima koje sam viđala, ali oznake su mi nepoznate. Morala bih pogledati oznaku oružara i provjeriti u svojoj bazi podataka. Ovdje ima mnogo proturječja.

Ona pogleda tijelo. Odjeća i oružje potječu iz dvadesetog stoljeća. Izgleda kao pilot, sudeći po njegovoj odori i naočalama. Zašto bi u tom slučaju nosio staru kacigu?

Vrlo zanimljivo, mademoiselle Labelle, reče Renaud s nestrpljivim uzdahom, ali očekivao sam da ćete nam više pomoći. On uzme kacigu iz njezinih ruku i vrati je u kontejner, nakon što je iz njega izvadio mali sef. Uhvati u ruke izudaranu metalnu kutiju kao da drži malu bebu. Ovo je pronađeno u

blizini tijela. Ono što pronađemo unutra moglo bi identificirati osobu i reći nam kako je dospjela ovamo. U međuvremenu, reče on Thurstonu, htio bih da nastavite topiti led oko tijela za slučaj da postoje i drugi identifikacijski predmeti. Preuzet ću punu odgovornost za to.

Thurston ga skeptično pogleda, zatim slegne ramenima.

Ovo je vaša zemlja, reče, pa opet pusti mlaz tople vode. Otopio je još nekoliko inča leda oko tijela, ali nije pronašao ništa.

Nakon nekog vremena oni se vrate do laboratorija kako bi se zagrijali i pojeli nešto, pa ponovno pođu u ledenu pećinu i nastave s istraživanjima. Kad je Renaud rekao da će ostati u laboratoriju kada se drugi vrate do ledene pećine, nitko se nije bunio.

Thurston je topio led još neko vrijeme, kad se pojavi Renaud, pa pljeskanjem privuče njihovu pažnju.

Za sada moramo stati. Imamo posjetitelje.

Uzbuđeni glasovi odjekivali su prolazom. Trenutak kasnije, u pećinu upadnu tri čovjeka noseći videokamere, fotoaparate i notese. Osim jednoga visokog čovjeka, koji se pristojno držao u pozadini, glasno su komentirali i sudarali se ramenima u želji da snime tijelo.

Skye uhvati Renauda za rukav i povuče ga u stranu.

Što ovi novinari rade ovdje?, upita ona. On je pogleda niz dug, tanak nos. Ja sam ih pozvao. Oni su dio novinarske skupine koja je izabrana da izvještava o ovome velikom otkriću.

Čak ne znate niti o kakvom se otkriću radi, reče ona s neskrivenim prijezirom u glasu. A upravo ste vi nama održali predavanje o kontaminaciji nalazišta.

On odbaci njezin protest odmahnuvši rukom. Važno je da svijet sazna za ovo sjajno otkriće.

Renaud podigne glas kako bi privukao pažnju novinara.

Odgovorit ću na vaša pitanja o mumiji čim iziđemo iz grobnice, reče Renaud, vodeći ih iz pećine. Skye je drhtala od bijesa.

Issusse reče Rawlins, američki novinar. Mumija. Grobnica, zvuči kao da je upravo pronašao kralja Tutankhamona.

Fotografi ispucaju još nekoliko filmova, pa iziđu iz prostorije, osim visokog čovjeka. On je bio visok oko šest i pol stopa, lice mu je bilo pastelnobijele boje, i bio je mišićave građe u skladu sa svojom visinom. Oko vrata mu je visio fotoaparat, a s ramena velika platnena vreća za opremu. Na trenutak je mirno promatrao tijelo, a zatim krene a ostalima.

Čuo sam što ste rekli Renaudu, reče Thurston. Nalazište će se uskoro početi zamrzavati, i možda će ga to zaštititi.

Dobro. Pogledajmo u međuvremenu što taj idiot smišlja.

Oni požure iz pećine i spuste se niz ljestve i drvene stube do glavnog tunela.

Renaud je stajao izvan zgrade laboratorija, držeći sef visoko nad glavom.

Što je u njemu?, dovikne mu novinar.

Ne znamo. Morat ćemo ga otvoriti pod kontroliranim uvjetima da ne bismo oštetili sadržaj.

On se okrene na peti kako bi ga svi mogli fotografirati. No, visoki čovjek s fotoaparatom nije iskoristio priliku. Umjesto toga, on se progura kroz mnoštvo, ignorirajući pritužbe drugih novinara, i stane izravno pred Renauda.

Dajte mi sef, reče on mirnim tonom, pružajući svoju veliku šaku.

Renaud je izgledao šokiran. Zatim, misleći da se čovjek šali, odluči prihvatiti njegovu igru. Naceri se i prigrli sef.

Ne, ni za vašu živu glavu, reče on.

Ne, odgovori čovjek ne podižući ton.

Niti za vašu živu glavu!

On posegne u kaput, izvadi pištolj i udari njegovom cijevi po Renaudovim prstima. Izraz u Renaudovim očima pretvori se iz zabave u

iznenađenje i bol. On padne na koljena, držeći slomljene prste drugom rukom.

Čovjek uhvati sef prije no što je pao na tlo. Zatim se okrene i mahne pištoljem prema novinarima, koji popadaju jedan preko drugoga pokušavajući se izmaknuti, pa otkorača niz tunel.

Zaustavite ga izusti Renaud bolno, pridržavajući prste.

Što je s telefonom?, reče jedan novinar.

Thurston zgrabi telefon sa zida i prinese ga uhu.

Mrtav, reče on namrštено. Linija je sigurno presječena. Ionako nikoga nema u stambenim prostorijama. Morat ćemo hodati do ulaza i pozvati pomoć.

Thurston i LeBlanc pomogli su Renaudu da ustane na noge. Pomogli su mu sadržajem kutije za prvu pomoć iz laboratorija, dok su novinari razmišljali o identitetu velikog čovjeka. Nitko ga nije prepoznao. Jednostavno se pojavio s odgovarajućom akreditacijom, i dobio je mjesto na hidroavionu koji ih je ostavio na rubu jezera, gdje ih je pokupio LeBlanc. LeBlanc i Skye rekli su da će se pridružiti Thurstonu. Novinari su odlučili čekati nakon što ih je Thurston upozorio da bi ih čovjek s pištoljem mogao pričekati u tunelu.

Hodali su nekoliko minuta, dok su svjetiljke s njihovih kaciga probijale polutamu. Zatim su

usporili korak i hodali opreznije, kao da očekuju da će ih veliki čovjek zaskočiti iz tame. Osluškivali su ne bi li čuli korake, ali sve što su čuli bilo je kapanje vode sa stropa i zidova.

Iznenada, iz tamnog tunela pred njima začuje se glasan prasak, popraćen udarom koji je potresao tlo. Gotovo u isti čas, topli zrak prostruji kroz tunel. Oni se bace na tlo, pokušavajući zabiti lica u vlažni pod dok je val pritiska šibao nad njihovim glavama.

Kad se činilo da se sve smirilo, oni ustanu i obrišu blato s lica. Uši su im zvonile, pa su morali vikati da bi se čuli.

Što je to bilo?, reče LeBlanc.

Pogledajmo. Thurston krene naprijed, bojeći se najgoreg.

Čekajte reče Skye.

Što nije u redu?, upita Thurston.

Pogledajte svoje noge.

Svjetlost njihovih svjetiljaka počela se odražavati od nečega što je svjetlucalo i teklo po podu tunela.

Voda vikne Thurston.

Bujica je hrlila prema njima.

Oni se okrenu i potrče dublje u tunel, dok su im pete zapljuskivali valovi.

Poglavlje VI

Kroz svoj dalekozor, Austin je promatrao kako Skye ulazi u auto, i slijedio je vozilo dok se ono kretalo po uzbrdici s jedne strane glečera i nestajalo iza drveća. Činilo se kao da ju je progutala zemlja. On se osloni na ogradu broda, a pogled mu padne na La Langueclu Dormeur. Sa svojom istočkanom površinom i mračnim vrhovima s obje strane, glečer je nalikovao prizoru s Plutona. Sunce je svjetlucalo na ledu, ali nije uspijevalo ublažiti valove hladnoće koje je odašiljao glečer i koji su se valjali preko površine jezera mirne poput ogledala.

Razmišljajući o Skyinoj teoriji kako su karavane Jantarnim putom obilazile oko ruba jezera, on se pokuša staviti na mjesto drevnih putnika, pitajući se što bi oni mislili o prirodnom fenomenu velikom i neuništivom poput glečera. Vrlo vjerojatno, doživjeli bi ga kao tvorevinu bogova, koju treba štovati. Možda podvodna grobnica ima veze s glečerom. I on je bio jednako nestrpljiv da istraži grobnicu kao i ona. Ne bi bio velik problem spustiti u vodu podvodno vozilo i krenuti u samostalnu istragu, ali ona mu to nikada ne bi oprostila. A on joj ne bi mogao zamjeriti.

Austin odluči pripremiti vozilo za zaron kad se Skye vrati. Dok je pažljivo provjeravao SEA-

mobile, Austin je u glavi mogao čuti očev glas koji ga je podsjećao da pazi na svaki detalj. Njegov otac, bogati vlasnik pomorske kompanije za vađenje olupina iz Seattlea, podučio je Kurta osnovnim pomorskim vještinama i dao mu je nekoliko vrijednih nautičkih savjeta. Nikad ne vezuj čvor koji se ne može odvezati jednim trzajem, čak i kad je uže mokro. I svoj brod uvijek održavaj u tip-top stanju.

Austin je ozbiljno shvatio riječi svojeg oca. Čvorovi koje je naučio vezivati i dugo radio na tome nikada se nisu zapetljavali. Pazio je da konopci na jedrilici koju mu je otac izgradio uvijek budu uredno složeni, da drvo bude polirano, a metal zaštićen od hrđe. Taj je savjet ostao uz njega i kad je otišao na koledž. Dok je učio za magisterij iz upravljanja sustavima na Sveučilištu Washington, pohađao je i vrhunsku ronilačku školu u Seattleu i vježbao za profesionalnog ronioca, postigavši visoku razinu vještine u većem broju specijaliziranih područja.

Nakon fakulteta radio je dvije godine na naftnim bušotinama u Sjevernom moru, pa se na šest godina vratio u očevu kompaniju, a tada ga je u državnu službu privukao malo poznati ogranak CIA-e koji se specijalizirao za podvodno prikupljanje podataka. Krajem hladnog rata CIA je zatvorila taj ogranak i on je prešao u NAMP.

Kao ljubitelj filozofije, potrage za istinom i skrivenim značenjima, Austin je znao da je savjet

starog imao dublju primjenu od običnog praktičnog savjeta o održavanju broda. Njegov otac jednostavnim ga je terminima podučavao o životu, i o potrebi da bude spreman i pripremljen za neočekivano. Bio je to savjet koji je Austin ozbiljno shvatio, a pažnja koju je obraćao na detalje spasila je njegov život i živote onih oko njega više puta.

Testirao je baterije, pobrinuo se da spremnici za zrak budu zamijenjeni novima, i pregledavao vozilo izvježbanim okom. Zadovoljan svojom inspekcijom, blago je udario prstima po prozirnoj kupoli. Tip-top, reče on s osmijehom.

Austin siđe s podvodnog vozila i prijeđe na palubu Mutnmichuga. Plovilo s dva trupa dugačko osamdeset stopa bio je najmanji NAMP-ov istraživački brod na kojem je ikada radio. Poput ribice po kojoj je nazvan, Mummichug je bio kod kuće i u slatkoj i u morskoj vodi. Bila je to modificirana verzija plovila dizajniranog za plovidbu zahtjevnim vodama uz obalu Nove Engleske. Bio je odlične plovnosti i brz, s pogonom moćnih dizel motora koji su mu davali brzinu od dvadeset čvorova. Imao je mjesta za osam članova posade i bio idealan za kratke misije. Usprkos njegovoj veličini, vitla i dizalice Mummichuga mogle su izvući i teške terete. A veće plovilo ne bi moglo doploviti vijugavom rijekom do glečera.

Budući da bez Skye trenutačno nije imao što za raditi, Austin dohvati šalicu kave u blagovaonici, pa se spusti u laboratorij sa senzorima. Bila je to mala prostorija natrpana s nekoliko računalnih monitora smještenih na stolovima. Kao i sve drugo na brodu, i laboratorij je bio minijaturan, iako su elektronski nervi i gangliji povezivali monitore sa sofisticiranim senzornim instrumentima.

On se spusti na stolac pred zaslonom, srkne gutljaj kave i otvori program koji je prikazivao bočni sonar. Dr. Harold Edgerton prvi je upotrijebio bočni sonar 1963. kad je namjestio odašiljač sonara na bok umjesto na dno svojega istraživačkog brodića. Otkriće koje je omogućivalo površinskim plovilima da pokrivaju velika područja na dnu unijelo je revoluciju u podvodnim istraživačkim tehnikama.

Kad je Mummichug stigao na jezero, Skye je zatražila istraživanje duž obale s druge strane jezera, nasuprot glečeru, koji bi predstavljao veliku prepreku za karavane. Smatrala je kako bi se putnici zadržavali u blizini rijeke prije no što bi je prešli, i kako se u blizini moglo pojaviti naselje. I vodeni je put mogao biti bio Jantarnog puta.

Dok je podvodno vozilo provodilo svoju misiju, brod je nastavio sa sonarnim istraživanjem uz rub jezera. Austin je htio vidjeti što je skener snimio. On namjesti zaslon na polagano kretanje, i slika sonara u visokoj rezoluciji poteče s vrha

monitora poput dvostrukog jantarnog vodopada. S desne strane zaslona bili su ispisani geografska širina i dužina, kao i položaj. Interpretacija slika sonara zahtijevala je uvježbano oko, ali to nije najzanimljivija stvar na svijetu. Sa svojim ravnim, šljunčanim dnom, Lac du Dormeur bilo je još monotonije od mnogih drugih jezera. Austinove misli počele su se udaljavati. Kapci su mu se spustili na pola, ali trgnuli su se kad mu je pažnju privukla jedna anomalija.

On vrati sliku, pa se nagne kako bi proučio tamni križ na jednoličnoj pozadini. Zatim, klikom na računalnog miša, poveća sliku i njezine detalje. Ono što je gledao bio je zrakoplov čak je mogao vidjeti i kabinu. On klikne na ikonu za printanje, i nekoliko sekunda kasnije iz printera izađe slika. On je prouči pod snažnim svjetlom. Činilo se da nedostaje dio krila. On ustane i krene prema vratima, s namjerom da obavijesti kapetana o svojem otkriću, ali u tom trenutku u laboratorij upadne Francois. Bio je vidljivo uznemiren. Francuski je promatrač obično imao na licu smiješak, ali sada je izgledao kao da je upravo čuo da se Eiffelov toranj srušio.

Monsieur Austin, morate brzo doći na most.

Što nije u redu?, reče Austin.

Mademoiselle Skye.

Austinov želudac načini flip-flop. Što je s njom?

Nerazumljiva bujica fran-glasa poteče iz čovjekovih usta. Austin projuri pokraj zapjenjenog Francuza i popne se na most preskačući po dvije stube. Kapetan je bio u kormilarnici, razgovarajući na radiomikrofon. Kad je ugledao Kurta, reče Attendez i odloži mikrofon.

Kapetan Jack Fortier bio je čovjek vitke građe, francusko-kanadskog porijekla, koji je postao građanin SAD-a kako bi mogao raditi za NAMP. Njegovo poznavanje francuskog bilo je korisno tijekom ekspedicije, iako su mu se neki lokalni stanovnici smijali iza leđa zbog snažnog quebečkog akcenta. Fortier je rekao Austinu da ga zadirkivanje ne smeta jer je njegov jezik čistiji, neopterećen regionalnim akcentima kao što je bio slučaj u Francuskoj. Činilo se da malo toga može uznemiriti kapetana, pa se zato Austin iznenadio kad je ugledao kako se Fortierovo čelo naboralo od brige.

Što se dogodilo sa Skye?, upita Austin, prelazeći izravno na stvar.

Telefonom razgovaram s nadzornikom elektrane. Kaže da se dogodila nesreća.

Hladnoća prođe Austinovom kralježnicom. Kakva nesreća?

Skye i neki drugi ljudi bili su u tunelu ispod glečera.

Što je radila tamo?

Pod ledom se nalazi opservatorij iz kojega znanstvenici mogu proučavati kretanje glečera. To je dio mreže tunela koju je kompanija za električnu energiju izgradila kako bi iskoristila vodu koja teče s glečera. Očito je nešto krenulo u krivo i voda je poplavila tunel.

Je li elektrana uspjela stupiti u kontakt s opservatorijem?

Ne. Telefonska linija je prekinuta.

Dakle, ne znamo jesu li živi ili mrtvi.

Očito ne, izusti Fortier polušaptom.

Vijesti su žestoko pogodile Austina. On duboko uzdahne i polako ispusti dah, dok je sređivao misli.

Pribravši se, on reče; Reci nadzorniku elektrane da se želim sastati s njim. Reci mu da mi pripremi detaljan plan mreže tunela. I spusti čamac kako bih otišao do obale.

Austin zastane kada je uhvatio sebe kako izvikuje zapovijedi kapetanu. Oprosti, reče on. Nisam htio zvučati kao narednik marinaca. Ovo je tvoj brod. To su bile samo sugestije.

Sugestije su prihvaćene, reče kapetan sa smiješkom. Ne brini za to. Nemam pojma što učiniti. Brod i posada su ti na raspolaganju.

Kapetan Fortier uhvati mikrofon i progovori na francuskom.

Austin je promatrao glečer kroz prozor kormilarnice. Bio je miran poput brončanog kipa, ali njegov mir mogao je zavarati. Njegov gipki um već je jurio ispitujući strategije. No, znao je da su to za sada samo mentalne iluzije, jer nije mogao osmisliti plan prije nego što točno sazna s čime ima posla.

On pomisli na zavodnički izraz na Skyeinom licu dok je napuštala brod. Znao je da su izgledi za to mali, ali zakleo se da će taj čarobni osmijeh vidjeti opet.

Poglavlje VII

Kamion je čekao Austina na obali. Vozač je prešao uspon do elektrane vratolomnom brzinom. Dok se kamion približavao sivoj betonskoj građevini četvrtastog oblika, Austin je mogao vidjeti kako netko korača amo-tamo pred ulazom. Kamion se zaustavi i čovjek pritrči, otvori vrata Austinu i ispruži ruku.

Parlez vous Francais, monsieur Austin?

Parlam malo, odgovori Austin izlazeći iz kamiona.

Daccord. U redu, reče čovjek ljubazno se smiješeći. Ja govorim engleski dovoljno da se razumijemo. Zovem se Guy Lessard. Ja sam nadzornik elektrane. Ovo je strašna stvar.

Onda znate da je vrijeme od ključne važnosti, reče Austin.

Lessard je bio malen, štrkljav čovjek s precizno istrimanim brkovima na mršavom licu. Zračio je nervoznom energijom, kao da se priključio na neku od strujnih žica koje su izlazile iz elektrane na visokim metalnim tornjevima.

Da, znam. Dođite. Objasnit ću vam situaciju.

Koračajući brzo, on krene kroz vrata. Austin se osvrne u malom, jednostavnom hodniku. Nekako sam očekivao veću građevinu.

Nemojte da vas ovo zavara, odgovori Lessard. Ovo je ulazna zgrada. Koristi se uglavnom kao prostor za urede i stanovanje. Sama elektrana proteže se duboko u planinu. Dođite.

Oni prođu kroz druga vrata s druge strane hodnika i uđu u veliku, sjajno osvijetljenu pećinu.

Iskoristili smo prednost prirodnih formacija stijena kako bismo lakše započeli s bušenjem, reče Lessard, dok mu se glas odbijao od zidova i stropova. Pod planinom i glečerom prolazi pedesetak kilometara tunela.

Austin ispusti tihi zvižduk. U Sjedinjenim Državama postoje autoceste kraće od toga, reče.

To je bilo veliko dostignuće. Inženjeri su upotrijebili stroj za bušenje tunela promjera gotovo trideset stopa. Tunel za istraživanje je bilo jednostavno izbušiti.

On ga povede kroz pećinu do ulaza u tunel. Austinove uši uhvate duboki zvuk zujanja, nalik zvuku stotina košnica.

Taj zvuk je zasigurno vaš generator, reče on.

Da, sada imamo samo jednu turbinu, ali postoje planovi za izgradnju još jedne. On zastane pred vratima u zidu tunela. Evo nas u kontrolnoj prostoriji.

Nervno središte elektrane bila je sterilna komora od oko pedeset četvornih metara, koja je izgledala kao unutrašnjost golemog uređaja za

kockanje. Uz tri zida bili su poslagani nizovi bljeskajućih svjetala, električnih brojčanika, poluga i prekidača. Lessard priđe konzoli u obliku potkove koja je dominirala središtem prostorije, sjedne pred računalni monitor i pokaže Austinu da sjedne pokraj njega.

Znate što radimo u ovoj elektrani?, reče on.

Općenito. Rekli su mi da koristite otopljenu vodu s glečera kao hidroenergiju za proizvodnju električne struje.

Lessard klimne. Tehnologija je relativno jednostavna. Snijeg pada i gomila se na glečeru. Kad zatopli, led s glečera se topi, stvarajući rijeke i vodene džepove. Bujica se usmjerava kroz tunele do turbine. Voila! Imate struju. Čistu, jeftinu i obnovljivu. Lessardovo rutinsko objašnjenje nije moglo prikriti ponos u njegovom glasu.

Jednostavno u teoriji, ali impresivno u izvedbi, reče Austin dok si je u glavi predočavao sustav. Sigurno imate veliku ekipu.

Samo nas je trojica, reče Lessard. Po jedan za svaku smjenu. Elektrana je gotovo u potpunosti automatizirana i vjerojatno bi mogla raditi i bez nas.

Možete li mi pokazati nacrt sustava?

Lessardove ruke zaigraju po tipkovnici. Na zaslonu se pojavi nacrt, nalik nacrtu u centru za kontrolu prometa u velegradovima. Obojene crte

koje su sjekle jedna drugu podsjećale su Austina na kartu londonske podzemne željeznice.

Ove crte koje trepere plavom bojom predstavljaju tunele kroz koje protječe voda. Crvene su suhi tuneli. Turbina je ovdje.

Austin pogleda crte, pokušavajući se snaći na zbunjujućem prikazu. Koji tunel je poplavljen?

Lessard vrhom prsta kucne po zaslonu. Ovaj. Glavni prilaz opservatoriju. Crta je treperila plavom bojom.

Postoji li način da se zaustavi tok?

Pokušali smo kad smo detektirali vodu kako ulazi u istraživački tunel. No, čini se da je betonski zid između istraživačkog tunela i tunela s vodom probijen. Skrećući tok u druge tunele, uspjeli smo ga zadržati pod kontrolom. Istraživački tunel i dalje je poplavljen.

Imate li pojma kako je probijen taj zid koji spominjete?

Vrata na ovom križanju omogućuju prelazak iz jednog tunela u drugi. U ovo doba godine zatvoren je iz sigurnosnih razloga, jer voda je visoka. Vrata su načinjena tako da izdrže tone pritiska. Ne znam što se moglo dogoditi.

Postoji li način da se tunel isuši?

Da, mogli bismo odsjeći neke tunele i crpkama izvući vodu, ali za to bi nam trebali dani, glasio je poražavajući odgovor.

Austin pokaže na blještavi zaslon pred njima. Čak i s ovom razgrananom mrežom tunela?

Pokazat ću vam u čemu je problem.

Lessard ga povede iz kontrolne prostorije. Hodali su tunelom nekoliko minuta. Sveprisutno zujanje turbine sada je nadglasao drugi zvuk, nalik snažnom vjetru koji puše u krošnjama. Popeli su se metalnim stubama s druge strane čeličnih vrata i došli na opservacijsku platformu zaštićenu vodonepropustnim slojem od plastike i metala. Lessard mu objasni da se nalaze u jednoj od sporednih kontrolnih prostorija. Zvuk šuštanja pretvorio se u urlik.

Lessard klikne prekidač na zidu i fluorescentno svjetlo obasja dio tunela gdje je divljala bujica.

Razina zapjenjene vode gotovo je dosegnula opservacijsku kabinu. Austin se zagleda u bijelu vodu, osjećajući njezinu golemu snagu.

U ovo doba godine voda se topi iz golemih džepova u ledu, vikne Lessard nadglasavajući buku. Ona pojačava normalni tok. To je poput poplava koje nabujale rijeke izazivaju kad se planinski snijeg prebrzo topi u proljeće.

Lessardovo mršavo lice poprimi bolan izraz. Žao mi je što ne možemo pomoći vama, ni ljudima zarobljenima unutra.

Već ste mi mnogo pomogli, ali moram vidjeti detaljni nacrt istraživačkog tunela.

Naravno. Lessard ga povede natrag u kontrolnu prostoriju. Zaključio je da mu se sviđa ovaj Amerikanac. Austin je bio temeljit i metodičan, a te je kvalitete Lessard cijenio više od svih drugih.

Kad su se vratili u glavni centar, Austin pogleda zidni sat i shvati kako su prošle dragocjene minute otkad je počeo obilazak. Lessard priđe metalnom ormaru, izvuče široku, plitku ladicu i izvadi hrpu nacrta.

Ovdje je glavni ulaz u istraživački tunel. Nije mnogo veći od obične cijevi. Ovi pravokutnici su stambene prostorije za znanstvenike. Laboratorij je udaljen oko milju od glavnog ulaza. Kao što možete vidjeti na ovom bokocrtu, ovdje se nalaze stube koje vode kroz strop na drugu razinu, gdje se nalazi prolaz koji vodi do samoga subglacijalnog opservatorija.

Znamo li koliko bi ljudi moglo biti zarobljeno?

U timu znanstvenika bila su trojica. Ponekad, kad im dosadi boravak pod zemljom, nađemo se i popijemo koju čašu vina. Tu je i žena s vašeg broda. Hidroavion je doveo neke ljude prije nesreće, ali ne znam koliko ih je bilo na njemu kad je opet poletio prije nekog vremena.

Austin se nagne nad nacrtom, proučavajući svaki detalj.

Pretpostavimo da su ljudi ispod glečera stigli do opservatorija. Zrak zatvoren u ovom prolazu spriječit će da voda poplavi područje opservatorija.

To je istina, reče Lessard bez mnogo entuzijazma.

Ako ima zraka, još bi mogli biti živi.

I to je istina, ali njihove zalihe zraka su ograničene. To bi mogla biti situacija u kojoj živi zavide mrtvima.

Austina nije trebalo podsjećati na okrutnu sudbinu koja je očekivala Skye i druge. Čak i kad bi preživjeli poplavu, čekala ih je spora i teška smrt od nedostatka kisika. On se usredotoči na nacrt, i uoči kako se glavni tunel nastavlja i dalje, izvan opservatorija.

Kamo ovo vodi?

Nastavlja se još oko kilometar i pol, i postupno se uzdiže do drugog ulaza.

Još jedna cijev?

Ne. U boku planine nalazi se otvor nalik ulazu u rudnik.

Volio bih to vidjeti, reče Austin. U njegovom umu počne se stvarati plan. Bio je utemeljen na pretpostavkama, i trebat će mu prilično puno sreće da profunkcionira, ali to je bilo sve što je imao.

Nalazi se s druge strane glečera. Jedini način da dođete tamo jest zrakom, ali s ovoga vam mjesta mogu pokazati gdje se nalazi.

Nekoliko trenutaka kasnije stajali su na ravnom krovu elektrane. Lessard pokaže prema usjeklini s druge strane glečera.

Nalazi se u blizini one male doline.

Austin je pogledom slijedio ispruženi prst, a zatim skrene pogled prema nebu. Veliki helikopter lebdio je nad elektranom.

Hvala Bogu reče Lessard. Napokon se netko odazvao mojem pozivu u pomoć.

Dva čovjeka požure niz stube i istrče iz elektrane dok se helikopter spuštao. Vozač kamiona i treći čovjek, za kojeg je Austin pretpostavio da je treća smjena u elektrani, nalazili su se vani, gledajući kako helikopter slijeće na nekoliko stotina stopa od ulaznih vrata elektrane. Dok se rotor polako zaustavljao, iz helikoptera izađu tri čovjeka. Austin se namršti. Ovo nije bila spasilačka ekipa. Sva trojica nosili su tamna odijela koja kao da su na sebi imali ispisano direktori.

To je moj šef, monsieur Drouet. On nikada ne dolazi ovamo, reče Lessard, koji nije mogao prikriti strahopoštovanje u svojem glasu.

Drouet je bio krupan čovjek s brkovima poput Herculea Poirota. On im priđe i optužujućim tonom reče; Što se događa, Lessard?

Dok je nadzornik elektrane objašnjavao situaciju, Austin pogleda na svoj sat. Činilo se da kazaljke lete oko brojčanika.

Kakav je učinak ovaj incident imao na proizvodnju?, reče Drouet.

Austin plane na ove riječi. Mogli biste biti više zainteresirani kakav je učinak imao na ljude zatočene u onom glečeru.

Čovjek nagne glavu, uspijevajući gledati Austina niz nos iako je bio nekoliko inča niži od njega.

Tko ste vi?, reče on poput gusjenice koja se obraća Alici s gljive.

Lessard upadne. Ovo je gosp. Austin koji radi za američku vladu.

Austin se mogao zakleti da je čuo kako je čovjek prijezirno frknuo. Vi ovdje nemate posla, reče Drouet.

U krivu ste. Imam jako mnogo posla, odgovori Austin jednoličnim tonom koji je prikrivao njegov bijes. Moja prijateljica je u tom tunelu.

Drouet nije bio impresioniran. Moram čekati zapovijedi svojeg šefa nakon što ga izvijestim o situaciji. Nisam bešćutan. Odmah ću zatražiti pokušaj spašavanja.

To nije dovoljno brzo, reče Austin.

Moramo učiniti nešto odmah.

Ipak, to je najbolje što mogu učiniti. Sada me ispričajte, molim vas.

S tim riječima, on i ostala dvojica ljudi u odijelima uđu u elektranu. Lessard pogleda Austina, tužno odmahne glavom i krene za njima.

Austin se borio protiv impulsa da povuče birokrata za ovratnik, kada začuje zvuk motora i ugleda točkicu na nebu. Točkica naraste i pretvori se u helikopter, manji od prvoga. On preleti preko jezera, zaokruži jednom oko elektrane, pa se spusti pokraj drugog helikoptera u oblaku prašine.

I prije no što su se rotori zaustavili, iz njega iskoči vitak, tamnoput čovjek i mahne Austinu. Joe Zavala koračao je laganim korakom uz blagi sportski zamah ramenima. Njegov opušteni hod bio je ostatak iz njegovih boksačkih dana, kad se profesionalno borio u srednjoj kategoriji kako bi zaradio novac za fakultet. Njegove naočite, pravilne crte lica bile su svjedok njegovog uspjeha u ringu.

Velikodušnog, blagorječivog Zavalu unovačio je admiral Sandecker čim je diplomirao na Pomorskom koledžu New York, i on je postao neprocjenjivo vrijedan član Tima za specijalne zadatke, surađujući s Austinom na mnogim zadatcima.

Imao je briljantan um mehaničara i bio je vješt pilot, s tisućama sati leta na helikopterima, malim mlažnjacima i zrakoplovima s turbo-elisama.

Nekoliko dana ranije, zajedno su doputovali u Francusku. Dok je Austin nastavio prema Alpama

kako bi se priključio Mummichugu, Joe je zastao u Parizu. Kao stručnjaka za dizajniranje i izgradnju podvodnih vozila, zamolili su ga da se pridruži raspravi o podvodnim vozilima s posadom ili bez posade koju je sponzorirao IFREMER, Francuski institut za pomorsko istraživanje.

Austin je mobitelom pozvao Zavalu nakon što je saznao za nesreću u tunelu. Žao mi je što sam prekinuo tvoj boravak u Parizu, reče mu on.

Prekinuo si i više od toga, odgovori mu ovaj. Upoznao sam člana Nacionalne skupštine koji mi je pokazivao grad.

Kako mu je ime?

Ime jo je Denise. Nakon ture po Parizu, odlučili smo krenuti u planine gdje mlada dama ima planinsku kuću. Ja sam u Chamonixu.

Austina nije iznenadila Zavalina priča. Sa svojim očima punim duše i gustom crnom kosom začešljanom unatrag, Joe je sličio mladoj verziji filmskog i TV glumca Ricarda Montalbana. Kombinacija dobrog izgleda, dobronamjernog šarma i inteligencije učinila ga je predmetom žudnje mnogih neudanih žena u Washingtonu, a te su kvalitete privlačile i druge žene, kamo god on pošao. Ponekad je to mogla biti i smetnja, naročito kad su bili na zadatku, ali u ovom slučaju bio je to dar Božji. Chamonix je bio samo nekoliko planina dalje.

Još bolje. Trebam tvoju pomoć.

Zavala je shvatio po tonu glasa svojeg prijatelja da je situacija ozbiljna. Krećem, rekao je.

Kad su se sastali na golom brdu iznad jezera, rukovali su se, i Austin se još jednom ispričao što je narušio ljubavni život svojem prijatelju. Lagani osmijeh pojavi se na Zavalinim usnama.

Nema problema, kompa. Denise je kolegica javna službenica, i potpuno je shvatila kad sam joj rekao da me dužnost zove.

On pogleda helikopter.

Povukla je i veze da mi osigura prijevoz.

Tvojoj mladoj dami dugujem bocu šampanjca i cvijeće.

Uvijek sam znao da si u srcu pravi romantik. Zavala se ogleda oko sebe i reče; Prelijep krajolik, iako malo jednoličan. Što se događa?

Austin pojuri prema helikopteru. Ispričat ču ti usput.

Nekoliko trenutaka kasnije vinuli su se u zrak. Dok su letjeli iznad glečera, Austin je Zavali prepričao sažetu verziju događaja.

Vraška nevolja, reče Zavala kad je čuo priču. Žao mi je zbog tvoje prijateljice. Skye se čini kao netko koga bih volio upoznati.

Nadam se da ćeš imati to zadovoljstvo, reče Austin, iako je znao da su izgledi mali i da postaju sve manji sa svakom sljedećom minutom.

On uputi Zavalu prema dolini koju mu je Lessard pokazao s krova elektrane. Zavala se spusti na mjesto koje je bilo više-manje ravno između izbočina i usjeklina. Iz kutije s alatima iz helikoptera uzeli su električni plamenik i krenuli uz padinu. Vlažna hladnoća koja je zračila s glečera prodirala je kroz njihove debele jakne. Ulaz u tunel bio je uokviren betonom. Područje pred ulazom bilo je isprano i niz padinu se spuštao tucet minijaturnih kanjona. Ušli su u tunel po veličini sličan onima koje je Austin vidio u elektrani. Kosi pod bio je vlažan, i nakon što su prošli nekoliko metara, voda im je počela zapljuskivati obuću.

Baš i nije tunel ljubavi, zar ne?, reče Zavala, vireći u tamu.

Očekivao bih da tako izgleda rijeka Stiks.

Austin se na trenutak zagleda u mračnu vodu, a tada, kao da mu je kroz tijelo prošao udar energije. Vratimo se u elektranu.

Drouet i njegovi sudruzi izišli su iz zgrade elektrane u trenutku kad je Zavalin helikopter sletio.

Drouet požuri kako bi pozdravio Austina.

Moram se ispričati zbog svojeg ranijeg ponašanja, reče on.

Nisam znao sve činjenice o ovoj strašnoj situaciji. Razgovarao sam sa svojim nadređenima i američkom ambasadom rekli su mi za vas i za

NAMP, monsieur Austin. Nisam znao da se i francuski građani nalaze zarobljeni pod glečerom.

Ima li njihova nacionalnost ikakve veze?

Ne, naravno da ne. To bi bilo neoprostivo. Bit ćete zadovoljni kada vam kažem da sam poslao po pomoć. Spasilački tim stiže.

To je početak. Kada će stići ovamo?

Drouet je oklijevao, svjestan da ga odgovor neće zadovoljiti.

Za tri ili četiri sata.

Sigurno znate da je to prekasno.

Drouet je lomio ruke od jada. Bio je vidljivo uznemiren.

Barem ćemo izvaditi tijela. To je najviše što mogu učiniti.

Ali ne i najbolje što ja mogu učiniti, monsieur Drouet. Pokušat ćemo ih izvaditi žive, ali trebat će nam vaša pomoć.

Ne mislite ozbiljno! Ti su jadni ljudi zarobljeni pod osam stotina stopa leda. On prouči tihu odlučnost na Austinovom licu i podigne obrvu. Vrlo dobro. Potrudit ću se da vam nabavim sve što trebate. Recite mi što da učinim.

Austin se ugodno iznenadio kad je shvatio da Drouetova punašna vanjština krije sloj čelika.

Hvala vam na ponudi. Prije svega, htio bih posuditi vaš helikopter i pilota.

Da, naravno, ali vidim da i vaš prijatelj ima helikopter.

Trebat će mi veći.

Ne razumijem. Ovi nesretni ljudi zarobljeni su pod zemljom, ne u zraku.

Ipak. Austin dobaci Drouetu oštar pogled koji je govorio kako više neće gubiti vrijeme. Drouet energično klimne.Vrlo dobro. Imate moju punu suradnju.

Dok je Drouet požurio razgovarati sa svojim pilotom, Austin je ručnim radijem pozvao kapetana NAMP-ovog vozila, i nekoliko minuta iznosio mu svoj plan. Fortier je pažljivo slušao.

Krećem, reče on.

Austin mu zahvali i pogleda glečer, odmjeravajući protivnika kojem će se suprotstaviti. U svojem poretku stvari nije bilo mjesta za sumnju u sebe. Znao je da planovi mogu krenuti ukrivo, a po cijelom je tijelu imao ožiljke kojima je to mogao i dokazati. Ali znao je i da se problemi mogu rješavati. Bio je siguran da će, uz malo sreće, njegov plan funkcionirati. Ono u što nije bio siguran bilo je pitanje je li Skye još živa.

Poglavlje VIII

Skye je bila itekako živa. Renaud, koji je osjećao punu snagu njezinog gnjeva, mogao je to posvjedočiti. Nakon jednog od Renaudovih narcističkih komentara, Skye je pukla. Skočila je na nesretnog Francuza, a oči su joj sjajile suzama bijesa dok ga je bičevala riječima zbog toga što joj je uništio najveće otkriće u karijeri. Renaud je napokon smogao hrabrosti da grakne riječ protesta. Skye je do tada već iscrpila svoj repertoar i kapacitet pluća, pa ga sasiječe ubojitim pogledom i dobro izabranom riječju.

Idiote!

Renaud zaigra na njenu sućut. Ne vidite li da sam povrijeđen? On podigne svoju izobličenu ruku.

To je vaša glupa greška, reče ona hladno. Kako ste, za ime Božje, dopustili čovjeku s pištoljem da dođe ovamo?

Mislio sam da je novinar.

Imate mozak amebe. Amebe ne razmišljaju. One se prelijevaju.

Mademoiselle, molim vas, reče LeBlanc. Imamo ograničenu količinu zraka. Čuvajte snagu.

Da je čuvam za što? Ona pokaže prema stropu. Možda niste primijetili, ali zaglavljeni smo ispod vrlo velikog glečera.

LeBlanc stavi prst na usta. Skye pogleda uplašena lica oko sebe i shvati da drugima još više otežava situaciju.

Isto tako, shvati kako je njezina tirada protiv Renauda proizvod njezinog straha i frustracija. Ona se ispriča LeBlancu i čvrsto zatvori usta, ali prije toga progunđa; On jest idiot.

Zatim priđe Rawlinsu, novinaru koji je sjedio leđima oslonjenim na zid, i sjedne pokraj njega. Smotao je plastičnu vrećicu i sjeo na nju kako ne bi sjedio na mokrom podu. Ona mu se privije kako bi se zagrijala, pa reče; Ispričavam se što sam tako izravna, ali smrzavam se.

Rawlins iznenađeno trepne, a zatim joj galantno rukom obgrli ramena. Prije koji trenutak bili ste prilično vatreni, reče on.

Žao mi je što sam izgubila živce pred svima, promrmlja ona.

Ne krivim vas, ali gledajte to na optimističan način. Barem imamo svjetla.

Voda očito nije zahvatila žice koje su vrhom tunela vodile do elektrane. Iako su svjetla zatreperila nekoliko puta, struje je još uvijek bilo. Mokri i umorni preživjeli ljudi nagomilali su se u dio tunela koji je vodio od ledene pećine do stuba.

Usprkos svojoj optimističkoj primjedbi, Rawlins je znao da nemaju mnogo vremena. Njemu i

ostalima disanje je bilo sve teže. Pokušavao je skrenuti misli.

O kakvom ste znanstvenom otkriću pričali?, upita on Skye.

Njene oči poprime sneni izraz.

Otkrila sam drevnu grobnicu na dnu jezera. Mislim da bi mogla imati veze s Jantarnim trgovačkim putem, što znači da su trgovački kontakti između Europe i mediteranskih zemalja mnogo stariji no što je itko mogao i zamisliti. Možda čak sežu do minojskih ili mikenskih vremena.

Rawlins prostenje.

Jeste li u redu?, upita Skye.

Da, dobro sam. O, dovraga, nisam. Jedini razlog zbog kojeg sam došao ovamo je priča o subglacijalnom opservatoriju. Zatim su pronašli tijelo u ledu, što bi bila velika vijest. Zatim kriminalac koji glumi novinara udari pištoljem vašeg prijatelja Renauda i poplavi tunel. Čovječe! Moje priče objavljivale bi sve novine diljem svijeta. Bio bih sljedeći Jon Krakhauer. Izdavači bi mi kucali na vrata s ponudama za pisanje knjige. Pričajte mi sada o minojskom putu.

Ne znam je li zaista minojski, reče ona, pokušavajući ga umiriti. Možda se varam.

On tužno odmahne glavom.

TV novinar koji je slušao razgovor reče; Ne krivim vas što se osjećate loše, ali stavite se na moje

mjesto. Imam videosnimku tijela i Francuza kako dobiva pištoljem po prstima.

Drugi novinar potapše svoj diktafon.

Da, a ja imam sve glasove na vrpci.

Rawlins se zagleda u vatrogasnu cijev koja im je prolazila pokraj nogu. Pitam se možemo li upotrijebiti vodeni mlaz da otopimo tunel kroz glečer.

Thurston je sjedio pokraj Rawlinsa.

On se nasmije i reče Već sam napravio neke proračune u glavi. Trebalo bi nam oko tri mjeseca ako radimo bez prekida.

Hoćemo li imati slobodne dane nedjeljama i blagdanima?, upita Rawlins.

Svi se nasmiju osim Renauda.

Rawlinsov opušteni humor podsjeti Skye na Austina. Koliko je prošlo otkad je napustila brod? Ona pogleda na sat i shvati da je prošlo tek nekoliko sati. Jedva je čekala njihov spoj. Opčinio ju je njegov grubi profil, blijeda, gotovo bijela kosa, ali stvar je bila dublja od fizičke privlačnosti. Bio je zanimljiv, niz proturječja. Austin je imao odličan smisao za humor i mogao je biti topao i nježan, ali iza sjaja u njegovim plavim očima mogla je nazrijeti dijamantnu čvrstinu. Naravno, bila su tu i njegova veličanstvena ramena. Ne bi se iznenadila da može hodati po dnu mora.

Njezin pogled prijeđe na Renauda, koji se nalazio na suprotnom kraju spektra privlačnosti. Sjedio je na drugoj strani tunela, njegujući svoju natečenu ruku. Ona se namršti, razmišljajući kako joj je najgori dio cijele priče to što je zatočena s insektom poput Renauda. Ta pomisao ju je deprimirala, pa ona ustane i priđe stubama koje su vodile do glavnog tunela. Crna voda zapljuskivala je vrh stuba. Nisu imali izgleda za bijeg. Opet je uhvati depresija. Tražeći način da skrene misli, ona počne šljapkati po lokvama i popne se ljestvama u ledenu pećinu.

Glečer je već počeo vraćati izgubljeni teritorij. Novi se led formirao u vidu šiljastih ledenica tamo gdje ga prije nije bilo.

Led je postao deblji, i tijelo više nije bilo vidljivo u grobnici. Kaciga je još uvijek bila u kontejneru. Ona je podigne na svjetlo, gdje je mogla vidjeti urezane znakove. Bili su složeni i fino izvedeni. Djelo majstora. Ona shvati kako dizajn nije samo ukrasan. U sebi je imao nekog ritma, kao da pripovijeda priču. Činilo se da metal pulsira vlastitim životom. Ona pribere svoje misli. Zbog nedostatka zraka počela je umišljati stvari. Kad bi barem imala više vremena mogla bi otkriti o čemu je riječ. Proklet bio Renaud.

Ona ponese kacigu u tunel. Kretanje po rijetkom zraku iscrpilo ju je. Pronašla je mjesto na

kojem je mogla sjesti i osloniti se na zid, i položila kacigu pokraj sebe. Drugi su prestali razgovarati. Mogla je vidjeti kako im se prsa nadimlju dok su udisali siromašan zrak. Otkrila je da i ona čini isto, zijevajući poput ribe na suhom, ali pluća joj ipak nisu dobivala dovoljno zraka. Brada joj klone na prsa, i ona zaspi.

Kad se probudila, svjetla su se napokon ugasila. I tako, reče ona sebi, ipak ćemo umrijeti u tami. Pokuša dozvati ostale, da se oprosti od njih, ali više nije imala snage za to. Zatim ponovo zaspi.

Poglavlje IX

Austin pričvrsti posljednju vodonepropustnu vreću na ravnu stražnju palubu SEA-mobilea, iza kupolastog stakla kabine, pa korakne unatrag kako bi procijenio učinak. Vozilo je više nalikovalo mehaničkoj teretnoj muli nego podvodnom vozilu visoke tehnologije, ali tako je moralo biti. Nije imao pojma koliko je ljudi zarobljeno pod glečerom, pa je prikupio svu ronilačku opremu i spremnike do kojih je mogao doći, nadajući se najboljem.

Austin signalizira Francoisu da je u redu. Državni promatrač stajao je pokraj njega s ručnim radijem, djelujući kao kombinacija vezista i prevoditelja između broda i helikoptera. Francois uzvrati gestu i progovori u radio. Pilot francuskog helikoptera čekao je poziv.

Za nekoliko trenutaka helikopter je polijetao s obale. Poletio je prema NAMP-ovom brodiću, gdje se zaustavio i spustio kabel na palubu. Austin je sagnuo glavu zbog zračnog udara rotora, zgrabi kuku na kraju kabla i pričvrsti je za sustav za podizanje. On i posada već su pričvrstili podvodno vozilo i prikolicu, kako bi se cijeli teret mogao podići u jednom komadu.

On pokaže pilotu znak oba uspravna palca. Kabel se nategne, a helikopter se lagano podigne.

Lebdio je tako na mjestu, dok su mu rotori divlje mlatili po zraku. Usprkos zaglušnoj buci, podvodno vozilo i prikolica odvojili su se od palube svega nekoliko inča.

Kombinirana težina podvodnog vozila, prikolice i tereta premašivala je snagu helikoptera. Austin pokaže helikopteru da se spusti niže. Kabel se opusti i teret se vrati na palubu.

Austin pokaže prema helikopteru i vikne Francoisu na uho.

Recite im da ostanu gdje jesu dok ne smislim nešto.

Dok je Francois prevodio, Austin uzme vlastiti radio i pozove Zavalu, koji je kružio visoko nad brodom.

Imamo problem, reče Austin.

Vidim. Kad bi taj helikopter barem bio nebeska dizalica, reče on, misleći na goleme industrijske helikoptere građene tako da mogu prenositi velike terete.

Možda nam neće trebati. Austin mu izloži svoju ideju.

Zavala se nasmije i reče; Moj život sigurno je bio vrlo dosadan prije no što sam te sreo.

Dakle?

Teško, reče Zavala. Vraški opasno. Drsko. Ali izvedivo.

Austin nikada nije sumnjao u letačke vještine svojeg partnera jer je znao da je Zavala imao bogato iskustvo u pilotiranju letjelicama. No, brinuli su ga neočekivani faktori. Nagla promjena vjetra, ljudska nepažnja ili kvar opreme mogli su pretvoriti proračunani rizik u katastrofu. U ovom slučaju, posao je mogao završiti zbog pogreške u prijevodu. Morao je biti siguran da je poruka jasna.

On povuče Francoisa u stranu i reče mu što očekuje od francuskog pilota. Zatim zatraži od njega da mu ponovi upute. Francois klimne s razumijevanjem. Progovori u radio, i francuski helikopter pomakne se u stranu, tako da je kabel stajao pod kutom.

Zavalin helikopter približi se i spusti kabel, koji Austin brzo pričvrsti za teret. Zatim pogleda helikoptere, pazeći da između dvije letjelice bude dovoljno prostora. Težina koju podižu približit će ih, a nije htio da im se sudare rotori.

Još jednom, Austin signalom pokaže da se podignu. Rotori su se okretali u gromoglasnom koncertu. Ovaj put podvodno vozilo i prikolica kao da su poskočili uvis. Jednu stopu. Dvije. Jard. Dva jarda. Piloti su bili svjesni činjenice da su helikopteri nejednake veličine i snage, ali razliku su kompenzirali zapanjujućom vještinom. Polako su se podizali, a čudan teret ljuljao se među njima, sve dok se nisu popeli na nekoliko stotina stopa nad

površinu jezera. Tada polete prema kopnu, sve dok se ne izgube na tamnoj pozadini planina. Zavala je cijelo vrijeme komentirao preko radija. Nekoliko puta morao je usporiti kako bi ispravio položaj.

Austin je jedva disao sve dok nije začuo Zavalin lakonski komentar; Orlovi su sletjeli.

Austin i nekoliko članova posade pojure u mali čamac. Već su čekali na obali kad su se helikopteri vratili, leteći bok uz bok, i spustili se na obalu. Austin se popne u Zavalin helikopter, a posada s Mummkhuga popne se u francuski helikopter.

Nekoliko minuta kasnije spustili su se pokraj jarko žutog SEA-mobila koji je sjedio na svojoj prikolici pred ulazom u tunel. Austin je nadgledao posadu koja je namještala utege podvodnog vozila. Zatim su prikolicu pogurali u kosi tunel, sve dok njezini kotači nisu dodirnuli rub vode. Iza kotača su postavili blokove, dok je Austin izišao iz tunela da se posavjetuje s Lessardom. Na Austinov zahtjev, inženjer iz elektrane donio je još jedan tlocrt iz svojeg ormara. On ga raširi na ravnoj stijeni.

Ovo su unutrašnji aluminijski potpornji o kojima sam vam pričao. Do njih ćete doći nakon nekoliko stotina stopa niz tunel. Ima dvanaest nizova po tri stupa u redu. Razmak između njih je oko deset jarda.

Podvodno vozilo ima širinu manju od osam stopa, reče Austin. Izračunao sam da ću morati zarezati samo po jedan stup u svakom nizu kako bih se provukao.

Predlažem da raspršite rezove. Drugim riječima, nemojte na svakom nizu rezati stupove na istom mjestu. Kao što možete vidjeti na nacrtu, strop je ovdje najtanji od svih mjesta u tunelu. Stijenu pritiskaju stotine tona leda i kamenja.

To sam uključio u proračun.

Lessard prodorno pogleda Austina. Nazvao sam Pariz nakon što ste mi objasnili svoj plan. Razgovarao sam s prijateljem u državnoj kompaniji za električnu energiju. Rekao je kako je ovaj kraj tunela izgrađen za više laboratorijskih prikolica. Odbačen je kao primarni ulaz jer, kako je vrijeme prolazilo, povećavala se opasnost od urušavanja stropa. Stupovi su instalirani kako bi tunel ostao otvoren radi opskrbe kisikom. To me brine, reče on, pokazujući prstom na vrh tunela nacrtan na planu. Ovdje se nalazi veliki, nestabilan džep vode. Zbog kasnog doba u sezoni, veći je nego inače. Ako oslabi potporni sustav, cijeli strop mogao bi se urušiti.

Vrijedi riskirati, reče Austin.

Uzeli ste u obzir mogućnost da uzalud riskirate živote, da su ti ljudi već mrtvi?

Austin mu odgovori s turobnim osmijehom; Nećemo znati dok ne pogledamo, zar ne?

Lessard pogleda Austina s izrazom divljenja. Amerikanac bijele kose i opčinjavajućih plavih očiju bio je lud, ili iznimno uvjeren u vlastite sposobnosti. Ta žena sigurno vam se jako sviđa.

Upoznao sam je tek prije nekoliko dana, ali imamo dogovor za večeru u Parizu, i namjeravam ga ispuniti.

Lessard odgovori slijeganjem ramena. Galantnost je bila nešto što je Francuz mogao razumjeti. Prvih nekoliko tjedana je vrijeme maksimalne privlačnosti između muškarca i žene, prije no što se dobro upoznaju. Pa, bonne chance, mon ami. Vidim da vaša prijateljica želi vašu pažnju.

Austin zahvali Lessardu na savjetu i priđe Zavali koji je stajao pred ulazom u tunel.

Proučio sam sustav upravljanja vozilom. Prilično je jednostavno, reče Zavala.

Znao sam da ti neće biti problem. Austin baci posljednji pogled uokolo. Vrijeme za vamanos, amigo.

Zavala ga kiselo pogleda. Gledao si previše repriza Cisco Kida.

Austin navuče jednodijelno izolacijsko ronilačko odijelo. Sličan liku iz Montya Pythona, on krene niz tunel i navuče kacigu s podvodnim akustičkim prijamnikom. Zavala mu pomogne da

stavi spremnik za zrak i pojas s utezima, a zatim ga potegne na stražnji dio vozila.

On sjedne iza mjehura kabine, koristeći se vodonepropustnim vrećama kao sjedalom, pa navuče peraje. Jedan član ekipe doda mu lagani plamenik za podvodno rezanje i spremnik s kisikom, koji Austin pričvrsti za palubu elastičnim vrpcama. Zavala uđe u kabinu i signalizira Austinu.

Spreman za pokret?, reče Austin, testirajući svoj prijamnik.

Da, ali osjećam se kao dječak iz mjehura.

Možeš se mijenjati sa mnom kad god poželiš, dječače iz mjehura.

Zavala se nasmije. Hvala, ali propustit ću tu velikodušnu ponudu. Odgovara ti jahanje na sačmarici, Tex.

To je još gore.

Austin pokuca po staklu mjehura. Bio je spreman.

Posada podigne blok i prikolica polako krene u vodu. Kontrolirali su njezinu brzinu parom konopaca, sve dok kotači nisu bili pod vodom. Čim je vozilo počelo plutati, ekipa potegne konopce, i u isto vrijeme gurne vozilo. SEA-mobile otpluta s prikolice, a njegovi motori prorade.

Zavala upotrijebi bočne potisnike na repnom dijelu kako bi načinio okret od 360 stupnjeva. Pokrene vozilo naprijed, sve dok voda nije bila

dovoljno duboka da zaroni. Lagano dodirnuvši vertikalne potisnike, on počne zaranjati, sve dok trup nije bio pod vodom. Repni potisnici opet zazuje, i podvodno vozilo pokrene se naprijed, zaroni još dublje, i voda zapljusne Austina i mjehur.

Kvartet halogenih svjetala s prednje strane vozila poigravao se po narančastim zidovima i stropu, a odraz svjetlosti davao je vodi smeđu nijansu.

Zavalin metalni glas začuje se kroz Austinove slušalice.

Ovo je kao da ronimo u kanti preljeva od čokolade.

Toga ću se sjetiti sljedeći put kada budem ručao u meksičkom restoranu. Meni je palo na pamet nešto više pjesnički, u Danteovom stilu, poput spuštanja u Had.

Had je barem suh i topao. Koliko su udaljeni prvi potpornji?

Austin se zagleda u mutnu vodu izvan dosega svjetlosti, i učini mu se da je ugledao tupi odsjaj metala. On ustane i nasloni se na mjehur, držeći se za zaštitne šipke koje su okruživale kabinu.

Mislim da se približavaju.

Zavala zaustavi vozilo na nekoliko jarda od prvog niza aluminijskih stupova, debelih po šest inča, koji su se ispriječili na putu. Noseći plamenik i spremnik, Austin dopliva do dna srednjeg stupa.

Upali plamenik i oštri plavi plamen ubrzo proreže kroz metal u blizini baze stupa. Zatim načini još jedan rez na vrhu stupa, pa vikne; Pada! i gurne srednji dio. Pokaže Zavali da krene za njim, usmjeravajući ga kroz prolaz signalima ruku, poput radnika u zračnoj luci koji usmjerava zrakoplov. Zatim prijeđe na sljedeći niz stupova.

Dok je plivao, oprezno pogleda iznad sebe, pokušavajući ne misliti na tisuće galona vode i tone leda koji su pritiskali tanki kameni strop. Uvažavajući Lessardov savjet, na drugom nizu on izreže desni stup. Zavala opet provuče vozilo kroz prolaz. Austin zatim na idućim nizovima izreže srednji stup, pa onda onaj s lijeve strane. Zatim ponovi cijeli proces.

Rad je tekao glatko. Ubrzo je na podu tunela ležalo dvanaest stupova. Austin se vrati na stražnju stranu podvodnog vozila i reče Zavali da krene brzinom od 2,5 čvorova. Iako je ta brzina odgovarala malo bržem hodu, zbog tame i blizine zidova Austinu se činilo da se vozi u Neptunovoj kočiji niz ambis.

Budući da nije mogao učiniti ništa drugo no držati se, on usmjeri misli na težak zadatak koji ga je očekivao. Lessardove riječi odjekivale su mu u ušima. Francuz je bio u pravu glede maksimalne privlačnosti. Mogao je imati pravo i u vezi s onim da su svi u tunelu mrtvi.

Lakše je bilo zadržati optimističan stav na dnevnom svjetlu. Ali, dok su ponirali sve dublje u stigijsku tamu, znao je da je pokušaj spašavanja možda uzaludan. Morao je priznati kako su izgledi da netko preživi dulje vrijeme na ovom užasnom mjestu vrlo mali. On se očeliči za najgoru mogućnost.

Poglavlje X

U svojem snu, Skye je večerala s Austinom u pariškom bistrou u blizini Eiffelovog tornja, i on je govorio; Probudi se, a ona mu je vrlo iritirano odgovarala; Ne spavam.

Probudi se, Skye.

Opet Austin. Iritantan čovjek.

Zatim Austin posegne preko stola, iznad vina i paštete, blago je pljusne po licu, i ona se naljuti još više. Ona otvori usta. Prestani!

To je bolje, reče Austin.

Njezine oči otvore se poput para razbijenih prozorskih žaluzina, i ona otvori lice od zaslijepljujućeg svjetla.

Svjetlo se pomakne i ona ugleda Austinovo lice. Izgledao je zabrinuto. On nježno stisne njezine obraze, sve dok ona ne otvori usta, i u tom trenutku ona osjeti čvrsti plastični usnik ronilačkog regulatora za disanje između zubiju.

Zrak poteče u njezina pluća oživljavajući je, i ona ugleda Austina kako kleči pokraj nje. Nosio je narančasto ronilačko odijelo i nekakvu čudnu kacigu. On je uhvati za ruku i nježno obavije njezine prste oko malog spremnika za zrak koji je napajao regulator.

Možeš li ostati budna na trenutak?, reče on.

Ona klimne.

Ne odlazi. Vratit ću se odmah.

On ustane i krene prema stubama. Na kratak trenutak, prije no što je ušao u vodu sa svojim električnim plamenikom, ugledala je i druge koji su bili zarobljeni s njom. Svi su izgledali poput skitnica koji spavaju u aleji nakon opijanja jeftinim vinom.

Nekoliko trenutaka kasnije, voda na stubištu zasja čudnim sjajem, i Austin se opet pojavi, držeći uže prebačeno preko jednog ramena. On se ukopa i povuče konopac poput lađara s Volge. Pod je bio sklizak, i on padne na koljeno, ali odmah ustane. Plastična vreča zavezana za konopac iziđe iz vode i klizne po podu poput velike ribe. Za njom uslijedi još nekoliko vreča.

Austin brzo otkopča vreće i počne dijeliti spremnike za zrak iz njih. Morao je protresti nekoliko ljudi tako da su se mamurno razbudili, ali kad su prvi put duboko udahnuli, brzo su oživjeli. Dok su pohlepno udisali životvorni zrak, metalni zvuk regulatora glasno je odjekivao u zatvorenom prostoru.

Skye napokon uspije prozboriti.

Što ti radiš ovdje?, reče ona, poput društvenog doajena koji oslovljava nekoga tko je upao na zabavu.

On nježno podigne Skye na noge i poljubi je u čelo. Neka nitko ne kaže kako je Kurt Austin

dopustio da malo pakla ili duboke vode stoji na putu spoju s večerom.

Večerom! Ali...

Austin vrati regulator u Skyina usta.

Nema vremena za razgovor.

Zatim otvori i druge vreće i izvadi ronilačka odijela. Pokazalo se da i Rawlins i Thurston imaju završene ronilačke tečajeve, pa su pomogli drugima da navuku odijela i ronilačku opremu. Nedugo zatim, preživjeli su bili spremni za pokret. Nisu baš SEAL tim, pomisli Austin, ali uz mnogo sreće, mogli su i uspjeti.

Spremni za polazak kući?, upita on.

Zbor glasova koji je odjeknuo u pećini bio je nerazumljiv, ali entuzijastičan.

U redu, reče on. Evo mojeg plana.

Nekoliko minuta kasnije, Austin povede pećinske ljude bijednog izgleda niz stube i u poplavljeni tunel. Mnogo obrva podiglo se u čudu na prizor Zavale koji im maše iz svojega svijetlećeg mjehura.

Austin je predvidio da će njegovim putnicima trebati nekakvi rukohvati tijekom putovanja. Prije no što su on i posada Mummichuga poslagali ronilačku opremu na podvodno vozilo, protegnuli su ribarsku mrežu po palubi SEA-mobilea. Energičnom upotrebom znakova rukama, guranja i potezanja,

Austin je posložio ljude iz pećine na palubi u red po tri osobe, poput sardina u konzervi.

Renauda s ozlijeđenom rukom postavio je u prvi red, odmah iza mjehura, između novinara. Skye je bila u srednjem redu između Rawlinsa i Thurstona, koji su imali najviše iskustva u vodi. On će biti iza nje u trećem redu između LeBlanca, koji je izgledao snažan poput bika, i Rossija, mladog asistenta.

Kao osiguranje, Austin je preko leđa svojih putnika prebacio konopce, kao da osigurava krupan teret. Podvodno vozilo bilo je praktično nevidljivo pod zgusnutim tijelima, ali takav raspored bio je nešto najbolje što je mogao smisliti uz ograničeni prostor koji je imao na raspolaganju. Austin zapliva na začelje, gdje se smjesti iza Skye. Morao je imati slobodu da se kreće sa svojeg mjesta, pa se nije vezao.

Sve naše patke vezane su, reče on preko komunikatora. Ovdje je malo tijesno, pa ti ne preporučam da primaš autostopere.

Uz zujanje električnih motora, SEA-mobile se polako pokrene, pa ubrza, tako da se kretao poput malo bržeg hoda. Austin je znao da su preživjeli sigurno neizrecivo umorni. Iako je upozorio ljude da budu strpljivi, sporo kretanje vozila bilo je izluđujuće i njemu je bilo teško slušati vlastiti savjet.

Barem je mogao razgovarati sa Zavalom. Drugi su bili usamljeni sa svojim mislima. Podvodno vozilo kretalo se kroz tunel kao da ga vuče ekipa kornjača. Povremeno se činilo da mirno stoji, a da pokraj njih prolaze zidovi tunela. Jedini čujni zvukovi bili su jednolično zujanje motora i klokotanje zračnih mjehura. On gotovo vikne od radosti kad Zavala reče; Kurt, vidim stupove pred nama.

Austin podigne glavu. Stani prije no što im se približiš. Vodit ću te kroz stazu za slalom.

SEA-mobile se zaustavi. Austin se otpusti i podigne iznad mjehura. Prvi niz potpornja sjajio se na oko trideset stopa pred njim. Laganim, ritmičkim zamasima peraja, Austin zapliva prema potpornjima i prođe kroz prolaz koji je izrezao u stupovima.

Zatim se okrene i mahne Zavali poput prometnog policajca, usmjeravajući ga prema potrebi ulijevo ili udesno.

Podvodno vozilo polako je prolazilo kroz otvore. Zavala ga skrene s ravnog kursa kako bi manevrirao kroz sljedeći otvor, i tada upadne u nevolju. Preopterećeno vozilo reagiralo je tromo i krenulo naprijed bočno. Postojano držeći kontrole potisnika, on zaustavi bočno kretanje i usmjeri vozilo prema otvoru. No, dok je vozilo prolazilo kroz otvor, on pokuša kompenzirati okretanje i vozilo zakvači stup, pa se počne zanositi.

Austin otpliva na jednu stranu i pribije se uza zid tunela dok Zavala ne uspije zaustaviti SEA-mobile. Austin dopliva do kabine.

Stvarno moraš poraditi na svojoj vožnji, kompa.

Žao mi je, reče Zavala. S težinom koju nosim iza, kao da upravljam gumenim čamcem bez motora.

Pokušaj zapamtiti da nisi za volanom svoje Corvette.

Zavala se nasmiješi. Volio bih da jesam.

Austin provjeri putnike, vidi da se drže, pa zapliva naprijed do sljedećeg niza stupova. Zadržao je dah dok su vozilo i njegovi putnici prošli između stupova bez incidenta. Zavala je polako shvaćao kako treba upravljati vozilom, i uspješno su prošli između još nekoliko stupova. Austin je u sebi brojio. Morali su proći kroz još samo tri niza.

Dok se približavao sljedećem nizu stupova, on shvati kako nešto nije u redu. Zaškilji pod maskom, ali ono što je ugledao nije ga umirilo. Izrezao je srednji stup, i sada su potpornji s obje strane izgledali poput para svijenih nogu. Brzi pokret privuče mu pogled i on podigne glavu. Mjehurići su izlazili kroz usku pukotinu na stropu.

Austin nije morao biti građevinski inženjer kako bi shvatio što se događa. Težina stropa bila je previše za preostale stupove. Mogli su se urušiti u

bilo kojem trenutku, zatrpati vozilo i njegove putnike zauvijek u tunelu.

Joe, imamo problem, reče Austin pokušavajući zadržati miran glas.

Vidim na što misliš, odgovori Zavala, naginjući se naprijed kako bi provirio kroz mjehur.

Oni stupovi izgledaju poput kaubojskih nogu. Imaš neki savjet o tome kako da prođemo kroz tu mišolovku?

Na isti način na koji ježevi vode ljubav. Oprezno. Pazi da me točno slijediš.

Austin zapliva prema povijenim potpornjima i s lakoćom prođe između njih, s dovoljno prostora na obje strane. Okrene se i zaštiti oči od sjajnih halogenih svjetala vozila, pa mahne Zavali da krene naprijed. Zavala uspješno proveze vozilo kroz otvor, ne dodirnuvši niti jedan stup. No, nevolja je došla iz neočekivanog smjera. Dio mreže koji je visio sa stražnjeg dijela podvodnog vozila zakvači dio stupa koji je Austin isjekao. Zavala osjeti trzaj i instinktivno ubrza, bez razmišljanja.

Bila je to najgora stvar koju je mogao učiniti.

Vozilo je oklijevalo dok su potisnici snažno radili, a tada se mreža pokida i vozilo jurne naprijed nekontrolirano, udarivši u stup s desne strane idućeg niza svom svojom nezanemarivom težinom. Zavala brzo kompenzira snažan otklon, ali bilo je prekasno. Oštećeni stup popusti.

Austin je gledao kako se katastrofa usporeno odvija. Pogled mu poleti k stropu, iznenada skrivenom masivnim oblakom mjehurića.

Kreni vikne Austin. Strop se ruši!

Kletve na španjolskom ispune Austinove slušalice.

Zavala doda puni gas potisnicima i krene prema sljedećem prolazu. Vozilo prođe na nekoliko stopa od Austina. Sa savršenom procjenom vremena, on posegne i zgrabi ribarsku mrežu, viseći poput Hollywoodskog kaskadera s poštanske kočije bez vozača.

Zavala je bio usredotočen na brzinu, a ne preciznost, pa nije pokušavao upravljati pažljivo. Vozilo zakvači još jedan stup. Bila je to samo mala udubina, ali stup se savije i pukne. Austin se do tada uspio popeti do palube, držeći se čvrsto kad se vozilo okrenulo oko svoje osi, i krenulo dalje držeći svoj smjer.

Čekao ih je još jedan otvor.

Podvodno vozilo projuri bez da je dodirnulo i jedan stup. Ali šteta je već načinjena.

Strop popusti i sruši se u lavini golemih stijena, oslobađajući vodu pohranjenu u glacijalnom džepu. Tisuće galona vode poteče u zatvoreni prostor tunela. Moćni pritisak udari SEA-mobile i pogura ga kroz tunel poput lista u odvodnom kanalu.

Val je jurio prema ulazu, noseći vozilo na svojoj krijesti.

Nesvjesna drame koja se odvijala u tamnim prolazima ispod glečera, posada se vratila do helikoptera. Usamljeni član posade koji je čekao vozilo izišao je iz tunela da udahne zrak, kad je začuo urlik kako izlazi iz utrobe zemlje. Noge su mu reagirale prije mozga i ponijele ga prema ulazu u tunel. Stajao je malo po strani, skriven iza jedne stijene, kada vozilo izleti kroz ulaz tunela na otvoreno.

Snaga vala iscrpi se na otvorenom, tako da je vozilo ostalo na suhom. Ošamućeni i izudarani putnici odvežu konopac koji ih je držao i spuste se s palube. Ispljunu iz usta regulatore i snažno udahnu svježi zrak.

Zavala izjuri iz kabine i potrči prema tunelu. Skoči u stranu u trenutku kad je drugi, nešto slabiji val izbio iz tunela, prostrujao pokraj vozila i ostavio za sobom priliku u narančastom odijelu. Austinova razbijena maska iskrivila mu se na licu. Kaciga s prijamnikom bila mu je strgnuta s glave, a snaga vala valjala ga je poput lopte.

Zavala posegne, uhvati Austina i pomogne mu da ustane.

Bio je nestabilan poput pijanca, a oči su mu bile staklaste poput pikula. Austin ispljune prljavu vodu i grakne poput mokrog psa.

Kao što rekoh, Joe, moraš učiniti nešto sa svojom vožnjom.

*

Francuski spasilački tim stigao je sat kasnije. Helikopter se spustio pred elektranom poput orla ribara koji ponire u lovu na ribu. I prije no što su njegovi kotači dotaknuli tlo, šest impresivnih, čvrstih alpinista iziđe kroz vrata, noseći karabine i užad. Njihov vođa objasni da su ponijeli alpinističku opremu jer su shvatili da su ljudi zarobljeni na glečeru, a ne ispod njega. Kad je vođa saznao da usluge njegovog tima nisu potrebne, slegnuo je ramenima i filozofski priznao kako bi čak i vrhunski spasilački alpinistički tim bio beskoristan u spašavanju iz vode. Zatim otvori nekoliko boca šampanjca koje je ponio. Podigavši čašu visoko u zdravici, rekao je kako će biti i drugih prilika, ljudi uvijek upadaju u nevolje u planinama.

Nakon improvizirane proslave, Austin je nadgledao povratak podvodnog vozila na Mummichug, pa se vratio do elektrane sa Zavalom. Preživjele su odveli u elektranu na tuširanje i topli obrok. Odjeveni u raznoliku posuđenu odjeću, okupili su se u rekreacijskoj prostoriji elektrane kako bi ispričali svoju priču.

Novinari su pustili videosnimke napada na Renauda, ali bile su loše kvalitete, a lice naoružanog čovjeka bilo je zamagljeno. Audiosnimka je otkrila

samo kratak razgovor između Renauda i njegovog napadača.

Austin je liječio svoje modrice i posjekotine bocom belgijskog piva iz zaliha elektrane. Sjedio je s bradom podbočenom rukama, osjećajući kako u njemu raste bijes dok su Skye i drugi preživjeli opisivali detalje hladnokrvnog zločina koji je gotovo osudio nekoliko nevinih ljudi na strašnu smrt pod ledom.

Ovo je stvar za policiju, reče Drouet, nadzornik kompanije za električnu energiju, nakon što je čuo cijelu priču. Odmah bismo trebali obavijestiti vlasti.

Austin prešuti ovo. Dok žandari stignu, trag će biti hladniji od piva u njegovoj ruci.

Renaud je nestrpljivo čekao da pođe. Držeći ruku kao da je smrtno ranjen, probio se i pronašao mjesto u helikopteru elektrane. Rawlins i drugi novinari gorljivo su prepričavali detalje svoje priče, koja je otišla mnogo dalje od otkrića smrznutog tijela. Novinari su pozvali iznajmljeni hidroavion koji ih je doveo do glečera.

Pilot zrakoplova razjasnio je jednu misteriju. Rekao je kako je čekao na jezeru da se novinari vrate s glečera, kad se veliki čovjek koji je bio u zrakoplovu pojavio u LeBlancovom Citroenu. Čovjek je rekao kako će drugi novinari prenoćiti tamo, ali kako on mora poći odmah.

Skye je promatrala hidroavion kako polijeće s jezera, pa se nasmije. Jeste li vidjeli Renauda? Svojom je ranjenom rukom razmicao ljude oko sebe kako bi mogao ući prvi.

Podrugljivi ton tvojega glasa sugerira da ti nije krivo što je Renaud otišao, reče Austin.

Ona načini gestu pranja ruku. Kao što je moj otac običavao reći, dobro je riješiti se lošeg smeća.

Lessard, rukovoditelj elektrane, stajao je pokraj Skye. Tužnim je pogledom promatrao hidroavion kako se podiže s jezera i kreće prema dolini između dva planinska vrha.

Pa, monsieur Austin, moram se vratiti na posao, reče on žalosnim glasom. Hvala vam na uzbuđenju koje ste vi i vaši prijatelji donijeli na ovo usamljeno mjesto.

Austin čvrsto uhvati Lessardovu ruku. Spašavanje bi bilo nemoguće bez vaše pomoći, reče Austin. Ne mislim da ćete dugo biti sami. Kad priča iziđe u javnost, bit ćete preplavljeni novinarima. I policija će njuškati ovuda.

Lessard je izgledao više zadovoljno nego iznervirano.

Mislite, upita on sretno. Ako me možete ispričati, bolje da se vratim u svoj ured i pripremim za posjetitelje. Ako želite, dat ću vam kamion za prijevoz do jezera.

Ja ću poći s vama, reče Skye. Moram uzeti nešto što sam ostavila u elektrani.

Zavala reče za Lessarda; Taj gospodin očito nije zadovoljan sa svojih petnaest minuta slave. Sada, ako vam više ne trebaju moje usluge...

Austin položi ruku na Zavalino rame. Nemoj mi reći da želiš napustiti ovaj idilični vrt kako bi se vratio u Chamonby i svojem francuskom slatkišu.

Zavalin pogled slijedio je Skye. Čini mi se da nisam jedini koji uživa u lokalnim delikatesama?

Ti si daleko ispred mene, Joe. Mlada dama i ja još nismo izišli niti na prvi spoj.

Pa, ja sam posljednji čovjek koji bi stajao na putu pravoj romansi.

Ni ja to neću učiniti, reče Austin, prateći Zavalu do helikoptera.

Vidimo se u Parizu.

Poglavlje XI

Prometni zastoj bio je strašan čak i po Washingtonskim standardima. Paul Trout sjedio je za volanom svojeg Humweeya, zureći staklastim očima u pokrivač automobila koji je prekrivao aveniju Pennsylvania, kad se iznenada okrene prema Gamay i reče; Škrge mi se počinju zatvarati.

Gamay preokrene očima poput žene navikle na ekscentričnosti svojeg supruga. Znala je što slijedi. Paulova obitelj napola je u šali govorila da, ako Trout (engl. Pastrva) predugo ostane izvan svojeg staništa, počinje hvatati zrak poput ribe na suhom. Zato se nije iznenadila kad je izveo protuzakoniti polukružni okret, demonstrirajući prijezir prema pravilima koji kao da je bio urođen vozačima iz Massachusettsa.

Dok je Paul vozio kao da je na manevrima Pustinjske oluje, ona je svojim mobitelom nazvala aerodrom radi rezervacija, i javila je NAMP-ovom uredu da ih neće biti nekoliko dana. Projurili su kroz gradsku vijećnicu Georgetowna poput dvostrukih tornada, spakirali svoje stvari i pojurili na aerodrom. Manje od dva sata nakon što je njihov zrakoplov sletio u Bostonu, nalazili su se u Cape Codu, hodajući Water Streetom u selu Woods Hole, gdje je Trout rođen i odrastao. Glavna prometnica Woods

Holea bila je duga oko četvrt milje, stisnuta između ribnjaka sa slanom vodom i luke, ograničena s obje strane zgradama u kojima su se nalazile organizacije posvećene marinologiji i ekologiji. Najistaknutija od tih bila je svjetski poznat Oceanografski institut iz Woods Holea. U blizini, u građevini od cigle i granita, nalazio se Laboratorij za marinologiju, čiji su istraživački programi i knjižnica od gotovo dvjesto tisuća knjiga privlačili učenjake iz cijelog svijeta. U blizini laboratorija nalazio se Nacionalni akvarij pomorskih ribarnica. U predgrađima sela nalazi se Američki geološki institut i niz institucija koje se bave pomorskom edukacijom, te privatnih kompanija koje proizvode visokotehnološke podvodne naprave kojima se koriste oceanološki znanstvenici diljem svijeta.

Povjetarac je puhao iz luke u smjeru Elizabethinih otoka. Trout zastane na malom pokretnom mostu koji je dijelio Ribnjak s jeguljama i Veliku luku, i ispuni pluća slanim zrakom, razmišljajući kako sigurno ima istine u priči o zatvaranju škrga. Opet je mogao disati.

Trout je bio sin lokalnog ribara i njegove supruge, a njegova obitelj još je posjedovala kuću na Cape Codu u kojoj je on odrastao. Njegov intelektualni dom bio je Oceanografski institut. Kao dječak, pomagao je nekim znanstvenicima koji su radili na institutu, i na njihov poticaj specijalizirao je

oceansku geologiju, što ga je na kraju dovelo u NAMP i njegov Tim za specijalne zadatke.

Unutar nekoliko sati od njihovog dolaska, Paul je posjetio svoju kuću, javio se nekolicini rođaka, i otišao s Gamay na ručak u lokalni restoran, gdje je poznavao sve i svakoga. Zatim je krenuo u obilazak. Posjetio je Laboratorij za duboki uron u institutu, gdje mu je stari kolega upravo prenosio informacije o najnovijim autonomnim podvodnim vozilima, kada zazvoni telefon.

Za vas je, reče kolega pružajući telefon Troutu.

U slušalici zatutnji glas. Bok, Trout. Ovdje Sam Osborne. Čuo sam na pošti da si se vratio u grad. Kako ste ti i tvoja ljupka ženica?

Osborne je bio fikolog, jedan od vodećih svjetskih stručnjaka na području algologije, znanosti o algama. Nakon više godina predavačkog rada, još je uvijek govorio tonom koji je bio dva ili tri decibela glasniji od normalnoga ljudskog bića.

Trout nije pitao Osbornea kako ga je pronašao. U selu veličine Woods Holea bilo je nemoguće sačuvati tajnu. Odlično smo, hvala. Lijepo od vas što ste me nazvali, dr. Osborne.

Osborne pročisti grlo. Pa, zapravo, nisam zvao tebe. Htio sam razgovarati s tvojom ženom.

Trout se nasmiješi. Ne krivim vas zbog toga. Gamay je mnogo ljepša od mene.

On preda slušalicu svojoj supruzi. Gamay MorganTrout bila je privlačna žena, ne prelijepa niti pretjerano seksi, ali zanimljiva većini muškaraca. Imala je blistav osmijeh s malim razmakom između gornjih zuba, poput modela glumice Lauren Hutton. Bila je visoka, pet stopa i deset inča, i teška 135 funta, vitka za svoju visinu. Kosa, koja je bila duga i uglavnom ukovrčana, bila je tamnocrvene boje, zbog čega ju je njezin otac, vinar, nazvao po lozi Beaujolaisa.

Otvorenija i živahnijeg duha od svojeg supruga, dobro je surađivala s muškarcima bio je to talent koji je razvila još u svojim danima druženja s dječacima u Wisconsinu. Njezin otac bio je uspješan odgojitelj koji ju je poticao da se natječe s muškarcima, jedri i gađa glinene golubove. Bila je vrhunski ronilac i strijelac.

Gamay je slušala nekoliko trenutaka, a zatim reče; Dolazimo odmah.

Ona spusti slušalicu, pa reče; Dr. Osborne nas je zamolio da svratimo do laboratorija. Kaže da je hitno.

Samu je sve hitno, reče Paul.

Hajde, hajde. Ne moraš biti zajedljiv samo zato što je htio razgovarati sa mnom.

Nemam niti jednu zajedljivu kost u tijelu, reče Paul, ispreplevši svoju ruku s Gamayinom.

On se oprosti od svojeg kolege iz Laboratorija za uron i oni krenu niz Water Street. Nekoliko minuta kasnije uspinjali su se širokim kamenim stubama Istraživačke zgrade Lillie, i prošli kroz nadsvođeni ulaz u tihi hodnik.

Dr. Osborne ih je čekao unutra. On stisne Paulovu ruku i zagrli Gamay, koja mu je bila studentica dok je studirala marinologiju na Scrippsovom oceanografskom institutu u Kaliforniji. Osborne je bio u poodmaklim pedesetima, a njegova prorijeđena, kovrčava sijeda kosa kao da mu je klizila s tjemena lubanje. Bio je krupne građe i imao velike radničke ruke koje su izgledale prikladnije za rukovanje pijukom nego nježnim vlasima morske vegetacije koje su mu bile specijalnost.

Hvala vam što ste došli, reče on.

Nadam se da vas nisam inkomodirao.

Ne, nimalo, reče Gamay ljubazno.

Uvijek je zadovoljstvo vidjeti vas.

Možda nećete tako misliti kada čujete ono što vam imam za ispričati, reče Osborne sa zagonetnim osmijehom.

Bez daljnjih objašnjenja, on ih povede u svoj ured. Iako je Laboratorij za marinologiju bio poznat diljem svijeta po svojim istraživačkim postrojenjima i knjižnici, zgrada laboratorija Lillie nije bila pretjerano raskošna. Na stropovima su se vidjele izložene cijevi, vrata na hodnicima bila su načinjena

od tamnog drva sa staklenim prozorima, i općenito, zgrada je izgledala upravo kao ono što je i bila stara zgrada za laboratorij.

Osborne povede Troutove u svoj ured. Gamay je pamtila Osbornea kao fanatično urednog i organiziranog, i vidjela je da se to nije promijenilo. Dok su se mnogi profesori njegovog ugleda okruživali hrpama papira i izvješća, njegov ured sastojao se od stola za računala, naslonjača i nekoliko sklopivih stolaca za posjetitelje. Jedini njegov luksuz bio je čajnik koji je kupio u Japanu.

On natoči nekoliko šalica zelenog čaja, i nakon kratkog pristojnog ćaskanja, reče; Oprostite što sam tako nepristojan, ali nemamo mnogo vremena, pa ću odmah prijeći na stvar.

On se nasloni, sklopi ruke i reče Gamay; Kao marinolog, znaš za Caulerpu taxifolijuh.

Gamay je diplomirala pomorsku arheologiju na Sveučilištu North Carolina prije no što je promijenila struku i upisala se na Scripps, gdje je doktorirala marinologiju. Gamay se nasmiješi sjećajući se kako je bila student u Osborneovoj klasi. Pitanja je obično postavljao u obliku tvrdnja.

Caulerpa je alga koja prirodno stanište ima u tropskoj vodi, iako se često može vidjeti u kućnim akvarijima.

Točno. A znaš i to da je podvrsta iz hladnih voda koja tako dobro uspijeva u akvarijima postala veliki problem u nekim priobalnim područjima?

Gamay klimne. Morski korov ubojica. Uništila je velika područja morskog dna u Mediteranu, i proširila se i na druga mjesta. To je podvrsta tropske alge. Tropske alge inače ne žive u hladnoj vodi, ali ova se podvrsta prilagodila. Mogla bi se proširiti bilo gdje na svijetu.

Osborne se okrene prema Paulu. Korov o kojem govorim slučajno je 1984. pušten u vodu ispod Oceanografskog muzeja u Monaku. Od tada se proširila na trideset tisuća hektara na morskom dnu pokraj šest mediteranskih zemalja, a problem predstavlja i kod Australije i San Diega. Širi se poput požara, do osam centimetara na dan.

Tri i pol inča, reče Paul. To je brzo.

Problem je dublji od brzine širenja. Kolonije Caulerpe izrazito su invazivne. Korov se širi i formira gusti zeleni tepih koji guši drugu floru i faunu, lišavajući biljke i životinje sunčevog svjetla i kisika. Njezina prisutnost uništava morski prehrambeni lanac, oštećuje domaće vrste s razornim posljedicama za ekosustave.

Zar ne postoji način za borbu protiv toga?

U San Diegu imali su nešto uspjeha koristeći cerade za stvaranje područja karantene, i ulijevajući klor u vodu i mulj u kojem su biljke ukorijenjene. Ta

bi tehnika bila beskorisna kod raširenije infekcije. Pokušali smo educirati prodavače akvarija koji prodaju Caulerpu ili kamenje koje bi moglo biti kontaminirano organizmima.

Nema prirodnih neprijatelja?, upita Trout.

Njezini obrambeni mehanizmi zapanjujuće su složeni. Korov sadrži toksine koji odbijaju biljojede. Zimi ne odumire.

Zvuči kao pravo čudovište, reče Trout.

Oh, i jest. Jest. Mali djelić može pokrenuti novu koloniju. Slabi samo ako se ne može razmnožavati spolno, poput svojih divljih rođaka. Ali, zamislite što bi se dogodilo kad bi se raspršila po velikim prostranstvima.

Nije ugodna pomisao, reče Gamay. Bila bi nezaustavljiva.

On se okrene prema Paulu. Kao oceanski geolog, upoznat si s područjem Izgubljenog grada?

Troutu je bilo drago što su izišli s područja biologije i došli na njegovo područje. To je područje hidrotermalnih ispusta na Atlantičkom masivu. Građa koja izlazi iz morskog dna izgradila je visoke mineralne tornjeve koji podsjećaju na nebodere. Odatle potječe i ime. Pročitao sam neka istraživanja o tome. Fascinantno. Htio bih jednom poći tamo.

Uskoro bi mogao dobiti priliku, reče Osborne.

Paul i Gamay razmijene zbunjene poglede.

Osborne se naceri, uočivši njihove zbunjene izraze.

Možda bi bilo bolje da pođete sa mnom, reče on.

Oni iziđu iz ureda i nakon nekoliko skretanja nađu se u malom laboratoriju. Osborne priđe metalnom ormariću. Otključa vrata ključem koji mu je visio s pojasa i izvadi cilindričnu staklenku visine oko dvanaest inča i širine oko šest.

Bila je čvrsto zatvorena na vrhu. On položi staklenku na stol pod laboratorijskim svjetlom. Činilo se da je spremnik ispunjen od vrha do dna gustom sivozelenom tvari. Gamay se nagne kako bi proučila sadržaj i reče; Što je ovo?

Prije no što ti odgovorim na pitanje, malo ću vas uputiti u stvar. Prije nekoliko mjeseci naš laboratorij sudjelovao je u zajedničkoj ekspediciji u Izgubljeni grad, zajedno s Oceanografskim institutom Woods Hole. Cijelo područje vrvi od neobičnih mikroba i tvari koje oni izlučuju.

Kombinacija topline i kemikalija uspoređena je s uvjetima koji su prevladavali pri nastanku života na Zemlji, reče Gamay.

Osborne klimne.

Na toj ekspediciji, podvodno vozilo Alvin donijelo je uzorke morskog korova. Ovo što gledate je jedan mrtvi uzorak.

Peteljka i list nalikuju Caulerpi, ali nekako su drukčiji, reče Gamay.

Vrlo dobro. U tom rodu postoji više od sedamdeset vrsta Caulerpe, uključujući one koje možete pronaći u prodavaonicama kućnih ljubimaca. U pet od tih vrsta primijećeno je invazivno ponašanje, iako je tek mali broj vrsta detaljno proučen. Ovo je potpuno nepoznata vrsta. Nazvao sam je Caulerpa Gorgonosa.

Gorgonin korov. Sviđa mi se.

Neće ti se više sviđati, kad upoznaš ovo pakleno čudovište ovako kako ga ja poznajem. Znanstveno rečeno, gledamo mutantnu podvrstu Caulerpe. No, za razliku od svoje rođakinje, ova se može spolno razmnožavati.

Ako je to točno, taj Gorgonin korov mogao bi se širiti na velika područja. To bi mogao biti ozbiljan problem.

Već i je. Gorgonin korov pomiješao se s tcucifolijom, i sada je potiskuje. Pojavio se kod Azora, a sada vidimo primjerke i uz španjolsku obalu.

Kakva joj je brzina širenja?, upita Paul.

Upravo fenomenalna. Barem tri puta brža od taxifolije.

Paul ispusti tihi zvižduk. Deset inča na dan. Tom brzinom mogla bi preplaviti cijeli ocean.

To nije najgora stvar. Taxifolia stvara tepih alga koji guši život. Poput Meduze čiji pogled pretvara ljude u kamen, Gorgonin korov pretvara se u debelu, čvrstu biomasu. Tamo gdje je on, ništa drugo ne može živjeti.

Gamay je promatrala staklenku s užasom proizišlim iz njezinog poznavanja svjetskih oceana.

U stvari, govorite o zgušnjavanju svjetskih oceana.

Ne mogu si još ni predočiti najgori mogući scenarij, ali znam ovo za vrlo kratko vrijeme, Gorgonin korov može se proširiti uz obale u umjerenoj klimi i izazvati nepopravljivu ekološku štetu, reče Osborne, nekarakteristično tihim glasom. To bi utjecalo na vrijeme, možda i izazvalo glad. Moglo bi zaustaviti trgovinu koja prolazi oceanima. Nacije koje zavise o oceanskom proteinu ostale bi gladne. Diljem svijeta nastali bi veliki nemiri, dok bi se oni koji imaju i oni koji nemaju borili oko hrane.

Tko još zna za ovo?, upita Paul.

Izvan ove prostorije, samo je nekoliko kolega od povjerenja u našoj zemlji i drugim zemljama svjesno situacije.

Ne bi li ljudi trebali saznati za prijetnju, kako bi joj se zajedno mogli suprotstaviti?, upita Gamay.

Apsolutno. Ali nisam htio posijati paniku sve dok moje istraživanje ne bude gotovo. Upravo

pripremam izvješće koje ću sljedećeg tjedna poslati važnim organizacijama, kao što su NAMP i UN.

Ima li šanse da to učinite prije?, reče Gamay.

O, da, ali postoji problem. Kada se radi o biološkoj kontroli, postoji sukob između onih zainteresiranih za uništenje, i onih zainteresiranih za znanstveno istraživanje. Uništavači, naravno, žele napasti problem svim oružjima koja im stoje na raspolaganju. Ako se ovo sazna, istraživači će biti stavljeni u karantenu iz straha da njihov rad ne proširi korov. On pogleda staklenku. Ovo stvorenje nije neka vrsta oceanske rakove trave. Siguran sam da ga možemo uspješno svladati kada budemo imali više oružja na raspolaganju. Sve dok ne budemo točno znali sa čim imamo posla, niti jedna metoda uništavanja neće djelovati.

Kako vam NAMP može pomoći?, upita Gamay.

Upravo se priprema još jedna ekspedicija do Izgubljenog grada. Istraživački brod Oceanografskog instituta Atlantis ovoga tjedna doći će na lokaciju zajedno s Alvinom. Pokušat će istražiti područje u moru gdje je korov mutirao. Kad utvrdimo uvjete koji su doveli do aberacije, možemo učiniti nešto da ga porazimo. Pokušavao sam otkriti kako da dovršim posao ovdje i pođem na ekspediciju. Kad sam čuo da ste vas dvoje u gradu, shvatio sam to kao Božji znak. Vi posjedujete

savršenu kombinaciju znanja. Biste li se priključili ekspediciji umjesto mene? Trajat će samo nekoliko dana.

Naravno. Moramo dobiti dozvolu svojih šefova u NAMP-a, ali to neće biti problem.

Vama mogu vjerovati da ćete sačuvati tajnu. Kada dobijemo uzorke, objavit ću svoje izvješće istovremeno sa svojim kolegama diljem svijeta.

Gdje je sada Atlantis, upita Paul.

Vraća se s druge misije. Sutra će stati na Azorima kako bi se napunio gorivom. Tamo se možete ukrcati na brod.

To je izvedivo, reče Paul. Večeras se možemo vratiti u Washington, i sutra možemo krenuti! On pogleda staklenku. Imat ćemo pravi problem ako ta stvar iziđe iz boce.

Gamay je promatrala zelenkastu masu. Duh je već izišao iz boce, bojim se. Moramo smisliti kako da ga vratimo u bocu.

Poglavlje XII

Gorgonin korov?, upita Austin. To je nešto novo. Je li ta stvar tako gadna kao što vaš prijatelj tvrdi?

Mogla bi biti, reče Gamay. Dr. Osborne je prilično zabrinut. Ja cijenim njegov sud.

Što ti misliš?

To je razlog za brigu, ali neću biti definitivno sigurna dok ne dobijemo više dokaza iz Izgubljenog grada.

Gamay je pozvala Austina na Mummichug. Ispričala mu se što ga izvlači iz kreveta, ali rekla je da su ona i Paul na putu u Izgubljeni grad, i htjela je da on zna kamo idu i što rade.

Hvala ti što si mi javila. Trebali bismo javiti Dirku i Rudiju, reče on, misleći na Dirka Pitta, koji je naslijedio admirala Sandeckera na čelu NAMP-a, i Rudija Gunna, koji je bio zadužen za svakodnevne operacije agencije.

Paul je razgovarao s obojicom. NAMP već ima neke biologe koji rade na problemu Caulerpe.

Austin se nasmiješi. Zašto me ne iznenađuje da je Dirk korak ispred nas?

Samo pola koraka. Nije znao za vezu s Izgubljenim gradom. Čeka izvješće o Paulovom zaronu.

I ja. Želim mu sreću. Bit ćemo u kontaktu.

Kad je Austin sklopio slušalicu, na pamet mu padnu riječi T. S. Eliota 'Ovako će svijet završit. Ne praskom, već šaptom.'

I to vlažnim šaptom, pomisli on.

Paul i Gamay mogli su izići na kraj sa situacijom, a on u međuvremenu nije mogao učiniti ništa, pa se pozabavio detaljnim pregledom SEA-mobilea. Osim nekoliko udubljenja i ogrebotina, vozilo je bilo u boljem stanju od njega, zaključi on. Sjeo je u kabinu i provjerio sve uređaje po listi. Kad je zadovoljno utvrdio da svi sustavi rade, on uzme dvije šalice s kavom iz kuhinje, spusti se pod palubu i tiho pokuca na vrata Skyine sobe.

Shvativši da je Mummichug relativno malo plovilo, dizajneri brodića ubacili su nekoliko malih kabina u kojima su članovi posade mogli uživati privatnost. Skye je ustala i odjenula se. Ona odmah otvori vrata i nasmiješi se kad je ugledala Austina.

Dobro jutro, reče on.

Pružajući joj šalicu iz koje se pušilo, primijetio je tamne kolobare pod njezinim očima. Jesi li dobro spavala?

Ne baš. Sanjala sam da se gušim pod tonama leda.

Imam provjeren lijek protiv noćnih mora. Bi li htjela istražiti podvodnu grobnicu?

Njezino lice zasja. Kako bi bilo koja žena pri zdravom razumu mogla odbiti tako primamljivu ponudu?

Onda pođi za mnom. Kočija nas čeka vani.

Kad su se Austin i Skye ukrcali, podvodno vozilo spušteno je u vodu između dvostrukog trupa katamarana. Kad se oslobodilo matičnog broda, podvodno vozilo doplovi po površini na mjesto čije su koordinate bile zabilježene u navigacijskom sustavu, i Austin pokrene SEA-mobile u zaron. Bistra voda jezera obavila je mjehur kabine dok je vozilo tonulo u dubinu. Za nekoliko minuta, slijedili su liniju megalita prema grobnici. Austin zaustavi vozilo na ulazu, provjeri rade li kamere, pa pokrene horizontalne potisnike. Sekundu kasnije, vozilo sklizne kroz otvor u drevno svetište. Moćna svjetla nisu dopirala do udaljenog zida prostorije, što je indiciralo da je golema. Stropovi su bili tako visoki da ih nisu vidjeli. Dok je SEA-mobile polako ulazio u prostoriju, Austin usmjeri pokretno svjetlo prema desnom zidu. Vidio je da je ukrašen izrezbarenim bareljefom.

Vješto izrađene, detaljne rezbarije prikazivale su jedrenjake, kuće, pastoralne prizore s palmama i cvijećem, plesače i glazbenike. Bilo je letećih riba i zaigranih dupina. Brodovi su izgledali drevno. Prikazani ljudi bili su dobro odjeveni i činilo se da uživaju u ugodnom životu. Skye se nagne naprijed

na svojem sjedalu, pritisnuvši lice uz plastični mjehur kabine poput djeteta na Božić.

Vidim čudesne stvari, reče ona, citirajući prve riječi Howarda Cartera prilikom otkrića grobnice kralja Tutankhamona. Austinu se činilo da u tim prizorima ima nečega poznatog.

Već sam bio ovdje, reče on.

Ovdje, u ovoj grobnici?

Ne. Ali vidio sam crteže slične ovim rezbarijama, u pećini kod Farskih otoka, u sjevernom Atlantiku. Stil i tema vrlo su slični. Što misliš, što je to?

Vjerojatno sam glupa što nagađam, ali izgledaju minojski, poput crteža iskopanih kod Akrotirija, na otoku Santorini, ili na Kreti. Minojska civilizacija cvjetala je oko 1500. pr. n. e.

Upravo je shvatila značaj onoga što je rekla.

Znaš li što to znači?, reče ona uzbuđeno. Ovi crteži, i oni koje si ti vidio, ukazuju na to da su se Minojci kretali mnogo dalje po svijetu no što većina ljudi pretpostavlja.

To ih čini karikom koja nedostaje u tvojoj teoriji o međunarodnoj trgovini?

Točno, reče ona. To potvrđuje da je trgovina između istoka i zapada mnogo starija i raširenija no što je bilo tko pretpostavljao.

Ona pljesne rukama. Ne mogu dočekati da pokažem ovu snimku svojim uštogljenim kolegama u Parizu.

Podvodno vozilo dođe do zida, skrene i nastavi prema drugoj strani pravokutne prostorije.

Prizori su prikazivali Lac du Dormeur i glečer. Ali, umjesto gole obale, vidjele su se zgrade, čak i nešto što je nalikovalo hramu, s lukovima, i glečer, tih i nepomičan kao i uvijek.

Čini se da si bila u pravu u vezi s naseljem oko obale jezera i ušća rijeke.

Ovo je čudesno! Te rezbarije možemo upotrijebiti kako bismo načinili karte lokacija ruševina.

Na izrezbarenom prizoru bilo je vidljivo da je ledeno polje prekrivalo veći dio doline prije mnogo stoljeća, kad ga je prikazao nepoznati umjetnik, no što je prekrivalo u sadašnjosti. Umjetnik je čak uspio unijeti u svoje djelo veličanstvenost i moć koji su nadilazili običan prikaz onoga što je mogao vidjeti. Nekoliko puta su obišli prostoriju, i nisu pronašli nikakva obilježja niti sarkofage.

Nisam bila u pravu u vezi s ovim mjestom, reče ona.

To nije grobnica. To je hram.

Razumna pretpostavka, s obzirom na nedostatak tijela. Ako smo gotovi s ovim, htio bih otkriti još jednu tajnu ovog jezera.

On razmota print slike sonara koje je ponio sa sobom i pokaže joj anomaliju na dnu jezera.

Izgleda kao zrakoplov, reče Skye. Što zrakoplov radi ovdje? Čekaj. Čovjek u ledu?

Austin joj odgovori tajanstvenim osmijehom. Horizontalni potisnici vozila zazuje i oni iziđu kroz vrata hrama natrag u jezero. On uspori kad su se približili mjestu označenom na slici skenera, pažljivo promatrajući. Ubrzo, u vidokrugu im se pojavi predmet oblika cigare.

Dok su se približavali, vidjeli su da je cilindrični drveni okvir djelomično prekriven rastrganom i izblijedjelo crvenom tkaninom. Konično ležište motora bilo je istrgnuto i ležalo je na dnu, a motor se sjajio pod svjetlima podvodnog vozila. Niske temperature jezera nisu dopustile vodenom bilju da prekrije trup, što bi se dogodilo u toplijoj klimi. Elise nije bilo, vjerojatno je otpala pri udaru. Kružio je oko trupa i pronašao dio krila koje je nedostajalo nekoliko jarda dalje. Zatim približi podvodno vozilo zrakoplovu, i priđe repu.

Skye pokaže prstom. Vidjela sam takav grb troglavog orla na kacigi koja je pronađena pod glečerom.

Šteta što sada nemamo kacigu.

Ali imamo je. Ponijela sam je sa sobom. Na brodu je.

Austin se sjetio kako je Skye čvrsto držala vreću dok se penjala na SEA-mobile. Brzo je učio kako ova privlačna žena s osmijehom poput sunčanog dana nije netko koga bi trebao podcijeniti.

Austin se zagleda u orla, a njegov pogled zatim prijeđe na praznu pilotsku kabinu.

Sada znamo odakle je došao Ledeni čovjek. Sigurno je iskočio, a njegov zrakoplov pao je u jezero.

Skye odgovori zlobnim smijehom. Sjetila sam se Renauda. Rekao je da Ledeni čovjek nije mogao tek tako pasti s neba. Bio je u krivu. Prema ovome što ti kažeš, upravo se to dogodilo.

Podvodno vozilo kružilo je oko olupine, dok je Austin snimao i fotografirao krila i dno oko zrakoplova. Zatim je krenuo na površinu. Nedugo zatim, izišli su iz kabine na palubu. Skye je uzbuđeno brbljala o njihovom otkriću, ali zašutjela je kad je ugledala glečer. Ona priđe ogradi i zagleda se u ledeno polje.

Osjetivši promjenu u njezinom raspoloženju, Austin je obgrli oko ramena. Jesi li u redu?

Pod vodom je bilo tako mirno. Zatim smo izronili i ugledala sam glečer. Ona zadrhti. Podsjetio me na to da sam zamalo umrla pod njim.

Austin je proučavao zabrinuti izraz u Skyinim lijepim očima koje su bile usredotočene u daljinu. Njezin pogled sličio je pogledima kakve bi ponekad

imali ratni veterani od posttraumatskog stresnog poremećaja. Nisam psihijatar, ali uvijek mi je pomagalo kad bih se suočio sa svojim demonima, reče on. Pođimo na vožnju čamcem.

Neočekivani prijedlog kao da ju je vratio u stvarnost.

Misliš li to ozbiljno?

Zgrabi termosicu s kavom i pecivo i naći ćemo se kod čamca. Uzgred, ja volim pecivo s grožđicama.

Skye je bila skeptična, ali imala je veliko povjerenje u Austina, i vjerojatno bi ga pratila na Mjesec na štapu za skakanje da joj je to predložio. Austin je pripremio motorni čamac, dok je ona uzela kavu i pecivo iz menze, i oni krenu prema obali. Izbjegavali su plutajuće komade leda, i pristali uz obalu prekrivenu tamnim šljunkom na nekoliko stotina jarda od mjesta gdje se glečer sužavao i razbijao u komade pri susretu s jezerom.

Nakon kratkog pješačenja uz obalu došli su do ruba glečera. Ledeni zid dizao se visoko nad ravnicom površina mu je bila istočkana pećinama i kraterima i iskrivljenim oblicima stvorenim smrzavanjem, topljenjem i nezamislivim pritiscima. Led je bio prekriven zemljom, a duboko, nezemaljski plavo svjetlo zračilo je iz nabora i pećina.

Evo tvojeg demona, reče Austin. Sada priđi i dodirni ga.

Skye se slabašno nasmiješi, približi se glečeru kao da je živ, posegne i dodirne led vrhom prsta. Zatim položi oba dlana na glečer i osloni se na led zatvorivši oči, kao da se nada da će ga odgurati.

Hladan je, reče ona s osmijehom.

To je zato što tvoj demon nije ništa drugo do obične ledene kocke. Ja tako razmišljam i o moru. Ne želi te srediti. Čak i ne zna da postojiš. Dodirnula si ga. Još uvijek dišeš. On podigne naprtnjaču koju je nosio. Terapija je završila. Vrijeme za užinu.

U blizini ruba jezera pronašli su nekoliko ravnih stijena na koje su sjeli i zagledali se prema vodi. Skye mu doda pecivo i reče; Hvala na egzorcizmu. Bio si u pravu o suočavanju sa strahom.

Imam iskustva na tom planu.

Ona podigne obrvu.

Nekako ne mogu zamisliti da se ti bojiš ičega.

Nije istina. Jako sam se bojao da ću te pronaći mrtvu.

To cijenim, i dugujem ti život. Ali mislila sam to na drugi način. Čini se da nemaš straha kad se radi o tvojoj sigurnosti.

On joj šapne na uho; Bi li htjela saznati moju tajnu?

Ona klimne.

Vraški dobro glumim. Kakvo je tvoje pecivo?

Odlično, ali u glavi mi sve zuji. Kako ti se čini ovo ludilo?

Austin se zagleda prema usidrenom NAMP-ovom brodu, razmišljajući o Coleridgeovom opisu naslikanog broda na naslikanom moru, pa pokuša poslagati događaje.

Krenimo s onim što znamo. On srkne kavu. Znanstvenici koji rade na glečeru pronašli su ljudsko tijelo smrznuto u ledu, i očito je da se nalazi tamo već neko vrijeme. U blizini tijela pronađeni su stara kaciga i sef. Čovjek koji glumi reportera uzima sef uz oružanu prijetnju i poplavljuje tunel. Očito, ne zna za kacigu.

Na tom mjestu moja logika zapinje. Zašto nas je pokušao ubiti? Nismo mu mogli nikako nauditi. Do vremena kad bismo izišli iz tunela, on bi već odavno nestao.

Mislim da je poplavio tunel kako bi sakrio Ledenog čovjeka. Ti i ostali našli ste mu se na putu. Poput glečera. Ništa osobno.

Ona zamišljeno gricne pecivo.

To valjda ima nekakvoga morbidnog smisla.

Skye zastane, gledajući preko Austinovog ramena. Oblak prašine približavao se velikom brzinom. Kad se približio, mogli su vidjeti da ga je podigao Citroen. Fifi. Automobil se zaustavi, i iz njega izađu LeBlanc, Thurston i Rawlins, pa im priđu.

Drago mi je što smo vas ulovili, reče LeBlanc, dok mu se široko lice ozarilo osmijehom. Zvao sam brod s elektrane i rekli su mi da ste otišli na obalu.

Htjeli smo se oprostiti, reče Thurston.

Odlazite?, upita Skye.

Da, odgovori glaciolog, mahnuvši u smjeru glečera. Nema smisla da ostajemo ovdje dok nam je opservatorij pod vodom. Vraćamo se u Pariz. Helikopter će nas prebaciti do najbližeg aerodroma.

Pariz, reče Skye. Imate li mjesta za mene?

Da, naravno, reče LeBlanc. On ispruži ruku. Hvala vam još jednom što ste nam spasili živote, monsieur Austin. Ne bih volio da Fifi ostane siroče. Ostat će kod elektrane s monsieurom Lessardom. Razgovarat ćemo s kompanijom o isušivanju opservatorija. Možda ćemo se moći vratiti sljedeće sezone.

Žao mi je što ovako odlazim, reče Skye Austinu. Ali ovdje nemam više što raditi, a želim prikupiti svoje podatke radi analize.

Razumijem. Projekt Mummichuga bliži se kraju. Ja ću ostati na brodu kako bih napisao izvješće dok se brod vraća niz rijeku. Zatim ću uhvatiti prijevoz do najbliže željezničke postaje i doći brzim vlakom do Pariza radi naše večere.

Bien. Ali, pod jednim uvjetom. Ja častim.

Kako bi itko normalan mogao odbiti tako privlačnu ponudu? Možeš mi pokazati grad.

Voljela bih to, reče ona. Jako bih to voljela.

Austin je vratio Skye na brodić kako bi pokupila stvari, a zatim ju je povezao do obale gdje ju je čekao helikopter. Ona ga poljubi u oba obraza i u usta, natjera ga da joj obeća kako će je nazvati čim stigne u Pariz, pa se popne u helikopter. Austin je bio na pola puta prema brodiću, kad mu helikopter preleti nad glavom, i on ugleda Skye kako mu maše s prozora.

Kad se vratio na brod, Austin izvadi videokazetu i digitalni disk iz kamera podvodnog vozila. Ponese ih u brodski laboratorij i ubaci digitalne slike u računalo. Isprinta slike koje su prikazivale trup zrakoplova i počne ih proučavati. Zatim poveća fotografije motora zrakoplova koje je snimio, sve dok ne pronađe jednu koju je tražio. Na njoj su se vidjele oznake na motoru.

On kursorom izabere izrezbareno mjesto, uveća ga pa izoštri sliku, sve dok nije vidio ime proizvođača i serijski broj. Nasloni se na stolcu i na trenutak zagleda u sliku, a zatim posegne za telefonom koji ga je mogao povezati s bilo kime na svijetu, pa otipka broj.

Prodavaonica letećih bicikala Orvillea i Wilbura, začuje se suhi glas.

Austin se nasmiješi zamišljajući nos nalik jastrebovom i usko lice čovjeka s druge strane linije. Ne možeš me zavarati, lan. Slučajno znam da su

braća Wright odavno zatvorila svoju prodavaonicu bicikala.

Dovraga, Kurt, ne možeš mi zamjeriti što pokušavam. Zauzet sam preko glave pokušajem prikupljanja sredstava za UdvarHazy centar na aerodromu Dulles, i ne želim gubiti vrijeme na ćaskanje.

lan MacDougal bio je bivši pilot marinaca zadužen za odjel arhive u Zrakoplovnom i svemirskom muzeju Smithsonian. On je bio zrakoplovni ekvivalent St. Juliena Perlmuttera, čija je golema knjižnica s nautičkim knjigama bila predmet zavisti mnogih akademskih institucija, i čije je poznavanje pomorske povijesti bilo poznato diljem svijeta. Visoki i mršavi MacDougal bio je fizička antiteza okruglom Perlmutteru, i bio je daleko manje razvikan, ali njegovo enciklopedijsko poznavanje zrakoplova i njihove povijesti bilo je ravno Julienovom poznavanju mora.

Možeš računati na moj velikodušan doprinos, lan, i pokušat ću te poštedjeti čavrljanja, reče Austin. U Francuskoj sam i trebam identifikaciju zrakoplova koji sam pronašao u ledenjačkom jezeru u Alpama.

Uvijek mogu znati da mi nosiš neki izazov.

MacDougal je zvučao oduševljeno što mu netko skreće pažnju s prikupljanja sredstava. Pričaj mi o tome.

Upali računalo i poslat ću ti neke digitalne fotografije.

Smatraj ga upaljenim.

Austin je već pripremio fotografije za prijenos, i slike načinjene na dnu jezera prelete na kibernetičkim krilima preko Atlantika u milisekundi. MacDougal je ostao na liniji, i Austin je mogao čuti kako nešto mrmlja sam sebi.

Pa?, reče Austin nakon nekoliko trenutaka.

Nagađam, ali po prepoznatljivom ležištu motora, rekao bih da gledamo Morane Saulnier. To je bio jednokrilni lovac iz Prvog svjetskog rata, utemeljen na trkaćem zrakoplovu. Mali je lešinar mogao letjeti brže i spretnije od bilo kojeg lovca svojeg vremena. Strojnica i sinkronizacija elise bili su stvarno revolucionarni. Nažalost, jedan od savezničkih zrakoplova se srušio, i Fokker je kopirao sustav i unaprijedio ga. Tu postoji nekakva pouka.

Pouke ću prepustiti tebi. S obzirom na ono što znaš, imaš li pojma kako je taj zrakoplov mogao dospjeti na dno jezera?

Očito je pao s neba, što zrakoplovi ponekad čine. O ostalome mogu samo nagađati, ali vjerojatno bih bio u krivu. Poznajem nekoga tko bi ti mogao pomoći. Udaljen je samo nekoliko sati od Pariza.

Austin zapiše informaciju. Hvala, reče on. Dat ću prilog za tvoj muzej čim se vratim u Washington.

U međuvremenu, prenesi moje pozdrave Wilburu i Orvilleu.

Drage volje.

Austin spusti slušalicu, i trenutak kasnije nazove broj koji mu je Mac dao.

Poglavlje XIII

Skye zalupi korice debele knjige s popisom literature koju je čitala i gurne je preko stola do visoke hrpe sličnih, istrošenih knjiga. Ona spusti ramena i protegne ruke kako bi razradila mišiće, a zatim se napućenih usana nasloni na stolcu i zagleda u kacigu pred sobom. Uvijek je smatrala drevna oružja i oklop običnim oružjem, mrtvim predmetima koji su se upotrebljavali u krvavu svrhu ratovanja, ali od ove stvari prolazili su je trnci. Činilo se da oksidirana crna površina zrači zlobom kakvu nikada prije nije susrela.

Nakon što se vratila u Pariz, Skye je ponijela kacigu u svoj ured u Sorbonni, očekujući da će identifikacija biti laka s obzirom na literaturu koju je imala na raspolaganju. Fotografirala je kacigu, ubacila slike u računalo i pretražila veliku bazu podataka sastavljenu iz stotina izvora. Počela je sa svojim francuskim arhivima, pa prešla u Italiju i Njemačku, države koje su bile primarni centri za proizvodnju oružja.

Budući da nije pronašla ništa slično, proširila je države u kojima je tražila na cijelu Europu. Kada ta potraga nije urodila plodom, prešla je na Aziju i ostatak svijeta. Pročešljala je zapise sve do brončanog doba. Nakon što računalna potraga nije

dala rezultata, pogledala je isprintanu stranicu i iskopala sve referentne knjige iz svoje knjižnice. Pregledavala je stare slike, rukopise i rezbarije u metalu i slonovači.

U očaju, pretražila je i tapiseriju iz Bayeauxa, ali konične kacige koje su ratnici s nje nosili u bitci nisu nimalo sličile kacigi koja se nalazila pred njom. Kaciga je bila puna kontradikcija. Umijeće kojim je izrađena bilo je iznimno, i više karakteristično za ukrasne nego za ratničke kacige, iako su ogrebotine i udubine sugerirale da je mogla biti korištena i u bici. Rupa od metka bila je zagonetka za sebe.

Dizajn je sugerirao rano razdoblje. Težinu je podnosila glava, kao što je bio slučaj sa starijim kacigama. Kasniji modeli imali su armet, prošireno dno koje je omogućavalo da se težina prenese na ramena putem ovratnika zvanog gorget. Kaciga je na vrhu imala lepezastu krijestu, što je bila još jedna inovacija za zaštitu od malja ili mača.

Stil kacige evoluirao je iz koničnog oblika iz jedanaestog stoljeća u zaobljeni oblik iz dvanaestog stoljeća. Štitnici za nos proširili su se da zaštite cijelo lice, a na sebi su imali proreze za oči i otvore za disanje. Njemačke kacige bile su teške i šiljastije, talijanski modeli bili su zaobljeniji, odražavajući utjecaj renesanse.

Najneobičnija stvar vezana uz ovu kacigu bio je metal. Proizvodnja čelika započela je oko 800. pr.

n. e., ali trebalo je stotine godina da bi se razvio metal ovako visoke kvalitete. Onaj tko je iskovao ovaj metal bio je majstor. Snaga ugrađena u čelik ove kacige bila je vidljiva u udubini na vrhu zvanoj oznaka dokaza. Netko je testirao ovu kacigu pištoljem, ili arkebuzom, i dokazao je da je neprobojna. Ali kao što je rupa od metka pokazivala, svaki porast u učinkovitosti obrane izazivao je odgovarajuću reakciju u učinkovitosti napada. Oklop je napokon zastarjeo nakon bitke kod Bicocce iz 1522. Neprijatelj je postala gravitacija, a ne projektili, oklop je jednostavno postao pretežak.

Dok je promatrala kacigu, uočila je malo udubljenje koje joj je u početku izgledalo kao ogrebotina. Kroz povećalo, vidjela je da se radi o oznaci oružara. Njezin puls se ubrza. Oznaka je bila identična s dizajnom troglavog orla kojeg je vidjela na repu potopljenog zrakoplova.

Još jedna potraga u bazi podataka nije urodila plodom. Nije ju potpuno iznenadio nedostatak dokumentacije. Vladari i prinčevi često su imali vlastite oružare, a većina tih umjetnika ljubomorno je čuvala svoje umijeće, ne osnivajući škole.

Lice prikazano na viziru bilo je tipično za talijanski oklop iz šesnaestog stoljeća. Oružari su izbjegavali ukrase na borbenim kacigama. Površine su morale biti glatke i zaobljene, ili oblikovane tako da odbijaju udarce. Ukrasi su mogli uništiti

učinkovitost površine za odbijanje. Ona podigne svoj otvarač za pisma, talijanski bodež, i pokuša zakvačiti neki rub na kacigi. Usprkos ukrasima koji su prekrivali kacigu, metal je bio lukavo oblikovan da odbija udarce.

Ona se vrati na čelik. Niti jedan detalj nije stvarao takve razlike među oružarima kao njihova sposobnost kovanja metala. Ona udari zglobovima prstiju po kacigi, i ova odzvoni čistim tonom poput zvona. Zatim kažiprstom prođe po nogama petokrake zvijezde. Preokrene kacigu u rukama. Kad bi se pogledala iz drugog ugla, rezbarija je prikazivala zvijezdu padalicu. Sjetila se da je u jednoj engleskoj zbirci vidjela mač načinjen od željeza iz meteora. Čelik se mogao naoštriti tako da bude oštar poput britve. Zašto se ne bi mogao upotrijebiti i za izradu kacige? Ona načini bilješku da preda kacigu metalurzima na provjeru.

Skye protrlja umorne oči, i s uzdahom rezignacije dohvati telefon i utipka broj. S druge strane začuje se muški glas. Bio je dubok, i zvučao ugodno kultivirano.

Da. Darnay Antiquities.

Charles. Ovdje Skye Labelle.

Ah, Skye! Darnay je očito bio sretan što joj čuje glas. Kako si, draga moja? Kako tvoj posao? Je li istina da si bila u Alpama?

Da. Zato te i zovem. Na svojoj ekspediciji naišla sam na staru kacigu. Vrlo je neobična i voljela bih da je pogledaš. Zbunila me.

Što je s tvojim sjajnim računalom?, zadirkivao ju je Darnay.

Darnay i Skye vodili su prijateljske prepirke o tehnološkim pomagalima kojima se ona koristila. On je smatrao kako je iskustvo stvoreno stalnim radom s artefaktima vrijednije od pregledavanja bilo koje baze podataka. Ona mu je proturječila argumentom kako joj računalo štedi dragocjeno vrijeme.

Moje računalo je u redu, reče ona glumeći povrijeđenost.

Pogledala sam i svaku knjigu u svojoj knjižnici. Ne mogu naći ništa slično.

Vrlo sam iznenađen.

Darnay je bio upoznat sa Skyinom knjižnicom, i znao je da je jedna od najboljih koju je ikada vidio.

Pa, volio bih je pogledati. Dođi k meni ako hoćeš.

Bien. Dolazim odmah.

Ona omota kacigu tkaninom, pa je stavi u vreću iz Au Printempsa i krene prema najbližoj postaji metroa. Darnayeva prodavaonica bila je na Desnoj obali, niz usku ulicu, pokraj boulangerie koja je odašiljala miris pečenog kruha od koje su joj rasle zazubice. Malim slovima na vratima prodavaonice bilo je ispisano Antiquities. U izlogu se nalazila

čudna, prašinom prekrivena zbirka rogova za barut, pištolja na kremen i nekoliko hrđavih mačeva. To nije bio prikaz koji bi u prodavaonicu privukao bilo koga, što je i bila Darnayeva namjera.

Zvonce na vratima zazvoni kad je ulazila.

Skučena unutrašnjost bila je mračna i uska, i prazna, izuzev hrđavog oklopa i nekoliko ormara s mrljama u kojima se nalazilo nekoliko loših replika starih bodeža. Baršunasti zastor na drugom kraju prodavaonice rastvori se, i iz svjetlosnog traga vrata pojavi se vižljast čovjek odjeven u crno. On kratko pogleda Skye, provuče se pokraj nje tiho poput sjene, i napusti prodavaonicu, bešumno zatvarajući vrata za sobom.

Iz stražnje prostorije iziđe drugi čovjek. Bio je nizak, u sedamdesetim godinama, i sličio glumcu iz starih filmova Claudeu Rainsu. Bio je besprijekorno odjeven u tamnoplavo odijelo i pomodnu kravatu od crvene svile, ali zračio bi elegancijom i da je bio odjeven u radnički kombinezon. Njegove tamne oči iskrile su inteligencijom. Njegova kosa i tanki brkovi bili su srebreno sijedi, a pušio je cigaretu marke Gauloises u držaču za cigarete, koji je izvadio iz usta kako bi mogao poljubiti Skye u oba obraza.

To je bilo brzo, reče on s osmijehom.

Ova tvoja kaciga sigurno je vrlo važno otkriće.

Ona uzvrati poljupce. To bi ti trebao reći meni. Tko je čovjek koji je upravo otišao?

To je jedan od mojih, hm, dobavljača.

Izgleda poput lukavog lopova.

Uplašeni izraz pojavi se na Darnayevom licu. A tada se nasmije.

Naravno. To i jest.

Darnay okrene znak na svojim vratima na Zatvoreno, pa je povede kroz zastor u svoj ured. U snažnoj suprotnosti s polusvjetlošću prodavaonice, njegov ured-radionica bio je dobro osvijetljen, a stol i radni prostor bili su modernog dizajna. Na zidovima je visjelo oružje, ali većina tog oružja bili su inferiorni primjerci koje je prodavao manje stručnim kolekcionarima. Svoje vrhunske primjerke čuvao je na sigurnom u skladištu.

Iako je zadirkivao Skye zbog njezinog oslanjanja na tehnologiju, on je uglavnom poslovao putem interneta i sjajnog kataloga koji je poštom slao ekskluzivnoj listi kupaca, a koji su prodavači i kolekcionari diljem svijeta željno iščekivali.

Skye je prvi put potražila Darnaya tražeći savjet za prepoznavanje krivotvorina. Uskoro je saznala kako njegovo poznavanje starog oružja i oklopa nadilazi i znanje nekih akademika, uključujući i nju. Postali su dobri prijatelji, iako je bilo očito da on radi u sjenovitom svijetu ilegalnih antikviteta. Ukratko, bio je varalica, ali sa stilom.

Pogledajmo što to imaš, draga moja.

On pokaže prema jarko osvijetljenom stolu kojim se koristio za fotografiranje predmeta za katalog.

Skye izvadi kacigu iz vreće i položi je na stol i zatim razmota tkaninu. Darnay pogleda kacigu sa strahopoštovanjem. Zatim obiđe stol, otpuhujući dim iz cigarete, saginjući se tako da mu je lice bilo na nekoliko inča od metala. Nakon što je prošao kroz rutinsko pregledavanje, on podigne kacigu, procijeni težinu, digne je uvis, pa je položi na glavu. Noseći kacigu, on priđe ormaru i izvadi bocu Gran Marniera.

Brandy?, ponudi joj on.

Skye se nasmije na taj prizor i odmahne glavom. Pa, što misliš?

Extraordinaire. On vrati kacigu na stol i ulije si brandy.

Gdje si pronašla ovo umjetničko djelo?

Bila je smrznuta u glečeru Le Dormeur.

U glečeru? Još neobičnije.

To nije niti pola priče. Pronađena je pokraj tijela u ledu. Tijelo je moglo biti u glečeru manje od stotinu godina. Čovjek je vjerojatno padobranom iskočio iz zrakoplova čije smo ostatke pronašli u obližnjem jezeru.

Darnay proturi kažiprst kroz rupu u kacigi. A ovo?

Mislim da je to rupa od metka.

Prodavač antikviteta nije izgledao iznenađeno.

Onda je taj ledeni čovjek mogao nositi kacigu?

Moguće je.

Nije li to ostatak neuspjelog testiranja?

Ne mislim da je tako. Pogledaj tvrdoću ovog čelika. Zrna iz mušketa odbijala bi se od metala poput graška. Rupu je načinilo modernije vatreno oružje.

Dakle, imamo čovjeka koji leti preko glečera sa starom kacigom na glavi, i na kojeg su pucali modernim oružjem.

Ona slegne ramenima. Čini se da je tako.

Darnay srkne svoj brandy.

Fascinantno, ali ipak nema mnogo smisla.

Ništa u cijeloj ovoj priči nema mnogo smisla.

Ona se smjesti na stolac i ispriča Darnayu o Renaudovom pozivu u pećinu i spašavanju. Darnay je slušao namrštenog čela.

Hvala Bogu da si spašena! Taj Kurt Austin je homme formidablel Pretpostavljam da je i zgodan.

Vrlo. Ona osjeti kako rumeni.

Dugujem mu zahvalnost. Uvijek sam te volio kao vlastitu kćer, Skye. Bio bih uništen kad bi ti se nešto dogodilo.

Pa, srećom, nije ništa, zahvaljujući gosp. Austinu i njegovom kolegi Joeu Zavali. Ona pokaže prema kacigi. Pa?

Vjerujem da je starija no što izgleda. Kako kažeš, čelik je izniman. Metal koji je upotrijebljen pri izradi možda je iskovan u zvijezdama. Činjenica da je to jedina takva kaciga koju sam ikada vidio, i da ti nisi naišla niti na kakvu referencu u svojoj knjižnici, navodi me na pomisao da je možda riječ o prototipu.

Ako su njezine karakteristike tako inovativne, zašto te ideje nisu upotrijebljene ranije?

Znaš narav oružja i ljudi. Zdrav razum ne prevladava uvijek nad rigidnošću. Poljsko konjaništvo inzistiralo je na uporabi konja protiv oklopnih divizija. Billy Mitchell jedva je uvjerio vojnu hijerarhiju u vrijednost bombardiranja iz zraka. Možda je netko pogledao ovo i zaključio kako je stara oprema bolja od ove netestirane.

Imaš li ideja u vezi s oznakom oružara ili grba koji sam vidjela ovdje i na zrakoplovu?

Da, ali niti jedna nije znanstvena.

Ipak me zanimaju. A možda ću i prihvatiti onaj brandy.

Darnay natoči još jednu čašicu, i oni se kucnu.

Rekao bih da orao predstavlja združivanje, neku vrstu saveza, tri različite grupe u jednu. E pluribus unum. Jedno iz mnoštva. To nije bio lak sporazum. Orao izgleda kao da se raspada, no mora se zadržati ili umrijeti. Oružje koje drži u pandžama navodi me na pomisao da savez ima veze s ratom.

Nije loše za neznanstveno nagađanje.

On se nasmiješi. Kad bismo barem znali tko je tvoj Ledeni čovjek. On pogleda na sat. Oprosti, Skye, ali očekujem poziv prodavača iz Londona i kupca iz Sjedinjenih Država. Bi li ti smetalo da zadržim ovu kacigu nekoliko sati kako bih je bolje proučio?

Ne bi. Samo mi javi kada da dođem po nju. Bit ću u svojem uredu ili u stanu.

Njegovo čelo se namršti. Draga moja djevojko, ima tu mnogo više toga no što je vidljivo na površini. Netko je bio spreman ubiti radi tog artefakta. Sigurno je vrlo vrijedan. Moramo biti vrlo oprezni. Zna li tko da je imaš?

Kurt Austin, čovjek iz NAMP-a o kojem sam ti pričala. On je pouzdan. Neki od onih iz pećine isto tako znaju. I Renaud.

Ah, Renaud, reče on razvlačeći ime.

To nije dobro. On će je htjeti za sebe.

Njezine oči gnjevno sijevnu. Samo preko mene mrtve.

Ona se nervozno nasmiješi, shvativši implikaciju svojih riječi.

Mogu ga zadržati, reći mu da je kaciga kod stručnjaka za metal.

Darnayev telefon zazvoni.

To je moj poziv. Razgovarat ćemo kasnije.

Nakon što je napustila prodavaonicu, ona pođe u svoj stan umjesto u ured. Htjela je provjeriti telefonsku sekretaricu, nadajući se da se Austin javio. Njezina diskusija s Darnayem probudila je u njoj strah. Imala je osjećaj da opasnost vreba u blizini, i utješilo bi je da čuje Austinov glas. Kad se vratila kući, preslušala je poruke, ali od Kurta nije bilo ni riječi.

Ona osjeti umor od posla. Legne na sofu s modnim magazinom u ruci, s namjerom da se opusti prije no što se vrati u ured. No, nakon nekoliko minuta, magazin joj ispadne iz prstiju na pod, i ona duboko zaspi.

Skye bi spavala mnogo nemirnije da je znala što smjera Auguste Renaud. Sjedio je u svojem uredu, opako bijesan, glave nagnute nad stolom, sastavljajući listu pritužba protiv Skye Labelle. Ruka mu je zacjeljivala, ali ponos mu je još uvijek bio teško povrijeđen.

Sva se njegova zlovolja usredotočila na tu drsku ženu. Potegnut će sve političke veze koje je imao, pozvati svakog utjecajnoga čovjeka koji mu je dugovao da je uništi, upropasti njezinu karijeru i karijere svih osoba imalo bliskih njoj. Ponizila ga je pred drugima i ignorirala njegov autoritet. On će je izbaciti sa Sorbonne. Preklinjat će ga za milost. On zamisli sebe kao Stvoritelja s jedne od onih

renesansnih slika Boga koji izgoni Adama i Evu iz Rajskog vrta plamenim mačem.

Toga jutra susreo ju je u dizalu. Poželjela mu je dobro jutro i nasmiješila mu se, što ga je razbjesnilo. Zadržao je svoj bijes pod kontrolom sve dok nije došao u svoj ured, a tada ga je usmjerio u listu pritužba koju je imao pred sobom. Detaljno je opisivao njezin sumnjivi moral kada začuje tiho šuštanje. Stolac zaškripi pred njegovim stolom. On pretpostavi da je to njegov asistent.

Još uvijek pognute glave, on reče; Da?

Kad mu nitko ne odgovori, on podigne glavu, a utroba mu se u tom trenutku pretvori u led. Stolac se okrenuo. U njem je sjedio krupan čovjek podbuhlog lica koji ga je napao pod glečerom.

Renaud je bio stručnjak za preživljavanje. Pravio se da ne prepoznaje svojeg posjetitelja. On pročisti grlo.

Kako vam mogu pomoći?, upita.

Ne poznajete me?

Ne vjerujem. Imate nekakav posao na sveučilištu?

Ne, imam posao s vama.

Renaudovo srce preskoči udarac.

Siguran sam da griješite.

Bili ste na televiziji, reče čovjek.

I prije no što se Renaud vratio u Pariz, pozvao je svojega omiljenoga televizijskog novinara i uredio

intervju u kojem je sebi pripisao sve zasluge za pronalazak Ledenog čovjeka, a dao je nagovijestiti kako je on zaslužan i za spašavanje.

Da. Gledali ste intervju?

Novinaru ste rekli da ste pod glečerom pronašli predmete. Sef je bio jedan predmet. Što su bili drugi?

Bio je samo još jedan, kaciga. Izgledala je vrlo stara.

Gdje je kaciga sada?

Mislio sam da je ostala u pećini. Ali žena ju je prokrijumčarila.

Tko je ta žena?

Zlobni sjaj pojavi se u Renaudovom oku. Možda će ga ovaj kreten ostaviti na miru ako mu pruži zanimljiviju metu. Mogao se istim udarcem riješiti i njega i Skye.

Zove se Skye Labelle. Arheologinja je. Želite li njezino ime i broj? On posegne za imenikom fakulteta i otvori ga. Ima ured na katu ispod ovoga. Broj je 216. Slažem se sa svime što učinite s njom. On pokuša prikriti svoju radost. Dao bi gotovo sve da može vidjeti Skyino lice kad joj se ovaj luđak pojavi na pragu.

Čovjek polako ustane. Dobro, odlazi.

Ima li još nešto što želite?, upita Renaud s velikodušnim osmijehom.

Veliki čovjek polako mu uzvrati osmijeh.

Da, reče on. Želim da umrete.

Iz kaputa izvuče revolver s prigušivačem na cijevi. Oružje jednom zakašlje. Okrugla crvena rupa pojavi se u Renaudovom čelu. On padne preko stola, s osmijehom zamrznutim na licu.

Veliki čovjek pokupi imenik, stavi ga u džep, i ne gledajući beživotno tijelo ispruženo na stolu, napusti ured jednako tiho kao što je i ušao.

Poglavlje XIV

Stari zrakoplov visoko nad Austinovom glavom plesao je graciozni nebeski balet, naizgled prkoseći zakonima gravitacije i fizike. S ruba travnatog uzletišta južno od Pariza zapanjeno je promatrao kako zrakoplov izvodi spiralu u zraku, zatim polovinu petlje uvis i polovinu kovita, mijenjajući smjer u savršeno izvedenom Immelmannu.

Austin se zgrči kad zrakoplov počne ponirati i spusti se nisko nad poljem. Zrakoplov je letio prebrzo za sigurno slijetanje. Približavao se poput navođenog projektila. Nekoliko sekunda kasnije, kotači nalik na one bicikla udare o tlo i zrakoplov odskoči u zrak metar ili dva, no tada opet dodirnu tlo, pa zrakoplov odrula prema hangaru uz grleni urlik motora.

Dok se drvena elisa s dva kraka zaustavljala, sredovječni čovjek iziđe iz tijesne pilotske kabine, skine pilotske naočale i priđe Austinu, koji je stajao u blizini hangara. Smiješio se od uha do uha. Da je bio štenac, mahao bi repom od radosti.

Žao mi je što zrakoplov ima samo jedno sjedalo, monsieur Austin. Bilo bi mi zadovoljstvo povesti vas na let.

Austin je proučavao sitni zrakoplov, gledajući pokrov motora u obliku metka, trup od drva i platna, trokutasti rep i rudo s naslikanom lubanjom i prekriženim kostima.

Metalne žice koje su podržavale kratka krila bile su postavljene u obliku slova A, izlazeći iz trupa malo ispred pilotske kabine.

Uza sve poštovanje, monsieur Grosset, vaš zrakoplov jedva da je dovoljno velik za jednu osobu.

Bore od smijeha pojave se na Francuzovom vremenom šibanom licu. Ne krivim vas što ste skeptični, monsieur Austin. Morane Saulnier izgleda kao da ga je neki školarac sastavio u svojem podrumu. Dug je samo 22 stope, s rasponom krila od 27 stopa. Ali ovaj mali komarac bio je jedan od najsmrtonosnijih zrakoplova svojeg vremena. Bio je brz više od stotinu milja na sat i zapanjujuće pokretljiv. U rukama vještog pilota bio je on izrazito učinkovit stroj za ubijanje.

Austin priđe zrakoplovu i povuče rukom po trupu.

Iznenadio sam se kad sam ugledao aerodinamičan trup i dizajn jednokrilca. Kad se radi o Prvom svjetskom ratu, obično si predočavam dvokrilce tupog nosa.

I to s vrlo dobrim razlogom. Većina zrakoplova upotrijebljenih u ratu imali su dva krila. Francuzi su prednjačili u odnosu na ostale zemlje u

razvoju jednokrilca. Model je bio aerodinamički najnapredniji zrakoplov rata. Njegova glavna prednost nad dvokrilcima bila je sposobnost bržeg penjanja, iako su tu prepreku kasnije svladali Sovjeti i Njemci.

Vaš Immelman bio je prekrasno izveden.

Merci, reče Grosset uz naklon. Ponekad nije tako lako kako se čini. Ovaj mali zrakoplov pod punim opterećenjem teži manje od tisuću funta, ali ima pogon Rhone motora od 116 konjskih snaga. Težak je za upravljanje i potrebna je nježna ruka na upravljaču.

On se naceri. Jedan pilot rekao je kako glavna opasnost u letenju na Moranu nije borba, već slijetanje. Možda ste primijetili da je moja brzina pri slijetanju bila velika.

Austin se nasmije.

Imate talent za podcjenjivanje, monsieur Grosset. Mislio sam da ćete izbušiti rupu u tlu.

Ne bih bio prvi kojem se to dogodilo, reče Grosset uz lagani smijeh. Moj zadatak bio je jednostavan u odnosu na stare pilote. Zamislite da se vraćate s krilima izbušenim mecima i rastrganom tkaninom. Možda ste i ranjeni, pa ste slabiji od gubitka krvi. E, to je pravi izazov. Austin zamijeti naznaku nostalgične zavisti u Grossetovom tonu.

Sa svojim profinjenim crtama lica i tankim brkovima, Francuz je bio slika i prilika neustrašivih

letača koji su zujali nad njemačkim rovovima prkoseći protuzračnoj obrani. Austin je nazvao Grosseta, direktora Zrakoplovnog muzeja, nakon što je razgovarao s Lanom MacDougalom, i zamolio ga da pogleda fotografije zrakoplova u jezeru. Grosset je rekao da će mu drage volje pomoći, ako bude u stanju. Održavši riječ, nazvao ga je s opreznim pokušajem identifikacije ubrzo nakon što je dobio digitalne fotografije preko interneta.

Vaš zrakoplov se raspao na mnogo dijelova, reče on, ali slažem se s monsieurom Macom da se radi o zrakoplovu Morane Saulnier iz Prvog svjetskog rata.

Bojim se da je moje poznavanje starih zrakoplova prilično slabo, odgovori Austin. Možete li mi reći više o tome?

Mogu učiniti i više od toga, rekao je Grosset. Mogu vam ga pokazati. Imamo jedan u našem muzeju.

Ranije toga dana, nakon što se uknjižio u jednom pariškom hotelu, Austin je ulovio brzi vlak koji ga je doveo do muzeja brže no da je letio u Grossetovom zrakoplovu. Muzej je bio smješten u kompleksu hangara na rubu uzletišta na manje od pedeset milja južno od Pariza.

Nakon demonstracije sposobnosti svojeg zrakoplova, Grosset je pozvao Austina u ured na čašu vina. Ured je bio smješten u kutu hangara, koji

je bio pun starih zrakoplova. Prošli su pokraj Spada, Corsaira i Fokkera u malu prostoriju čiji su zidovi bili prekriveni desetinama fotografija zrakoplova.

Grosset natoči dvije čaše Bordeauxa i nazdravi braći Wright. Austin predloži da popiju i u ime Alberta Santos Dumonta, brazilskog pionira letenja koji je mnogo godina živio u Francuskoj, i kojeg su mnogi smatrali Francuzom.

Fotografije koje je Austin poslao Grossetu bile su raširene na površini staroga drvenog stola. Austin podigne fotografiju uništenog zrakoplova, prouči slomljeni trup i odmahne glavom u čudu.

Zapanjen sam što ste uspjeli iz ovog krša identificirati zrakoplov.

Grosset odloži čašu i počne prebirati po fotografijama, sve dok ne pronađe onu koju je tražio.

U početku nisam bio siguran. Sumnjao sam, ali kako kažete, ovo je krš. Prepoznao sam strojnicu kao Hotchkiss, ali njih su često koristili na starim ratnim zrakoplovima. A prepoznatljivo konično ležište motora bilo je dobar trag. Zatim sam primijetio nešto vrlo zanimljivo. On gurne fotografiju preko stola i doda Austinu povećalo.

Pogledajte ovo.

Austin prouči zaobljeno drvo. Izgleda kao krilo elise.

Točno. Ali ne bilo kakvo. Vidite, ovdje je na krilo pričvršćena metalna ploča.

Čemu služi?

Raymond Saulnier načinio je pravi uređaj za sinkronizaciju početkom 1914 što mu je omogućilo da puca strojnicom Hotchkiss kroz elisu koja se okreće. No, streljivo bi ponekad zatajilo, pa je krila elise opremio grubim metalnim odbojnicima.

Čuo sam za to. Jednostavno rješenje složenog problema.

Nakon što je nekoliko probnih pilota poginulo od odbijenih metaka, ideja je privremeno odbačena. Zatim je došao rat, i nužnost da se smisle novi načini za ubijanje neprijatelja. Francuski as imenom Raymond Garros susreo se sa Saulnierom i oni su opremili njegov zrakoplov čeličnim pločama odbojnika koje su dobro funkcionirale. On je oborio nekoliko protivnika prije no što je njegov zrakoplov pao iza neprijateljskih linija. Nijemci su upotrijebili njegov sustav kako bi razvili uređaj za sinkronizaciju na Fokkeru.

Austin podigne drugu fotografiju i pokaže na mali svijetli pravokutnik na trupu iza pilotske kabine.

Kako vam ovo izgleda? Čini se kao pločica.

Imate oštre oči, reče Grosset s osmijehom.

To je šifra proizvođača.

On mu doda drugu fotografiju. Povećao sam fotografiju na računalu. Slova i brojke malo su nejasni, ali povećao sam rezoluciju i možete ih

dobro vidjeti. Uspio sam ih pronaći u bilješkama muzejskih arhiva.

Austin podigne pogled sa slike. Jeste li pronašli vlasnika?

Grosset klimne.

Nakon što se vidjelo koliko je Garros bio uspješan, i drugi francuski piloti nabavili su zrakoplov i upotrebljavali ga sa smrtonosnom učinkovitošću. I Englezi su kupili nekoliko ovih zrakoplova Metak, kako su nazvali model, pa i Rusi. Bili su bolji od Fokkera, ali mnogi piloti zazirali su od njihove velike brzine pri slijetanju i osjetljivosti. Kažete da ste ovu olupinu pronašli u Alpama?

Da, na dnu ledenjačkog jezera u blizini glečera Dormeur.

Grosset se zavali u naslonjač i ispreplete prste. Zanimljivo. Prije nekoliko godina zvali su me u to područje da pogledam ostatke nekih starih zrakoplova, razbacane po raznim lokacijama. Oni su bili tipa Aviatik, primarno korištenog za izviđanje. Razgovarao sam s nekim lokalnim stanovnicima koji su rekli kako su im njihovi djedovi pričali o zračnoj bitci. Dogodila se negdje početkom Prvog svjetskog rata, iako nisam mogao utvrditi točan datum.

Smatrate li da ta zračna bitka ima neke veze s našim otkrićem?

Možda. To bi mogao biti još jedan djelić slagalice stare gotovo stotinu godina. Tajanstveni

nestanak Julesa Faucharda. On je bio vlasnik zrakoplova koji ste pronašli.

Ime mi nije poznato.

Fauchard je bio jedan od najbogatijih ljudi u Europi. Nestao je 1914 vjerojatno leteći svojim Morane Saulnierom. Imao je naviku letenja nad svojim golemim imanjem vinograda. Jednoga dana jednostavno se nije vratio. Pokrenuta je potraga unutar vjerojatnog radijusa kretanja njegovog zrakoplova, ali nije pronađen ni trag. Za nekoliko dana počeo je rat i njegov je nestanak, iako nesretan događaj, uskoro postao samo povijesna fusnota.

Austin potapše fotografiju koja je prikazivala strojnicu.

Fauchard je sigurno jako brinuo za svoje grožđe. Kako je civil mogao letjeti na vojnom zrakoplovu?

Fauchard je bio proizvođač oružja sa snažnim političkim vezama. Njemu ne bi bio problem dobiti zrakoplov iz francuskog arsenala. Puno je bolje pitanje kako je dospio do Alpa.

Izgubio se?

Ne mislim tako. Njegov zrakoplov ne bi stigao do Lac du Dormeur sa samo jednim spremnikom goriva. U tim danima nije bilo mnogo zračnih luka. Morao bi pripremiti zalihe goriva uz put. To mi sugerira da je njegov let bio dio osmišljenog plana.

Što mislite, kamo je krenuo?

Jezero je u blizini švicarske granice.

A Švicarska je poznata po tajnom bankarstvu. Možda je krenuo u Zuerich da unovči ček.

Grosset odgovori laganim smijehom. Čovjek Fauchardovog položaja ne koristi gotovinu. Njegovo lice se uozbilji. Vidjeli ste televizijska izvješća o tijelu pronađenom u ledu?

Ne, ali razgovarao sam s nekim tko je vidio tijelo. Činilo se kako na sebi ima dugi kožni kaput i pokrivalo na glavi nalik onima kakva su nosili prvi piloti.

Grosset se nagne prema njemu s uzbuđenjem u očima.

To bi odgovaralo! Fauchard je mogao iskočiti. Sletio je na glečer i njegov zrakoplov pao je u jezero. Kad bismo barem mogli doći do tijela.

Austim pomisli na mračan tunel pun vode.

Sušenje toga tunela bilo bi monumentalan zadatak.

Razumijem.

On odmahne glavom.

Ako bi to itko mogao učiniti, bili bi to Fauchardi.

Njegova je obitelj još ovdje?

O, da, iako ne možete znati za to. Oni fanatično čuvaju svoju privatnost.

Ne iznenađuje me. Mnoge bogate obitelji ne vole pažnju.

Ovo je više od toga, monsieur. Fauchardi su ono što se zove trgovci smrti. Veliki trgovci oružjem. Neki oružje smatraju nečasnim poslom.

Fauchardovi zvuče kao francuska verzija Kruppovih.

Uspoređivali su ih s Kruppovima, iako se Racine Fauchard ne bi složila s tim.

Racine?

Ona bi bila Julesova pranećakinja. Prema onome što su mi rekli, femme formidable. Ona još uvijek vodi obiteljski posao.

Pretpostavljam da bi madame Fauchard željela saznati sudbinu svojeg davno izgubljenog pretka.

Slažem se, ali običnom smrtniku bilo bi nemoguće proći pokraj odvjetnika, predstavnika za javnost i tjelesnih čuvara koji štite osobu njezinog bogatstva.

On promisli o tome trenutak, pa reče; Imam prijatelja koji je direktor u kompaniji. Mogu mu javiti tu informaciju i vidjeti kamo će nas to odvesti. Gdje mogu doći do vas?

Idem vlakom u Pariz dat ću vam broj svojeg mobitela.

Bien, reče Grosset. Pozvao je taksi koji je Austina vratio na željezničku postaju. Zatim su prošli pokraj starih zrakoplova i izišli pred muzej da bi pričekali prijevoz.

Rukovali su se, i Austin reče; Hvala vam na pomoći.

Bilo mi je zadovoljstvo. Mogu li pitati kakav interes ima NAMP u ovoj situaciji?

Zapravo, nikakav. Ja sam pronašao zrakoplov radeći na NAMP-ovom projektu, ali ovo istražujem sam, uglavnom iz znatiželje.

Dakle, nećete koristiti posrednike u kontaktima koje biste mogli imati s Fauchardima?

Nisam namjeravao.

Grosset razmisli o Austinovom odgovoru. Godinama sam bio u vojsci, a vi mi izgledate kao čovjek koji se zna čuvati, no upozorio bih vas da budete vrlo oprezni u kontaktu s Fauchardima.

Zašto?

Fauchardi nisu samo bogata obitelj.

On zastane, pažljivo birajući riječi. Priča se da imaju prošlost.

Prije no što je Austin mogao pitati Grosseta što je htio reći, stigao je automobil, oni su se pozdravili, i on je krenuo na željezničku postaju. Austin je tijekom vožnje razmišljao o Francuzovom upozorenju. Činilo se da Grosset želi reći kako Fauchardi imaju više od jednog kostura u obiteljskom ormaru. Isto bi se moglo reći o bilo kojoj bogataškoj obitelji na svijetu, pomisli Austin. Bogatstvo koje je gradilo velike kuće i status često je

bilo utemeljeno na robovlasništvu, trgovini opijumom, krijumčarenju ili organiziranom zločinu.

S obzirom da nije imao dovoljno informacija za nastavak, Austin skrene svoje misli na ponovni susret sa Skye, ali Grossetove riječi i dalje su odjekivale u njegovom umu poput udaljenog crkvenog zvona.

Priča se da imaju prošlost.

Poglavlje XV

Skye je imala ured u znanstvenom centru Sorbonne, građevini od stakla i betona izgrađenoj pod utjecajem Le Corbusiera koja je bila smještena između nekih zgrada u stilu art nouveau pokraj Pantheona.

Ulica je bila obično tiha, osim žamora studenata koji su je koristili kao prečicu. Ali, kad je Skye zašla za ugao, ugledala je policijske automobile kako blokiraju oba kraja avenije. Pred zgradom je bilo još službenih automobila, a policajci su vrvjeli oko ulaza.

Krupni policajac na barikadi podigne ruku kako bi joj zapriječio prolaz. Žao mi je, mademoiselle. Ne možete proći.

Što se dogodilo, monsieur?

Dogodila se nesreća, reče on.

Kakva vrsta nesreće?

Ne znam, mademoiselle, reče policajac, neuvjerljivo sliježući ramenima.

Skye izvadi svoju identifikacijsku karticu iz džepa i mahne njome pod nosom policajca. Ja radim u toj zgradi. Voljela bih znati što se događa i ima li to veze sa mnom.

Policajac skrene pogled sa Skyinog lica na identifikacijsku karticu, pa reče; Bolje da

razgovarate s inspektorom. On povede Skye do čovjeka u civilnoj odjeći koji je stajao pokraj policijskog automobila, i razgovarao s nekoliko policajaca u odori.

Ova žena kaže da radi u zgradi, objasni policajac inspektoru, sredovječnom čovjeku čije je lice imalo umoran izraz osobe koja je vidjela previše mračne strane života.

Inspektor prouči Skyinu identifikacijsku karticu podbuhlim, crvenim očima i vrati je nakon što je zapisao njezino ime i adresu u svoj notes.

Zovem se Dubois, reče on. Molim vas, pođite sa mnom. On otvori vrata policijskog automobila, pokaže joj da sjedne na stražnje sjedalo, pa i on sjedne pokraj nje. Kad ste posljednji put bili u svojoj zgradi, mademoiselle?

Ona provjeri sat. Prije dva ili tri sata. Možda malo više.

Kamo ste otišli?

Ja sam arheologinja. Odnijela sam artefakt stručnjaku da ga pogleda. Zatim sam se vratila u svoj stan da odrijemam.

Inspektor zapiše nekoliko bilježaka. Dok ste bili u zgradi, jeste li primijetili nekoga ili nešto što bi vam bilo čudno?

Ne. Sve je bilo normalno, koliko ja znam. Možete li mi reći što se dogodilo?

Dogodila se pucnjava. Netko je ubijen. Jeste li poznavali monsieura Renauda?

Renauda? Naravno! On je bio pročelnik mojeg odsjeka. Kažete da je mrtav?

Dubois klimne. Ubio ga je nepoznati napadač. Kad ste ga posljednji put vidjeli?

Kad sam došla na posao, oko devet ujutro. Bili smo u dizalu. Moj ured nalazi se na katu ispod njegovog. Pozdravili smo se i krenuli svojim putem.

Skye se nadala kako se malo uljepšavanje istine nije vidjelo na njezinom licu. Kad je pozdravila Renauda, on ju je mrko pogledao ne progovorivši niti riječi.

Znate li nekoga tko bi htio nauditi monsieuru Renaudu?

Skye je oklijevala prije odgovora. Pretpostavljala je da je inspektorov izraz lica nalik basetu maska čiji je cilj da sumnjivce navede na davanje inkriminirajućih izjava. Da je razgovarao s drugima, saznao bi kako je Renaud bio omražen u svojem odsjeku. Kad bi ona rekla nešto drugo, pitao bi se zašto laže.

Monsieur Renaud bio je kontroverzan lik u odsjeku, reče ona nakon nekoliko trenutaka. Mnogim ljudima nije se sviđao način na koji je vodio stvari.

A vi, mademoiselle? Je li se vama sviđao njegov način?

Ja sam bila jedna od mnogih na fakultetu koji su smatrali kako on nije najbolja osoba za taj posao.

Poručnik se nasmiješi prvi put.

Vrlo diplomatski odgovor, mademoiselle. Mogu li vas pitati gdje ste točno bili prije no što ste došli ovamo?

Skye mu je dala Darnayevo ime i adresu njegove antikvarnice, i svoju kućnu adresu, što je on zabilježio, uvjeravajući je da je riječ o rutinskoj proceduri. Zatim je izišao iz automobila, otvorio vrata i predao joj svoju poslovnu karticu.

Hvala vam, mademoiselle Labelle. Molim vas, nazovite me ako vam padne na pamet bilo što u vezi s ovime.

Da, naravno. Moram vas zamoliti za jednu uslugu, poručniće. Mogu li poći u svoj ured na drugom katu?

On promisli trenutak.

Da, ali jedan od mojih ljudi mora poći s vama.

Oni izađu iz automobila, i inspektor Dubois pozove policajca s kojim je Skye najprije razgovarala, pa ga uputi da je prati kroz policijski kordon. Činilo se da su svi policajci iz Pariza došli na mjesto zločina. Renaud je bio gad, ali bio je istaknuta figura na sveučilištu, i njegovo ubojstvo bilo je senzacija.

U zgradi je bilo još policajaca i tehničara. Forenzičari su posipali prašinu tražeći otiske prstiju,

a fotografi su jurili okolo i snimali. Skye krene prema svojem uredu u pratnji policajca, uđe i osvrne se oko sebe. Iako se činilo da su sav namještaj i svi papiri na mjestu, imala je čudan osjećaj da nešto nije u redu.

Skyine oči skenirale su sobu ona zatim priđe stolu. Kad se radilo o papirima, bila je kompulsivno uredna. Prije no što je napustila ured, poslagala je svoje knjige, papire i dokumente s mikrometarskom preciznošću. Sada su rubovi stršili na sve strane, kao da ih je netko slagao u žurbi.

Netko je bio kod njezinog stolal

Mademoiselle?

Policajac ju je gledao u čudu, i ona shvati da zuri u prazno. Zatim klimne, otvori ladicu stola i izvadi dokument. Stavi dokument pod ruku i ne potrudivši se da pogleda o čemu se radi.

Gotova sam, reče ona s usiljenim osmijehom.

Skye se odupre nagonu da izjuri iz ureda. Trudila se hodati uobičajenim tempom, ali činilo joj se da su joj noge načinjene od drva. Njezina mirna fasada nije pokazivala ubrzani puls, a činilo joj se da joj srce grmi u ušima. Razmišljala je o tome kako je ista ruka koja je dirala njezine papire možda držala pištolj koji je ubio Renauda.

Policajac ju je ispratio iz zgrade i kroz prepreke. Ona mu zahvali, i u šoku krene kući, prelazeći ulicu bez da pogleda na obje strane, što je

u Parizu bilo gotovo samoubojstvo. Nije obraćala pažnju na škripu kočnica, kakofoniju automobilskih sirena i kletve koje su joj bile upućene.

Njezin napad panike ublažio se do trenutka kad je zašla za ugao uske ulice u kojoj je bio smješten njezin stan. Pitala se je li učinila dobro ne rekavši inspektoru da je njezin ured pretražen. U sebi je mogla vidjeti inspektora kako razmišlja da bi tu ludu, paranoičnu ženu trebalo staviti na listu osumnjičenih.

Skye je živjela u kući s terasom na krovu iz devetnaestog stoljeća, na rubu Quartier Latina. Uživala je u prometnom kvartu, s restoranima i prodavaonicama i uličnim jazz glazbenicima. Stara gradska kuća pretvorena je u tri stana. Skye je bila na trećem katu, a njezin balkon od lijevanog željeza davao joj je pogled na ulični život i na sveprisutne pariške dimnjake. Ona potrči uz stube. Preplavi je olakšanje kad je otvorila vrata stana. Osjećala se sigurnom u stanu, ali osjećaj sigurnosti trajao je samo dok nije ušla u dnevnu sobu. Nije mogla vjerovati da vidi prizor koji ju je dočekao.

Soba je izgledala kao da je u njoj eksplodirala bomba. Jastuci sofe i naslonjača bili su razbacani po podu. Sa stolića za kavu bili su bačeni magazini. Knjige su bile izvučene s polica i razbacane uokolo. Kuhinja je bila još gora. Ormari su bili otvoreni, a pod je bio prekriven razbijenim staklom i posuđem.

Krećući se poput mjesečara, ona krene u spavaću sobu. Ladice su bile izvučene iz ormara i razbacane na sve strane. Pokrivači su bili strgnuti s kreveta, a madraci su bili izrezani, dok je njihov sadržaj bio izvađen.

Ona pođe u dnevnu sobu i pogleda krš. Drhtala je od bijesa zbog narušavanje svoje privatnosti. Osjećala se kao da je silovana. Bijes se pretvori u strah kad je shvatila da bi osoba koja je rasturila stan još uvijek mogla biti tamo. Nije provjerila kupaonicu. Ona zgrabi žarač s kamina, i s očima prikovanim na vrata kupaonice krene unatrag iz stana.

Pod zaškripi iza nje. Ona se okrene i podigne žarač nad glavom.

Bok, reče Kurt Austin, s koraljno plavim očima raširenim od iznenađenja.

Skye se gotovo onesvijesti. Zatim spusti žarač.

Žao mi je, reče ona.

Trebao bih se ispričati što sam ti se prikrao. Vrata su bila otvorena, pa sam ušao.

On primijeti pepeljastu boju Skyinog lica. Jesi li u redu?

U redu sam sada kad si ti ovdje.

Austin pogleda dnevnu sobu.

Nisam znao da u Parizu imate tornado.

Mislim da je to učinila osoba koja je ubila Renauda.

Renaud? Ne valjda onaj koji je bio zatočen pod glečerom s tobom?

Da. Ustrijeljen je u svojem uredu.

Austinova čeljust se ukoči. Jesi li provjerila druge prostorije?

Sve, osim kupaonice. Nisam se usudila gledati u ormare.

Austin uzme žarač iz njezine ruke. Osiguranje, reče on.

On pođe u kupaonicu i trenutak kasnije se vrati.

Ti pušiš?, upita Austin.

Već mnogo godina ne. Zašto?

Brinula si s razlogom.

On joj pokaže opušak cigarete. Pronašao sam hrpu ovakvih u kadi. Netko je čekao da se vratiš kući.

Skye zadrhti. Zašto je otišao?

Koji god bio razlog, sreća za tebe da je otišao. Pričaj mi o Renaudu.

Oni očiste sofu i Skye mu ispriča detalje svog posjeta uredskoj zgradi sveučilišta. Jesam li luda što povezujem ovu nesreću i pretraživanje mojeg ureda s Renaudovim ubojstvom?

Bila bi luda da to ne povežeš. Je li ti nešto nestalo iz stana?

Ona pogleda po dnevnoj sobi i odmahne glavom. Nemoguće je znati. Njezin pogled padne na telefonsku sekretaricu.

Čudno, reče ona. Kad sam odlazila iz stana, na sekretarici su bile samo dvije poruke. Sada su četiri.

Jedna je moja. Nazvao sam te čim sam stigao u Pariz.

Netko je sigurno preslušao posljednje dvije poruke, jer svjetlo ne trepće.

Austin pritisne tipku za preslušavanje i začuje svoj glas kako govori da je ne može dobiti u uredu, pa će svratiti do njezinog stana za slučaj da putuje kući s posla. On opet pritisne tipku. Začuje se Darnayev glas.

Skye. Ovdje Charles. Htio sam te pitati mogu li ponijeti kacigu u svoju vilu. Pokazala se većim izazovom no što sam očekivao.

Dragi Bože, reče ona, a lice joj poprimi boju voska.

Tko god me čekao, morao je čuti poruku.

Tko je Charles?

Prijatelj. Trgovac rijetkim oružjem i oklopom. Ostavila sam kod njega kacigu da je prouči. Čekaj... Ona izvadi svoj adresar iz hrpe papira i pogleda pod D. Stranica je bila istrgnuta. Ona pokaže adresar Austinu. Tko god je bio ovdje, pronašao je Darnaya.

Pokušaj ga upozoriti.

Ona podigne slušalicu, otipka broj i oslušne nekoliko trenutaka.

Nitko se ne javlja. Što da učinimo?

Pametno bi bilo pozvati policiju.

Ona se namršti. To se ne bi svidjelo Charlesu. On radi na rubu zakona, a ponekad i dalje od toga. Nikad mi ne bi oprostio kad bi se policija obrušila na njegovu prodavaonicu i počela njuškati.

A što ako mu o tome ovisi život?

Nije se javio na telefon. Možda ga nema tamo. Možda brinemo uzalud.

Austin je bio manje optimističan, ali nije htio gubiti dragocjeno vrijeme na besplodne rasprave. Koliko je daleko prodavaonica?

Nalazi se na Desnoj obali. Deset minuta taksijem.

Vani imam automobil. Stići ćemo za pet.

Oni potrče prema stubištu.

*

Antikvarijat je bio zamračen, i vrata su bila zaključana. Skye izvadi jedan od nekoliko ključeva koje je Darnay povjerio prijateljima, i otključa vrata. Trak svjetlosti vidio se ispod zastora ureda.

Austin pažljivo odmakne zastor. Bizaran prizor koji ga je dočekao izgledao je poput izloška u muzeju voštanih figura. Sjedokosi čovjek klečao je i držao bradu na drvenom brodskom sanduku, poput osuđenika s glavom na panju. Kosa mu je bila

razbarušena ruke i noge bile su mu vezane, a usta zalijepljena izolir vrpcom.

Nad njim je poput krvnika stajao veliki čovjek, oslanjajući se na dugi mač za dvije ruke, s crnom maskom koja mu je pokrivala gornji dio lica. Krvnik podigne pogled i nasmiješi se Austinu. On skine masku, baci je u stranu i podigne mač nad Darnayevim vratom. Svjetlost je zlokobno sjajila na dvosjekloj oštrici. Molim vas, ostanite, reče on glasom koji je bio iznenađujuće visok za njegovu veličinu. Vaš prijatelj jednostavno će izgubiti glavu ako odete.

Skye zabije prste u Austinovu ruku, ali on to gotovo i ne primijeti. Prisjetio se opisa koje je čuo, i znao je da gleda lažnog novinara koji je poplavio glacijalni tunel.

Zašto bismo otišli?, reče Austin nonšalantno.

Tek smo došli ovamo.

Čovjek tusta lica se nasmiješi, ali mač mu je i dalje stajao nad Darnayevim vratom.

Ovaj je čovjek bio vrlo glup, reče on. Pogleda policu na kojoj su bile poredane stare kacige. Odbija mi reći koji od ovih lonaca na glavi je onaj koji ja tražim.

Darnayeva tvrdoglavost vjerojatno mu je spasila život, pomisli Austin. Starac je sigurno znao da bi bio ubijen čim bi njegov napadač dobio ono po što je došao.

Siguran sam da bi vam bilo koja odgovarala, reče Austin.

Čovjek je ignorirao prijedlog on se zagleda u Skye.

Ti ćeš mi reći, zar ne? Ti si stručnjakinja za ovakve stvari.

Vi ste ubili Renauda, zar ne?, reče Skye.

Ne roni suze za gosp. Renaudom. On mi je rekao gdje te mogu naći, reče čovjek. Mač se podigne nekoliko inča.

Pokaži mi kacigu koju si izvadila iz glečera i sve ću vas pustiti.

Vraga, pomisli Austin. Kad Renaudov ubojica dobije kacigu, pobit će ih sve troje. Austin se odluči na akciju, iako je to značilo kockanje s Darnayevim životom. Promatrao je ratnu sjekiru na zidu udaljenom nekoliko stopa. On priđe i skine oružje sa zida.

Predlažem vam da spustite taj mač, reče on, dubokim, hladnim glasom.

Biste li htjeli da ga spustim na vrat monsieur Darnaya?

Mogli biste to učiniti, reče Austin, s očima prikovanim na lice čovjeka kako ne bi pogrešno proračunao. Ali tada bi se vaša ćelava, debela glava kotrljala na podu pokraj njegove.

On podigne sjekiru kako bi naglasio svoje riječi. Oružje je bilo primitivno, ali zastrašujuće.

Oštrica od karboniziranog čelika bila je izdužena, tako da se mogla koristiti i kao koplje. Šiljak je stršio iza sječiva sjekire poput oštra rodina kljuna. Metalne langelete širile su se od glave sjekire kako bi zaštitile drvenu dršku.

Čovjek razmisli o Austinovoj prijetnji. Po beskompromisnom tonu Austinovog glasa znao je da je mrtav čovjek ako ubije Darnaya ili Skye. Morat će se prvo pobrinuti za Austina, a zatim za ostale. Austin je očekivao potez, ustvari bilo mu je drago da je došao. Po njegovom iskustvu, veliki su ljudi ponekad podcjenjivali manje ljude.

Čovjek zakorači prema Austinu, visoko podigne mač i brzo ga spusti u luku. Austin nije bio spreman za taj pokret, i on shvati da je on taj koji je podcijenio svojeg protivnika. Usprkos svoje krupne fizičke građe, čovjek se kretao brzinom mačke. Austinovi refleksi pokrenuli su se prije no što je njegov um uspio obraditi metalnu izmaglicu. Ruke mu se podignu, držeći sjekiru pred sobom.

Oštrica mača udari u štitnike drške sjekire. Bol od snažnog udarca probode Austinove ruke, i sječivo mu se zaustavi na samo nekoliko inča od glave, ali on odgurne mač, uhvati dršku niže i zamahne sjekirom poput igrača bejzbola. Bio je to agresivan potez, djelomično potaknut potrebom da zaštiti svoj život. Postojao je i drugi razlog ovaj momak jednostavno mu se nije sviđao.

Smrtonosna oštrica sjekire otvorila bi čovjekovu utrobu da ovaj nije vidio zamah i nagnuo se unatrag u struku. Austin je na težak način učio kako je srednjovjekovna borba prsa o prsa bila mnogo složenija od čiste upotrebe snage. Težina glave sjekire povukla ga je poput centrifuge. On se okrene za puni krug prije no što je mogao zaustaviti zamah.

Punašni čovjek povukao se zbog neočekivane žestine napada, ali brzo se oporavio. Vidjevši da je divlji zamah izbacio Austina iz ravnoteže, on promijeni taktiku. On ispruži mač ravno pred sobom i jurne naprijed.

Bio je to lukav potez. Vrh mača trebao je prodrijeti kroz Austinovu obranu samo nekoliko inča da bi ga ubio. Austin uvuče prsa i skoči unatrag, okrenuvši bok napadaču. On se izmakne glavnom napadu, koji proleti pokraj podignute sjekire, ali vrh mača probije mu majicu i okrvavi ga. Austin odbije mač u stranu, pa sam krene u napad ubodom.

Počeo je dobivati osjećaj za sjekiru. To je oružje bilo puška M16 svojeg vremena. Uz njegovu pomoć, pješak je mogao skinuti viteza s konja, probiti njegov oklop i sasjeći ga. Duga drška davala je Austinu prednost, i on otkrije kako su kratki zamasi i ubodi najsmrtonosniji način za korištenje oružja.

I debeljko je učio. On neučinkovito zamahne prema oštrom vrhu dok je uzmicao pred odlučnim Austinovim napretkom. On zastane s leđima uz stol na kojem su stajale kacige. Budući da se više nije mogao povlačiti, on pripremi mač za protunapad zamahom. No, Austin ga pretekne iznenadnim skokom prema naprijed. Veliki čovjek leđima se zabije u stol, i kacige zazvone padajući na pod.

Debeljko se spotakne na kacigu, pa uspostavi ravnotežu. On zaurla poput ranjenog lava i jurne na Austina, udarajući sa svih strana divljim zamasima koje je bilo praktično nemoguće dočekati. Znoj kapne u Austinove oči, zamaglivši mu vid, i on se povuče pred žestinom napada dok nije došao leđima uza zid.

Vidjevši da se Austin više nema kamo povlačiti, debeljko trijumfalno zareži i podigne mač, pripremajući se da ga spusti zamahom u koji je unio svaki mišić. Austin je vidio kako se udarac približava, znajući da ga neće moći zaustaviti sjekirom, i da neće moći sam zamahnuti. On krene u napad. Visoko ispruživši sjekiru, on jurne naprijed i usmjeri udarac u čovjekovu Adamovu jabučicu, tako da ga drška udari u grlo. Čovjek iskolači oči i ispusti prigušeni hropac.

Austin je zaustavio napad, ali pokret ga je doveo u ranjivi položaj. Debeljko je dahtao, ali salo na njegovom vratu spriječilo je Austina da mu smrvi

grkljan. On lijevom rukom pusti dršku mača i zgrabi dršku sjekire. Austin opet pokuša zabiti dršku u čovjekovo grlo. Kada mu to nije uspjelo, on trzne oružje unatrag, ali čovjek ga je uhvatio i nije puštao.

Austin podigne koljeno i zabije ga u čovjekove prepone, ali njegov protivnik samo zastenje. Sigurno ima željezne testise, pomisli Austin, pa upotrijebi svoju polugu s dvije ruke i pokuša istrgnuti dršku iz čovjekovih ruku. Taj pokušaj propao je u trenutku kada je debeljko ispustio mač i zgrabio dršku i desnom rukom. Bili su poput dvojice dječaka koji se bore oko bejzbol palice, ali gubitnik u ovoj smrtonosnoj igri poći će kući u lijesu.

Sada je do izražaja došla veća debeljkova tjelesna snaga i težina. Rukama je držao dršku s vanjske strane, gdje je imao i prednost poluge. Njegov manični osmijeh pretvori se u divlje trijumfalno graktanje, i on istrgne sjekiru iz Austinovih ruku.

Austin se ogleda oko sebe. Po cijeloj radionici bilo je oružja, ali niti jedno mu nije bilo na dohvat ruke. Debeljko se nasmiješi i krene prema njemu. Austin se povlačio dok nije došao do zida. Debeljko zamahne sjekirom da bi udarcem prepolovio Austina.

Vidjevši da je čovjekov trup na trenutak izložen, Austin se odrazi snažnim nogama i zabije glavu u čovjekovu utrobu snagom ovna za

probijanje. Čovjek ispusti zvuk nalik ispuštanju mijeha, i sjekira mu ispadne iz ruku.

Austin uspostavi ravnotežu raširivši noge, spreman da zabije šake u punašno lice. Njegov udarac glavom očito je ozlijedio debeljka. Blijedo lice poprimilo je još blijeđu nijansu, i pokušavao je doći do daha. On napokon odluči kako je vrijeme da ubije Austina, bez obzira što će propustiti zadovoljstvo da ga izreže na komadiće. Posegne rukom u jaknu i izvadi revolver s prigušivačem na cijevi. Austin se pripremi za udarac metka ispaljenog iz blizine, no tada neočekivano spusti gard. Čovjekov osmijeh je izblijedio, i zamijeni ga zbunjeni izraz. Kao nekom čarolijom, pojavila se strjelica s perjem koja mu je virila iz ramena. Revolver mu ispadne iz ruke.

Austin se okrene i ugleda Skye kako drži samostrel.

Stavila je na oružje i drugi projektil, i sada je grčevitom brzinom natezala tetivu. Debeljkove oči prijeđu na Austina, koji je jurio prema ispuštenom revolveru, pa na Skye. On otvori usta i zaurla. Zastavši samo da bi pokupio jednu kacigu s hrpe na podu, on jurne prema vratima prodavaonice i u žurbi strgne zastor.

Austin pažljivo krene za njim s revolverom u ruci. On začuje zvonce na vratima, ali kad je izišao na pločnik, ulica je već bila pusta. Zatim se vrati

unutra, prethodno zaključavši vrata. Skye je odvezala Darnaya. Austin pomogne Darnayu da ustane. Prodavač antikviteta imao je modrice od udaraca i ukočio se od klečanja, ali inače se činio živ i zdrav. Austin se okrene prema Skye i reče; Nisi mi rekla da tako dobro gađaš samostrelom.

Skye je imala šokirani izraz na licu. Ne mogu vjerovati da sam ga pogodila. Sklopila sam oči i naciljala otprilike prema njemu.

Ona pogleda njegovu okrvavljenu košulju. Ozlijeđen si.

Austin je očekivao ranu. To je samo ogrebotina, ali netko mi duguje novu majicu.

Vrlo ste dobro rukovali fauchardom, reče Darnay otresajući prašinu s koljena i laktova.

Što ste rekli?, upita Austin.

Oružje kojim ste tako vješto rukovali. To je fauchard, helebarda iz petnaestog stoljeća nalik na glaive. U srednjem je vijeku postojao pokret za zabranu tog oružja, zbog strašnih rana koje je izazivalo. Vaše je oružje kombinacija faucharda i ratne sjekire. Izgledate zbunjeno?

Samo zato što sam u posljednje vrijeme često čuo to ime.

Ova mi je diskusija o oružju fascinantna, reče Skye, ali može li netko predložiti što da učinimo sada?

Još uvijek možemo pozvati policiju, reče Austin.

Darnay je izgledao uspaničeno. Više bih volio da ovamo ne dolaze žandari. Dio moje robe...

Skye mi je već sve rekla. Ali, u pravu ste policija možda ne bi povjerovala u priču o velikom zločestom čovjeku koji nas je napao mačem.

Prodavač antikviteta odahne s olakšanjem i pogleda krš oko sebe.

Nikad ne bih rekao da će moj ured biti upotrijebljen za prikaz bitke kod Agincourta.

Skye je proučavala hrpu kaciga.

Nema je ovdje, reče ona s nevjericom na licu.

Darnay odgovori osmijehom, priđe zidu i pritisne drvenu ploču. Pravokutni dio otvori se i otkrije veliki sef, koji on otvori uz nekoliko kliktanja brojčanika na bravi. On posegne u sef i izvadi Skyinu kacigu. Čini se da ova stvarčica stvara mnogo uzbuđenja.

Žao mi je što sam te uvalila u ovo, reče Skye. Taj užasni čovjek čekao me u stanu i čuo je tvoj poziv. Nisam ni sanjala...

Nije tvoja greška. Svejedno bih htio ispitati ovu ljepoticu. Kao što sam ti rekao preko telefona, moram je detaljnije pregledati. Mislim da bi bilo mudro na neko vrijeme zatvoriti prodavaonicu i raditi iz moje vile u Provansi. Volio bih ti pružiti

gostoprimstvo. Bio bih zabrinut za tebe dok je onaj groš cochon na slobodi.

Ona razmisli o tome. Hvala ti, ali imam previše posla. Odsjek će biti u kaosu bez Renauda. Zadrži kacigu koliko god želiš.

Vrlo dobro, ali razmisli o tome da prenoćiš u mojem stanu.

Bilo bi dobro da prihvatiš poziv monsieura Darnaya, reče Austin. Ujutro možemo promisliti o svemu.

Skye opet razmisli, pa reče kako bi trebala svratiti do svojeg stana da pokupi odjeću. Austin ju je natjerao da pričeka u hodniku dok on ne izvidi je li njezin stan siguran. Nije mislio da će debeljko biti previše aktivan sa strjelicom iz samostrela u ramenu, iako se činilo da veliki čovjek ima visok prag boli i talent za neočekivano.

Skye je baš završavala pakiranje svoje torbe, kada zatitra Austinov mobitel.

Austin je nekoliko trenutaka razgovarao s nekim, a kad je prekinuo liniju, na licu je imao širok osmijeh. Mi o vuku... Ovo je bio tajnik za ugovaranje sastanaka Racine Fauchard. Sutra sam pozvan na prijem kod velike dame osobno.

Fauchard? Primijetila sam tvoju reakciju kad je Darnay identificirao helebardu. Što se događa?

Austin na brzinu prepriča Skye svoj posjet zrakoplovnom muzeju i vezu Ledenog čovjeka i obitelji Fauchard.

Skye zatvori svoju torbu. Želim poći s tobom.

Ne mislim da je to dobra ideja. Moglo bi biti opasno.

Skye odgovori prezirnim osmijehom. Stara dama? Opasna?

Zvuči glupo, prizna Austin, ali čini se da cijela ta priča s tijelom u ledu, kacigom i onim gadom koji je ubio Renauda ima veze s Fauchardima. Ne želim te umiješati u to.

Već sam umiješana, Kurt. Ja sam bila zarobljena pod glečerom. Ovaj čovjek pretražio je moj stan i ured, očito u potrazi za kacigom koju sam donijela iz glečera. Moj prijatelj, Darnay, bio bi ubijen da nije bilo tebe.

Ona pogleda kacigu koja je ležala na krevetu. Osim toga, ja sam stručnjak za oružje i moje znanje moglo bi ti zatrebati.

Uvjerljivi argumenti. Austin razmisli o razlozima za i protiv.

U redu. Ovako ćemo. Predstavit ću te kao svoju pomoćnicu, i upotrijebit ćemo lažno ime.

Skye se nagne i poljubi Austina u obraz. Nećeš požaliti.

Naravno, reče Austin. Nije zvučao uvjerljivo, iako je znao da Skye ima pravo u nekim pitanjima.

Skye je bila privlačna žena, i vrijeme provedeno u njezinom društvu nikada nije bilo izgubljeno uzalud. Nije bilo izravne veze koja bi povezivala Faucharde i nasilnog čovjeka kojeg je on prozvao debeljko. U isto vrijeme, Grossetovo upozorenje o obitelji Fauchard odjekivalo mu je u mozgu poput zvona na uzbunu koje zvoni u noći.

Priča se da imaju prošlost.

Poglavlje XVI

Farmer je pjevao žalosnu verziju pjesme Le Souvenir, kad mu crvena mrlja ispuni vjetrobran i kabina mu odzvoni od parajućeg urlika. On trgne volan udesno i uleti teško natovarenim vozilom u odvodni kanal. Kamion se zabije u nasip, katapultirajući drvene sanduke koje je prevozio na tlo. Sanduci se od udarca raspadnu na komadiće i stotine pilića razbježi se iz njih. Vozač se izvuče iz kamiona i mahne šakom za grimiznim zrakoplovom sa simbolom orlova na repu. Zatim požuri u zaklon u eksploziji perja kad je zrakoplov opet prozujao nad kamionom.

Zrakoplov se popne uvis i izvede trijumfalni kovit. Pilot se tako smijao da je skoro izgubio kontrolu nad zrakoplovom. On rukavom obriše suze od smijeha, pa se spusti nisko nad vinogradima koji su se protezali stotinama ara u svim smjerovima. Kliknuvši prekidač, iz dva spremnika pod krilima zrakoplova ispustio je pesticide. Zatim skrene u drugom smjeru. Doline s vinogradima pretvorile su se u mračne šume i jezera s tamnom vodom koja su zemlji pod njim davala naročito melankoličan izgled.

Zrakoplov preskoči krošnje drveća, pa krene prema četiri udaljena šiljka koji su se uzdizali iza

šume na brdu. Kako se zrakoplov približavao, šiljci su se pretvarali u kule stražare koje su bile usidrene u debele zidine s grudobranima. Široki opkop ispunjen ustajalom zelenom vodom okruživao je zidine, a s druge strane bio je okružen prostranim vrtovima i šumskim puteljcima. Zrakoplov je prozujio nad krovom velikog chateaua, a zatim je preletio nad šumom, spustio se na zeleni travnjak i dorulao do Jaguara sedana parkiranog na rubu uzletišta. Dok je pilot izlazio iz kabine, tehničari su se stvorili niotkuda i odgurali zrakoplov u mali kameni hangar.

Ignorirajući tehničare, Emil Fauchard priđe automobilu, hodajući elegantno poput sportaša, dok su mu mišići treperili pod letačkim odijelom od crne talijanske kože. On skine letačke naočale i preda ih vozaču koji ga je čekao, zajedno s rukavicama. Još se uvijek cerekajući izrazu na licu vozača kamiona, on se smjesti na stražnje sjedalo i natoči si konjak iz ugrađenog bara.

Fauchard je imao klasične crte lica zvijezde nijemih filmova, i profil na koji bi obitelj Barrymore bila ponosna. Međutim, usprkos svojem fizičkim savršenstvu, Fauchard je bio odbojan čovjek. Njegove arogantne tamne oči imale su toplinu kobre. Sa svojim naočitim, gotovo savršenim licem, bio je poput mramorne statue kojoj je udahnut život, ali ne i ljudskost.

Lokalni seljaci šaptali su da Fauchard izgleda poput čovjeka koji je sklopio pakt s vragom. Drugi su govorili da možda on i jest vrag. Oni praznovjerniji nisu riskirali i prekrižili bi se kad bi on prolazio, što je bio zaostatak iz vremena vjerovanja u urokljivo oko.

Jaguar krene cestom koja je prolazila ispod krošanja stabala nalik tunelu, pa se spuštala do glavnog ulaza u dvorac. Automobil prijeđe preko lučnog mosta koji je premošćivao opkop, a zatim kroz vratnice u zidinama uđe na prostrano dvorište popločeno kamenim pločama.

Dvorac Fauchard imao je feudalni izgled, bez imalo arhitektonskih finesa koje su se mogle vidjeti u dvorcima renesansnog dizajna. Bila je to golema, čvrsta, kvadratična građevina, usidrena srednjovjekovnim tornjevima u svakom uglu, koji su oponašali položaj kola u vanjskim zidinama. Veliki prozori zamijenili su neke od proreza za strijelce u vanjskim zidinama, a tu i tamo dodani su reljefni ukrasi, ali kozmetika nije mogla prikriti tmuran, militaristički aspekt građevine.

Krupan čovjek obrijane glave, s licem kao u pit bulla, stražario je pred ukrašenim dvostrukim vratima dvorca. Nekako je uspio utrpati tijelo oblikovano poput hladnjaka u crno odijelo batlera.

Vaša majka je u oružarnici, reče čovjek hrapavim glasom.

Očekivala vas je.

Siguran sam da jest, Marcel, reče Emil prolazeći pokraj batlera.

Marcel je bio zapovjednik male vojske koja je okruživala njegovu majku poput Pretorijanske garde. Čak ni Emil nije mogao doći do nje bez da ga presretne jedan ili drugi krupni sluga. Mnogi od ljudi s ožiljcima koji su radili na mjestima uobičajeno rezerviranim za kućnu poslugu bili su bivši utjerivači francuske mafije, iako je ona više voljela bivše pripadnike Legije stranaca kao što je bio Marcel. Uglavnom su se sklanjali s vidika, ali Emil je uvijek osjećao da su tu, i da ga promatraju, iako on njih ne može vidjeti. Prezirao je tjelesne čuvare svoje majke. Zbog njih se osjećao poput stranca u vlastitom domu, a što je bilo još gore, nad njima nije imao moć.

On uđe u veliku prostoriju u kojoj su visjele ukrasne tapiserije, pa krene niz galeriju portreta koja se u nedogled protezala uz jedan zid dvorca. Stotine portreta visjelo je u galeriji. Emil nije ni pogledao svoje pretke, koji mu nisu značili ništa više no lica s poštanskih maraka. Nije mario ni zbog toga što su mnogi od tih predaka umrli nasilnom smrću upravo u toj zgradi. Fauchardi su bili u tom dvorcu stoljećima, otkad su ubili njegovog prethodnog vlasnika. Teško da je bilo dnevne ili spavaće sobe ili blagovaonice u kojoj neki član obitelji Fauchard, ili

neki od njihovih neprijatelja, nije zadavljen, izboden ili otrovan. Da su u dvorcu još uvijek obitavali duhovi onih koji su bili ubijeni unutar njegovih zidina, svaki bi hodnik u golemom zdanju bio napučen nemirnim dušama.

On prođe kroz visoka nadsvođena vrata u oružarnicu, golemu zatvorenu dvoranu na čijim je zidovima visjelo oružje iz mnogo stoljeća, od teških brončanih mačeva do automatskih pušaka, grupirano prema razdoblju. Središnja točka oružarnice bila je izložba vitezova u cjelovitom oklopu u punom jurišu protiv nevidljivih neprijatelja. Golemi prozori od zamagljenog stakla koji su prikazivali ratnike, a ne svece, pokrivali su jednu stranu dvorane, stvarajući religioznu atmosferu, kao da je oružarnica kapela posvećena nasilju.

Emil prođe kroz još jedna vrata u knjižnicu vojne povijesti koja se nadovezivala na oružarnicu.

Svjetlo koje je prolazilo kroz oktagonalno staklo obasjavalo je veliki stol od mahagonija u sredini sobe okružene knjigama. U suprotnosti s prevladavajućom vojnom tematikom, stol od tamnog drva bio je ukrašen rezbarijama cvijeća i šumskih nimfa. Žena u tamnom poslovnom odijelu sjedila je za stolom i pregledavala gomilu papira.

Iako Racine Fauchard nije više bila u cvijetu mladosti, još je uvijek posjedovala upadljivu ljepotu. Bila je vitka poput manekenke, i za razliku od nekih

žena koje se pogrbe u kasnijim godinama, ona je bila uspravna poput svijeće. Koža joj je bila prekrivena sitnim borama, ali ten joj je bio besprijekoran, poput finog porculana. Neki ljudi uspoređivali su profil Racine s onim slavne Nefertitine biste. Drugi su rekli da više nalikuje ukrasu s klasičnog automobila. Oni koji bi je upoznali prvi put mogli su po njezinoj prosijedoj kosi nagađati da je sredovječne dobi.

Madame Fauchard podigne pogled kad je njezin sin ušao u prostoriju, i zagleda se u njega očima nijanse poliranog čelika.

Čekala sam te, Emil, reče ona. Glas joj je bio tih, ali čvrst autoritet u njemu bio je čujan.

Fauchard se spusti u kožni naslonjač iz XIV. stoljeća koji je vrijedio više no što većina ljudi zaradi za desetljeće rada.

Žao mi je, majko, reče on s nehajnim izrazom na licu.

Zaprašivao sam grožđe u Fokkeru.

Čula sam kako si u letu podigao pločice na krovu. Racine podigne lijepo oblikovanu obrvu. Koliko si krava i ovaca uplašio jutros?

Niti jednu, reče on sa zadovoljnim osmijehom, ali napao sam konvoj i oslobodio neke savezničke zarobljenike. On prasne u smijeh kad ga ona blijedo pogleda. No, dobro. Preletio sam nad kamionom za prijevoz pilića i natjerao ga u grabu.

Tvoje su zračne vragolije vrlo zabavne, Emil, ali dosta mi je plaćanja odštete lokalnim seljacima zbog tvojih pothvata. Postoje ozbiljnije stvari koje traže tvoju pažnju. Na primjer, budućnost carstva Fauchard.

Fauchard prepozna ledeni prizvuk u glasu i uspravi se na stolcu, poput zločestog školarca koji je ukoren zbog neslane šale.

Znam to, majko. Ovo je moj ventil za ispuštanje pritiska. Tamo gore bolje razmišljam.

Nadam se da si razmislio o načinu rješavanja prijetnja našoj obitelji i načinu života. Ti si nasljednik svega što su Fauchardi izgradili tijekom mnogih stoljeća. To nije dužnost koju bi trebao shvatiti olako.

I ne shvaćam je tako. Moraš priznati da smo zakopali potencijalno sramotan problem pod tisućama tona ledenjaka.

Racineine usne raširе se u tankom osmijehu, otkrivajući njezine savršene bijele zube. Sumnjam da bi Jules volio da ga zovu sramotnim problemom. Sebastian ne zaslužuje pohvalu. Zbog njegove nespretnosti, zamalo smo zauvijek izgubili relikt.

Nije imao pojma da se nalazi pod ledom. On je htio iznijeti sef.

Uzaludan trud. Ona otvori poklopac metalne kutije koja se nalazila na njezinom stolu.

Potencijalno inkriminirajuće dokumente u njemu voda je odavno uništila.

To nismo znali.

Ona zanemari njegovu ispriku.

Niste znali niti to da je arheologinja pobjegla s reliktom. Moramo vratiti kacigu. Uspjeh ili propast cijelog pothvata zavisi o tome. Taj fijasko na Sorbonni loše je izveden, i privukao je policiju. Zatim je Sebastian uprskao još jedan pokušaj da vrati naše vlasništvo. Kaciga koju nam je donio od antikvara nije bio ništa drugo no jeftina kopija proizvedena u Kini za kazalište.

Upravo to razmatram...

Moraš prestati razmatrati i početi djelovati. Naša obitelj nikada nije dopuštala nikakav neuspjeh. Nikada ne smijemo pokazati slabost, ili će nas uništiti. Sebastian je postao teret. Možda su ga vidjeli na Sorbonni. Pobrini se za to.

Emil klimne. Hoću.

Racine je znala da njezin sin laže. Sebastian je bio poput mastifa obučenog da ubija na zapovijed i bio je lojalan samo njezinom sinu. Nije mogla dopustiti posjedovanje takvog sluge u usijanoj komori kakva je bila obitelj Fauchard, iz vrlo praktičnih razloga. Znala je da obiteljske veze nikada nisu spriječile fatalan ubod nožem ili odbile jastuk za gušenje kad se radilo o moći i bogatstvu.

Potrudi se da to učiniš, i to uskoro.

Hoću. Naša je tajna u međuvremenu sigurna.

Sigurna! Zamalo smo bili razotkriveni potpuno slučajnim otkrićem. Ključ obiteljske budućnosti nalazi se u rukama stranca. Drhtim na samu pomisao svih drugih mogućih minskih polja. Slijedi moj primjer. Kad je moj odbjegli kemičar dr. McLean otišao iz rezervata, vratila sam ga uz minimalno podizanje prašine.

Emil se naceri.

Ali majko, ti si bila ta koja je uredila sve nesreće znanstvenika s projekta osim McLeana prije no što je njihov posao završio.

Racine probode sina ledenim pogledom. Pogrešan proračun. Ja nisam rekla da sam nepogrešiva. Znak je zrelosti priznati pogrešku i pokušati je ispraviti. Dr. McLean upravo u ovom trenutku radi na formuli. U međuvremenu, moramo doći do relikta kako bismo opet učinili obitelj cjelovitom. Jesi li napredovao na tom planu?

Antikvar, Darnay, nestao je. Pokušavamo ga pronaći.

Što je s arheologinjom?

Čini se da je otišla iz Pariza.

Nastavi tražiti. Ja sam poslala svoje osobne agente da je pronađu. Moramo djelovati u tišini. U međuvremenu, naš je pothvat u opasnosti. Oceanografski institut Woods Hole surađuje s NAMP-om na istraživanju Izgubljenog grada.

Kurt Austin, čovjek koji je spasio ljude ispod glečera, pripadnik je NAMP-a. Ima li tu neke veze?

Koliko znam, nema, reče Racine. Zajednička ekspedicija pokrenuta je prije no što se pojavio Austin. Brine me da bi ekspedicija mogla vidjeti rezultate našeg rada, i da bi mogla postaviti pitanja.

To ne možemo dopustiti.

Slažem se. Zato sam osmislila plan. Vozilo za duboke zarone Alvin trebalo bi izvesti nekoliko zarona. Na prvom od njih će nestati.

Je li to mudro? To bi izazvalo veliku potragu. Sve će vrvjeti od istražitelja i novinara.

Hladan osmijeh pojavi se na Racineinim usnama. Istina, ali samo ako vanjski svijet sazna za nestanak. Nestat će i brod za podršku, sa cijelom posadom, prije no što se sazna za nestanak Alvina. Potraga će morati pokriti tisuće četvornih milja oceana.

Nestanak broda i posade! Tvoji me talenti oduvijek zapanjuju, majko, ali nisam znao da si mađioničarka.

Onda uči od mene. Upotrijebi neuspjeh kao korak prema uspjehu. S otoka kreče brod sa skladištem punim naših grešaka. Njime će daljinski upravljati drugo plovilo udaljeno nekoliko milja. Usidrit će se u blizini mjesta zarona. Kad podvodno vozilo krene, brod će poslati signal za pomoć, bit će dojavljen požar na brodu, i istraživački će brod

poslati čamac da ispita stvar. Naši gladni ljubimci dočekat će ekipu za ukrcaj. Kad dovrše posao, teretni brod približit će se bok uz bok s istraživačkim brodom, i tada će daljinskom kontrolom biti detoniran eksploziv. Oba broda će nestati. Nema svjedoka. Ne želimo ponoviti situaciju s onim ljudima s televizije.

Umalo se dogodila katastrofa, prizna Emil.

Prava reality televizija, reče ona. Imamo sreće što jedinu preživjelu ženu smatraju luđakinjom. Još nešto. Kurt Austin zatražio je sastanak. Kaže da ima informacije koje bi mogle zanimati našu obitelj vezane uz tijelo u ledu.

Zna za Julesa?

Otkrit ćemo. Pozvala sam ga ovamo. Ako vidim da zna previše, prepustit ću ga tebi.

Emil ustane i zaobiđe stol, pa poljubi majku u obraz. Racine ga je gledala dok je napuštao oružarnicu, razmišljajući o tome kako Emil utjelovljuje duh Fauchardovih. Kao i njegov otac, bio je briljantan, okrutan, sadist, ubojica i pun pohlepe. I kao i njegov otac, ni Emil nije posjedovao zdrav razum i bio je impulsivan. Bile su to karakteristike zbog kojih je Racine ubila svojeg supruga prije mnogo godina, kad su njegova djela gotovo ugrozila njezine planove.

Emil je htio zauzeti njezin položaj, ali bojala se za budućnost carstva Fauchard i svoje pažljivo

osmišljene planove. Znala je i to da Emil neće oklijevati da je ubije kada dođe vrijeme za to, što je bio jedan od razloga zbog kojih je od njega tajila pravi značaj relikta. Ne bi voljela ubiti svoga jedinog potomka, ali čovjek je morao biti oprezan s otrovnom gujom u kući.

Ona podigne telefon. Mora pronaći uzgajivača pilića kojeg je Emil skrenuo s puta kako bi mu platila materijalnu štetu i povredu dostojanstva.

Ona teško uzdahne, razmišljajući o tome kako posao majke nikada ne završava.

Poglavlje XVII

Blagoslovljen mirnim morem i povoljnim vjetrovima, istraživački brod Atlantis brzo je prešao udaljenost od Azorskih otoka i spustio sidro sjeverno od Srednjoatlantskog grebena nad podmorskom planinom zvanom Atlantski masiv. Podvodna planina oštro se uzdiže s oceanskog dna na oko tisuću i pet stotina milja istočno od Bermuda, malo južnije od Azora. U davnoj prošlosti, masiv je virio iz oceana, ali sada je njegov ravni vrh bio na dvije i pol tisuće stopa ispod valova. Unutar nekoliko sati od dolaska broda, podvodno vozilo za duboke zarone Alvin bilo je spremno za pokret.

Paul Trout bio je iskusni ribar koji je poznavao ćudljivu prirodu oceana. Provjerio je vremensku prognozu, ali uglavnom se oslanjao na vlastite instinkte i iskustvo. S palube Atlantisa motrio je vremenske prilike i more. Na duboko plavom nebu nije bilo oblaka, osim nekoliko paperjastih pramičaka, a veće je valove vidio i u kadi. Uvjeti su bili savršeni za zaron.

Gamay je stajala pokraj njega, udubljena u telefonski razgovor s dr. Osborneom. Raspravljali su o najnovijim satelitskim snimkama širenja Gorgoninog korova.

Korov se širi brže no što smo proračunali, reče Osborne.

Velike mase kreću se prema istočnoj obali Sjedinjenih Država. A počeo se pojavljivati i u Pacifiku.

Porinut ćemo Alvina, reče Gamay.

Vrijeme je dobro, pa bi voda trebala biti relativno čista.

Trebat će vam sva vidljivost koju možete imati, reče Osborne.

Pažljivo gledajte područja rasta. Izvor širenja možda neće biti tako vidljiv.

Kamere će raditi cijelo vrijeme, i možda nešto zapazimo pregledavajući fotografije, reče Gamay.

Poslat ću vam ih čim nešto pronađemo.

Nakon što je prekinula liniju, ona prenese Osborneove riječi Paulu. Zadovoljan rezultatom svojih promatranja, on joj pokaže znak u redu. Dok su se spremali za polazak, vitak čovjek prosijede kose priđe im i zaželi sreću. Charlie Beck bio je vođa tima koji je obučavao posadu broda u sigurnosnim procedurama.

Imate petlje ako se spuštate dolje u ovoj stvari, reče on.

Vozila SEAL-ova uvijek su mi izazivala klaustrofobiju.

Bit će malo tijesno, reče Gamay, ali samo na nekoliko sati.

Ona poželi zbogom Becku, pa se ona i Paul popnu na Alvina i kroz otvor uđu u podvodno vozilo. Smjeste se na sjedala u skučenoj kabini podvodnog vozila, titanske kugle promjera osamdeset i dva inča. Poklopac je bio zatvoren, i podvodno vozilo spušteno je u more kako bi započelo svoje putovanje od pola milje. Trout je bio uzbuđen. Samo ga je njegova rezerviranost stanovnika Nove Engleske sprječavala da ne vrisne od radosti. Za oceanskog geologa, skučeni prostor Alvina bio je bolji od luksuzne kabine na brodu Queen Elizabeth 2.

Otkad je proizveden za Mornaricu SAD-a tijekom 60-tih godina dvadesetog stoljeća, Alvin je zahvaljujući svojim pothvatima postao najpoznatije podvodno vozilo na svijetu. Malo vozilo nazvano po raspjevanoj vjeverici iz crtića moglo je zaroniti na dubinu od četrnaest tisuća stopa. Došlo je na naslovne stranice svih novina kad je pronašlo izgubljenu hidrogensku bombu kod obale Španjolske. Na drugoj ekspediciji prevezlo je prve posjetitelje do podmorskog groba Titanica.

Bilo je izuzetno teško doći do mjesta u Alvinu. Trout se smatrao iznimno sretnim. Da nije bilo tolike žurbe, mogao bi godinama čekati na vožnju u Alvinu, čak i sa svojim impresivnim rezultatima u NAMP-u i unutarnjim vezama.

Trout i Gamay isplanirali su vrlo detaljno svaki djelić putovanja od dvije i pol tisuće stopa ispod površine. Putovanje će trajati po sat vremena i dolje i gore, što je vozilu davalo dva sata na dnu. Paul će prikupiti uzorke minerala robotskim rukama vozila, a Gamay će rukovati s dvije 35milimetarske kamere i tri videokamere.

Vozačica koja je sjedila za upravljačem vozila nalik upravljaču bicikla, što je izlazio iz stijenke prekrivene rasvijetljenim brojčanicima, bila je mlada marinologinja iz Južne Caroline pod imenom Sandy Jackson. Sa svojim mirnim, hladnokrvnim ponašanjem i lakonskim izražavanjem, Sandy je izgledala kao mlada verzija avijatičarke Jacqueline Cochran. Ona je bila vitka žena u tridesetim godinama, a pod jeansom i vunenim puloverom imala je žilavo tijelo maratonke. Njezina kosa nijanse sirove mrkve bila je smještena pod bejzbolskom kapom s natpisom Alvin, koju je nosila okrenutu na drugu stranu.

Dok se Gamay odlučila za funkcionalni jednodijelni kombinezon, Trout nije vidio razloga da se presvlači iz svoje uobičajene odjeće. Kao i obično, bio je besprijekorno odjeven. Imao je na sebi krojeni jeans, njegova košulja na zakopčavanje kupljena je u Brooks Brothersu, a nosio je jednu od velikih šarenih leptirmašna koje je skupljao. Ova je imala dezen morskih konjića. Njegova

bombarderska jakna bila je načinjena od najfinije talijanske kože. Čak je i njegovo svileno donje rublje bilo dizajnersko. Za razliku od prevladavajućeg stila među znanstvenicima Woods Holea, nosio je par radnih čizama. Njegova svijetlosmeđa kosa imala je razdjeljak na sredini i bila začešljana unatrag, tako da je sličio liku iz romana Scotta Fitzgeralda.

Pri zaronu obično puštamo klasičnu glazbu, a pri izronu lagani rock, reče Sandy, ali vi birate.

Mozart bi odgovarao, reče Gamay.

Trenutak kasnije, kabinu ispune zvukovi klavirskog koncerta. Dok se Alvin spuštao u dubinu, nisu mnogo razgovarali. Sandy je bila zauzeta upravljanjem, a Troutovi su pregledavali detalje svojeg plana rada.

Sada smo na pola puta, reče Sandy nakon trideset minuta.

Trout pozdravi te riječi širokim osmijehom.

Jedva čekam da vidim taj podvodni velegrad.

Podvodno vozilo nastavi sa spuštanjem.

Što vi znate o Izgubljenom gradu?, upita Sandy nakon nekog vremena.

Prema onome što sam pročitao, slučajno je pronađen 2000. godine. Otkriće je, očito, bilo prilično iznenađenje, reče Gamay.

Sandy klimne. Iznenađenje niti približno ne opisuje našu reakciju. Precizniji izraz bio bi šok. Brod je vukao Argo II tražeći vulkansku aktivnost

preko grebena na sredini oceana. Negdje oko ponoći, vođa druge smjene na zaslonima monitora ugledao je nešto što je izgledalo poput smrznutih bijelih božičnih drvaca i shvatio da smo naišli na hidrotermalne ispuste. Nismo vidjeli crve niti školjke kakvi se mogu pronaći kod drugih oceanskih ispusta. Vijest se širila poput požara. Nedugo zatim, svi na brodu pokušavali su se ubaciti u prostoriju s kontrolama. Tada smo već ugledali tornjeve.

Čuo sam kako jedan znanstvenik kaže da bi Izgubljeni grad bio nacionalni park da se nalazi na kopnu, reče Trout.

Nije stvar samo u tome što smo pronašli, već i u tome gdje smo ga pronašli. Većina prethodno otkrivenih ispusta, poput crnih dimnjaka, nalazila se u blizini grebena u sredini oceana koji su formirane tektonske ploče. Izgubljeni grad nalazi se devet milja od najbližeg vulkanskog centra. Idućeg dana poslali smo dolje Alvina.

Koliko sam shvatio, neki su tornjevi visine dvadeset katova, reče Trout.

Sandy pogleda kroz svoj prozorčić. Pogledajte i sami.

Paul i Gamay pogledaju kroz okrugle prozore. Vidjeli su fotografije i videosnimke Izgubljenog grada, ali ništa ih nije moglo pripremiti na prizor koji se pružao pred njima. Paulove velike kestenaste oči uzbuđeno su zatreptale dok je vozilo klizilo nad

fantastičnom šumom visokih stupova. Gamay, koja je bila jednako opčinjena, rekla je da je stupovi podsjećaju na snježne duhove koji se formiraju na vrhu planina kada rashlađena magla formira ledenice s grana drveta. Karbonski stupovi varirali su u bojama od bijele do oker nijanse.

Gamay je znala iz svojih istraživanja da su svjetliji stupovi aktivni, a tamniji ugašeni. Tornjevi su se na vrhovima granali u višestruke ogranke. Nježne mladice rasle su iz rubova na način na koji gljive rastu iz starih drvenih stabala. Novi kristali stalno su se formirali, tako da su rubovi izgledali poput španjolske čipke.

U jednom trenutku Sandy uspori spuštanje Alvina, i vozilo se zaustavi u blizini dimnjaka čiji je ravni vrh bio širok najmanje trideset stopa. Činilo se da je toranj živ i da se kreće. Dimnjak je bio prekriven tepihom vegetacije koji se ljuljao na strujanjima s dna kao u ritmu glazbe iz zvučnika.

Gamay ispusti dah koji je zadržavala.

Ovo je kao krajolik iz sna.

Vidjela sam to prije, i još me zapanjuje, reče Sandy. Ona pokrene Alvina prema vrhu visokog stupa. Ovdje postaje zaista zanimljivo. Topla voda koja izvire s dna i zastaje pod ovim izbočinama. Ovi tepisi koje vidite zapravo su guste zajednice mikroba. Izbočine zadržavaju alkalne tekućine od 160 stupnjeva koje se uspinju uz dimnjake od ispod

kore oceana stare 1,5 milijuna godina. Voda nosi metan, vodik i minerale koji izlaze iz ispusta. Neki ljudi vjeruju da upravo gledamo način na koji je nastao život, reče ona tihim glasom.

Trout se okrene svojoj supruzi. Ja sam strogo momak za kamenje i šljunak, reče on. Što misliš o toj teoriji kao biolog?

Sigurno je moguće, reče Gamay. Uvjeti ovdje mogli bi biti slični onima u rana vremena postojanja Zemlje. Ovi mikrobi koji žive oko stupova podsjećaju na prve oblike života koji su evoluirali u moru. Ako se taj proces može dogoditi i bez vulkana, to znatno povećava broj lokacija na morskom dnu rane Zemlje gdje je mogao nastati život mikroba. Ispusti poput ovih mogli bi biti inkubatori života i na drugim planetima. Jupiterovi mjeseci imaju na sebi ledene oceane koji bi mogli vrvjeti od života. Srednjoatlantski greben dug je stotinama milja, pa je potencijal za nova otkrića beskrajan.

Fascinantno, reče Trout.

Gdje je ovdje epicentar Gorgoninog korova?, upita Gamay.

Sandy žmirne prema svojim instrumentima. Na oko milju istočno. Brzina Alvina nije baš jako velika najviše dva čvora pa sjedite i uživajte u vožnji, kao što kažu piloti putničkih zrakoplova.

Tornjevi su se prorijedili i počeli nestajati dok se podvodno vozilo udaljavalo od Izgubljenog grada. No, ubrzo zatim, svjetla su obasjala nove tornjeve.

Sandy tiho zazviždi.

Hej! Ovo je novi Izgubljeni grad. Nevjerojatno!

Podvodno vozilo kretalo se između gustih tornjeva koji su se širili na sve strane izvan dometa jarkih svjetala.

Prema ovome, prvi Izgubljeni grad izgleda kao selo, reče Trout gledajući začuđenim očima kroz prozorčić. Ovdje se radi o pravim neboderima. Onaj tamo izgleda poput Empire State Buildinga.

Uh, reče Gamay trenutak kasnije. Pretpostavljam da smo na pravom mjestu. Podsjeća me na vinovu lozu.

Nailazili su na tamnozelenu zavjesu alga koje su plutale poput dima između vrhova.

Alvin se popne nekih trideset stopa, prijeđe preko oblaka, pa se opet spusti niže.

Čudno je vidjeti to na ovoj dubini, reče Gamay odmahujući glavom.

Trout je gledao kroz svoj prozor. To nije sve što je čudno, promrmlja on. Priviđaju li mi se stvari s desna?

Sandy okrene Alvina kako bi usmjerila punu snagu svjetala na morsko dno.

Nemoguće, reče ona, kao da je ugledala McDonalds na uglu novootkrivenog podmorskog velegrada. Ona spusti vozilo na nekoliko metara od dna. Dvije linije paralelnih tragova razmaknutih najmanje trideset stopa gubile su se u daljini.

Izgleda da nismo prvi posjetitelji, reče Trout.

Čini se da je ovuda prošao divovski buldožer, reče Sandy.

Ali to je nemoguće.

Ona zastane, pa tihim glasom doda; Možda ovo i jest izgubljeni grad Atlantide.

Dobar pokušaj, ali ovi tragovi izgledaju kao da su nastali nedavno, reče Paul.

Tragovi su neko vrijeme bili ravni, a zatim su skrenuli između dva tornja visoka gotovo tri stotine stopa. Na nekoliko mjesta usput naišli su na tornjeve koji su ležali na tlu poput divovskih oborenih čunjeva za kuglanje. Druge stupove smrvile su divovske gusjenice. Nešto vrlo veliko i moćno probijalo se kroz novi Izgubljeni grad.

Čini se kao podvodna operacija probijanja puta, reče Trout.

Gamay namjesti videokamere i fotoaparate kako bi se snimili prizori uništenja. Sada su ušli najmanje pola milje u novo polje ispusta. Prvi Izgubljeni grad prema ovome je izgledao kao borova šuma prema šumi sekvoja. Neki su tornjevi bili tako visoki da su njihovi vrhovi bili nevidljivi. S vremena

na vrijeme morali su zaobilaziti velike nakupine alga.

Hvala Bogu na ovim kamerama, reče Sandy. Ljudi na površini ne bi vjerovali da smo ovo vidjeli.

Ne vjerujem niti ja, reče Sandy. Ja, što je ovo?

I ja sam to vidjela, reče Gamay.

Velika sjena prošla je nad nama.

Kit?, upita Trout.

Ne na ovoj dubini, odgovori Gamay.

A divovska lignja? Čuo sam da one mogu roniti dublje od kitova.

Na ovakvom je mjestu sve moguće, reče Gamay.

Trout zamoli Sandy da okrene vozilo za 360 stupnjeva.

Nema problema, reče Sandy podešavajući kontrole. Vozilo se polako počne okretati. Nalazili su se u središtu gusto zbijenih tornjeva koji su zastirali pogled na sve strane.

Tornjevi koji su se nalazili izravno pred Alvinom zatitrali su poput klavirskih žica. Tada se dva ili tri tornja usporeno sruše i raspadnu u oblaku dima. Trout je imao nejasan utisak da nešto crno i golemo izranja iz dimne zavjese i kreće ravno prema njima.

On vikne Sandy da okrene Alvina, znajući kako je prespor da izbjegne bilo što osim meduze, ali vozačica je bila šokirana približavanjem

monstruma i nije reagirala sve dok nije bilo prekasno.

Vozilo od 17 tona zadrhti i trup odzvoni metalnim zvukom.

Sandy pokuša pokrenuti podvodno vozilo unatrag, ali kontrole nisu reagirale.

Trout opet pogleda kroz prozor vozila.

Tamo gdje su trenutak prije svjetla obasjavala šumu bijelih i bež tornjeva, zjapila su divovska usta.

Alvina uvuče golemo, osvijetljeno ždrijelo.

Poglavlje XVIII

Alvin je kasnio već tri sata i briga članova posade Atlantisa rasla je svakog trenutka. U početku nije bilo mnogo straha. Podvodno vozilo imalo je besprijekoran sigurnosni dosje, te pouzdane pomoćne sustave za hitne slučajeve. Napetost je postala snažna kad se pojavio čudan brod.

Charlie Beck nasloni se na ogradu, proučavajući brod svojim dalekozorom. Bio je to maleni, zastarjeli teretni brod. Trup mu je bio posut kancerogenim mrljama hrđe, i jako mu je trebao novi sloj boje. Činilo se da je jako zanemaren. Pod imenom broda na oštećenom trupu pisala je i država registracije, Malta.

Beck je znao da teretni brod vjerojatno nije keltski niti malteški, i da su to prigodni nazivi. Ime broda moglo je biti promijenjeno pet puta tijekom protekle godine. Njegova posada vjerojatno su bili slabo plaćeni mornari iz zemalja trećeg ili četvrtog svijeta. Bio je to savršeni primjer potencijalnog piratskog ili terorističkog broda, što su neki u pomorskoj djelatnosti nazivali mornarica Al Qaede.

Kao profesionalni ratnik, kapetan Charlie Beck živio je u relativno jednostavnom svijetu. U svojim rijetkim trenutcima razmišljanja, Beck je razmišljao kako bi jednog dana trebao podići spomenik piratu

Crnobradom. Da nije bilo Williama Teacha i njegove krvožedne braće koja su ga naslijedila, razmišljao je Beck, on ne bi imao svoj Mercedes, svoj gliser u zaljevu Chesapeake ili svoju trofejnu kuću na ladanju u Virginiji. Bio bi slomljeni birokrat koji bi sjedio za stolom u labirintu Pentagona, gledajući u svoj službeni pištolj i razmišljajući o tome da si prosvira mozak.

Beck je bio vlasnik Trostrukog S, što je bila skraćenica za Sea Security Services Usluge osiguranja na moru, specijalizirane savjetničke tvrtke čije su usluge unajmljivali brodovlasnici zabrinuti zbog prijetnje pirata. Njegovi su timovi radili diljem svijeta, podučavajući posade brodova kako prepoznati pomorske napade i obraniti se od njih. U vrlo opasnim vodama, teško naoružani timovi Trostrukog S i sami su se bavili zaštitom.

Kompanija je započela rad s nekoliko bivših pripadnika mornaričkih SEAL-ova kojima je nedostajala akcija. Posao je brzo rastao, jer rastao je i broj piratskih napada. No, napadi na Svjetski trgovački centar povisili su svijest o prijetnji terorizma, i Beck se ubrzo našao na čelu velike korporacije vrijedne više milijuna dolara.

Vlasnici trgovačkih brodova uvijek su brinuli o piratima, ali tek je napad na istraživački brod Maurice Ewing označio poziv na buđenje za znanstvenu javnost. Ewing je bio na oceanografskoj

ekspediciji kod obale Somalije, kad je skupina ljudi iz malog brodića zasula brod paljbom iz vatrenog oružja i na njega ispalila raketu.

Raketa je promašila Ewing i brod je uspio pobjeći, ali incident je demonstrirao da i istraživački brod na mirnoj, znanstvenoj ekspediciji može biti jednako privlačan cilj kao i teretni brod koji prevozi vrijedan teret. Za pirata, istraživački brod bio je plutajuća ruda. Pirat je mogao prodati ukradeni laptop na crnom tržištu za više novca no što bi mogao zaraditi za godinu dana na poštenom poslu.

Kao oštrouman biznismen, Beck je uvidio prazan prostor koji treba ispuniti. Biznis je bio samo dio njegove motivacije. Iako je bio čvrst čovjek, nije bio bez osjećaja. Volio je more, a napade na plovila znanstvenika smatrao je napadima na njega samog.

Beckova kompanija razvila je program specifično ciljan na sigurnost istraživačkih plovila, koja su bila naročito ranjiva na napade jer su bila usidrena duža razdoblja kako bi vršila oceanska istraživanja i kako bi bila baza za podvodna vozila i podmornice. Brod koji je stajao na jednom mjestu bio je za pirate glineni golub.

Beck i tim SEAL-ova došli su na istraživačko plovilo Atlantis na temelju prethodnog dogovora s operativnim ogrankom Oceanografskog instituta Woods Hole. Nakon što se na nekoliko dana zaustavi radi potrage kod Izgubljenog grada, Atlantis

je trebao otploviti do Indijskog oceana i unajmio je tim Trostrukog S koji je trebao poći u pratnji. Beck, koji je išao u akciju kad god je mogao, htio je da posada broda i njegovi ljudi budu spremni. U znanstvenom časopisu čitao je o Izgubljenom gradu, i jedva je čekao da se pridruži ekspediciji.

Beck je bio u kasnim pedesetima i kosa mu je posijedila, dok su mu se oko sivih očiju formirale bore. Dijetom i stalnim vježbanjem vodio je stalnu bitku protiv trbuščića srednjih godina. No još je uvijek imao brze reakcije i čvrstoću koji su ga proveli kroz tešku, ponekad i brutalnu obuku SEAL-ova, i svoju je kompaniju vodio vojničkom disciplinom.

Tijekom puta, Beck i njegov tim od tri čovjeka bivših SEAL-ova proveli su posadu i znanstvenike kroz uobičajene vježbe obuke. Podučili su članove znanstvenog tima da su brzina i iznenađenje najveći saveznici pirata. Posada je učila kako da mijenja planove, ograničava pristup u lukama, putuje po danu, kako da uoči potencijalnu prijetnju, usmjerava reflektore, održava visoku budnost na noćnim stražama, te kako da vatrogasnim šmrkovima odbija pokušaje ukrcavanja. Kad sve to ne bi imalo učinka, trebali su dati piratima ono što ovi žele. Niti jedno brodsko računalo nije bilo vrijedno ljudskog života.

Obuka je protekla dobro, ali kako se povećavala znanstvena aktivnost na brodu, misli o

sigurnosti postale su manje važne. Za razliku od Jugoistočne Azije i Afrike, vode oko Srednjoatlantskog grebena nisu smatrane područjem pirata. Kad je porinut Alvin bilo je nešto uzbuđenja, ali sada nisu imali mnogo što za raditi dok Alvin opet ne izroni.

A sada se čudan brod pojavio usred krize s Alvinom. To se Becku činilo kao prevelika koincidencija.

Iako je znao da Atlantis nije u opasnim vodama, i da nema ničega naročito prijetećeg u vezi s tim brodom i njegovim kretanjem, pažljivo ga je promatrao nakon što se zaustavio, pa se popeo na most kako bi se posavjetovao s kapetanom.

Kad je ušao u kormilarnicu, mogao je čuti glas iz radija.

Upomoć, upomoć. Javite se.

Kapetan je držao mikrofon u rukama i pokušavao je uzvratiti poziv. Poziv u pomoć primljen. Ovdje istraživački brod Atlantis. Molim vas, recite nam razlog poziva.

Poziv u pomoć ponovi se bez objašnjenja.

Dok je kapetan pokušavao ostvariti kontakt, opet bezuspješno, s palube broda podigao se masni crni dim.

Kapetan je istraživao brod kroz dalekozor. Čini se kao da je izbila vatra u teretnom prostoru.

On zapovjedi kormilaru da se približi drugom brodu. Poziv u pomoć nastavio se ponavljati. Atlantis se zaustavi na nekoliko stotina metara od teretnog broda. Beck prouči palubu broda. Dim je i dalje sukljao iz teretnog prostora, ali iznenadilo ga je što nije vidio nikoga na palubi. S požarom na brodu, članovi posade trebali bi stajati na ogradi pokušavajući privući pažnju, penjati se u čamce za spašavanje ili skakati s palube.

Beckova antena počela je treperiti.

Kako vam se čini?, upita on kapetana.

Kapetan spusti svoj dalekozor. Ne shvaćam. Vatra ne bi onesposobila cijelu posadu. Netko je do prije nekoliko minuta upravljao brodom. A očito je da netko s mosta šalje poziv u pomoć. Trebao bih poslati skupinu ljudi da istraže stvar. Možda je posada onesposobljena ili zarobljena u potpalublju.

Beck reče; Upotrijebite moje ljude. Oni su obučeni za ukrcavanje i medicinski tretman. On se naceri. Osim toga, ulijenili su se i dobro bi im došla vježba.

Budite moj gost, reče kapetan. Imam dovoljno briga s Alvinom. On zapovijedi prvom časniku da pripremi mali brodić.

Beckovi ljudi bili su na palubi, s očima prikovanim na dramatičan prizor zapaljenog broda. On im zapovjedi da pripreme oružje i streljivo.

Dečki, ulijenili ste mi se, reče on. Smatrajte ovo vježbom, ali napunite oružje. Budite oprezni.

Tim se pokrene u akciju. Ljudima je dosadila neaktivnost i bili su sretni zbog nečega što će im skrenuti pažnju.

Mornarički SEAL-ovi bili su poznati po svojim nekonvencionalnim odorama. Oštro oko prepoznalo bi motorističke vrpce za glavu, neslužbeno pokrivalo koje su mnogi SEAL-ovi nosili radije nego tradicionalni šešir s obodom. Ali svoje su kamufiažne odore zamijenili traperom i radničkim košuljama.

Čak je i mali tim SEAL-ova poput Beckovog imao veliku vatrenu moć. Svoje oružje držali su zamotano, van pogleda. Beck je preferirao sačmaricu kratke cijevi s 12 naboja koja je mogla prepoloviti čovjeka napola. Njegovi su ljudi nosili crne Car15, kompaktne verzije M16 koje su mnogi pripadnici SEAL-ova preferirali.

Beck i njegovi ljudi popeli su se u gumeni čamac s vanjskim motorom i brzo prešli razdaljinu između dva broda. Beck, koji je bio na čelu, krene izravno na brod. Kada je vidio da nije privukao paljbu, približio se kako bi pažljivije pogledao, pa je na kraju krenuo do ljestava koje su visjele s trupa u blizini pramca.

Zaštićeni strmim trupom broda, oni navuku plinske maske i prebace oružje na ramena. Zatim se

popnu na palubu ispunjenu dimom. Beck je krenuo na jednu stranu s najmanje iskusnim članom tima, i poslao ostatak tima na drugu stranu, sa zapovijedi da dođu do krme.

Susreli su se nekoliko trenutaka kasnije bez da su vidjeli živu dušu, pa su krenuli prema mostu. Kretali su se tako da su po dva člana tima pokrivala drugu dvojicu koji bi napredovali, pa bi se zatim zamijenili.

Upomoć, upomoć. Javite se.

Glas je dolazio kroz otvorena vrata kormilarnice. No, kad su ušli, vidjeli su da je kormilarnica prazna. Beck se vrati i pogleda kazetofon pokraj mikrofona. Bio je namješten tako da iznova i iznova vrti istu poruku. U njegovoj glavi začuje se alarmno zvono.

Prokletstvo reče jedan od njegovih ljudi.

Kakav je ovo smrad, dovraga?

Smrad im je prodirao kroz maske.

Pusti smrad, reče tiho Beck otkočivši sačmaricu. Natrag u čamac. Brzo.

Beck je jedva izrekao riječi, kada prodoran urlik ispuni kormilarnicu. Strašna prikaza bacila se na njih kroz otvorena vrata.

Čistim instinktom, kapetan podigne pušku i opali s boka.

Začuli su se drugi krikovi pomiješani s povicima njegovih ljudi, i kao kroz izmaglicu vidio

je dugu bijelu kosu, žute zube, užarene crvene oči i tijela koja su skakala.

Sačmarica mu je izbijena iz ruku. Sasušene ruke sklopile su mu se oko grla. Bačen je na pod, i snažan smrad raspadnute ribe ispuni mu nosnice.

Poglavlje XIX

Rolls Royce Silver Cloud jurio je kroz suncem okupani krajolik Francuske pokraj njega prolazile su seoske kuće, zelena polja i žuti sjenici. Darnay im je ponudio svoj automobil prije no što je odletio u Provansu. Za razliku od Austinovog kolege Dirka Pitta, koji je više volio egzotične automobile, on je kod kuće vozio obično NAMP-ovo vozilo. Dok je Rolls jurio preko brda i dolina, Austin je imao osjećaj kao da upravlja čarobnim sagom.

Skye je sjedila pokraj njega, a topli povjetarac koji je puhao kroz otvorene prozore poigravao se njezinom kosom. Ona primijeti blagi osmijeh na njegovim usnama. Novčić za tvoje misli.

Čestitao sam sebi na dobroj sreći. Vozim veličanstveni automobil kroz krajolik koji je mogao nadahnuti Van Goghove slike. Pokraj mene je prelijepa žena. I dobivam plaću od NAMP-a.

Skye sa žudnjom pogleda krajolik oko njih.

Šteta što te plaćaju. Inače bismo mogli zaboraviti na Faucharde i krenuti na vlastiti izlet. Već mi je muka od svih tih tajna.

Ovo ne bi trebalo trajati dugo, reče Austin. Prošli smo pokraj šarmantnog aubergea. Nakon što posjetimo Chez Faucharde, možemo zastati i počastiti se večerom koju smo odgađali.

Još jedan razlog više da obavimo posjet što je moguće brže. Automobil se približavao raskrižju. Skye pogleda kartu.

Uskoro bismo trebali skrenuti.

Nekoliko minuta kasnije Austin skrene na uski makadam. Putovi od utabane zemlje granali su se iz makadama i omogućavali pristup vinogradima koji su se protezali dokle oko seže. Vinogradi su se napokon prorijedili, i automobil naiđe do električne ograde. Na njoj nije visio znak zabranjen prolaz na nekoliko jezika. Vratnice su bile otvorene, pa oni nastave i zađu u gustu šumu. Debela stabla grlila su cestu s obje strane, a guste krošnje zaustavljale zrake sunca.

Temperatura padne nekoliko stupnjeva. Skye prekriži ruke i spusti ramena.

Hladno?, upita Austin. Mogu podići prozore.

Dobro sam, reče ona.

Nisam bila spremna na naglu promjenu od lijepih imanja i vinograda. Ova šuma je... tako zlokobna.

Austin pogleda gustu šumu. Vidio je samo sjene iza reda drveća. Povremeno, šuma bi se otvorila kako bi otkrila pogled na močvaru. On upali svjetla, ali ona samo pojačaju tmuran dojam.

Tada se krajolik počne mijenjati. Cesta se proširi, a s obje strane pojave se visoki hrastovi. Njihove grane ispreplitale su se visoko nad tlom,

stvarajući dug tunel od drveća koji se protezao najmanje milju, prije no što je naglo završio. Cesta se počne uzdizati.

Mon Dieu! uzvikne Skye kad je ugledala golemo granitno zdanje što se uzdizalo na brežuljku.

Austin pogleda konične kule i visoke zidine s grudobranima.

Čini se da smo prošli kroz vremensku rupu u Transylvaniju iz četrnaestog stoljeća.

Skye mu reče prigušenim tonom; Veličanstven je na neki zloslutan način.

Austin nije bio opčinjen arhitekturom dvorca. On je pogleda postrance. To su govorili i za Drakulin dvorac.

On skrene Rollsom na prilaz prekriven bijelim šljunkom koji je okruživao ukrašenu fontanu na kojoj je bila prikazana skupina oklopljenih ljudi koji su sjekli jedni druge u krvavoj bitci. Brončana lica ratnika bila su iskrivljena od boli.

Šarmantno, reče Austin.

Uh! Apsolutno groteskno.

Austin parkira Rolls u blizini lučnog mosta koji se protezao preko širokog opkopa s vodom. Iz zelenkastosmeđe ustajale vode širio se zadah močvare. Oni prijeđu most i prođu kroz vratnice u veliko popločeno dvorište koje je okruživalo stambeno zdanje i dijelilo ga od zidina. Nitko im nije izišao u susret, pa oni krenu preko dvorišta i

popnu se stubama na terasu koja se nalazila ispred kuće.

Austin položi ruku na masivni željezni zvekir koji je ukrašavao drvena vrata ojačana željezom. Čini li ti se ovo poznatim?

Isti simbol orla nalazi se na kacigi i zrakoplovu.

Austin klimne, podigne zvekir pa njime dvaput pokuca.

Pretpostavljam da će nam vrata otvoriti bezubi grbavac koji se odaziva na ime Igor, reče on.

Ako se to dogodi, bježim prema autu.

Ako se to dogodi, savjetujem ti da mi se skloniš s puta, reče Austin.

Čovjek koji se odazvao na zvonce nije bio niti bezub biti grbav. Bio je visok i plavokos, i odjeven u bijelu odjeću za tenis. Mogao je biti u četrdesetima ili pedesetima, iako je bilo teško reći koje je dobi jer na licu nije imao bora, a bio je u formi poput profesionalnog sportaša.

Vi ste sigurno gosp. Austin, reče čovjek sa širokim osmijehom, ispruživši ruku u pozdravu.

Točno. A ovo je moja pomoćnica, mademoiselle Bouchet.

Ja sam Emil Fauchard. Drago mi je što sam vas upoznao. Vrlo ljubazno od vas što ste došli čak iz Pariza. Moja majka očekivala je vaš dolazak. Molim vas, slijedite me.

On povede svoje goste u prostrano predvorje, pa ih povede brzim korakom niz hodnik. Na visokim svodovima bili su naslikani mitološki prizori nimfa, satira i kentaura u nezemaljskim šumovitim krajolicima. Dok su slijedili svojeg vodiča, Skye šapne Austinu na uho; Toliko o tvojoj teoriji o Igoru.

Bio je to samo grbavi predosjećaj, reče Austin ozbiljna lica.

Skye samo preokrene očima na Austinovu šalu.

Hodnik se činio beskrajnim, iako hod nije bio dosadan. Zidove prekrivene tamnim drvom ukrašavale su goleme tapete sa srednjovjekovnim prikazima lova na kojima su plemići i sluge u prirodnoj veličini strijelama radili jastučiće za igle od nesretnih jelena i veprova. Fauchard zastane pred vratima, koja se otvore, i pokaže im da uđu. Prostorija u koju su ušli bila je kontrast pretjerano velikim razmjerima dvorca. Bila je mala i intimna, s niskim stropovima i zidovima na kojima su bile poredane knjige, i izgledala je kao soba u ladanjskoj kući. Žena je sjedila u kožnom naslonjaču u kutu sobe, čitajući na svjetlu koje je prodiralo kroz visoki prozor.

Majko, tiho je dozove Fauchard. Naši gosti su stigli. Ovo je gosp. Austin, i njegova asistentica, mademoiselle Bouchet.

Žena se nasmiješi i odloži knjigu, pa ustane kako bi ih pozdravila. Bila je visoka i imala gotovo vojničko držanje. Crno poslovno odijelo i ljubičasti šal isticali su njezin blijedi ten i srebrenu kosu. Krećući se elegantno poput balerine, ona im priđe i rukuje se s njima. Njezin stisak bio je neočekivano čvrst.

Molim vas, sjednite, reče ona pokazujući na dva udobna kožna naslonjača. Pogledavši svojeg sina, ona reče; Naši su gosti zacijelo žedni nakon duge vožnje. Govorila je engleski bez ikakvog naglaska.

Pobrinut ću se za to na izlasku, reče Emil.

Nekoliko trenutaka kasnije pojavi se sluga, noseći na pladnju rashlađenu vodu u boci i čaše. Austin je proučavao madame Fauchard dok je otpravljala slugu i točila im vodu u čaše. Kao ni njezinom sinu, niti njoj nisu mogli odrediti dob. Izgledala je između 40 i 60 godina. Koliko god imala godina, još je uvijek bila lijepa u klasičnom smislu. Osim paučinaste mreže oko očiju, njezin ten bio je savršen, a njezine su sive oči bile pažljive i inteligentne. Osmijeh joj je varirao od zavodničkoga do tajanstvenog, a kad je progovorila, glas joj se samo nekoliko puta prelomio na starački način.

Vrlo ljubazno od vas i vaše asistentice što ste doputovali ovamo čak iz Pariza, gosp. Austine.

Nije nam bio problem, madame Fauchard. Vi ste sigurno vrlo zaposleni, i drago mi je što ste nas mogli primiti tako brzo.

Ona podigne ruke u gesti čuđenja. Kako vas ne bih primila nakon što sam čula za vaše otkriće? Iskreno, šokiralo me kad sam čula da je tijelo pronađeno u glečeru Le Dormeur možda tijelo mojeg praujaka, Julesa Faucharda. Letjela sam mnogo puta preko Alpa, i ne sluteći da časni član moje obitelji leži smrznut u ledu poda mnom. Jeste li sigurni da se radi o Julesu?

Nisam vidio tijelo, i ne mogu biti siguran u identitet, reče on. Ali zrakoplov Morane Saulnier koji sam otkrio u ledenjačkom jezeru pripadao je Julesu Fauchardu, što smo otkrili po serijskom broju proizvođača. Nisu čvrsti dokazi, ali ipak su prilično uvjerljivi.

Madame Fauchard zagleda se u daljinu. To je mogao biti samo Jules, reče ona više za sebe nego svojim gostima. Pribravši misli, ona reče; Nestao je 1914. nakon što je poletio s ovoga mjesta u svojem zrakoplovu, Morane Saulnieru. Volio je letjeti i išao je u francuske vojne letačke škole, pa je bio prilično vješt u tome. Jadan čovjek. Sigurno je ostao bez goriva, ili je naišao na oluju u planinama.

Ovo je mjesto daleko od Le Dormeura, reče Skye. Što ga je moglo opsjesti da odleti sve do Alpa?

Madame Fauchard odgovori s ljubaznim osmijehom. Bio je lud, znate. To se događa i u najboljim obiteljima. Ona se okrene Austinu. Koliko sam shvatila, vi ste iz NAMP-a. Neka vas to ne iznenadi, vaše ime bilo je u svim novinama i na televiziji. Bilo je vrlo pametno i smjelo od vas što ste upotrijebili podmornicu za spašavanje znanstvenika zatočenih pod glečerom.

Nisam to učinio sam. Imao sam puno pomoćnika.

Skroman i pametan, reče ona, gledajući ga s izrazom koji je bio više od usputnog interesa. Čitala sam o groznom čovjeku koji je napao znanstvenike. Što li je htio?

Složeno pitanje bez jednostavnog odgovora. Očito je htio spriječiti da bilo tko dođe do tijela. I uzeo je sef koji je mogao sadržavati dokumente.

Šteta, reče ona s uzdahom. Možda su ti dokumenti mogli rasvijetliti čudno ponašanje mojeg praujaka. Pitali ste me što je radio u Alpama, mademoiselle Bouchet. Mogu samo nagađati. Vidite, Jules je mnogo propatio.

Je li bio bolestan?, upita Skye.

Ne, ali bio je osjetljiv čovjek koji je volio umjetnost i književnost. Trebao se roditi u drugoj obitelji. Julesu je problem bio to što je član obitelji čiji su članovi poznati kao trgovci smrti.

To je razumljivo, reče Austin.

Davali su nam i gora imena, monsieur. Vjerujte mi. Ironija sudbine bila je u tome što je Jules bio rođeni biznismen. Bio je lukav, a njegovi zakulisni planovi postidjeli bi i Machiavellija. Kompanija naše obitelji napredovala je pod njegovim vodstvom.

Ta se slika ne uklapa u ono što ste mi rekli o njegovom blagom karakteru.

Jules je mrzio nasilje implicitno u robi koju je prodavao. Ali smatrao je da, ako mi ne budemo proizvodili i prodavali oružje, netko drugi hoće. Bio je veliki poštovatelj Alfreda Nobela. Kao i Nobel, veliki dio obiteljskog bogatstva koristio je za promoviranje mira. Vidio je sebe kao ravnotežu prirodnih sila.

Nešto ga je moralo izbaciti iz ravnoteže.

Ona klimne. Vjerujemo da je to bilo približavanje Prvog svjetskog rata. Pompozni i praznoglavi vođe pokrenuli su rat, ali nije tajna da su ih na to nagnali trgovci oružjem.

Kao Fauchardovi i Kruppovi?

Kruppovi su arrivistes, reče ona, mreškajući nos kao da je nanjušila nešto trulo. Oni nisu ništa drugo do rudara, parvenusa koji su svoje bogatstvo izgradili na krvi i znoju drugih. Fauchardi su u biznisu s oružjem bili stoljećima prije no što su Kruppovi izronili u srednjem vijeku. Što znate o našoj obitelji, gosp. Austin?

Uglavnom to da poput školjke krije svoje tajne.

Madame Fauchard se nasmije.

Kad se bavite oružjem, tajnovitost nije prljava riječ. Međutim, ja više volim riječ diskrecija. Ona zamišljeno nakrivi glavu, pa ustane iz naslonjača. Molim vas, pođite sa mnom. Pokazat ću vam nešto što će vam reći više o Fauchardima od tisuću riječi.

Ona ih povede niz hodnik do niza visokih nadsvođenih vrata s amblemom troglavog orla u crnom čeliku.

Ovo je oružarnica dvorca, reče ona kad su prošli kroz vrata.

To je srce i duša carstva Fauchard.

Nalazili su se u golemoj prostoriji čiji su se zidovi uzdizali do visokoga, rebrastog stropa. Prostorija je bila oblikovana poput katedrale. Stajali su u dugom brodu ograničenom stupovima, koji je sjekao poprečni brod, a odjeljak s oltarom nalazio se iza njega. Uz brod su se nalazile niše, ali umjesto statua svetaca, niše su sadržavale oružje grupirano po razdoblju. Još oružja i oklopa moglo se vidjeti na drugoj razini koja je obavijala rub prostorije.

Ravno pred njima nalazila su se četiri viteza u prirodnoj veličini i njihovi preparirani konji u jurišu, u punom oklopu, s ispruženim kopljima kao da brane oružarnicu od uljeza.

Skye pogleda izloške okom stručnjaka.

Raspon i širina ove zbirke oduzima dah.

Madame Fauchard priđe vitezovima na konjima. Ovo su bili tenkovi svojeg vremena, reče ona. Zamislite sebe kao jadne pješake, naoružane samo kopljima, koji gledaju kako ova gospoda jurišaju na njih u punom galopu.

Ona se nasmiješi, kao da uživa u tom prizoru.

Formidable, reče Skye, ali ne i nepobjedivo, kako su oružja i taktika napredovali. Dugi luk izbacivao je strijele koje su dalekometno mogle probijati oklop. Helebarda je mogla probijati oklop, a dvoruki ratni mačevi mogli su sasjeći viteza kad bi ga se skinulo s konja. Sav njihov oklop bio bi beskoristan protiv vatrenog oružja.

Pogodili ste u srce uspjeha naše obitelji. Svaki razvoj oružja na kraju bi prevladalo još naprednije oružje. Mademoiselle zvuči kao da zna što govori, reče madame Fauchard podigavši lijepo oblikovanu obrvu.

Drevna oružja hobi su mojega brata. Morala sam nešto naučiti od njega.

Naučili ste dobro. Svaki komad oružja ovdje proizvela je obitelj Fauchard. Što mislite o vještini?

Skye prouči izloške u najbližoj niši i odmahne glavom.

Ove kacige su primitivne, ali izrazito dobro izrađene. Možda su starije od dvije tisuće godina.

Bravo! Proizvedene su u predrimsko doba.

Nisam znao da su Fauchardi tako stari, reče Austin.

Ne bih se iznenadila da netko otkrije pećinski crtež Faucharda kako izrađuje vrh koplja od kremena za neolitskog klijenta.

Ovaj dvorac je prilični skok u vremenu i geografiji od neolitske pećine.

Daleko smo došli od skromnih početaka. Pripadnici naše obitelji bili su oružari smješteni na Cipru, raskrižju trgovine na Mediteranu. Križari su stigli kako bi izgradili tvrđave na otoku, i divili su se našoj vještini. Običaj bogatih plemića bio je da imaju obiteljske oružare. Moji preci preselili su se u Francusku i napokon organizirali više obrtničkih cehova. Članovi cehova međusobno su se ženili i ostvarili savez s još dvije obitelji.

Odatle i tri orla na vašem amblemu?

Vrlo ste oštroumni, monsieur Austin. Da, ali vremenom su ostale obitelji marginalizirane, i na kraju su Fauchardi preuzeli biznis. Kontrolirali su specijalizirane prodavaonice i slali agente diljem Europe. Nije bilo kraja potražnji, od Tridesetogodišnjeg rata do Napoleona. Francuskopruski rat bio je vrlo unosan i postavio temelje za Prvi svjetski rat.

Što nas dovodi do vašeg praujaka.

Ona klimne. Jules je postajao sve jadniji kako se rat približavao Do tada smo već postali oružani

kartel pod imenom Spear Industries. On je pokušao uvjeriti našu obitelj da izađe iz utrke u naoružanju, ali bilo je prekasno. Kao što je Lenjin tada rekao, Europa je bila poput bureta baruta.

I samo je trebalo umorstvo velikog vojvode Ferdinanda kao iskra koja će ga zapaliti.

Veliki vojvoda bio je glupan, reče ona odmahnuvši dugim prstima. Njegova smrt nije bila iskra, nego izgovor. Međunarodna industrija oružja imala je isprepletene ugovore i patente. Svaki metak ili bomba koje bi bilo koja strana ispalili ili bacili značila je profit za vlasnike i dioničare. Kruppovi su zarađivali od smrti Nijemaca, a Spear Industries od smrti francuskih vojnika. Jules je predvidio tu situaciju i činjenica da je on jedan od najodgovornijih ljudi za to vjerojatno ga je izbacila iz takta.

Još jedna žrtva rata?

Moj praujak bio je idealist. Njegova strast donijela mu je preranu i besmislenu smrt. Tužan dio priče je taj što njegova smrt nije značila ništa više nego smrt nekoga jadnog vojnika koji umire od bojnog plina u rovovima. Samo nekoliko desetljeća kasnije, naši vođe uvukli su nas u još jedan svjetski rat. Tvornice Faucharda bombardiranje je pretvorilo u prašinu, a naši su radnici ubijeni. Brzo smo nadoknadili gubitke tijekom hladnog rata. Ali svijet se promijenio.

Zadnji put kad sam provjerio, još je uvijek bio prilično opasno mjesto, reče Austin.

Da, oružja su smrtonosnija no ikada, ali sukobi su regionalni i kraći. Vlade, poput vaše, zamijenile su velike trgovce oružjem. Otkad sam došla na čelo Spear Industries, lišili smo se tvornica, i sada smo u biti kompanija koja surađuje s kooperantima na planu proizvoda i usluga. Dok se bojimo razbojničkih nacija i terorista, mi i dalje imamo posla.

Zapanjujuća priča, reče Austin. Hvala vam što ste bili tako otvoreni u vezi s obiteljskom povijesti.

Vratimo se u sadašnjost, reče ona klimnuvši glavom.

Gosp. Austine, kakvi su izgledi za vađenje zrakoplova koji ste pronašli u jezeru?

Bio bi to osjetljiv posao, ali ne i nemoguć za iskusnog stručnjaka za vađenje. Mogu vam preporučiti nekoliko imena, ako želite.

Puno vam hvala. Htjeli bismo vratiti svaku imovinu koja nam po pravu pripada. Planirate li se danas vratiti u Pariz?

Namjeravali smo.

Bien. Ispratit ću vas.

Madame Fouchard povede ih drugim hodnikom, čiji su zidovi bili prekriveni stotinama portreta. Ona zastane pred slikom čovjeka u dugom kožnom kaputu.

Ovo je moj praujak, Jules Fauchard, reče madame Fauchard.

Čovjek na slici imao je aristokratski nos i brkove i stajao je pred zrakoplovom nalik onome koji je Austin vidio u francuskom zrakoplovnom muzeju. Nosio je istu kacigu koju je Skye predala svojem prijatelju Darnayu.

Tihi uzdah pobjegne Skye. Bio je jedva čujan, ali madame Fauchard zagleda se u nju i reče; Ima li problema, mademoiselle?

Ne, reče Skye čisteći grlo. Divila sam se kacigi. Je li i ona u vašoj zbirci oružja?

Racine tvrdo pogleda Skye.

Ne. Nije.

Austin pokuša skrenuti smjer razgovora. Nema mnogo obiteljske sličnosti s vama ili vašim sinom, reče on.

Racine se nasmiješi.

Kao što možete vidjeti, Fauchardi su imali grube crte lica. Mi smo nalik mojem djedu, koji nije bio Fauchard porijeklom. On se oženio u obitelj Fauchard i preuzeo prezime. Bio je to dogovoreni brak, čija je svrha bila da spoji dvije obitelji u savezu. U to vrijeme Fauchardi nisu imali muškog nasljednika, pa su ga stvorili.

Imate fascinantnu obitelj, reče Skye.

Ne znate niti pola priče. Ona zamišljeno pogleda Skye na trenutak, pa se nasmiješi. Upravo

mi je pala na pamet sjajna ideja. Zašto ne ostanete na večeri? Ionako mi dolaze neki gosti. Maskirat ćemo se, kao u stara vremena. Mala kostimirana zabava.

Duga je vožnja do Pariza. Osim toga, nemamo kostime, reče Austin.

Možete ostati ovdje kao naši gosti. Uvijek imamo nekoliko kostima viška. Pronaći ćemo nešto prikladno. Imamo sve što vam je potrebno da se osjećate ugodno. Možete krenuti rano ujutro. Neću prihvatiti ne kao odgovor.

Vrlo ste ljubazni, madame Fauchard, reče Skye. Ne bismo željeli smetati.

Nije to nikakva smetnja. Sada, ako me možete ispričati, moram razgovarati sa sinom o večerašnjoj zabavi. Molim vas, slobodno se krećite prvim katom dvorca. Gornji katovi su stambene prostorije.

Bez ijedne suvišne riječi, madame Fauchard odjuri niz hodnik, ostavljajući ih u društvu predaka Faucharda.

Što je to bilo?, reče Austin kad je madame Fauchard nestala iza ugla. Skye pljesne rukama i protrlja ih. Moj je plan uspio! Namjerno sam brbljala o svojoj stručnosti o oružju dok smo bili u oružarnici kako bih privukla njezinu pažnju. Kad sam zabacila udicu, upecala sam je. Gledaj, Kurt, rekao si da je obitelj Fauchard ključ za ono što se dogodilo pod glečerom i za napad u Darnayevoj prodavaonici.

Nismo mogli samo otići praznih ruku. U čemu je problem?

Mogla bi se naći u opasnosti, u tome je problem. Usta su ti se otvorila kad si vidjela portret staroga, dobrog Julesa. Ona zna da si vidjela kacigu.

To nije bilo planirano. Bila sam zaista zapanjena kad sam vidjela Julesa kako nosi kacigu koju sam izvadila iz glečera. Gledaj, spremna sam riskirati. Osim toga, kostimirana večer mogla bi biti zabavna. Neće pokušavati ništa dok su gosti uz nas. Izgleda vrlo ljubazno, a ne kao žena zmaj koju sam očekivala.

Austin nije bio uvjeren u to. Madame Fauchard bila je šarmantna žena, ali pretpostavljao je da je uloga Whistlerove majke bila čista gluma. Vidio je kako se namrštila na Skyeinu reakciju na portret koji je stajao pred njima. Madame Fauchard, ne Skye, namjestila je udicu i upecala ih. U glavi su mu zvonila zvona za uzbunu, ali ipak se nasmiješio. Nije htio uznemiriti Skye.

Razgledajmo uokolo, reče on.

Trebalo im je sat vremena da istraže prvi kat. Prostirao se na nekoliko ara, ali najveći dio bili su hodnici. Sva vrata koja su pokušali otvoriti bila su zaključana. Dok su prolazili kroz labirint prolaza, Austin je pokušavao zapamtiti raspored. Napokon su došli pred ulazna vrata. Njegova nelagoda je rasla.

Čudno, reče on. Ovoliko zdanje mora imati veliku poslugu, ali nismo vidjeli ni žive duše osim Fauchardovih i sluge koji nam je donio vodu.

To je čudno, reče Skye.

Ona pokuša otvoriti ulazna vrata i nasmiješi se.

Gledaj, gosp. Zabrinuti. Možemo otići kada god želimo.

Oni iziđu na terasu i krenu preko dvorišta k vratnicama. Pokretni most još je bio spušten, ali željezna rešetka, koja je bila podignuta dok su ulazili, sada se ispriječila pred njima. Austin rukama uhvati šipke i zagleda se kroz rešetku.

Nećemo otići tako brzo, reče on mrko se osmjehnuvši.

Rolls Royce nestao je s prilaza.

Poglavlje XX

Alvin se uzdizao poput galeba na golemom valu prije no što je pao u slobodnom padu koji je završio snažnim udarom metala u metal. Udar je izbacio troje ljudi u Alvinu s njihovih sjedala. Trout je pokušao izbjeći sudar s Gamay i vozačicom manje građe, ali njegovo tijelo visine šest stopa i osam inča nije bilo prikladno za vratolomije, i on udari u pregradni zid. Galaksije su mu se vrtjele u glavi, a kad su se zvijezde raščistile, vidio je Gamayino lice pokraj svojega. Izgledala je zabrinuto.

Jesi li u redu?, reče ona s brigom u glasu.

Trout klimne. Zatim se vrati na sjedalo i oprezno prstima ispita svoj povrijeđeni skalp. Koža je bila osjetljiva na dodir, ali nije krvario.

Što se dogodilo?, upita Sandy.

Ne znam, reče Trout. Pogledat ću.

Trout pokuša ignorirati osjećaj mučnine u utrobi, pa se dovuče do prozorčića. Na trenutak, pitao se halucinira li zbog udarca u glavu. Namršteno lice čovjeka zurilo je u njega. Čovjek je vidio Trouta. On udari po pleksiglasu s cijevi pištolja i trzne palcem uvis. Poruka je bila jasna. Otvorite poklopac.

Gamay je pritisnula lice uz drugi prozorčić. Tamo vani je jedan stvarno ružan tip, prošaptala je. Ima pištolj.

I ovdje, reče Trout. Želi da iziđemo van.

Što da učinimo?, upita Sandy.

Netko je počeo lupati po trupu.

Naš odbor za doček postao je nestrpljiv, reče Gamay.

Vidim, reče Trout. Ako ne otkrijemo kako pretvoriti Alvina u borbenu podmornicu, predlažem da učinimo ono što žele.

On posegne i otvori poklopac. Topli, vlažni zrak prostruji unutra, i isto lice koje je vidio u prozorčiću nađe se uokvireno u kružnom otvoru. Čovjek gestom da znak Troutu i iziđe izvan vidokruga. Trout proviri glavom i ramenima kroz otvor i ugleda šestoricu naoružanih ljudi koji su okružili Alvina.

Krećući se polako, Trout se popne na trup podmornice. Sandy iziđe za njim i problijedi kada ugleda odbor za doček. Smrznula se na mjestu dok je Gamay nije gurnula od ispod, i Trout joj pomogne da siđe niz metalnu palubu.

Alvin se zaustavio u jarko osvijetljenom odjeljku velikom poput garaže za tri automobila. Zrak je bio bremenit mirisom mora. Voda je tekla s oplate Alvina i klokotala niz odvode palube. Prigušeno zujanje motora moglo se čuti u daljini.

Trout pretpostavi da se nalaze u zračnoj komori gigantske podmornice. Na jednom kraju prostorije zidovi su bili zakrivljeni i susretali se u vodoravnom procjepu nalik unutrašnjosti velikih mehaničkih usta. Podmornica je vjerojatno progutala Alvina poput ribe koja guta škampa.

Stražar udari prekidač na zidu i vrata se otvore na pregradnom zidu s druge strane mehaničkih usta. Isti stražar pokaže im put s cijevi svojeg oružja. Zatvorenici iziđu kroz vrata u manju prostoriju koja je izgledala poput tvornice robota. S vješalica na zidu visilo je najmanje tucet odijela za hod po Mjesecu, čije su debele ruke završavale pandžama za hvatanje. Iz svojeg rada u NAMP-u Trout je znao da su ta odijela zapravo podvodna vozila u ljudskom obliku, koja su se koristila za duže zarone na ekstremnim dubinama.

Vrata siknu zatvarajući se i zarobljenici krenu prolazom između trojice stražara ispred njih i trojice iza njih. Mornarički plavi kombinezoni koje su stražari nosili nisu imali nikakve identifikacijske oznake. Muškarci su bili mišićavi, čvrsti tipovi kratko ošišane kose i kretali su se sa sigurnošću obučenih vojnika. Bili su u tridesetim i četrdesetim godinama prestari da bi bili novaci.

Bilo je nemoguće otkriti njihovu nacionalnost jer su šutjeli, prenoseći im svoje želje pokretima

oružja. Trout je nagađao da su najamnici, vjerojatno tipovi za specijalno ratovanje.

Parada je prolazila kroz mrežu prolaza. Napokon, zarobljenike su gurnuli u kabinu i vrata se zaključaju za njima. Mala prostorija imala je dva ležaja, stolac, prazan ormar i toalet.

Udobno, reče Gamay gledajući skučeni prostor.

To im je sigurno kabina trećeg razreda, reče Trout.

Zavrtjelo mu se u glavi, i on se rukom osloni na zid kabine kako bi došao k sebi. Vidjevši brigu na Gamayinom licu, on reče; Dobro sam. Ali moram sjesti.

Trebat ćeš prvu pomoć, reče Gamay.

Dok je Trout sjedio na rubu kreveta, Gamay uđe u toalet i namoči ručnik hladnom vodom. Trout položi ručnik na glavu kako bi smanjio oteklinu. Sandy i Gamay smjenjivale su se u odlascima u toalet kako bi mu mijenjale hladne obloge. Napokon, oteklina se smanjila. Vrlo pažljivo, Trout namjesti svoju leptirmašnu, koja mu je visjela na pola vrata, i pročešlja kosu prstima.

Bolje?, upita Gamay.

Osvježen, Trout se naceri i reče; Uvijek si mi govorila da ću jednog dana dobiti po glavi.

Sandy se nasmije usprkos strahu. Kako vas dvoje možete biti tako mirni?, upita ona u čudu.

Troutova mirnoća nije bila toliko iskazivanje hrabrosti, koliko pragmatizam i vjera u vlastite sposobnosti. Kao član NAMP-ovog tima za specijalne operacije, Trout je navikao na opasnost. Njegovo opušteno akademsko držanje skrivalo je unutrašnju čvrstinu koju su mu prenijeli njegovi preci iz Nove Engleske. Njegov prapradjed je bio član Spasilačke službe, gdje je moto bio 'Moraš poći, ali ne moraš se vratiti'. Njegov djed i otac, ribari, naučili su ga pomorskim vještinama i poštovanju prema moru, i Trout se naučio oslanjati na svoju genijalnost.

S vitkim, sportaškim tijelom i gracioznim pokretima, bujnom tamnocrvenom kosom i spremnim osmijehom, Gamay su ponekad brkali s manekenkom ili glumicom. Malo bi tko vjerovao da je bila muškobanjasta djevojčica koja je odrasla u Wisconsinu. Iako je izrasla u ženu koja je posjedovala sve poželjne ženske osobine, nije bila kućna biljka. Rudi Gunn, pomoćnik direktora NAMP-a, prepoznao je njezinu inteligenciju kad je predložio da je se zaposli zajedno sa suprugom. Admiral Sandecker spremno je prihvatio Gunnov prijedlog. Od tada, Gamay je demonstrirala inteligenciju i hladnokrvnu snalažljivost na mnogim misijama tima za specijalne operacije.

Mir nema veze s tim, reče Gamay. Mi smo jednostavno praktični. Htjeli ili ne, zapeli smo ovdje

na neko vrijeme. Upotrijebimo deduktivno razmišljanje kako bismo otkrili što se dogodilo.

Znanstvenici ne bi trebali donositi zaključke dok ih nisu u stanju potkrijepiti činjenicama, reče Sandy. Nemamo sve činjenice.

Dobro si izučila znanstvenu metodu, reče Trout. Kao što je rekao Ben Jonson, ništa nije tako dobro kao mogućnost vješanja za izoštravanje čovjekovog uma. Budući da nemamo sve činjenice, možemo upotrijebiti znanstveni proračun da dođemo tamo gdje želimo doći. Osim toga, nemamo što drugo raditi. Prvo, moramo biti sigurni da smo kidnapirani i da nas drže zarobljenima u velikoj podmornici čudne građe.

Bi li to moglo biti vozilo koje je napravilo one tragove kroz Izgubljeni grad?, upita Sandy.

Nemamo činjenice koje podržavaju tu teoriju, reče Trout. Ali ne bi bilo nemoguće dizajnirati podvodno vozilo koje se može kretati po morskom dnu. NAMP je imao nešto slično prije nekoliko godina.

U redu, što onda radi ovdje? Tko su ti ljudi? I što žele od nas?

Imam osjećaj da ćemo uskoro dobiti odgovor na ta pitanja, reče Gamay.

Govoriš više kao swami nego kao znanstvenik, reče Sandy.

Gamay dodirne usne prstom i pokaže prema vratima. Kvaka se pokrenula. Vrata se otvore i jedan čovjek uđe u kabinu. Bio je tako visok da je morao sagnuti glavu ulazeći u prostoriju. Novopridošlica je bio odjeven u kombinezon kao i ostali, ali bio je žućkastozelenkaste boje. On tiho zatvori vrata za sobom i pogleda zarobljenike.

Molim vas, opustite se, reče on, ja sam jedan od pozitivaca.

Da pogodim, reče Trout.

Zovete se kapetan Nemo a ovo je Nautilus.

Čovjek iznenađeno trepne.

Očekivao je da zarobljenici budu uplašeni.

Ne, ja sam Angus MacLean, reče on s laganim škotskim naglaskom. Dr. MacLean. Ja sam kemičar. Ali u pravu ste u vezi s ovom podmornicom. Čudesna je kao i Nemovo plovilo.

A svi smo mi likovi iz romana Julesa Vernea?, upita Gamay.

MacLean joj odgovori teškim uzdahom. Htio bih da su stvari tako jednostavne. Ne želim vas nepotrebno plašiti, reče on s tihom ozbiljnošću, ali vaši životi mogli bi ovisiti o našem razgovoru u sljedećih nekoliko minuta. Molim vas, recite mi svoja imena i zanimanje. Molim vas, budite iskreni. Na ovom plovilu nema zatvora.

Troutovi su shvatili poruku. Nema zatvora značilo je nema zarobljenika. Trout pogleda u

MacLeanove ljubazne plave oči i odluči mu vjerovati.

Zovem se Paul Trout. Ovo je moja supruga Gamay. Oboje smo iz NAMP-a. Ovo je Sandy Jackson, vozačica Alvina.

Koje je vaše znanstveno područje?

Ja sam oceanski geolog. Gamay i Sandy su marinologinje.

Ozbiljno lice MacLeana raširi se u osmijeh.

Hvala Bogu, promrmlja on. Ima nade.

Možda ćete vi meni odgovoriti na pitanje, reče Trout.

Zašto ste nas kidnapirali i oteli Alvina?

MacLean odgovori žalosnim osmijehom. Ja nisam imao ništa s tim. Ja sam zarobljenik na ovom plovilu kao i vi.

Ne razumijem, reče Sandy.

Sada vam ne mogu objasniti. Sve što mogu reći jest da smo sretni što mogu upotrijebiti vašu profesionalnu stručnost. Kao što je slučaj sa mnom, i vas će držati na životu dok ste im potrebni.

Tko su to oni?, upita Trout.

MacLean provuče prste kroz prosijedu kosu.

Bilo bi za vas opasno da znate.

Tko god vi bili, reče Gamay, molim vas, recite ljudima koji su nas oteli i uzeli naše vozilo da će nas ekipa s našega broda potražiti iste sekunde čim zaključe da smo nestali.

Rekli su mi da to neće biti problem. Nemam razloga da im ne vjerujem.

Što su htjeli reći?, reče Trout.

Ne znam. Ali znam da su ovi ljudi nemilosrdni u ostvarivanju svojih ciljeva.

A što su njihovi ciljevi?, upita Gamay.

Činilo se da su se plave oči produbile. Postoje neka pitanja za koja vam nije mudro da ih postavljate, kao što meni nije mudro da odgovaram na njih. On ustane i reče; Moram ih izvijestiti o rezultatima ispitivanja. On pokaže prema rasvjeti i dodirne usne prstima, jasno ih upozoravajući na skriveni mikrofon. Ubrzo ću se vratiti s hranom i pićem. Predlažem vam da se malo odmorite.

Vjeruješ li mu?, upita Sandy nakon što ih je MacLean ostavio nasamo.

Njegova priča zvuči mi dovoljno ludo da bi mogla biti istinita, reče Gamay.

Imate li neki prijedlog o tome što bismo trebali učiniti?, upita Sandy, pogledavajući jedno pa drugo.

Trout legne na krevet i pokuša se rastegnuti, iako su mu duge noge visjele s ruba madraca. On pokaže prema rasvjeti i reče; Ako nitko ne želi ovaj ležaj, ja ću učiniti kao što je MacLean rekao i odmoriti se.

MacLean se vratio oko pola sata kasnije sa sendvičima sa sirom, termosicom s vrućom kavom i tri šalice. Što je još važnije, smiješio se.

Čestitam, reče on dodajući im sendviče.

Sada ste službeno zaposleni na projektu.

Gamay odmota svoj sendvič i zagrize ga.

Što je zapravo taj projekt?

Ne mogu vam reći sve. Dovoljno je da vam kažem kako ste dio istraživačkog tima. Svi ćete raditi samo s onim što morate znati. Dopustili su mi da vas provedem uokolo kako biste se prilagodili za zadatak koji vas očekuje. Objasnit ću vam usput. Naša dadilja nas čeka.

On pokuca po vratima, koja otvori stražar namrštena lica i stane u stranu kako bi pustio van MacLeana i ostale. Sa stražarom u pratnji, MacLean ih povede kroz mrežu hodnika sve dok nisu došli do velike prostorije čiji su zidovi bili prekriveni televizijskim monitorima i svijetlećim nizom elektronskih instrumenata.

Stražar se smjesti tako da ih može pažljivo promatrati, ali osim toga nije se uključivao.

Ovo je kontrolna prostorija, reče MacLean.

Trout se osvrne oko sebe. Gdje je posada?

Ovo je plovilo gotovo potpuno automatizirano. Ima samo malu posadu, i kontingent stražara i ronilaca, naravno.

Vidio sam odijela u prostoriji pokraj zračne komore.

Vrlo dobro zapažate, reče MacLean klimnuvši glavom.

Ako pogledate ovaj zaslon, vidjet čete ronioce na poslu.

Zaslon na zidu prikazivao je stup tipičan za Izgubljeni grad. Dok su gledali, zapaze kretnju pri dnu zaslona. Ronilac u krupnom odijelu podizao se uz jedan stup, gonjen vertikalnim potisnicima ugrađenim u odijelo. Slijedila su ga još tri ronioca, slično opremljena, i svi su držali debele gumene cijevi u mehaničkim pandžama koje su im služile kao ruke.

Bez zvuka, groteskne prilike plutale su uvis sve dok nisu došli gotovo do vrha zaslona. Poput pčela koje prikupljaju nektar, oni zastanu pod stijenama oblikovanim poput gljiva.

Što rade?, upita Trout.

Ja znam, reče Sandy. Skupljaju bioorganizme iz kolonija mikroba koji žive oko ispusta.

Točno. Vade cijele kolonije, reče MacLean. Živi materijal i tekućinu koju stvara prenose putem cijevi u spremnike.

Želite li reći da je ovo znanstvena ekspedicija?, upita Gamay.

Ne baš. Gledajte.

Dva ronioca izdvojili su se od ostalih i krenuli prema vrhu drugog stupa, par koji je ostao iza njih počne uništavati sam stup, koristeći se pilama.

Oni uništavaju stupove, reče Sandy. To je kriminalno.

MacLean pogleda prema stražaru da vidi je li ovaj uočio ispad Sandy. Ovaj se oslanjao na zid s izrazom dosade na licu. MacLean mahne kako bi privukao stražarevu pažnju, pa pokaže prema vratima koja su vodila iz kontrolne prostorije. Stražar zijevne i klimne glavom u znak odobravanja. MacLean povede ostale u prostoriju punu velikih kružnih plastičnih kada.

Ovdje možemo razgovarati, reče MacLean.

Ovo su kade za pohranu bioloških materijala.

Kapacitet im je sigurno golem, zapazi Gamay.

Vrlo je teško zadržati organizme na životu podalje od njihovoga prirodnog habitata. Zato ruše neke stupove. Samo mali postotak žetve bit će upotrebljiv kad se vratimo na kopno.

Jeste li rekli kopno, upita Trout.

Da, prikupljeni primjerci obrađuju se u postrojenju smještenom na otoku. Povremeno se vraćamo kako bismo ispraznili spremnike. Nisam siguran gdje je to.

Pitam se ima li taj posao veze s Gorgoninim korovom, reče Gamay.

O čemu govorite?, upita MacLean.

Trout mu objasni razloge njihove ekspedicije. Mislimo da ovdje dolje postoji nešto što stvara mutantnu podvrstu morskog korova koji prijeti cjelokupnom oceanskom životu.

Je li to moguće?, upita MacLean.

Ima mnogo toga što ne znamo, reče Gamay.

Ali prema onome što sam vidjela, rad koji se odvija u Izgubljenom gradu mogao je narušiti prirodnu ravnotežu.

Sandy klimne glavom. Ja nisam genetičar, ali moguće je da ispuštanje nepoznatih mikroba ili njihovih nusproizvoda u ocean uzrokuje mutaciju.

MacLean je izgledao kao da je primio šokterapiju.

Dragi Bože, promrmlja on. Kao da ovaj projekt nije dovoljno grozan i bez toga užasnog korova. Sada govorite o mogućnosti ekološke katastrofe s teškim posljedicama za čovječanstvo.

Ovo je vrlo frustrirajuće, reče Gamay.

Znam da vam je na srcu naša dobrobit, ali morate nam izravnije reći o čemu se ovdje radi.

U pravu ste, reče MacLean nakon trenutka razmišljanja.

Mislim na vašu dobrobit. Zato ću vam za sada reći samo da ste uključeni u potragu za Kamenom mudraca.

Trout i Gamay razmijene zbunjene poglede.

Koliko se sjećam, Kamen mudraca trebao je pretvarati obične metale u zlato, reče Trout. U ovome mora biti nešto više od maštarije alkemičara.

MacLeanova usta se stisnu. U pravu ste. I postoji nešto više. To je dio vražje zavjere. Znam o čemu se radi. Samo ne znam zašto.

Pridobili ste moju pozornost, reče Trout.

Morate nam reći nešto više.

MacLean ugleda stražara koji ih je promatrao.

Žao mi je. Čini se da se naša dadilja trgnula iz letargije. Morat ćemo kasnije nastaviti s diskusijom.

Recite mi na brzinu nešto o otoku. To bi nam mogla biti jedina šansa za bijeg.

Bijeg? Nema nade za bijeg.

Nada uvijek postoji. Kakav je taj otok?

MacLean ugleda stražara koji im se približavao, pa spusti glas, tako da su njegove riječi zvučale još zlokobnije. Gore je od bilo čega što je Dante mogao zamisliti.

Poglavlje XXI

Dok je Austinov pogled letio strmim zidovima i čvrstim grudobranima koji su zatvarali dvorac Fauchard, on osjeti golemo poštovanje prema majstorima koji su slagali teške blokove. Njegovo divljenje bilo je ograničeno spoznajom da je učinkoviti stroj za ubijanje, koji su ti odavno mrtvi zanatlije izgradili da bi zadržali napadače podalje, jednako učinkovito sprječavao i one iznutra u pokušaju da iziđu van.

Pa, reče Skye, što misliš?

Da je Alcatraz izgrađen na kopnu, izgledao bi ovako nekako.

Što da učinimo?

On je uhvati rukom pod ruku.

Nastavljamo šetnju.

Nakon što su otkrili da su rešetke spuštene, a njihov automobil nestao, Austin i Skye koračali su dvorištem dvorca poput turista na odmoru. S vremena na vrijeme zastajali bi i čavrljali prije no što bi nastavili. Nehajno ponašanje bilo je varka. Austin se nadao kako će svatko tko ih promatra pomisliti da su potpuno opušteni.

Dok su koračali, Austinove koraljno plave oči tražile su slabost na njihovom zatvoru. Mozak mu je pamtio i najmanje detalje. Do trenutka kad su

napravili krug i vratili se na mjesto s kojeg su krenuli, mogao je nacrtati precizan nacrt kompleksa dvorca po sjećanju.

Skye zastane i protrese vratnice od lijevanog željeza koje su blokirale usko stubište prema vrhu zida. Bile su zabrtvljene.

Trebat će nam krila da preletimo preko ovih zidina, reče ona.

Moja su u čistionici, odgovori joj Austin. Morat ćemo smisliti nešto drugo. Vratimo se unutra i pronjuškajmo uokolo.

Emil Fauchard pozdravi ih na terasi.

Iskesi im se i upita; Jeste li imali ugodnu šetnju?

Više ne grade ovakve, reče Austin.

Uzgred, primijetili smo da nam je automobil nestao.

O, da, sklonili smo ga kako bismo napravili mjesta za goste koji nam dolaze. Ključevi su bili u njemu. Vratit ćemo ga kada budete odlazili. Nadam se da vam ne smeta.

Uopće, reče Austin s usiljenim osmijehom.

Prištedjeli ste mi vrijeme, ionako bih to morao učiniti sam.

Odlično. Uđimo unutra. Gosti će uskoro stići.

Emil krene za njima u dvorac i uz široko stubište na verandi do drugog kata. Tamo im pokaže dvije susjedne gostinske sobe. Austinova soba

zapravo je bila apartman sa spavaćom sobom, kupaonicom i dnevnom sobom, ukrašena u baroknom stilu, s mnogo crvenog pliša i pozlate, poput viktorijanskog bordela.

Njegov kostim ležao je na krevetu s baldahinom. Kostim mu je pristajao savršeno, osim što mu je bio uzak u ramenima. Nakon što se pogleda u velikom ogledalu, on pokuca na vrata koja su povezivala njegov apartman sa Skyeinim. Vrata se odškrinu i Skye proviri. Ona prasne u smijeh kada ugleda Austina odjevenog u crnobijeli kockasti kostim i kapicu sa zvoncima dvorske lude. Madame Fauchard ima više smisla za humor no što bih rekla, reče ona.

Moji nastavnici uvijek su govorili da sam razredni klaun. Da vidimo kako ti izgledaš.

Skye uđe u Austinovu sobu i polako se okrene oko sebe, poput manekenke. Bila je odjevena u pripijeno crno odijelo koje je isticalo svaku oblinu na njezinom tijelu. Na stopalima i šakama nosila je krznene papuče i rukavice. Na glavi je imala par velikih šiljastih ušiju.

Kako ti se čini?, reče ona načinivši još jednu piruetu. Austin je pogleda s neskrivenim muškim zadovoljstvom koje je graničilo s požudom. Vjerujem da si ti ono što bi moj djed nazvao prava mačka.

Na vratima se začuje tiho kucanje. Bio je to ćelavi sluga Marcel. On pogleda Skye poput lava koji gleda sočnog gnua, zatim se njegove sitne oči prebace na Austinov kostim, a usne mu se iskrive s vidljivim prijezirom.

Gosti stižu, reče Marcel glasom nalik na šljunak koji pada s lopate. Madame Fauchard bi željela da pođete za mnom u oružarnicu na koktel i večeru. Njegov gangsterski ton bio je u čudnoj suprotnosti s njegovom batlerskom formalnošću.

Austin i njegova mačkasta pratilja stavili su na lice crne baršunaste maske i krenuli za krupnim slugom na prvi kat, pa kroz labirint hodnika. Glasove i smijeh mogli su čuti mnogo prije no što su ušli u oružarnicu. Oko dva tuceta muškaraca i žena odjevenih u fantastične kostime šetalo je oko bara koji je postavljen pred izloženim šiljastim maljevima. Sluge koji su izgledali poput Marcelovih klonova probijali su se kroz mnoštvo noseći pladnjeve s kavijarom i šampanjcem. Gudački kvartet odjeven u glodavce svirao je prateću glazbu.

Austin zgrabi dvije čaše šampanjca s pladnja i ponudi jednu Skye. Zatim pronađu mjesto pod kopljima vitezova na konjima gdje su mogli srkati piće i promatrati mnoštvo. Broj muškaraca i žena bio je podjednak, iako je bilo teško razaznati ih zbog kostima.

Austin je pokušavao otkriti temu zabave kad mu se približi krupna crna ptica, ljuljajući se poput broda na velikim valovima. Ptica se zaustavi na drhtavim žutim nogama i nagne naprijed, tako da se njezin sjajni crni kljun opasno približi Austinovom oku, pa pijano izgovori britanskim naglaskom Ponoći sam jedne tužne... dovraga, kako ide dalje?

Ništa nije bilo teže za razumjeti od pijanog Britanca iz gornje klase, pomisli Austin. On nastavi stih, proučavo slab i snužden...

Ptica pljesne krilima, pa uhvati čašu šampanjca s pladnja u prolazu. Dugi kljun zasmeta mu u pokušaju da je ispije, pa ga zabaci na glavu. Veselo lice skriveno iza kljuna podsjetilo je Austina na karikaturu simbola Engleske, Johna Bulla.

Uvijek je zadovoljstvo upoznati načitanog gospodina, reče ptica.

Austin predstavi Skye i sebe. Ptica ispruži krilo sa šakom. Ja se zovem Nikad više za večerašnji maskenbal, ali kada nisam Poeova jednosložna ptica, zovem se Cavendish. Lord Cavendish, što vam pokazuje žalosno stanje našega nekad ponosnog carstva, kada stara pijanica poput mene može postati vitezom. Oprostite, vidim da mi je čaša prazna. Nikad više, staro momče. On glasno podrigne, pa odtetura u potrazi za još jednom čašom šampanjca.

Edgar Allan Poe. Naravno.

Cavendish je bio prilično pijani Gavran. Skye je utjelovila Crnu mačku. Austin je bio luda iz Boce Amontillada.

Austin je proučavao druge goste. Ugleda ženu nalik lešu odjevenu u umrljani i krvavi bijeli pokrov. Pad kuće Usherovih. Druga žena nosila je odjeću s minijaturnim zvoncima. Zvona. Majmun se nagnuo na bar, ispijajući martini. Umorstva u ulici Morgue. Majmun je razgovarao s golemom bubom s lubanjom na svojem oklopu. Zlatni kukac. Madame Fauchard ne samo da je imala smisla za humor, pomisli Austin, cijenila je grotesku.

Glazba zastane i prostorija utihne. Na vratima se pojavi prilika i krene u oružarnicu. Cavendish, koji se vratio s pićem u ruci, promrmlja; Blagi Bože On se pomiješa s drugim gostima, kao da traži zaštitu u mnoštvu.

Sve oči bile su okrenute prema visokoj ženi koja je izgledala kao da je iskopana iz groba. Njezin dugi ogrtač i mršavo, bijelo lice leša bili su umrljani krvlju. Usne su bile sasušene, a oči uvučene duboko u duplje. Kad je ušla u prostoriju, začuli su se uzdasi gostiju. Ona opet zastane i zagleda se u oči svakog gosta. Zatim se pokrene kao da pluta kroz zrak. Zastane pred golemim satom od slonovače i pljesne rukama.

Dobro došli u Masku crvene smrti, reče ona glasom Racine Fauchard. Molim vas, nastavite sa

zabavom, prijatelji. Zapamtite, njezin glas melodramatično zadrhti, život je kratak kada Crvena smrt vreba.

Sasušene usne raširе se u strašnom osmijehu. Nervozni smijeh prostruji mnoštvom, i kvartet nastavi svirati. Sluge koji su se ukočili na mjestu nastave s obilaženjem gostiju. Austin je očekivao da će madame Fauchard pozdraviti svoje goste, ali na njegovo iznenađenje, prikaza dođe do njega i skine strašnu masku, otkrivajući njezino lice.

Zgodni ste u kapi sa zvoncima i tajicama, monsieur Austin, reče ona sa zavodničkim tonom u glasu.

Hvala vam, madame Fauchard. Ja nikada nisam sreo šarmantniju kugu.

Madame Fauchard koketno nakrivi glavu.

Vješti ste s riječima.

Ona se okrene prema Skye.

A vi ste ljupka crna mačka, mademoiselle Bouchet.

Merci, madame Fauchard, reče Skye slabašno se osmjehnuvši.

Nastojat ću ne pojesti gudački kvartet, koliko god volim miševe.

Madame Fauchard prouči Skye sa zavišću koju ostarjela ljepotica čuva za mladu ženu. Zapravo, oni su štakori. Voljela bih da ste mogli sami izabrati

kostime. Ali ne smeta vam što glumite ludu, zar ne, gosp. Austine?

Ne, uopće. Dvorske lude nekada su savjetovale kraljeve. Bolje je glumiti ludu nego biti luda.

Madame Fauchard veselo se nasmije i pogleda prema vratima.

Bien, vidim da je došao princ Prospero.

Maskirana prilika odjevena u tajice i tuniku od purpurnog baršuna, obrubljenu zlatom, i s odgovarajućom maskom na licu, kretala se prema njima. Čovjek skine svoju baršunastu kapu i nakloni se pred madame Fauchard.

Lijep ulazak, majko. Naši gosti bili su dobro zastrašeni.

Kao što i trebaju biti. Obići ću i ostale nakon što popričam s gosp. Austinom.

Emil se opet nakloni, ovog puta Skye, pa se udalji.

Imate zanimljive prijatelje, reče Austin promatrajući mnoštvo.

Jesu li vam to susjedi?

Naprotiv. To su ostaci velikih obitelji proizvođača oružja iz cijelog svijeta. U ovoj prostoriji nalazi se golemo bogatstvo, izgrađeno na temeljima smrti i uništenja. Njihovi su preci izmislili koplja i strijele koje su pobile stotine tisuća ljudi, izgradili topove koji su u prošlom stoljeću razorili Europu, i proizveli bombe koje su sravnile cijele

gradove. Trebali biste biti počašćeni što se nalazite u tako uzvišenom društvu.

Nadam se da se nećete uvrijediti kad vam kažem da nisam impresioniran.

Madame Fauchard odgovori mu oštrim smijehom.

Ne krivim vas. Ove budale koje se šepire i čavrljaju dekadentno su europsko smeće koje živi od bogatstva zarađenog znojem njihovih predaka. Njihove nekad ponosne kompanije i karteli danas nisu ništa drugo nego bezlične korporacije s New Yorške Burze dionica.

A što je s lordom Cavendishem?, upita Austin.

On je još jadniji od drugih, jer ima samo ime, ali ne i bogatstvo. Njegova obitelj nekada je čuvala tajnu izrade kovanog čelika prije no što su im je Fauchardi ukrali.

A što je s Fauchardima? Jesu li oni imuni na dekadenciju?

Nitko nije imun, čak ni moja obitelj. Zato ću kontrolirati Spear Industries dok sam živa.

Nitko ne živi zauvijek, reče Skye.

Što ste rekli? Glava madame Fauchard trzne se i ona pogleda Skye očima koje su sjajile poput žeravice.

Skye je samo rekla usputni komentar, pa nije bila spremna na reakciju madame Fauchard.

Htjela sam reći da smo svi smrtni.

Plamen u Racineinim očima zatreperi i zamre. Istina, ali neki od nas su smrtniji od drugih. Fauchardi će prosperirati u sljedećim desetljećima i stoljećima. Zapamtite moje riječi. Sada, oprostite, moram pozdraviti i druge goste. Večera će biti servirana uskoro.

Ona vrati na lice zastrašujuću masku i odlebdi da bi se pridružila sinu.

Skye je izgledala potreseno. Što je to bilo?

Madame Fauchard osjetljiva je na temu starenja. Ne krivim je. Sigurno je u svoje vrijeme bila ljepotica. Ja bih se okrenuo za njom.

Ako ti se sviđa voditi ljubav s lešinom, reče Skye zabacivši glavu.

Austin se naceri. Čini se da mačkica ima pandže.

Vrlo oštre, i voljela bih ih upotrijebiti na tvojoj prijateljici. Ne znam zašto si bio tako zabrinut. Ja se nasmrt dosađujem.

Austin je promatrao dolazak novih slugu. Tucet ljudi čvrstog izgleda tiho je ušao u oružarnicu. Zauzeli su položaje pokraj svih vrata koja su vodila iz velike prostorije.

Drži se, promrmlja Austin.

Imam osjećaj da prava zabava tek počinje.

Poglavlje XXII

Cavendish je bio propisno pijan. Englez je podigao svoj kljun gavrana na vrh glave kako bi dozvolio svojim ružičastim ustima neometan pristup vrču s vinom. Tijekom cijele večere u srednjovjekovnom stilu gutao je vino, zalijevajući njime egzotična jela od divljači od ševa do veprova poput ljudske kante za smeće. Austin je grickao hranu iz pristojnosti, i povremeno srknuo vino, savjetujući Skye da učini isto. Trebat će im bistre glave ako su njegovi instinkti bili točni.

Čim su tanjuri za desert uklonjeni, Cavendish nesigurno ustane i udari žlicom u svoju čašu. Sve oči okrenu se prema njemu.

On podigne vrč.

Htio bih nazdraviti našem domaćinu i domaćici.

Čujmo, čujmo, odgovore drugi gosti u pijanom slaganju, podižući svoje vrčeve.

Ohrabren odgovorom, Cavendish se nasmiješi. Kao što mnogi od vas znaju, obitelji Fauchard i Cavendish znaju se stoljećima. Svi znamo kako su Fauchardi, ah, posudili proces obrade čelika od Cavendisha, i time osigurali vlastiti uspon dok su moji izblijedjeli u zalasku sunca.

Ratna sreća, reče majmun iz Umorstva u ulici Morgue.

Pijem u to ime, Cavendish otpije gutljaj iz svojeg vrča.

Nažalost, ili na sreću, s obzirom na tendenciju Fauchardovih da umiru u tragičnim nesrećama, naše obitelji nikad se nisu spojile u braku.

Ljubavna sreća, reče žena odjevena u zvonca. Gosti oko stola zaurlaju u pijanom odobravanju.

Cavendish pričeka da smijeh zamre, pa reče; Sumnjam da je riječ ljubav ikada izgovorena u ovom kućanstvu. Ali svatko može voljeti. Koliko obitelji se može hvaliti da su svojeručno započele Rat za okončanje svih ratova?

Teška tišina spusti se na stol. Gosti upitno pogledaju madame Fauchard, koja je sjedila na čelu stola sa sinom s desne strane. Ona zadrži isti voštani osmijeh koji je imala tijekom cijelog govora, ali oči su joj sjajile istim žarom koji je Austin vidio kad je Skye spomenula njezinu smrtnost.

Monsieur Cavendish nam laska, ali on preuveličava utjecaj obitelji Fauchard, reče ona ledenim glasom. Mnogi su uzroci Velikog rata. Pohlepa, glupost i neznanje, da imenujem samo neke od njih. Svaka obitelj u ovoj prostoriji pridružila se čoporu koji je potaknuo rat na kojem smo se svi obogatili.

Cavendish se nije obeshrabrio. Preuzmite zaslugu koja vam pripada, moja draga Racine. Istina je da smo mi, trgovci oružjem, posjedovali novine i podmitili političare koji su urlali tražeći rat, ali obitelj Fauchard je, u svojoj beskrajnoj mudrosti, platila ubojstvo nadvojvode Ferdinanda, povukavši svijet u krvavi sukob. Svi smo čuli priče o tome kako je Jules Fauchard pokušao pobjeći, i time si osigurao prijevremeni odlazak s ovog svijeta.

Monsieur Cavendish, reče madame Fauchard, a glas joj se pretvorio u upozoravajuće režanje. Ali Englez se zahuktao.

Ali ono što mnogi ne znaju, reče on, jest da su Fauchardi plaćali i stanovitog austrijskog kaplara tijekom njegovoga političkog uspona i potaknuli pripadnike Japanske carske vojske da napadnu Sjedinjene Države. On zastane da otpije gutljaj. Dobili ste više no što ste očekivali i stvari su vam malo izmaknule kontroli, pa su vam tvornice s ropskim radom uništene bombardiranjem. No, kao što je netko ovdje rekao, ratna sreća.

U prostoriji je vladala gotovo nepodnošljiva napetost.

Madame Fauchard skinula je svoju masku kuge, a mržnja koja joj se ocrtavala na licu bila je užasnija od Crvene smrti. Austin nije sumnjao kako bi, da je Racine imala sposobnost telekineze, oružje

poletjelo sa zidova i sasjeklo Cavendisha na komadiće.

Jedan od gostiju prekine tešku tišinu. Cavendish. Rekao si dovoljno. Sjedni.

Prvi put, Cavendish postane svjestan ubitačnog pogleda madame Fauchard. Englezov mozak dostigne mu usta, i on shvati da je otišao predaleko. Budalasti osmijeh nestane mu s lica, i on se povije poput cvijeta pod toplinom grijalice. Sruči se na stolac, trijezniji nego prije nekoliko trenutaka.

Madame Fauchard ustane poput kobre i podigne čašu. Merci. Ja ću sada nazdraviti velikoj, bivšoj kući Cavendish.

Rumeno Englezovo lice problijedi. On promrmlja zahvalu, pa reče; Morate me ispričati. Ne osjećam se dobro. Bojim se da imam probavne probleme.

On ustane, pođe prema izlazu i nestane kroz vrata.

Madame Fauchard pogleda svojeg sina. Molim te, isprati našeg gosta. Ne želimo da padne u opkop.

Činilo se da je vedar komentar razbio napetost i razgovor se nastavi kao da se prethodnih nekoliko minuta nije dogodilo. Austin nije bio tako veseo. Dok je gledao kako Cavendish izlazi iz prostorije, on pomisli kako je Englez potpisao svoju smrtnu presudu.

Što se događa?, upita Skye.

Fauchardi ne vole kad se njihovo prljavo rublje vješa u javnosti, naročito ne pred strancima.

Austin je gledao kako se madame Fauchard naginje i govori nešto svojem sinu. Emil se nasmiješi i ustane od stola. On pozove Marcela i zajedno iziđu iz oružarnice. Kad se vratio deset minuta kasnije bez Marcela, već se poslužival brandy. On pogleda izravno prema Austinu i Skye i prošapta nešto majci na uho. Madame Fauchard klimne glavom, bez čitljivog izraza na licu. Pokret je bio suptilan, ali Austin shvati implikaciju. Njegovo i Skyeino ime upravo je dodano smrtnoj presudi Cavendisha.

Nekoliko minuta kasnije, Marcel se vrati sa svojeg zadatka. Emil ga ugleda, pa ustane i pljesne rukama.

Dame i gospodo s Maske crvene smrti. Princ Prospero pripremio je upečatljivu zabavu kao vrhunac ove svečanosti.

On signalizira slugi koji zapali baklju na plamenu kamina i preda je Emilu. Vrlo ceremonijalno, Emil izvadi veliki ključ iz nabora svoje tunike i povede goste kroz brod, pa prijeđe kroz poprečni brod u stražnji dio oružarnice. Zastane kako bi umetnuo ključ u niska drvena vrata s izrezbarenim lubanjama i ljudskim kostima. Kad je otvorio vrata, njegova baklja usplamti i zatreperi u

prohladnom, zagušljivom zraku koji prostruji iz portala.

Slijedite me ako se usuđujete, reče Emil s iskešenim izrazom na licu, pa se sagne i prođe kroz vrata.

Veselo se cerekajući, gosti zastanu, pa s vrčevima vina u ruci krenu u redu za Emilom poput djece Hamlina koja slijede zlokobnog Frulaša. Austin uhvati Skye za ruku i spriječi je da pođe za drugima.

Ponašaj se kao da si pijana, reče Austin.

Voljela bih da jesam pijana, reče Skye.

Merde. Dolazi žena zmaj.

Madame Fauchard dolebdi i reče Crvena smrt mora poći, monsieur Austin. Žao mi je što se nismo bolje upoznali.

I meni. Sir Cavendish izrekao je zanimljivu zdravicu, reče on namjerno pletući jezikom.

Velike obitelji često su meta zlobnih tračeva.

Ona se okrene prema Skye. Maskarada je gotova. Vjerujem da imate relikt koji pripada mojoj obitelji.

O čemu pričate?

Ne igrajte se sa mnom. Znam da imate kacigu.

Onda ste vi poslali onog užasnog čovjeka.

Sebastiana? Ne, on je ljubimac mojeg sina. Ako vam je to ikakva utjeha, on će biti eliminiran zbog svojih neuspjeha. Nema veze, uvjerit ćemo vas

da nam kažete gdje je naša imovina. Što se tiče vas, monsieur Austin, moram vam poželjeti zbogom.

Do sljedećeg susreta, reče Austin, ljuljajući se na nogama.

Ona ga pogleda gotovo s tugom u očima.

Da. Do sljedećeg susreta.

Praćena slugama, madame Fauchard krene prema izlazu. Marcel je stajao u blizini. Sada im priđe i iskrivi usne u svojem osmijehu iz gangsterskog filma. Monsieur Emil bio bi utučen kada biste propustili zabavu koju je pripremio za vas.

Ne bih to propustio nizašto na svijetu, reče Austin, petljajući riječima.

Marcel zapali još jednu baklju i pokaže prema vratima. Austin i Skye dostignu začelje pijanog mnoštva. Marcel pođe za njima kako bi bio siguran da neće nikamo skrenuti.

Procesija se spustila niz kratke kamene stube u prolaz širine oko šest stopa. Dok su gosti zalazili sve dublje u utrobu dvorca, smijeh je sve više zamirao. Veselje je potpuno nestalo, kao i razgovor, kad su gosti ušli u dio tunela obrubljen kamenim izbočinama u visini očiju na kojima su stajale gomile ljudskih kostiju. Emil zastane pred jednim izbočenjem, nasumce izabere jednu lubanju i podigne je nad glavom, odakle se cerila na goste kao da je zabavljaju njihovi kostimi.

Dobrodošli u katakombe dvorca Fauchard, izjavi Emil prpošno poput vodiča u Disneylandu. Upoznajte jednog od mojih predaka. Oprostite ako je malo rezerviran. Nema mnogo posjetitelja.

On baci lubanju natrag na hrpu, gdje ova pokrene malu lavinu bedrenih kostiju, rebara i ključnih kostiju. Zatim krene dalje, potičući goste da požure ili će propustiti predstavu. Tunel zađe u niz velikih, ogoljelih prostorija za koje je Emil rekao da su bile tamnice i mučionice. U svakoj prostoriji gorjele su vatre u posudama, a posude su bile prekrivene zamagljenim staklom raznih boja.

Čudno, obojeno svjetlo osvjetljavalo je voštana lica figura koje su izgledale tako životno da se nitko ne bi iznenadio da su se pokrenule. U jednoj prostoriji veliki majmun gurao je ženu u dimnjak. U drugoj, čovjek je sam sebi kopao grob. Svaka prostorija imala je u sebi prizor iz neke priče Edgara Allana Poea.

Emil priđe Austinu. Svjetlost baklja davala je njegovom blijedom licu sotonski izraz koji je odgovarao okruženju.

Pa, monsieur Austin, što mislite o mojoj maloj predstavi do sada?

Nisam se toliko zabavljao još od Muzeja voštanih figura madame Tussaud.

Laskate mi. Bravo! Najbolje tek dolazi.

Emil nastavi dalje, sve dok nije došao do prostorije u kojoj je grimizno svjetlo činilo da svi izgledaju kao žrtve Crvene smrti.

Na podu prostorije nalazila se kružna jama. Iznad drvenog okvira njihalo se klatno oštro poput britve. Na drvenom okviru bila je vezana velika crna ptica, kojoj su po prsima trčkarali štakori. Bio je to prizor iz Jame i klatna, priče u kojoj žrtvu muči španjolska inkvizicija. No, u ovom slučaju žrtva je bila Cavendish, koji je bio vezan na stolu sa začepljenim ustima.

U ovom prizoru primijetit ćete neke razlike, reče Emil.

Štakori koje vidite u tamnici su pravi. Prava je i žrtva. Gosp. Cavendish je pravi kompa, kako bi rekli Englezi, i ljubazno je pristao sudjelovati za našu zabavu.

Dok je Emil potaknuo goste na ljubazni aplauz, Cavendish se otimao pokušavajući se odvezati.

Klatno se njihalo sve niže, sve dok se nije spustilo na samo nekoliko inča od njegovih prsa. Poginut će vrisne jedna žena.

Narezan i serviran, reče Emil s nepriličnim veseljem. On spusti glas šapćući kao u kazalištu. Bojim se da je lord Cavendish meka srca. Ne brinite, prijatelji. Oštrica je načinjena od drva. Ne bismo

željeli da se naši gosti raspadnu. Ali, ako ste zabrinuti...

On pucne prstima, i klatno se zaustavi. Cavendish se snažno zgrči, pa se opusti.

Emil povede goste u posljednju tamnicu. Iako u ovoj prostoriji nije bilo nikakvog prizora, na neki način ona je bila najjezivija. Zidovi su bili pokriveni crnim baršunom koji je krao ono malo svjetlosti što je prolazilo kroz crni zaslon. Atmosfera je bila vrlo zagušujuća. Začuje se kolektivni uzdah olakšanja kad je Emil rekao svojim gostima da krenu prolazom koji će ih izvesti iz tamnice. Kada su Austin i Skye krenuli za njima, on im se ispriječi na putu.

Austin pijano posrne, pa u širokom luku skine kapu.

Nakon vas, Gaston.

Emil je prestao s glumom Prospera i sada mu je glas postao poslovan i oštar poput čelika.

Dok Marcel vodi naše goste iz katakomba, ja imam nešto posebno za vas i mladu damu, reče on odmičući zastor od crnog baršuna od zida. Iza tkanine nalazio se otvor u kamenu širok oko dvije stope.

Austin trepne. Što se događa? Je li ovo dio predstave?

Da, reče Emil s okrutnim osmijehom Ovo je dio predstave.

On izvadi pištolj.

Austin pogleda oružje i pijano se nasmije. Vraška predstava, reče on, odmahujući glavom tako da su zvonca zazvonila.

On prođe kroz otvor, Skye krene za njim, a za njom Emil. Spustili su se niz još dva stubišta. Temperatura se spustila, i zrak je počeo nalikovati močvarnom. Voda se sjajila na zidovima i kapala im na glave. Nastavili su dalje, sve dok im Emil napokon nije naredio da stanu pred jamom širokom oko pet stopa, i dubokom oko četiri.

On gurne baklju u držač na zidu, pa povuče tkaninu s hrpe cigala. Na podu pokraj cigala nalazila se zidarska žlica i vjedro s krečom. Iz jedne niše on izvadi bocu vina čije je tamnozeleno staklo bilo prekriveno paučinom i prašinom. Boca je bila začepljena čepom koji Emil izvadi zubima. On doda bocu Austinu.

Pijte, monsieur Austin.

Austin se zagleda u bocu.

Možda bi vinu trebalo dati vremena da diše.

Imalo je stoljeća za to, reče Fauchard.

On priprijeti pištoljem. Pijte.

Austin se glupo naceri, kao da misli kako je pištolj igračka, i prinese bocu ustima. Malo vina poteče mu niz bradu i on ga obriše. Ponudi bocu Fauchardu, koji reče; Ne, hvala vam, ja ću radije ostati pri svijesti.

Ha?

Prouzročili ste nam mnogo nevolja, reče Emil. Moja majka rekla je da vas se riješim na najbolji način koji mi padne na pamet. Dobar sin uvijek radi ono što mu majka kaže. Sebastiane, reci zdravo gđici Bouchet.

Iz sjene istupi prilika, i baklja obasja blijedo lice čovjeka kojeg je Austin prozvao debeljko. Desna ruka bila mu je u praćki.

Vjerujem da ste upoznali Sebastiana, reče Emil.

On ima poklon za vas, mademoiselle.

Sebastian baci strjelicu za samostrel pred Skyine noge.

Ovo je vaše.

Što se događa?, upita Austin.

Vaše vino u sebi je imalo paralitičku supstancu, reče Emil.

Za nekoliko trenutaka nećete se moći kretati, ali sva vaša druga osjetila funkcionirat će i znat ćete što vam se događa.

On izvadi par lisica iz ogrtača i mahne njima pred Austinovim licem. Možda ću vas pustiti ako kažete 'Za ime Božje, Montresor'.

Kopile, reče Austin. On se nasloni na zid rukama kao da mu snaga istječe iz nogu, ali oči su mu bile prikovane na strjelicu udaljenu nekoliko stopa.

Skye je uzdahnula od straha kad je ugledala Sebastiana. Sada, kad je vidjela Austina u nevolji, ona skoči prema Fauchardu i zgrabi zapešće šake kojom je držao oružje. Sebastian joj priđe s leđa i obavije zdravu ruku oko njezinog grla. Iako mu je jedna ruka bila onesposobljena, još je uvijek bio izuzetno snažan, i ona počne gubiti svijest zbog nedostatka zraka.

Austin se iznenada ispravi. Držeći bocu za grlić, udari njome po Sebastianovoj glavi. Boca se razbije u eksploziji stakla i vina. Sebastian oslobodi Skye, koja padne na pod, zatim nekoliko sekunda zastane sa čuđenjem u očima, pa se sruši poput oborene sekvoje.

Emil stane u stranu kako bi izbjegao Sebastianovo tijelo, i ružna cijev oružja okrene se prema Austinu. Austin skoči i gurne Emila u jamu. Posegne za Emilovom rukom s pištoljem, ali Fauchard uspije opaliti. Hitac odleti u stranu, i metak pogodi zid na nekoliko inča od Austinovog lica. Komadići kamenja zaspu Austinov obraz, a bljesak iz cijevi na trenutak ga je zaslijepio. On se spotakne preko cigala i padne na koljena. Fauchard mu se izmakne.

Šteta što vas neće snaći duga smrt koju sam vam namijenio, začuje on Faucharda. Kad ste već na koljenima, zašto ne pokušate preklinjati za život?

Neće ići, reče Austin. Njegovi prsti stegnu se oko drvene drške. On zgrabi strjelicu samostrela i zabije vrh u Emilovo stopalo.

Oštri vrh s lakoćom je prošao kroz zlatnu papuču. Emil ispusti snažan urlik koji odjekne kroz podzemne prostorije, i oružje mu ispadne iz ruke.

Do tada se Austin već uspravio na noge. On izabere točku na Emilovoj bradi i svom snagom udari desnim krošeom koji skoro odvoji Emilovu glavu od ramena. Emil se sruši pokraj svojeg pratioca. Austin pomogne Skye da ustane.

Ona prinese ruku ozlijeđenom grlu, pokušavajući doći do daha.

On provjeri može li ona disati, a zatim se nagne nad čovjeka s tustim licem.

Čini se kao da je Sebastianu vino udarilo u glavu.

Emil je rekao da je u vinu droga. Kako...

Pustio sam da mi isteče niz bradu. Tako staro vino vjerojatno ima okus poput octa.

Austin zgrabi Emila za gležnjeve i povuče ga u jamu. Zatim zakvači jedan kraj lisica za Fauchardovo zapešće, a drugi za prsten na zidu. Skine svoju kapu lude s glave, pa je navuče Fauchardu preko ušiju, uz riječi 'Za ime Božje, Montresor'.

Austin izvadi baklju iz držača i povede ih niz tunel. Usprkos glumi pijanca, pokušao je zapamtiti

svaku stopu rute kojom su došli ovamo. Ubrzo su se vratili do tamnica, gledajući Cavendishevo tijelo. Štakori su se razbježali kad su se približili. Punašno lice Engleza bilo je zamrznuto u grču užasa.

Austin položi prste na Cavendishev vrat, ali nije osjećao puls.

Mrtav je.

Ne shvaćam. Nema krvi.

Austin povuče prst po rubu oštrice koja je dodirivala pera na Cavendishevim prsima.

Fauchard je za promjenu govorio istinu. Oštrica je drvena. Emil nije rekao Cavendishu za svoju šalu. Mislim da je naš prijatelj umro od straha. Hajde, ne možemo mu više nikako pomoći.

Oni nastave niz prolaz do strmoga, uskoga, zavojitog stubišta. Atmosfera je postajala sve manje zagušljiva kako su se uspinjali, i uskoro im je u lice strujao svjež zrak. Došli su do vrata koja su vodila u dvorište i slijedili smijeh do prednjeg dijela dvorca, gdje su gosti prolazili ispod podignutih rešetaka.

Hodajući polako i zanoseći se kao da su pijani, Austin i Skye dostignu ostale. Pomiješaju se u gomilu, prođu kroz vratnice, pa prijeđu preko lučnog kamenog mosta. Automobili su se poredali na kružnom prilazu kako bi pokupili goste, koji su se pozdravljali. Uskoro, svi gosti otišli su, i ostali su samo Austin i Skye. Dolazio je još jedan automobil.

Bio je to Darnayev Rolls Royce. Austin priđe stražnjim vratima i otvori vrata Skye.

On začuje kako netko viče na francuskom i okrene se, pa ugleda Marcela kako trči preko mosta. Sluga koji je stajao u blizini začuje Marcelovu zapovijed i stane između Austina i automobila. Stražar posegne pod svoj sako, kad ga Austin sravni sa zemljom snažnim desnim krošeom u trup, pa vikne Skye da sjedne na stražnje sjedalo. On potrči na drugu stranu automobila, otvori vrata, izvuče vozača, onesposobi ga udarcem lakta u čeljust, pa sjedne za volan.

Ubaci mjenjač u brzinu i nagazi na gas. Rolls krene bacajući gomilu šljunka za sobom, pa zaobiđe fontanu. Austin ugleda kretanje s lijeve strane. Netko je trčao prema automobilu. On trzne volan u drugu stranu. Još jedan stražar pojavi se u snopu svjetlosti. S obje ruke držao je pištolj.

Austin se sagne iza upravljačke ploče i pritisne gas do daske. Čovjek se odbije od poklopca motora pa od vjetrobrana, prije no što se otkotrlja. Ali od sudara sa čovjekovim tijelom, vjetrobran se pretvorio u mrežu paučinastih pukotina. Zatim se prozor sa suvozačeve strane raspadne u komadiće. Austin ugleda bljeske iz cijevi oružja pred sobom i začuje zvuk nalik udarcima bušilice u kromirani metal. On trgne volan u stranu, osjeti udarac u još jedno tijelo, pa okrene volan u drugu stranu.

Svjetlost mu zasja pred licem, tako da nije mogao ništa vidjeti kroz oštećeni vjetrobran. Austin opet pritisne gas, misleći da se kreće prema izlazu, ali njegov osjećaj za smjer bio je narušen. Rolls poleti preko ruba opkopa i pljusne u vodu. Zračni jastuk aktivirao se, i dok se on borio da se oslobodi, osjeti kako mu voda teče kroz prozore na noge. Meci su zasuli krov automobila koji je tonuo, ali voda im je umanjila učinkovitost. Austin se sagne ispod upravljačke ploče i ispuni pluća zrakom. Sekundu kasnije automobil potone do kraja.

Poglavlje XXIII

Rolls Royce nagne svoj dugi prednji dio naprijed poput podmornice koja oštro uranja, i nekoliko sekunda kasnije automobil se spusti u mulj i otpad koji se stvarao stoljećima. Austin dopuzi na prostrano stražnje sjedalo, s rukama slijepo ispruženim pred sobom poput antena jastoga. Njegovi prsti dodirnu mekano meso. Skye zgrabi njegova zapešća i povuče ga u uski zračni džep. Mogao je čuti njezino ubrzano disanje. On ispljune ustajalu vodu. Možeš li me čuti?

Progrgljani odgovor mogao je značiti samo da.

Voda mu je bila do brade. On ispruži vrat kako bi mu usta i nos bili iznad površine, pa brzo izgovori upute.

Ne paničari. Ostani sa mnom. Stisni mi ruku kada ti treba zrak. Razumiješ?

Još jedno grgljanje.

Sada tri puta duboko udahni i na kraju zadrži dah.

Zajedno hiperventilirajući, oni ispune pluća zrakom do krajnjih granica, upravo kad je zračni džep nestao i kad su potpuno uronili u vodu. Austin povuče Skye do vrata pa ih otvori ramenom. Provuče se van, pa povuče Skye za sobom. Voda se sjajila zelenkastim sjajem od električnih svjetala

koja su šarala površinom vode. On i Skye bit će mrtvi iste sekunde čim izrone. On čvrsto uhvati Skyeinu ruku, pa je pokrene dalje od plešućih svjetlosnih krugova.

Prošli su samo nekoliko jarda prije no što mu Skye stisne ruku. Austin joj uzvrati stisak, pa nastavi plivati dalje. Skye mu opet prignječi prste. Već je ostala bez zraka. Austin krene uvis, prema mračnijem dijelu. On nakrivi glavu izronivši iz vode, držeći profil nisko, tako da su mu bili izloženi samo uho i nos. Marcel i njegovi ljudi pucali su u mjehuriće koji su izlazili iz potopljenog automobila. On privuče Skye k sebi, i ona udahne zrak poput pokvarene crpke. Austin joj ostavi trenutak da napuni pluća, pa je opet povuče pod vodu.

Plivajući i izranjajući na površinu, udaljili su se od svojih progonitelja, ali Marcel i njegovi ljudi počeli su proširivati potragu. Svjetla su šarala rubom opkopa i površinom vode. Austin dopliva bliže zidu dvorca. Lijeva ruka bila mu je ispružena, i koristio se skliskim kamenjem potopljenih zidova dvorca kao orijentirom. Preplivali su oko jedne izbočine u zidinama dvorca, i sakrili se u sjeni velike stijene.

Koliko još?, upita Skye, jedva izgovarajući riječi, iako je govorila s naznakom bijesa u glasu.

Još jedan zaron. Moramo izići iz opkopa.

Skye prokune na francuskom. Zatim opet zarone, otplivaju na drugu stranu i izrone pod gustim grmljem koje je raslo s obale.

Austin otpusti Skyeino zapešće, posegne i zagrabi dvije šake granja. Zabije nožne prste između stijena koje su obrubljivale opkop i popne se poput penjača na stijenama koji napada izbočinu nad glavom. Zatim na trbuhu dopuzi do ruba, ispruživši ruke prema dolje. Dok je vukao Skye na suho, grmlje obasja jarka svjetlost.

Oni se zakotrljaju u sjenu, ali bilo je prekasno. Začuje se zbor glasova i trupkanje koraka, dok su se Marcelovi ljudi kretali s obje strane pokušavajući ih uhvatiti u kliješta. Bojeći se da ne pogode jedan drugoga, nisu pucali.

Jedini pravac za bijeg vodio je u šume oko dvorca.

Austin krene prema šumi, čiji je obris bio vidljiv na plavocrnoj pozadini neba. Blijeda crta isticala se u tami. Bio je to pošljunčani put prema šumi. Njihova mokra odjeća i opći umor sprječavali su ih u obaranju olimpijskog rekorda, ali očaj je njihovim petama dao krila.

Marcelovi ljudi uzbuđeno su vikali ugledavši plijen. Put je vodio do križanja gdje su se spajala još tri puta.

Kojim putem?, upita Skye.

Izbori su im bili ograničeni. Glasovi su se čuli s puteva s obje strane.

Ravno, reče on.

Austin potrči kroz križanje sa Skye za petama. U trku su gledali šumu, tražeći otvor, ali drveće je raslo vrlo gusto, a neprohodno grmlje i trnje blokirali su im put. Zatim drveće naglo završi, a put nastavi između živice visoke najmanje deset stopa. Došli su na još jedno križanje, ovaj put s dvije staze. Austin krene jednom stazom, vrati se pa krene drugom. Obje su bile ograničene visokom živicom, gotovo jednako neprobojnom kao i zidovi dvorca.

Jao, reče on.

Quece queceest. Jao?

Mislim da smo u labirintu od živice.

Skye se ogleda oko sebe. Oh, merde reče ona. Što ćemo sada?

Nemamo laboratorijskog štakora koji bi nas proveo kroz ovo, pa predlažem da se nastavimo kretati sve dok ne pronađemo izlaz.

Budući da im se sve činilo slično, oni krenu lijevim putom niz dugi zavoj obrubljen zidom od živice koji ih je polako vraćao natrag, prije no što se podijelio na dvije staze. Ovaj labirint bit će izazov, zaključi Austin. Bio je oblikovan u slobodnom dizajnu s krugovima i zavojima, a ne u pravokutnom stilu poput mreže za križaljke. Skrenuli bi za oštar

ugao samo da bi otkrili da se vraćaju u približno istom smjeru.

Sada su i Marcelovi ljudi bili u labirintu. Nekoliko puta Austin i Skye zastali su i zadržavali dah dok se glasovi s druge strane živice nisu udaljili. Bili su na samo nekoliko stopa jedni od drugih, a dijelila ih je samo živica.

Austin je znao da će Marcel dovesti pojačanja i da je samo pitanje vremena kad će ih uloviti. Njihova priča jednostavno nije imala sretan završetak ako ne uspiju pronaći izlaz iz zelenog labirinta. Da je on bio na Marcelovom mjestu, čuvao bi svaki izlaz iz labirinta.

Dovragal

Austin udari nožnim prstom u tvrdi predmet. Klekne na jedno koljeno i ispusti niz prigušenih kletva. No njegov se gnjev pretvori u tihu radost kad je otkrio da se spotaknuo o drvene ljestve koje je vjerojatno ostavio vrtlar.

On podigne ljestve, osloni ih na živicu i popne se na njezin ravni vrh. Počne puziti po trbuhu. Oštro granje ubadalo ga je kroz njegov tanki kostim dvorske lude, pa je imao osjećaj da leži na krevetu od čavala. No, živica je držala njegovu težinu.

Svjetla su se kretala na nekoliko mjesta u labirintu. Tragači su dolazili putom prema Skye. On je pozove tihim glasom, pa joj reče da se popne ljestvama na živicu. Zatim podigne ljestve i oni

legnu na njih. Nisu nimalo uranili. Mogli su čuti čizme kako koračaju po šljunku, teško disanje i šapat.

Austin je čekao dok tragači nisu krenuli dalje drugim putom, pa pomakne ljestve tako da se drugi vrh oslonio na najbližu živicu, premostivši razmak između njih. On prepuzi po ljestvama na drugu stranu, pa ih pridrži dok ga je Skye slijedila. Zatim ponove proces sa sljedećom živicom.

Dok su se god kretali pravocrtno, imali su izgleda za izlazak iz labirinta. Djelovali su kao tim, namještajući svoj improvizirani most, prelazeći preko njega, pazeći na tragače, pa ponavljajući cijeli proces. Grane su im greble dlanove i koljena, ali ignorirali su neugodu.

Austin je u tami mogao vidjeti crnu liniju drveća samo nekoliko redova živice dalje kad su iz smjera dvorca začuli zvuk rotora helikoptera. Helikopter je bio na nekoliko stotina stopa u zraku i kretao se prema labirintu. Zatim se pojavi par reflektora koji počne šarati po tlu.

Austin brzo prebaci ljestve na drugu živicu, ali u brzini je pogrešno procijenio razdaljinu. Dok je puzio po ljestvama, poskliznule su se niz živicu i padne na pošljunčanu stazu. Skoči na noge, vrati se na živicu pokraj Skye, pa ovoga puta pažljivije postavi ljestve. Zatim prijeđe, a Skye odmah za njim.

Ova greška koštala ih je dragocjenog vremena. Helikopter je prvi put prelijetao labirint, a jarki reflektori pretvarali su noć u dan. Austin premosti posljednji prolaz i okrene se da pomogne Skye. Noga joj je na sredini skliznula niz jednu prečku, i on posegne za njom kako bi je povukao.

Helikopter se približavao.

Kad je Skye došla do njega, Austin spusti ljestve na drugu stranu posljednje živice. Ona siđe na tlo brzinom majmuna pauka. Njezina brzina možda je bila posljedica nastojanja da izbjegne da joj Austin stane na prste. Zatim se on i Skye ispruže na tlu pokraj živice.

Helikopter im zaurla nad glavom.

Mogli su osjetiti vjetar od rotora dok je helikopter izvodio nagli zaokret i vraćao se nad labirint, letećи amo-tamo nad redovima živice. Nakon nekoliko trenutaka, helikopter se pokrene i počne pretraživati šumu.

Reflektor s helikoptera na trenutak je obasjao otvor u liniji drveća. Austin pomogne Skye da ustane, pa oboje potrče niz šljunčanu stazu koja je okruživala živicu, a tada skrenu niz travnati puteljak u šumu. Nisu bili sigurni kamo idu, ali bili su zahvalni što su izišli iz labirinta.

Nekoliko minuta kasnije izbiju na otvoreno. Bili su na rubu livade ili polja, ali Austin je bio više zainteresiran za sablasni obris zgrade u blizini šume.

Što je to? prošapta Skye.

U oluji je svaka luka dobra, uzvrati joj on šaptom.

On joj reče da ga pričeka, pa potrči preko polja obasjan srebrenom mjesečinom.

Poglavlje XXIV

Austin je uspio pretrčati preko polja bez incidenta, pa se polako prikrao kamenoj građevini. Pronađe nezaključana vrata i uđe u mračnu unutrašnjost, gdje mu nosnice uhvate garažni zadah ulja i benzina. Dopusti sebi malo optimizma, u garaži se mogao nalaziti kamion ili automobil. Pipkajući prstima, pronađe prekidač za svjetlo, i sekundu kasnije otkrije da se ne nalazi u garaži, već u malom hangaru.

Svijetlocrveni dvokrilac imao je krila zabačena unatrag i srcoliki rep ukrašen crnim simbolom troglavog orla. On povuče prste po tkanini trupa, diveći se restauratorskom trudu koji je uložen u zrakoplov. S donje strane svakog krila bio je pričvršćen metalni spremnik oblikovan poput torpeda. S vanjske strane kontejnera bili su nacrtani mrtvačka lubanja i prekrižene kosti. Otrov.

On zaviri u kabinu za dvije osobe. Pilotske kontrole u stražnjoj kabini sastojale su se od jednog ruda ispred sjedala i papučice za nogu kojom se kontrolirao rep. Pokret naprijed-natrag rudom upravljao je elevacijom. Pokret lijevo-desno upravljao je zakrilcima, čime se zrakoplov mogao nagnuti u stranu. Sustav je bio primitivan, ali u isto vrijeme i čudo jednostavnosti koje je omogućavalo

da se zrakoplovom upravlja jednom rukom. U kabini se nalazio i niz drugih instrumenata koji nisu bili uključeni u originalni model, spravice poput modernog radiouređaja, kompasa i GPS navigacijskog sustava. Slušalice za uši povezivale su kabine. Austin brzo pregleda hangar. Na zidovima je visjelo oruđe i pričuvni dijelovi. On pogleda u skladište ispunjeno plastičnim kontejnerima označenim lubanjama i prekriženim kostima. Etikete su identificirale sadržaj kontejnera kao pesticide.

Austin dograbi električnu svjetiljku s drške na zidu, ugasi svjetlo i pođe k vratima. Sve je bilo mirno. On upali i ugasi svjetlo tri puta, a zatim ugleda sjenu koja je pojurila iz šume i tiho pritrčala preko polja do hangara. Promatrao je livadu i šume kako bi se uvjerio da Skye nitko nije vidio, a zatim je povuče u hangar i zatvori vrata.

Zašto ti je trebalo tako dugo?, reče ona iritiranim glasom. Zabrinula sam se prije no što si počeo paliti i gasiti svjetlo.

Austinu nije smetao Skyein optužujući ton shvatio ga je kao znak da je vratila svoju prirodnu oštrinu. On je poljubi u obraz.

Ispričavam se, reče joj. Bio je dug red na šalteru za rezervacije.

Ona trepne u mraku. Kakvo je ovo mjesto?

Austin upali svjetiljku i prijeđe snopom preko trupa zrakoplova, od drvene elise do grba na repu.

Gledaš zračne snage obitelji Fauchard. Ovo im sigurno služi za zaprašivanje vinograda.

Prekrasan je, reče ona.

Više je nego prekrasan. To nam je karta za bijeg.

Znaš li ti pilotirati?

Mislim da znam.

Misliš da znaš? Ona odmahne glavom u nevjerici.

Jesi li ikada letio na nečemu ovakvom?

Na desetke puta. On primijeti skepticizam u njezinim očima pa reče; U redu. Jednom, na seoskom sajmu.

Seoskom sajmu, ponovi ona olovnim tonom.

Velikom seoskom sajmu. Gledaj, zrakoplovi kojima sam letio imali su nešto sofisticiranije sustave kontrole, ali principi su isti.

Nadam se da letiš bolje nego što voziš.

Nije bila moja zamisao da pođemo na ponoćno kupanje. Sjećaš se da su mi pažnju odvukli Fauchardovi razbijači.

Ona ga štipne za obraz. Kako bih mogla zaboraviti. Pa, što čekamo? Što moram učiniti?

Austin pokaže prema nizu prekidača na zidu označenim na francuskom. Prvo mi reci čemu ovo služi.

Austin je slušao dok je Skye prevodila oznake, a zatim je povede pred zrakoplov. Položi joj ruke na

elisu, pa joj reče da odskoči unatrag čim okrene krila. Zatim se popne u pilotsku kabinu, brzo provjeri kontrole, pa joj pokaže dva palca. Skye zgrabi elisu s obje ruke, pokrene krila i skoči unatrag kao što joj je i rekao. Motor zakašlje nekoliko puta, ali ne proradi.

Austin malo prilagodi gas, pa joj reče da pokuša ponovo. U Skyeinim očima odražavala se mrka odlučnost kad je prikupila svu snagu. Zatim se svom težinom baci na elisu. Ovoga puta motor proradi urlikom koji se odbije od zidova.

Skye skoči kroz purpurni dim ispušne cijevi i pritisne prekidač za otvaranje vrata, pa uključi svjetla na uzletištu. Zatim se popne u kabinu. Još je uvijek vezivala pojas kad je zrakoplov zarulao iz hangara.

Austin nije gubio vrijeme na rulanje prije polijetanja. Dodao je gas i zrakoplov je počeo nabirati brzinu, napredujući preko polja između dva niza svjetala. Pokušavao je upravljati nježno, ali u njegovim neiskusnim rukama zrakoplov je vrludao, i to je sprječavalo ubrzavanje.

Znao je da će se, ukoliko zrakoplov vrlo brzo ne postigne brzinu za polijetanje, zabiti u drveće na kraju uzletišta. Austin se prisili da se opusti, i da dozvoli kontrolama da prenesu njegovim rukama i nogama što da čine. Zrakoplov se izravna i nabere brzinu. Austin blago povuče rudo. Kotači se odvoje

od tla i zrakoplov se počne uspinjati, ali još je uvijek bio prenisko da bi preletio drveće.

Austin usmjeri volju na to da izvuče još nekoliko stopa visine. Dvokrilac je vjerojatno čuo njegove molitve jer činilo se da se polako podigao, pa okrzne vrhove drveća kotačima. Krila se zatresu od udara, ali zrakoplov zadrži smjer kretanja.

Zrakoplov se postojano uspinjao. Austin pogleda lijevo i desno kako bi utvrdio svoj položaj. Krajolik je bio pretežno u mraku, osim dvorca Fauchard, čije su zlokobne kule bile obasjane reflektorima. On pokuša iscrtati kartu u umu prisjećajući se vožnje s glavne ceste. Mogao je vidjeti kružni prilaz s čudnom fontanom, a svjetla su obasjavala cestu koja je vodila niz brdo u dugi tunel od drveća.

On nagne zrakoplov kako bi ugledao cestu među vinogradima, krećući se na istok na visini od oko tisuću stopa. Išao je protiv laganog povjetarca koji je održavao brzinu zrakoplova na samo osamdeset milja na sat. Zadovoljan činjenicom da se nalazi na kursu koji će ga vratiti u civilizaciju, on dohvati mikrofon povezan sa Skyeinom kabinom.

Oprosti zbog grubog polijetanja, vikne joj on nadglasavajući urlik motora. Nadam se da te nisam previše protresao.

Bit ću dobro kada vratim zube u glavu.

Drago mi je što to čujem. Trebat će ti zubi za našu večeru.

Zaista si jednouman čovjek. Imaš li pojma kamo idemo?

Krećemo se generalno u istom smjeru iz kojeg smo došli. Pazi na svjetla. Pokušat ću se spustiti na cestu u blizini grada i nadati se da u ovo doba noći nema previše prometa. Sjedi i uživaj u letu.

Austin se usredotoči na to da ih sigurno spusti. Usprkos njegovom viteškom stavu, nije imao iluzija o poteškoćama koje su ih očekivale. Letio je naslijepo, nad nepoznatim teritorijem, u starinskom zrakoplovu koji nije smio voziti, usprkos svojem velikom iskustvu sa seoskog sajma. U isto vrijeme uživao je u jednostavnoj pouzdanosti ugrađenoj u stari zrakoplov. Ovo je bilo pilotiranje u punom smislu riječi. Nikakva stijenka kabine nije ga razdvajala od hladnog vjetra. Praktično je sjedio na motoru, i buka mu je parala uši. S novim je poštovanjem gledao na ljude koji su u ovome letjeli u borbu.

Htio je iz zrakoplova izvući još malo veću brzinu, jer činilo mu se da puzi nebom. Ohrabrilo ga je to što je nakon nekoliko minuta letenja u daljini ugledao svjetla. Zrakoplov se približavao rubu Fauchardovih golemih imanja. Njegov mir razbio je glas Skye koja mu je urlala u slušalice.

U istom trenutku, krajičkom oka ugledao je kretnju i skrenuo udesno. Helikopter koji ih je progonio u labirintu materijalizirao se kao čarolijom na samo trideset stopa od njega. Svjetla u kabini bila su upaljena i mogao je vidjeti jednog od stražara iz dvorca Fauchard kako sjedi na mjestu putnika. Na krilu je imao automatsko oružje, ali nije pokušavao oboriti zrakoplov, iako bi mu bio laka meta.

Trenutak kasnije, već poznati glas Emila Faucharda začuje se preko radija zrakoplova.

Dobra večer, gosp. Austine. Kako vas je lijepo opet vidjeti.

Kakvo ugodno iznenađenje, Emile. Ne vidim vas u helikopteru.

To je zato što se nalazim u kontrolnom centru osiguranja dvorca. Mogu vas jasno vidjeti na kameri helikoptera.

Austin pogleda kameru postavljenu pod trbuhom helikoptera i prijateljski mahne.

Mislio sam da ćete još uvijek biti u tamnici s drugim štakorima.

Emil je ignorirao uvredu.

Kako vam se sviđa moj Fokker Aviatik, Austine?

Više bih volio F16 s raketama zrak zrak, ali i ovo je dobro za sada. Lijepo od vas što ste mi dopustili da ga upotrijebim.

Nema na čemu. Mi Fauchardi smo vrlo velikodušni kad se radi o našim gostima. A sada, moram vas zamoliti da se okrenete ili ćemo vas oboriti.

Čovjek u helikopteru pokrene se i uperi nešto nalik na AK47 kroz otvor kabine.

Očito ste nas pratili. Zašto nas niste oborili dok ste imali priliku?

Želim sačuvati svoj zrakoplov.

Dječaci i njihove igračke.

Što?

Austin pokrene zrakoplov malo u stranu. Helikopter skrene kako bi izbjegao sudar.

Žao mi je, reče Austin. Nisam navikao na ovaj zrakoplov.

Vaši djetinjasti manevri neće vas odvesti nikamo. Ja sam intimno upoznat s osobinama Aviatika. Ne bih ga volio izgubiti, ali spreman sam pretrpjeti gubitak zrakoplova ako je potrebno. Gledajte.

Emil je sigurno izdao zapovijed pilotu, jer helikopter se izdigne nad Aviatikom i spusti tako da su mu skije bile na samo nekoliko stopa iznad Austinove glave. Dvokrilac se opasno protrese pod moćnim strujanjem zraka prouzročenim rotorom. Austin spusti nos zrakoplova, a helikopter krene za njim, prateći ga kako bi mu pokazao da je bijeg

nemoguć. Nakon nekoliko sekunda helikopter se udalji i nastavi pratiti dvokrilca.

Emilov glas začuje se preko Austinovih slušalica. Kao što vidite, mogu vas prisiliti na spuštanje u bilo kojem trenutku. Okrenite se, ili ćete vi i vaša prijateljica umrijeti.

Ja vam možda nisam od neke koristi, ali ako ona umre, tajna kacige odlazi s njom.

To je rizik na koji sam spreman.

Možda biste prvo trebali pitati majku, reče Austin.

Emil opsuje na francuskom, i nekoliko sekunda kasnije helikopter se pojavi nad dvokrilcem. Skije se grubo spuste na krila Aviatika iznad Austinove glave i gurnu dvokrilca nadolje. Helikopter se odvoji, pa opet udari u Aviatik. Austin se borio da održi kontrolu. Bila je to neravnopravna bitka. Zrakoplov od tkanine i drveta nije bio ravan bržem i spretnijem helikopteru. Emil je mogao udarati zrakoplov sve dok se ne sruši ili se ne raspadne.

Austin zgrabi mikrofon.

Pobijedili ste, Emile. Što želite da učinim?

Vratite se na uzletište. Ne pokušavajte s bilo kakvim trikovima. Čekat ću vas.

Kladim se da ćeš čekati, pomisli Austin.

Austin okrene zrakoplov. Skye je u svojim slušalicama slušala njihov razgovor. Kurt, ne

možemo se vratiti, reče ona preko interkoma. Ubit će te.

Ako se ne vratimo, ubit će nas oboje.

Ne želim da to učiniš zbog mene.

Ne činim zbog tebe. Činim zbog sebe.

Dovraga, Austine. Tvrdoglav si kao Francuz.

Shvatit ću to kao kompliment. Ali povlačim liniju kod jedenja puževa i žabljih bataka.

U redu, odustajem, reče ona umorno. Ali neću se predati bez borbe.

Niti ja. Provjeri je li ti pojas vezan.

On isključi interkom i usredotoči se na zlokobne kule koje su obilježavale dom predaka čovjeka koji ga je htio ubiti. Kako se dvokrilac približavao dvorcu, Austin je mogao razaznati dvostruki niz svjetala koja su označavala uzletište.

On okrene Aviatik kao da skreće prema svjetlima, ali kad se približio dvorcu, skrene u suprotnom smjeru i poleti izravno prema najbližoj kuli.

Helikopter krene za njim. Emilov glas začuje se preko radija.

Vikao je na francuskom. Austin slegne ramenima, isključi radio i posveti se zadatku koji ga je čekao.

Helikopter skrene upravo u trenutku kad se činilo da će se zrakoplov zabiti u kulu. Austin skrene tako da je za nekoliko metara promašio kulu, pa

preleti preko dvorca u dijagonalnoj liniji prema suprotnoj kuli. Zatim zaobiđe kulu u oštrom zavoju, pa se vrati nad kompleks ispisujući zrakoplovom osmicu. Zatim preleti oko sljedeće kule i izvede isti manevar. Mogao je zamisliti Emilovu reakciju, ali nije mario. Kladio se da ga Fauchard neće pokušati oboriti sve dok bude letio iznad dvorca.

Austin je znao da ne može dovijeka letjeti osmice. Nije ni namjeravao. Pri svakom okretu promatrao je teren iza opkopa. Tada opet uključi radio, pa zaobiđe kulu i započne još jednu osmicu, no na pola puta skrene, preleti preko kružnog prilaza s bizarnom fontanom i krene prema svjetlima koja su označavala dugi prilaz.

Helikopter je kružio visoko nad njim. Kad se Austin udaljio od zidina, helikopter se sruči prema njemu, sve dok nije opet bio ravno nad Aviatikom. Austin spusti zrakoplov sve dok mu kotači nisu bili na samo nekoliko metara iznad ceste. Fauchardov pilot mogao ga je oboriti u bilo kojem trenutku, ali vjerojatno je mislio da će se Austin spustiti na cestu, pa se suzdržavao. Trenutak neodlučnosti skupo ga je koštao.

Umjesto da sleti, Austin uleti u tunel drveća.

Helikopter se podigne, a skije mu zakvače vrhove krošanja. Pilot izvede oštar okret i nastavi kružiti.

Austin začuje Fauchardov glas na radiju. Vikao je Drži ga! Drži ga!

Prema Fauchardovoj zapovijedi, pilot helikoptera krene za Aviatikom u šumu poput lovačkog psa koji progoni lisicu u rupu.

Svojom superiornom brzinom helikopter je brzo dostigao zrakoplov. Austin je začuo udaranje rotora koje je nadglasavalo zvuk Aviatikovog motora. Usta mu se razvuku u širokom osmijehu. Brinuo je da će helikopter jednostavno preletjeti šumu i pričekati ga da izroni s druge strane tunela. Uvreda o Fauchardovoj majci sigurno ga je izbezumila od bijesa, kao što se Austin i nadao. Nitko ne voli da ga zovu maminim sinčićem, naročito ako je to istina.

Austin je držao kotače zrakoplova na šest stopa iznad ceste. Imao je nekoliko metara razmaka s gornje strane, lijevo i desno, ali bilo je to tijesno, i samo mala devijacija rezultirala bi time da zrakoplov ostane bez krila, ili Austin bez glave.

Helikopter mu je bio na repu, ali Austin pokuša izbaciti svojeg progonitelja iz misli. Pažnju je usmjerio na udaljenu tamnu točku koja je označavala kraj tunela. Na oko pola puta kroz tunel, Austin hladno ispruži ruku i povuče ručicu koja je aktivirala spremnike za sprej.

Pesticid se raspršio ispod krila u dvostrukom tragu otrovnog plina, šireći se u zagušljivi bijeli

oblak. Otrovna tekućina zalije vjetrobran helikoptera i zaslijepi pilota, pa prodre unutra kroz otvorene prozore, pretvorivši kabinu u leteću plinsku komoru.

Pilot vrisne od boli i skine ruke s upravljača kako bi obrisao smrdljivu tekućinu iz očiju. Helikopter skrene u stranu i rotor zakvači drveće. Elise se raspadnu, i letjelica izgubi ravnotežu, zabije se u drveće i raspadne. Gorivo se zapali i helikopter eksplodira u velikoj narančastobijeloj vatrenoj kugli.

Leteći ispred eksplozije, Austin izleti iz tunela poput topovske kugle. Povuče ručicu i zrakoplov se uzdigne iznad šume. Dok je Aviatik polako dobivao na visini, Austin se osvrne preko ramena. Dim i vatra sukljali su iz tunela, a plamen se proširio i na drveće.

On uključi interkom. Izvukli smo se, reče on.

Pokušavala sam razgovarati s tobom, reče Skye. Što se dogodilo tamo iza?

Malo sam zapraživao gamad, reče Austin.

U daljini je mogao vidjeti svjetla koja su označavala ceste i gradove. Ubrzo, pod njima su se kretala svjetla automobila. Austin je tražio sve dok nije pronašao cestu dovoljno osvijetljenu da može sletjeti na nju, ali na kojoj nema prometa, a zatim spusti zrakoplov u kvrgavom, ali sigurnom slijetanju. Odrula zrakoplovom s ceste i ostavi ga na rubu livade.

Čim je stopalima dodirnula tlo, Skye zagrli Austina i položi svoje usne na njegove u poljupcu koji je bio više od prijateljskog. Zatim krenu dalje pješice. Usprkos posjekotinama i modricama, nakon bijega bili su dobro raspoloženi. Austin je udisao miris trave i sjenika, i zagrlio Skye.

Nakon sat vremena hoda naiđu na mali auberge. Noćni recepcionar napola je spavao, ali ustane u stav potpune pažnje kad su Austin i Skye ušli u predvorje i zatražili sobu.

On se zagleda u Austina i njegov poderani kostim dvorske lude, pa u Skye, koja je izgledala poput mačke lutalice nakon borbe, pa opet u Austina.

Americain?, upita on.

Oui, odgovori Austin s umornim osmijehom na licu. Recepcionar mudro klimne glavom i gurne knjigu gostiju preko stola.

Poglavlje XXV

Trout je bio ispružen na skučenom ležaju s rukama iza glave, kad osjeti kako je jedva čujna vibracija zamijenila duboko brujanje brodskih motora. On osjeti blagi trzaj, kao da se podmornica zaustavila. Zatim zavlada tišina.

Gamay, koja je drijemala na gornjem ležaju, reče; Što je to bilo?

Mislim da smo pristali, odgovori Trout.

Podignuvši svoje dugo tijelo s uske platforme za spavanje, Trout ustane i pritisne uho uz vrata. Nije čuo ništa, pa pretpostavi da je podmornica stigla na svoje odredište. Nekoliko minuta kasnije, dva naoružana stražara otključaju vrata kabine i kažu im da se pokrenu. Sandy je čekala u hodniku pod pažljivim pogledom drugog para stražara. Nju su premjestili u drugu kabinu, i ovo je bilo prvi put da vide vozačicu Alvina još od MacLeanova posjeta.

Trout namigne Sandy kako bi je umirio, a ona ga pozdravi nervoznim osmijehom. Sandy se držala dobro, ali Trouta nije iznenadila njezina otpornost. Osoba koja redovito upravlja vozilom za duboke zarone mogla je biti uplašena, ali ne i trajno zastrašena. Sa stražarima iza i ispred njih, oni se popnu nekoliko razina više do otvora koji ih dovede do palube podmornice u dijelu ispred tornja.

Podmornica je bila dugačka oko četiri stotine stopa. Bila je usidrena u golemom podmorničkom hangaru s visokim krovom.

S druge strane prostorije složeni sustav pokretnih traka i dizalica nestajao je u zidu. Stražari ih povedu niz prolaz. MacLean ih je čekao na doku.

Dobar dan, dragi moji suputnici, reče kemičar sa širokim osmijehom. Slijedite me, ako želite, dok ulazimo u sljedeću fazu naše pustolovine.

MacLean ih povede do velikoga teretnog dizala. Dok su se vrata zatvarala, on pogleda na sat i njegovog osmijeha nestane.

Imate trideset i dvije sekunde za razgovor, reče on.

Trebam samo dvije sekunde da vas pitam gdje smo, reče Paul.

Ne znam gdje smo, ali prema klimi i terenu rekao bih da smo na Sjevernom moru ili u Skandinaviji. Možda čak i u Škotskoj.

On provjeri svoj sat. Vrijeme je isteklo.

Vrata dizala otvore se uz siktaj i oni iziđu u malu prostoriju. Naoružani stražar koji ih je čekao grakne nešto u svoj prijenosni primopredajnik, pa ih povede u minibus koji ih je čekao. Stražar im pokretom pokaže da uđu, a zatim se i on popne za njima, pa sjedne straga, odakle je mogao motriti putnike. Prije no što je stražar spustio zastore na

prozorima, Trout je ugledao dugu, usku uvalu daleko ispod ruba ceste.

Nakon vožnje od oko dvadeset minuta po neasfaltiranoj cesti, autobus se zaustavi i stražar im naredi da izađu. Nalazili su se u kompleksu zgrada okruženim visokom bodljikavom žicom sa strujnim provodnicima na vrhu. Svuda oko njih bili su stražari, a kompleks je podsjećao na koncentracijski logor. Stražar pokaže prema zdepastoj betonskoj zgradi veličine skladišta. Kako bi došli do nje, morali su proći kroz još jednu bodljikavu žicu. Dok su se približavali ulazu u zgradu, neljudski krik iz unutrašnjosti zgrade propara zrak. Za njim uslijedi zbor urlika.

Sandyino lice odražavalo je njezin strah.

Je li ovo zoološki vrt?, upita ona.

Pretpostavljam da bi se moglo tako reći, reče MacLean. Njegov turobni osmijeh nije bio naročito uvjerljiv.

Ali ovdje ćete pronaći stvorenja o kojima Londonski zoološki vrt ne može niti sanjati.

Ne razumijem, reče Gamay.

Razumjet ćete.

Trout uhvati kemičara za rukav.

Molim vas, ne poigravajte se s nama.

Oprostite zbog lošeg humora. Previše sam puta radio ovu malu orijentaciju i to me izbacuje iz ravnoteže. Pokušajte ne biti previše uspaničeni zbog

onoga što ćete vidjeti. Mala izložba pasa i ponija nije namijenjena tome da vam naudi, nego da vas uplaši kako biste se pokorili.

Trout mu se lagano nasmiješi.

Ne znate koliko se dobro osjećamo zbog toga, dr. MacLean.

MacLean podigne čupavu obrvu.

Vidim da i vi imate smisao za crni humor.

To je moj jenkijevski odgoj. Naše duge, hladne zime obeshrabruju sunčani pogled na svijet.

Dobro, reče MacLean. Trebat će vam sav pesimizam koji možete pronaći kako biste preživjeli ovaj pakao. Dobrodošli na otok dr. Moreaua, reče on misleći na priču o ludom znanstveniku koji je pretvarao ljude u zvijeri.

Stražar otvori dvostruka čelična sigurnosna vrata, a smrad koji ih je zapahnuo iz zgrade nadjačao je sve misli. Odvratan zadah bio je, međutim, samo mala smetnja u usporedbi sa zvukovima i prizorima u velikoj prostoriji.

Uz zidove su stajali kavezi s čovjekolikim zvijerima koje su greble i grizle rešetke. U kavezima se nalazilo dvadeset i pet do trideset stvorova. Stajali su na dvije noge i bili odjeveni u prljave krpe, ali bili su pognuti u polučučnju. Njihova duga, gruba bijela kosa i brade skrivale su im veći dio lica, ali mogle su se vidjeti naborane i osušene crte, i koža prekrivena tamnim mrljama od starosti. Usta su im bila

otvorena u divljem urliku srdžbe i gnjeva, tako da su se vidjeli prorijeđeni prljavi zubi. Oči su im bile krvavo crvene, i sjajile su zastrašujućim sjajem.

Sandy je vidjela dovoljno.

Demonstrirajući zdravi razum, ona pojuri prema vratima, ali zaustavi je visoki čovjek u vojnoj kamuflažnoj odori. On je s lakoćom uhvati za ruku i povede je natrag u zgradu. Imao je veliki nos, oštru bradu i iskešena usta ispunjena zlatnim zubima. Na glavi je imao prpošno okrenutu crnu beretu. Njegova prisutnost imala je čudan učinak na stvorenja u kavezima. Zašutjela su na njegov dolazak i povukla se u stražnji dio svojih kaveza.

Dobar dan, dr. MacLean, reče on, progovorivši s europskim naglaskom.

On pogleda Troutove, zadržavši pogled na Gamay.

Ovo su naši zadnji novaci?

Oni su stručnjaci na svojim područjima, reče MacLean.

Na vratima zavlada užurbana aktivnost.

Kakva sreća. Vi i naši novi gosti došli ste upravo u vrijeme hranjenja.

U prostoriju uđe tim stražara gurajući kolica nakrcana zamkama za štakore, i to onima humanog tipa, koje love glodavce ali ih ne ubijaju. Stražari iskrcaju kolica, odnesu zamke s njihovim skvičavim stanarima do kaveza, pa puste štakore.

S očima koje sjaje poput rubina, stvorenja bijele kose vratila su se u prednji dio svojih kaveza. Sigurno su poznavala rutinu, jer bila su spremna kad su štakori istrčali iz zamka. Poskakali su na nesretne glodavce brzinom pantera. Uz divlje režanje, raskomadali su štakore i prožderali ih s užitkom gurmana u restoranu s pet zvjezdica.

Sandy opet pojuri prema vratima. Ovaj put čovjek s beretom na glavi stane u stranu i propusti je, urlajući od smijeha. Gamay je bila u iskušenju da krene za njom, ali znala je da će otrgnuti čovjekovu ruku ako je ovaj samo dodirne.

Mlada dama očito ne cijeni naš sustav recikliranja. Istovremeno kontroliramo najezdu štakora i hranimo naše štićenike. Okrenuvši se prema MacLeanu, on reče; Nadam se da ste rekli našim gostima kako je ovo lijepo mjesto.

Vi ste daleko elokventniji i uvjerljiviji no što bih ja to mogao biti, pukovniče, reče MacLean.

To je točno, reče čovjek, pa se okrene prema Troutu.

Ja sam pukovnik Strega, zapovjednik ovoga laboratorijskog postrojenja. Prljavi vragovi koje upravo vidite kako uživaju u svojim ukusnim obrocima nekada su bili ljudi poput vas. Ako vi i vaše dame ne budete radili ono što vam kažemo, možemo i vas pretvoriti u jedno od ovih stvorenja finih manira. Ili vas možemo dati njima kao hranu.

To će zavisiti od mojeg raspoloženja i velikodušnosti. Pravila su ovdje jednostavna. Radit ćete bez pritužaba, a zauzvrat će vam biti dopušteno da živite. Razumijete li?

Trout je davao sve od sebe da ignorira žvakanje i podrigivanje koje se čulo iz kaveza. Razumijem, pukovniče, i prenijet ću vašu poruku svojoj prijateljici slabog želudca.

Strega se zagleda u Trouta svojim vučjim žutim očima, kao da pokušava zapamtiti njegovo lice. Zatim podari Gamay osmijeh od 14 karata, udari petama, okrene se i krene prema vratima. Stražari povedu Troutove izvan zgrade, iako ih nisu trebali uvjeravati. Strega je ulazio u Mercedes kabriolet. Sandy se oslanjala na zgradu i povraćala. Gamay joj priđe i zagrli je.

Žao mi je zbog ovoga, reče MacLean. Strega inzistira na ovoj orijentaciji za novopridošle. Sigurno je da će svima srce otići u pete.

Meni je otišlo i više, reče Sandy. Sljedeći put ponijet ću pelene.

MacLean uzdahne. Svi smo imali težak dan. Sada ćemo vas smjestiti u vaše odaje. Nakon što se istuširate i presvučete, sastat ćemo se kod mene na piću.

Autobus nastavi još pola milje, prođe kroz još bodljikave i električne ograde, pa napokon zastane kod kompleksa s velikom zgradom s okruglim

krovom okruženom malim građevinama ravnog krova.

Ovdje je laboratorij u kojem ćemo raditi, reče MacLean. On pokaže prema izdvojenoj zgradi. Ono je Stregina nastamba. Stražari su smješteni odmah pokraj njega. One kućice su za znanstveno osoblje. Izgledaju poput bunkera, ali otkrit ćete da su udobne.

Stražar svima naredi da izađu iz autobusa, pa pokaže Troutovima i Sandy prema dvije susjedne kućice. MacLeanova kućica bila je pored njihovih. Trout i Gamay ušli su u svoju kućicu, koja je u osnovi bila jedna prostorija sa željeznim krevetom, malim stolom, stolcem i kupaonicom. Bila je spartanska, ali čista. Skinuli su odjeću i priuštili si dugo tuširanje toplom vodom. Trout se obrijao tupim žiletom koji su mu ostavili.

Dva jednodijelna kombinezona boje limuna bila su uredno složena na krevetu. Nisu se željeli presvlačiti u zatvorske odore, ali njihova odjeća imala je ružan zadah i prije no što su posjetili skladište sa stvorenjima. Troutov kombinezon imao je nešto kraće rukave i nogavice, ali nije bio neudoban. Leptirmašna nije se slagala s kombinezonom, ali ipak ju je stavio. Gamay je izgledala glamurozno i da je na sebi imala vreću.

Oni pođu po Sandy koja je bila u susjednoj kućici, ali spavala je, pa su odlučili ne buditi je.

MacLean ih dočeka u svojoj kućici, koja je bila ista kao druge, osim što je imala dobro opremljen bar. Inzistirao je da ga zovu Mac, a zatim smiješao tri gin tonika, i oni iziđu napolje. Zrak je bio prohladan, ali ne i neugodan.

Mislim da je moja kućica ozvučena, objasni im MacLean.

Pukovnik Strega je dovitljiv čovjek.

Nisam siguran da mi se sviđa njegov smisao za humor, reče Gamay.

Bolje je poznat po svojim drugim kvalitetama. Međunarodni sud volio bi porazgovarati s njim u vezi s nekim masovnim grobnicama u Bosni. Kakvo je vaše piće?

Dobro. Bolje ne bismo dobili niti u Club Medu, reče ona.

Kada postanem previše depresivan, pravim se da sam na odmoru u zabačenom odmaralištu, reče MacLean.

U odmaralištima koja sam ja posjetio obrok se nije isporučivao u zamkama za štakore, reče Trout.

Zavlada neugodna tišina, koju prekine Gamay.

Što su ili tko oni odvratni stvorovi u onim kavezima?

MacLean pričeka prije no što joj je odgovorio. To su greške.

Kao kolega znanstvenik, shvatit ćete ako vam kažemo da morate biti specifičniji, reče Trout.

Žao mi je. Možda je bolje da počnem od početka.

MacLean natoči još gina u svoju čašu, povuče dugi gutljaj, pa se zagleda u daljinu s odsutnim pogledom u očima.

Čini se tako davnim, ali prošle su tek tri godine otkad me mala istraživačka kompanija iz mjesta izvan Pariza zaposlila da radim na enzimima, proteinima koje proizvode žive stanice. Bili smo zainteresirani za ulogu koju su enzimi igrali u procesu starenja. Naša kompanija imala je samo ograničena sredstva, pa smo bili presretni kad je veliki konglomerat preuzeo naš laboratorij.

Tko je stajao iza tog konglomerata?, upita Trout.

Nismo znali, i nismo marili. Nije čak imao niti ime. Dobili smo znatne povišice. Obećali su nam veće novčane iznose i materijalna sredstva. Nije nam smetalo kad su nam postavili nove uvjete.

Kakve uvjete?

Pod novim rukovodstvom, nad nama su neprestano bdjeli stražari. Ljudi u kutama i odijelima, ali ipak stražari. Naše kretanje bilo je ograničeno. Živjeli smo u kućama u blizini laboratorija. Vozila kompanije vozila su nas na posao i s posla. Oni s obiteljima imali su dozvolu da povremeno primaju posjetitelje, ali sve su nas upozorili na tajnost našeg rada. Čak smo potpisali i

ugovore u kojima smo se složili sa strogim pravilima, ali morate shvatiti da smo bili euforični. Tražili smo pravi Kamen mudraca.

Mislila sam da ste kemičar, ne alkemičar, reče Gamay.

Koliko se sjećam, Kamen mudraca je tvar koja može pretvarati neplemenite metale poput olova u srebro ili zlato.

MacLean klimne.

To je uobičajena pogreška. Mnogi drevni filozofi vjerovali su da je kamen legendarni eliksir života. Ako pomiješate tu čudesnu tvar s vinom, otopina može zacijeliti rane, vratiti mladost i produžiti život. To je bio kamen koji smo tražili.

Potraga za besmrtnošću, razmišljao je Trout. Možda bi bilo lakše pretvoriti olovo u zlato.

Blagi osmijeh pojavi se na MacLeanovim usnama.

Mnogo puta tijekom našeg istraživanja i meni je pala na pamet ista stvar. Često sam razmišljao o neizvedivosti zadatka koji smo si postavili.

Niste prvi koji su u tome doživjeli neuspjeh, reče Trout.

O, ne, dr. Trout. Pogrešno ste shvatili. Mi smo uspjeli.

Čekajte, Mac. Želite reći da postoji eliksir života?

Da. Otkrili smo ga na dnu mora, u hipotermalnim ispustima Izgubljenog grada.

Oni se na trenutak zagledaju u MacLeana, pitajući se je li ludilo ovog otoka pretvorilo i Škota u luđaka.

Dugo vremena zabadam svoj nos u morski mulj, reče Trout nakon nekoliko trenutaka. Još nisam pronašao nešto što bi nalikovalo Izvoru mladosti.

Gamay odmahne glavom. Morate mi oprostiti na skepticizmu. Kao marinolog, bolje sam upoznata s ispustima od dr. Trouta, i da budem iskrena, nemam pojma o čemu pričate.

MacLeanove plave oči veselo bijesnu. Znate više nego što mislite da znate, djevojko. Molim vas, objasnite mi zašto su znanstvenici diljem svijeta uzbuđeni zbog mikroba koji su nađeni oko ispusta.

To je lako, reče Gamay slegnuvši ramenima. Te bakterije nisu nalik ničemu što je ikada prije pronađeno. One su živi fosili. Uvjeti u Izgubljenom gradu slični su onima kakvi su postojali u praskozorje života na Zemlji. Ako otkrijemo kako je nastao život oko ispusta, možemo otkriti i kako je nastao na cijeloj Zemlji, a možda i na drugim planetima.

Točno. Moj rad započeo je s jednom premisom. Ako imate nešto što je uključeno u nastanak života, možda to može i produžiti život.

Naša kompanije imala je pristup uzorcima izvađenim pri ranijim ekspedicijama u Izgubljeni grad. Enzim kojeg su ti mikrobi stvarali bio je ključ.

Na koji način?

Svako živo biće na zemlji programirano je za jedan zadatak, da se razmnožava što je moguće više puta. Kad je taj zadatak gotov, ono postaje suvišno, pa tako svi organizmi imaju u sebi ugrađen gen za samouništenje koji ih uništava kako bi napravili mjesta za buduće generacije. Kod ljudskih bića taj se gen ponekad aktivira prerano, pa imate Wernerovu progeriju, kada dijete od osam godina izgleda poput starca od osamdeset godina. Zaključili smo da ako se taj gen može uključiti, tada se može i isključiti, s rezultatom usporenog starenja.

Kako biste testirali nešto takvo?, reče Trout. Morali biste dati to eksperimentalnim skupinama, i čekati desetljećima da vidite bi li one živjele dulje od kontrolne skupine.

To je točno. A tu su i problemi s patentom. Vaš patent mogao bi isteći prije no što plasirate proizvod na tržište. Ali taj enzim ne samo da isključuje gen, on služi i kao superantioksidant, onesposobljavajući slobodne radikale. Ne samo da može zaustaviti kemijske procese koji dovode do starenja, on može i vratiti mladost.

Kamen mudraca?

Da. Sada razumijete.

I stvarno ste uspjeli u tome?, upita Trout.

Da, na laboratorijskim životinjama. Uzeli smo miševe koji su po ljudskim mjerilima bili u poznim godinama i dramatično im vratili mladost.

Koliko dramatično?

Imali smo miševe čija je starost u ljudskim mjerilima bila devedeset godina, i vratili ih na četrdeset i pet godina.

Želite reći da ste dob životinja smanjili upola?

Apsolutno. Tonus mišića. Strukturu kostiju. Razinu energije. Reproduktivnu sposobnost. Miševi su bili više iznenađeni od nas.

To je zapanjujući uspjeh, reče Gamay, ali ljudska bića su mnogo složenija od miševa.

Da, reče on s uzdahom. Sada to znamo.

Gamay shvati MacLeanovu neizgovorenu poruku.

Eksperimentirali ste na ljudskim bićima, zar ne?

Ne moj originalni tim. Prošle bi godine prije no što bismo mi izveli pokuse na ljudima. Učinili bismo to u najstrože kontroliranim uvjetima.

On ispije svoje piće, kao da je moglo isprati neugodna sjećanja.

Moj tim predstavio je svoja preliminarna otkrića i neko vrijeme nismo dobili nikakav odgovor. Tada smo čuli da se tim raspušta, i da se laboratorij ukida. Sve je bilo vrlo civilizirano.

Rukovanje i osmijeh. Čak smo dobili i bonuse. Nešto kasnije, dok je čistio svoje dokumente na računalu, jedan kolega naišao je na videosnimku koja je detaljno prikazivala eksperimente na ljudima. Provodili su se negdje na otoku.

Trout pokaže na tlo pod svojim nogama.

Ovdje?

Razumna pretpostavka, zar ne?, reče MacLean.

Što se zatim dogodilo?

Načinili smo drugu fatalnu pogrešku podcijenivši bezobzirnost ovih ljudi. Vratili smo se u kompaniju kao grupa i zahtijevali da prestanu. Rekli su nam da su svi ispitanici dobrovoljci, i da to više nije naša stvar. Zaprijetili smo im da ćemo informaciju objaviti u javnosti. Zamolili su nas da pričekamo. Unutar tjedan dana, članovi mojeg tima počeli su ginuti u fatalnim nesrećama. Prometne nesreće. Požari. Strujni udari zbog pogrešne upotrebe kućanskih aparata. Nekoliko zdravih ljudi imalo je srčane udare. Ukupno dvadeset i jedna osoba.

Trout ispusti tihi zvižduk. Mislite da su ubijeni?

Znam da su ubijeni.

Je li policija posumnjala?, upita Gamay.

Da, u nekoliko slučajeva, ali nikada nisu mogli ništa dokazati. Moji kolege bili su iz nekoliko država. Kao što sam rekao, radili smo u tajnosti.

No, vi ste preživjeli, reče ona.

Čista sreća. Bio sam na arheološkom nalazištu. Moj hobi. Kad sam se vratio kući, pronašao sam poruku kolege, koji je u međuvremenu ubijen, a koji me upozorio da mi je život u opasnosti. Pobjegao sam u Grčku, ali moji su me bivši poslodavci pronašli i doveli ovamo.

Zašto nisu ubili i vas?

MacLean se oporo nasmije. Željeli su da predvodim obnovljeni istraživački tim. Čini se da su nadmudrili sami sebe. Nakon što su pobili originalni tim, u formuli su se pojavile pogreške. To je neizbježno u ovako složenom istraživanju. Malo prije ste mogli vidjeti njihove greške kako skaču u kavezima.

Kažete da je taj eliksir mladosti stvorio one zvijeri?, upita Trout.

MacLean se nasmiješi. Rekli smo budalama da je potrebno još rada. Enzim je imao drukčiji učinak na ljude. Kao što ste rekli, mi smo složena stvorenja. Postoje delikatne ravnoteže. S pogrešnim omjerom, kemikalija je jednostavno ubijala ispitanike. Kod drugih je pokrenula progeriju. Kod onih sirotih stvorova koje ste vidjeli, tvar je posegnula u prošlost i iznijela na površinu agresivne crte koje su koristile

našim precima dok su bili reptili ili majmuni. Ne dajte da vas zavara njihov izgled. Oni još uvijek imaju ljudsku inteligenciju, kao što je otkrio Strega.

Kako to mislite?

Postoje dvije vrste stvorova. Alfe su dio izvornog eksperimenta, za koji mi je rečeno da je započeo prije mnogo godina. Bete su stvoreni u novom krugu eksperimenata. Prije nekog vremena, jedan dio njih uspio je pobjeći. Predvodile su ih Alfe. Izgradili su primitivnu splav i otplovili na drugi otok, gdje su pobili nekoliko ljudi. Strega ih je ulovio i vratio. Podvrgnuo je neke Alfe najstrašnijim mukama prije no što ih je ubio na očigled ostalih kao lekciju.

Ako stvaraju tolike probleme, zašto ih drže?, upita Gamay.

Očito je da naši poslodavci vjeruju kako oni posjeduju određenu vrijednost. Kao i mi. Potrošna roba. Najnoviji pokusni kunići bili su ilegalni useljenici iz siromašnih zemalja koji su mislili da idu u Europu ili Ameriku u bolji život.

Troutova usta se stegnu. To je jedna od najčudovišnijih stvari koju sam ikada čuo. Jedno ne mogu shvatiti. Zašto su ti banditi oteli Alvina i nas?

Enzim kratko živi kad je izdvojen. Izgradili su podmornicu kako bi se enzim mogao izvaditi odmah nakon žetve. Razdvaja se od mikroba. Kad se stabilizira, podmornica prevozi gotove proizvode

ovamo radi daljnjeg istraživanja i razvoja. Znali su za vašu ekspediciju. Sigurno su se uplašili da će njihov podmorski projekt biti razotkriven. Vi ste slučajno došli na nekoliko minuta od toga da ga otkrijete.

To nije bila slučajnost. Tražili smo izvor Gorgoninog korova, reče Gamay.

Sada je na mene red da budem zbunjen. Što je Gorgonin korov?

To je mutirani oblik obične alge, reče Gamay. Diljem svijeta stvorio je paniku. Izvor ove mutacije otkriven je u Izgubljenom gradu. Pokušavali smo utvrditi točan uzrok. Nismo oglašavali taj dio ekspedicije jer nismo htjeli da se ljudi uspaniče. Situacija je daleko gora nego što je itko javno izrekao.

Na koji način?

Gamay reče Ako se korovu dopusti da se razmnožava, oceani bi se mogli pretvoriti u goleme mase vegetacije. Trgovina oceanima postala bi nemoguća. Luke bi se zatvorile. Većina ribljih vrsta bi izumrla, stvarajući veliku rupu u prehrambenom lancu koja bi utjecala i na proizvodnju hrane na kopnu. Vrijeme koje stvaraju normalni oceanski ciklusi postalo bi kaotično. Vlade bi padale. Izbile bi bolesti i glad. Milijuni ljudi bi umrli.

Dragi Bože. Bojao sam se da bi se nešto takvo moglo dogoditi.

Kako to mislite?, upita Gamay.

Mikrobi su bili savršeno bezopasni u svojem prirodnom habitatu. Uvijek je postojala mogućnost da bi mogli migrirati kada narušimo njihov habitat. Očito su utjecali na mutaciju gena viših organizama.

Može li se preokrenuti?

Postoje izgledi da bismo naš trenutačni rad mogli primijeniti na rješenje.

Mislite li da bi pukovnik Strega mogao biti otvoren za prijedlog da usmjerimo energije k spašavanju svijeta od širenja Gorgoninog korova?, upita Trout.

MacLean se nasmije. Pukovnik Strega vjeruje da ovaj logor i jest svijet. I da je on Bog.

Razlog više za bijeg, reče Trout.

Ljudi koji su nas oteli morali su znati da će biti pokrenuta velika potraga za Alvinom, reče Gamay.

MacLean se zagleda u čašu, pa joj uzvrati pogled.

Prema Stregi, situacija je riješena. Nije išao u detalje, ali određen broj mutanata nedavno je otpremljen s otoka. Mislim da su oni bili povezani s planom.

Rekli ste da su vas vratili kako biste obnovili tim znanstvenika, reče Trout.

Da, još je šest nesretnih duša namamljeno ovamo, kao i useljenici, obećanim poslovima. Upoznat ćete ih za večerom. Naš poslodavac

potrudio se da izabere ljude koji su samci, gotovo bez ikakvih obiteljskih veza.

Koliko vremena imamo?

Svi znamo da će nas ubiti čim načinimo ekstrakt čistog eliksira. Odugovlačimo najviše što možemo, ali ipak postižemo određeni napredak. To je osjetljiva ravnoteža. Naši tajanstveni poslodavci došli su do važnih novih podataka dok smo bili u podmornici. Istraživačima su rekli kako će informacija upotpuniti formulu. Nema izgovora. Završili su posao za jedan dan. Pošiljka eliksira odmah je krenula.

Što to znači za nas?

Postat ćemo suvišni nakon što formula stigne na odredište i naši poslodavci se uvjere da djeluje.

Hoće li djelovati?

MacLean klimne. O, da. Početni rezultati bit će brzi i dramatični. Kada Strega sazna za to, počet će nas jednog po jednog bacati stvorovima.

On odmahne glavom. Bojim se da sam vas spasio samo kako bih vas doveo u beznadnu situaciju.

Trout ustane sa stolca i pogleda logor, razmišljajući kako je gruba ljepota otoka u suprotnosti s užasima koje je vidio.

Imate li kakvih ideja?, upita on.

Mislim da bi nam pomoglo kad bi nam Mac rekao sve što zna o ovom mjestu, reče Gamay. Svaki detalj, bez obzira na to koliko glupo zvuči.

Ako još uvijek pomišljate na bijeg, zaboravite, reče MacLean tmurno. Nema načina.

Gamay pogleda svojeg supruga. Uvijek postoji način, reče ona s osmijehom. Samo ga još ne znamo.

Poglavlje XXVI

Skye je već duboko spavala kad se Austin prikrao u topli krevet u aubergeu. Cijelu noć bila je pripijena uz njega, a san joj je povremeno prekidalo grozničavo mrmljanje o crvenoj smrti i mračnoj vodi. I Austinovi živci bili su na rubu. Nekoliko puta oslobodio se toplog Skyinog naručja i prišao prozoru. Osim noćnih leptira koji su lepršali oko osvijetljenog znaka prenoćišta, sve je bilo mirno. Ali Austin nije bio miran. Obitelj Fauchard imala je dugu ruku.

Nakon nemirnog sna, ujutro su ih probudile jarke zrake sunca ispunjavajući im sobu. Odjenuli su kućne ogrtače koje je Skye pronašla u ormaru i naručili doručak u sobu. Austin je bacio njihove uništene kostime u smeće. Zatim su zamolili služavku koja im je donijela hranu da im kupi odjeću.

Obodrena šalicom jake kave, Skye je vratila svoju uobičajenu iskričavost, ali dvorac Fauchard još ju je opterećivao.

Bismo li trebali prijaviti Faucharde vlastima?, upita ona.

Fauchardi su bogata i moćna obitelj, reče Austin.

To ne znači da su iznad zakona, reče ona.

Slažem se s tobom. U koji dio naše priče misliš da će policija povjerovati? U Jamu i klatno ili Bocu Amontillada?. Ako dignemo graju, još bi nas netko mogao optužiti zbog krađe Emilovog dvokrilca.

Vidim što želiš reći, reče ona mršteći se. Pa, što ćemo onda?

Vratit ćemo se u Pariz. Regrupirati se. Iskopati sve što možemo o Fauchardima.

Austin pročisti grlo. Tko će reći tvojem prijatelju Darnayu da njegov izrešetani Rolls Royce počiva na dnu opkopa dvorca?

Ja ću ga obavijestiti. Ne brini. Charles ga je ionako htio zamijeniti za Bentley. Jednostavno će prijaviti da je ukraden.

Njezine usne razvuku se u uobičajeni sunčani osmijeh.

Poznavajući Charlesa, rekla bih da je automobil već i bio ukraden. Mračan oblak zasjeni njezin osmijeh. Vjeruješ li u ono što je rekao onaj jadni Englez, Cavendish? Da su Fauchardi započeli Prvi svjetski rat, i da su barem dijelom odgovorni za Drugi svjetski rat?

Austin prežvače pitanje zajedno s komadićem kroasana.

Ne znam. Potrebno je više ljudi za započinjanje rata. Glupost i pogrešni proračuni igraju veliku ulogu u tome.

Istina, ali promisli malo bolje, Kurt. Godine 1914. velesile su vodili neki od najnesposobnijih vođa u povijesti. Odluka o započinjanju rata nalazila se u rukama nekolicine ljudi. Nitko od njih nije bio naročito inteligentan. Ruski car ili austrijski kaiser nisu morali od svojih naroda tražiti dopuštenje da zarate. Nije li mala, bogata i odlučna skupina ljudi poput Fauchardovih i drugih proizvođača oružja mogla manipulirati tim vođama, igrati na njihove slabosti i utjecati na njihove odluke? A zatim uprizoriti događaj kao što je ubojstvo nadvojvode, koje je pokrenulo svjetsku pucnjavu?

Sigurno je moguće. Drugi svjetski rat bio je druga situacija, ali i tu je bila prisutna eksplozivna mješavina koja je čekala iskru.

Dakle, misliš da ipak ima nešto u tim optužbama?

Sada kad sam upoznao Faucharde, mere i fik, složio bih se s time da, ako je itko mogao započeti rat, onda su to bili oni. Ubilački način na koji su reagirali na Cavendisheve riječi mnogo govori.

Ona zadrhti kad se prisjetila Englezove smrti.

Cavendish je tvrdio da je Jules Fauchard pokušavao zaustaviti rat, reče Skye. Mi znamo da je dospio samo do glečera Dormeur. Da je prešao Alpe, sletio bi u Švicarskoj.

Vidim što želiš reći. Neutralna zemlja u kojoj je mogao otkriti svijetu što sprema njegova obitelj.

On zastane.

Promislimo o tome. Fauchard je bio bogat i utjecajan, ali za to bi trebao neki dokaz. Dokumente ili tajne papire.

Naravno reče Skye.

Sekoji je Jules nosio sa sobom. Fauchardi nisu željeli da svijet sazna za njihovu malu, prljavu obiteljsku tajnu.

Ja sam još zbunjen, reče Austin promislivši na trenutak.

Recimo da smo uspjeli izvaditi Julesovo tijelo i spasiti inkriminirajuće dokumente. Fauchardi bi preživjeli loš publicitet. Unajmili bi dobru tvrtku za odnose s javnošću da preokrene priču. Mogli bi reći da su dokumenti krivotvoreni. Osim nekoliko povjesničara, nisam siguran da bi većinu ljudi toliko zanimale činjenice.

Zašto su onda poplavili tunel, ubili Renauda i pokušali ubiti nas?

Imam još jednu teoriju. Pretpostavimo da je Spear Industries na rubu sklapanja velikog posla. Spajanja. Novog proizvoda. Možda čak i novog rata, reče on s oporim osmijehom na licu. Novinski naslovi o nečasnoj obiteljskoj prošlosti mogli bi im pokvariti planove.

To bi imalo smisla, reče ona.

Ono što nema smisla jest zašto je Jules nosio kacigu.

Fauchardi su ekscentrici, pokuša ona.

Ljubazna si, reče Austin mršteći se. Oni su ubilački manijaci, ali ne djeluju bez nekog smisla. Mislim da Fauchardi nisu samo brinuli zbog izlaganja njihove obiteljske povijesti očima javnosti. Očajnički su željeli vratiti kacigu. Nešto u vezi te stare čelične kante je za njih od velike važnosti. Moramo otkriti što je to.

Možda je Charles napredovao u svojem istraživanju. Moram poći k njemu što prije mogu.

Kucanje na vratima prekine njihovu diskusiju. Služavka se vratila iz svoje misije s vrećicama u ruci. Austin je imao nešto gotovine i kreditne kartice pored putovnice u novčarki koja mu je visjela oko vrata. Dao je služavki veliku napojnicu, pa on i Skye odjenu svoju novu odjeću. Crvena haljina odgovarala je Skyeinom vitkom tijelu poput rukavice. Austin isproba crne hlače i bijelu majicu. Konzervativno, ali neće upadati u oči.

Recepcionar im je pozvao rentacar službu, i premda Peugeot koji su uznajmili nije bio Rolls, vožnja do Pariza kroz suncem obasjane krajolike pomogla je da se riješe zaostale paučine iz Fauchardovih katakomba. Austin je vozio brzo. Što je veća razdaljina između njih i dvorca, to bolje.

Austin zapjeva Marseillaise kad je u daljini ugledao vrh Eiffelovog tornja. Malo kasnije bili su u Parizu. Austin ih doveze do Skyinog stana, i ona

pozove antikvara kako bi mu javila da dolazi u Provansu. Darnay je bio oduševljen njezinim planovima, rekavši da imaju o mnogočemu razgovarati. Skye spakira svoje stvari i Austin je ostavi na željezničkoj postaji. Ona ga poljubi u oba obraza prije no što se ukrcala na vlak prema jugu.

Recepcionar u hotelu široko se nasmiješi kad je ugledao Austina kako dolazi po svoj ključ.

Ah, monsieur Austin. Drago nam je što ste se vratili. Jedan gospodin ovdje čeka već neko vrijeme kako bi se sastao s vama.

On pogleda prema predvorju.

Jedna prilika bila je ispružena u udobnom kožnom naslonjaču. Čovjek je spavao pokriven primjerkom Le Figaroa preko lica. Austin mu priđe, podigne novine i ugleda tamnu put Joea Zavale.

Austin potapše Zavalu po ramenu. Hotelsko osiguranje, reče on s naglaskom inspektora Clouseaua. Morate poći sa mnom.

Zavala otvori oči. Bilo je i vrijeme.

I ja tako mislim, stari druže. Mislio sam da u Alpama popravljaš francusko-američke odnose.

Zavala se uspravi u naslonjaču. Denise je htjela da upoznam njezine roditelje. To je uvijek loš znak. Gdje si ti? Pokušao sam te nazvati, ali nisam mogao dobiti tvoj mobitel.

Austin se sruči u susjedni naslonjač. Za to postoji dobro objašnjenje. Moj mobitel je na dnu opkopa dvorca.

Moram priznati da taj izgovor još nikada prije nisam čuo. Trebam li pitati kako je dospio tamo?

Duga priča. Što je bilo tako hitno da si morao kampirati u predvorju hotela?

Zavalino lice netipično se uozbilji. Rudi me nazvao jer nije mogao dobiti tebe. Rudi Gunn bio je Pittov zamjenik. Došlo je do nesreće kod Izgubljenog grada. Paul i Gamay zaronili su u Alvinu. Nisu izronili. S njima je bila i vozačica.

O, dovraga, reče Austin. Što se dogodilo?

Čini se da nitko ne zna. U isto vrijeme kad su izgubili kontakt s podvodnim vozilom, istraživački brod je napadnut.

Nema smisla. Tko bi napao mirnu znanstvenu ekspediciju?

Nemam pojma. Prošle večeri sjeo sam na brzi vlak za Pariz, zasjeo ovdje i svakih petnaest minuta se raspitivao kod sirotog recepcionara.

Koliko dugo ih već nema?

Više od 24 sata prošlo je od posljednjeg kontakta.

Pretpostavljam da su Dirk i Rudi obaviješteni?

Zavala klimne.

Dirk želi da ga izvještavamo. Pozvao je i mornaricu u pomoć. S Rudijem sam razgovarao prije

pola sata. Poslao je istraživački brod Searcher, pa bismo trebali nešto saznati svakoga časa.

Kakav je sustav održavanja života na Alvinu?

Oko 48 sati.

Austin tiho opsuje. Dok je on jeo kroasane sa Skye, Troutovima je, ako su još bili živi, očajnički trebala pomoć.

Moramo brzo djelovati.

U zračnoj luci De Gaulle čeka nas mali NAMP-ov mlažnjak. Za nekoliko sati možemo doći do Azora, a Rudi je sredio prijevoz za sljedeći dio putovanja.

Austin reče Zavali da pričeka, pa ode u svoju sobu. Svoju novu odjeću zamijeni standardnim jeansom i puloverom, zatim ubaci nešto odjeće u putnu torbu, pa se za nekoliko minuta vrati u predvorje. Mlažnjak je zagrijavao motore kad su stigli u zračnu luku. Nakon brzog leta do Azora, uskočili su u hidroavion i krenuli prema Atlantiku.

NAMP-ov istraživački brod Searcher vraćao se iz Europe kad ga je Gunnov poziv skrenuo prema Srednjoatlantskom grebenu. Austin je bio sretan što čuje da je Searcher na mjestu događaja. Istraživački brod bio je star tek nekoliko mjeseci, i natrpan najmodernijim senzorima na daljinsko upravljanje, te podvodnim robotima.

Dok se hidroavion polako spuštao, Austin pogleda kroz prozor i shvati da mornarica nije gubila

vrijeme reagirajući na Pittov zahtjev. NAMP-ovom brodu i Atlantisu pridružila se i mornarička krstarica. Hidroavion je sletio na vodu u blizini vitkog NAMP-ovog plovila.

Pilot je javio Searcheru da se približavaju, pa je s broda poslan čamac spreman da prebaci Austina i Zavalu na brod. Očekivao ih je kapetan, visoki Kalifornijac maslinastog tena imenom Paul Gutierrez. Kapetan Gutierrez nije gubio vrijeme, već ih odmah povede na most. U kormilarnici Austinove oči boje koralja zagledale su se prema moru, gdje se s mornaričkog broda Atlantisu približavao motorni gliser.

Čini se da ćemo dobiti društvo.

Mornarica je stigla unutar nekoliko sati. Paze na nas zbog daljnjih napada. Pokazat ću vam što radimo.

On rastvori pomorsku kartu. Dijelovi karte bili su iscrtani crnom masnom olovkom. Imali smo sreće s vremenom. Ovdje vidite područje koje smo istražili. Proveli smo istraživanja sonarom i poslali dolje naša vozila na daljinsko upravljanje.

Impresivno.

Hvala. Oprema Searchera može zapaziti novčić na tisuću fatoma dubine. Pretražili smo cijeli Izgubljeni grad i neka vanjska područja, gdje smo otkrili nova polja s hidrotermalnim ispustima. I Atlantis je pretraživao greben. Ako mogu reći,

Searcher ima sjajne mogućnosti. On odmahne glavom. Ne mogu shvatiti. Alvin je jedna od najčvršćih malih podmornica na svijetu. Zaranjala je stotinu puta bez problema.

Za sada nema traga?

Nema od Alvina, ali to nije kraj priče.

Gutierrez doda Austinu kartu koja prikazuje dno mora kako se vidi na sonarnom monitoru. Kad smo pokrili Izgubljeni grad, počeli smo sa širom potragom. Na grebenu se nalaze najmanje još tri grada jednake veličine ili veća. Pogledajte što smo našli u jednome od njih, koji zovemo IG II. Vraški nas je zbunilo.

Austin uzme povećalo. Nakon godina rada na nadzoru imao je vješto oko za čitanje sonara, ali oznake koje je vidio bile su zbunjujuće.

Što su ove čudne dvostruke linije?

I mi smo se pitali isto. Zato smo dolje poslali podvodno vozilo na daljinsko upravljanje i snimili ove fotografije.

Austin pogleda sjajne fotografije velikog formata. Visoki stupovi Izgubljenog grada bili su jasno vidljivi, kao i tragovi koji su zaobilazili tornjeve.

Izgledaju kao tragovi gusjenica golemog buldožera ili tenka, reče Austin.

Vrlo velikog, reče kapetan. Kad smo upotrijebili stupove radi omjera, procijenili smo da su gusjenice razmaknute barem trideset stopa.

Kolika je dubina na tom mjestu?

Dvije tisuće pet stotina stopa.

Zavala tiho zazviždi. Tehničko dostignuće vrijedno poštovanja, ali ne i nemoguće. Podsjeća li te na nešto, Kurte?

Veliki John, odgovori Austin s osmijehom. Odgovarajući na kapetanov upitni pogled, objasnio je da je Veliki John nadimak vozila za vožnju po morskom dnu koje je NAMP razvio prije nekoliko godina kao pokretni podvodni laboratorij. On pokaže fotografiju koja je pokazivala mjesto na kojem tragovi naglo završavaju.

Što god bilo tamo dolje, čini se da se naglo podiglo s dna. Za razliku od Velikog Johna, ova mehanička kornjača može plivati, osim što može puziti.

A ja nagađam da je sa sobom ponijela i Alvina, reče Zavala.

Čini se kao prevelika slučajnost što je Alvin nestao u blizini ovih tragova, reče kapetan Gutierrez.

Postoji još jedna čudna slučajnost, reče Austin. Koliko sam shvatio, i vi ste napadnuti u trenutku nestanka Alvina.

Kad smo se već uspaničili zbog Alvina, približio nam se čudan brod, reče Gutierrez. Bila je

to stara, hrđava kanta od teretnog broda. Imao je natpis Celtic Rainbow, a došao je s Malte. Poslali su poziv u pomoć. Kad smo odgovorili, nije bilo reakcije. Poziv u pomoć samo se ponavljao iznova i iznova. Zatim smo ugledali dim koji je dolazio iz teretnog prostora.

Je li tko pokušao napustiti brod?

To je bilo ludo u svemu. Nitko. Htio sam poslati čamac da ispita stvar, ali kapetan Beck se dobrovoljno javio da povede skupinu svojih ljudi.

Beck?

Vlasnik kompanije za osiguranje na moru. Kao što znate, pirati su napadali ili prijetili istraživačkim brodovima diljem svijeta. Institut je surađivao s Beckom koji je trebao postaviti procedure osiguranja za istraživačke brodove. Imao je sa sobom tri čovjeka, sve bivši SEAL-ovi poput njega, i trebali su nas obučiti. Podučavali su članove posade i znanstvenike kako reagirati na napad pirata. Činio mi se kao vrlo sposoban čovjek.

Nema boljeg, reče čovjek u mornaričkoj odori koji je ušao u kormilarnicu. Prema onom što sam čuo, Beck je bio pravi profesionalac. Ja sam kapetan krstarice Pete Muller. Ono tamo je moj brod, reče on pokazujući prema krstarici.

Austin ispruži ruku. Drago mi je, kapetane.

Uvijek je zadovoljstvo razgovarati s ljudima iz NAMP-a.

Što se dogodilo kapetanu Becku i njegovim ljudima?, upita Austin.

Bojim se da su svi pobijeni, reče Muller.

Žao mi je što to čujem.

Pronašli smo kapetanovo tijelo u vodi, ali na brodu nije bilo ni traga od njegovih ljudi, reče Muller.

Kako teretni brod može nestati?

Naš brod je bio najbliži kad je Atlantis poslao znak SOS. Do trenutka kad smo stigli, napadači su nestali. Osigurali smo situaciju ovdje, a zatim krenuli za napadačima. Znali smo u kojem smjeru su otišli. Sa svojom brzinom, trebali smo ih dostići. Imali smo ih na radaru, kad je točkica nestala. Pronašli smo ostatke i naftnu mrlju, ali ne i brod.

Ne shvaćam, reče Austin. SEAL-ovi su jedni od najbolje obučenih ljudi na svijetu za specijalno ratovanje. Ukrcavanje na potencijalno neprijateljski brod jedna je od njihovih specijalnosti.

Bojim se da su naletjeli na nešto za što nisu bili obučeni. Austin uoči na licu kapetana krstarice Mullera nešto što je rijetko viđao na licu vojnika. Bio je to strah.

Imam osjećaj da se ovdje događa više toga no što su nam rekli. Možda bi nam kapetan mogao ispričati o napadu.

Mogu učiniti i više od toga, reče Gutierrez.

Povest ću vas da vidite.

Poglavlje XXVII

Titrave slike na videozaslonima grčevito su poskakivale, tako da je bilo očito kako su snimljene kamerom iz ruke, u nestabilnim uvjetima. Kamera je prikazivala tri čovjeka snimana od iza. Nosili su marame omotane oko glava, a preko ramena im je bilo prebačeno automatsko oružje. Ljudi su se kretali u gumenim čamcima, kamera se pomakne i zaliju je kapi valova dok se čamac približavao hrđavom teretnom brodu srednje veličine. Oštar glas mogao se čuti kroz zujanje vanjskog motora. Približavamo se meti. Oprezno, momci, ovo nije zabavni park. Pokušat ćemo s lažnim približavanjem da vidimo možemo li privući paljbu.

Čovjek najbliži leći kamere okrene se i pokaže znak s dva palca u zraku. Slika se tada zamrzne.

Kapetan Muller ustane sa stolca i približi se ravnom zaslonu. On pokaže prema tamnoputom čovjeku koji se cerio u leće kamere.

Ovo je Sal Russo, reče on Austinu i drugima u sobi.

Vrhunski profesionalac lukav i čvrst kao orah. Pomogao je u osnivanju SEAL-ovog tima šest, antiterorističke postrojbe. Dobio je gomilu medalja za službu u Perzijskom zaljevu prije no što se pridružio Beckovoj kompaniji.

A onaj glas u pozadini sigurno je kapetan Beck, reče Austin. On je sjedio u sklopivom stolcu pokraj Zavale i Gutierreza.

Točno. Beck je nosio videokameru na prsima. Koristio se njome kao sredstvom obuke kako bi pokazao svojim timovima gdje su griješili i što su učinili ispravno. Još je nosio kameru kad smo izvadili njegovo tijelo iz vode. Na sreću, bila je u vodonepropustnoj kutiji. Slika s vremena na vrijeme pomalo poskakuje, ali dobit ćete dobru predstavu o onome sa čime su se suočili.

Muller pritisne gumb za nastavak na daljinskoj kontroli i vrati se na stolac. Čovjek na zaslonu oživi i okrene leđa kameri. Zujanje vanbrodskog motora pojača se nekoliko decibela, pramac se podigne kada je čamac ubrzao i zaputio se ravno prema ljestvama za ukrcaj koje su se nalazile s desne strane pramca. Na stotinu stopa od ljestava, čamac se okrene i pojuri dalje od teretnog broda.

Pokušaj privlačenja vatre bio je neuspješan, reče glas.

Provjerimo ime na krmi.

Kamera pokaže čamac kako zaobilazi oko broda, gdje su se vidjele riječi Celtic Rainbow, a ispod toga Malta. Zatim čamac pristane uz brod i vrati se do ljestava. Dok su se penjali uz trup, jedan čovjek uhvati prečku i primiri čamac.

Svi stave maske na glavu, i dva SEAL-a popnu se uz ljestve. Čovjek na pramcu odgurne čamac nekoliko jarda, pa podigne oružje i nacilja prema palubi, spreman da upuca svakoga tko bi pokušao namjestiti zasjedu njegovim kolegama. Dva čovjeka popnu se na palubu bez incidenta. Drugi čovjek opet približi čamac.

Upad je protekao glatko, bez otpora, reče Beck.

Sada ulazi i potpora.

Kad su vezali čamac uz ljestve, Beck i Russo počnu se penjati na brod. Slika je sada skakutala prikazujući trup broda, a mikrofon je snimio zvuk teškog disanja. Moglo se čuti kako Beck mrmlja Postajem prestar za ovo sranje. Puf. Ali puno je zabavnije od sjedenja za stolom.

Kamera zatim prikaže palubu na kojoj su SEAL-ovi čučali ciljajući uokolo. Paluba je bila prekrivena dimom iz skladišta. Kao što je isplanirano, Russo i još jedan čovjek pojure prema drugoj strani broda, a zatim polako krenu prema palubi. Beck i drugi SEAL učine isto s desne strane palube, i tim se sastane kod ograde na krmi.

Lijeva strana je čista, reče Russo. On žmirne zbog dima.

Čini se da se vatra gasi.

U pravu si, reče Beck. Dim se prorijedio. Skinite maske.

Ljudi ga poslušaju, pa zadjenu maske u vreće za pojasom.

U redu, provjerimo most da vidimo tko šalje tu poruku.

Kamera zatim prikaže ljude kako napreduju prvo jedan tim pa drugi, tako da je vodeći tim uvijek bio pokriven. Penjali su se uz palube, zastajući na svakoj prije nastavka, i došli su do mosta bez incidenta.

Iz otvorenih vrata kormilarnice mogao se čuti glas koji viče 'Upomoć'.

Brzina, iznenađenje i tajnovitost bit su misije SEAL-ova. Ukrcaj na brod pri dnevnoj svjetlosti isključivao je dva od tih elemenata, pa nisu gubili vrijeme izvan kormilarnice. Kamera krene unutra za njima, i moglo se čuti kako Beckov glas govori; Dobar posao. Dovraga. Prokleto mjesto je prazno.

Kamera se okrene za 360 stupnjeva, prikazujući cijelu kormilarnicu, i Beck tada priđe brodskom radiju. Ruka, očito njegova, posegne i uhvati kazetofon pokraj mikrofona radija. Poruka ″Upomoć″ koju su slušali ponavljala se stalno iznova. Ruka ugasi kazetofon i pozivi prestanu.

Prokletstvo, reče jedan od ljudi. Kakav je ovo smrad?

U pozadini se mogao čuti Beckov glas, miran, ali s prepoznatljivim osjećajem hitnosti zapovjedio

je svojim ljudima da otkoče oružje, budu na oprezu i brzo krenu prema čamcu.

A tada su se otvorile vratnice Hada.

Netko ili nešto jurnulo je kroz vrata, urlajući poput bijesne vile narikače. Zatim se začuje zaglušujući pucanj sačmarice, pa još vriskova, tijela u skoku i štropot vatre automatskog oružja. Na trenutak, mogli bi se nazrijeti bljeskovi bijele kose ili krzna i prizori lica iz noćnih mora.

Ovuda, kapetane!

Chip Russo bio je okrenut leđima prema kameri, blokirajući veći dio slike. Još pucnjave i jezivih krikova. Zatim uslijedi niz zamagljenih prizora. Beck je izišao iz kormilarnice, i činilo se da napola pada, a napola silazi niz brodske stube. Disao je duboko hropćući. Moglo se čuti kako Russo u pozadini viče; Krećite se, kapetane, krećite se! Sredio sam jednog od tih crvenookih kujinih sinova, ali za petama su nam.

Moji ljudi...

Prekasno, krećite se. O, dovraga.

Još jedan rafal. Zatim ljudski vrisak.

Beck je stigao do glavne palube. Sada je trčao, pušući poput lokomotive koja se uspinje uz strmi brijeg, dok su mu čizme udarale. Bio je u blizini pramca, na nekoliko stopa od ljestava.

Iza kamere začuje se neljudski krik. Još bijele kose i tijela u skoku, pa još jedan hitac iz sačmarice.

Bljesak sjajnih crvenih očiju. Zatim grgljanje, pa uskovitlano nebo i more. Zatim se zaslon zatamni.

Austin prekine šokantnu tišinu koja je uslijedila. Vaša snimka stvara više pitanja nego što odgovara na njih.

Beck je gotovo došao do čamca, reče Muller, ali netko ili nešto ga je dočekao kad se htio spustiti niz ljestve. Kad su mu pronašli tijelo, grlo mu je bilo rastrgano.

Možete li malo vratiti snimku?, reče Zavala. Muller posluša.

U redu, sada zaustavite.

Usplamtjele crvene oči gotovo su ispunile zaslon. Slika je bila nejasna, ali nejasnoća nije umanjivala žestinu. U sobi zavlada tišina, koju je narušavao samo brodski ventilator.

Napokon, Austin reče; Kako vam se čini ova snimka, kapetane?

Muller odmahne glavom poput čovjeka od kojeg su zatražili da objasni tajne svemira. Jedino u što sam siguran jest da su se kapetan Beck i njegovi ljudi uvalili u vražku nevolju. Tkogod, ili štogod ih je zaskočilo, nije očekivalo da naleti na naoružanu postrojbu SEAL-ova.

Ja nagađam da su htjeli napasti Atlantis, ali su se predomislili nakon bitke s Beckom i njegovim ljudima, reče Austin.

I ja sam to pretpostavio, reče Muller.

Kapetan Gutierrez ustane sa stolca. Moram se vratiti na most. Gospodo, recite mi ako postoji još neki način na koji vam mogu pomoći.

Austin zahvali Gutierrezu, a nakon što je otišao, okrene se Mulleru. Pretpostavljam da ćete se vratiti na svoj brod.

Još ne. Dolazi drugi brod da nas smijeni na dužnosti stražarenja. Trebao bi stići za nekoliko sati. Imam vremena. Sada, kad je kapetan otišao, htio bih razgovarati o situaciji, ako vas to ne smeta.

Ne, uopće, reče Austin. Iz onoga što sam vidio, imamo o mnogočemu razgovarati.

Muller se nasmiješi. Kad sam prvi put čuo ovu ludu priču, mislio sam da se radi o piratima, iako nije bilo dokaza da djeluju u ovom dijelu svijeta.

Predomislili ste se u vezi s piratima?, upita Austin.

Odbacio sam tu teoriju. Nisam spomenuo da sam ja obavještajni časnik u mornarici. Nakon što sam vidio snimku, kontaktirao sam svoj stožer u Washingtonu i zatražio da istraže sve što mogu o crvenookim čudovištima ili demonima. Trebali ste čuti reakcije, ali ipak su pretražili sve izvore koje su mogli, od Drakule, fotografija, do Hollywoodskih filmova. Znate li da postoji rock grupa koja se zove Crvenooki demoni?

Moje rock obrazovanje zaustavlja se na Rolling Stonesima, reče Austin.

I moje. Bilo kako bilo, proveo sam neko vrijeme proučavajući njihova izvješća, i stalno se vraćam na ovo.

Muller izvadi list papira iz svoje aktovke i preda ga Kurtu, koji ga razmota i pročita naslove

TV ekipa još uvijek nije nađena, policija zbunjena.

Bila je to Reutersova vijest koja se odnosi na Škotsku. On nastavi čitati

Vlasti kažu da još uvijek nemaju tragova u nestanku sedmero sudionika i četiri člana ekipe koji su snimali epizodu emisije Brodolomci na pustom otoku pokraj obale Škotske.

Prema pravilima igre, drugi članovi tzv. klana svakoga tjedna glasanjem izbacuju po jednog člana s otoka. Helikopter poslan da pokupi posljednjeg prognanika nije našao niti traga od drugih. Policija, u suradnji s FBI-jem, otkrila je tragove krvi, što je sugeriralo mogućnost nasilja.

Jedina preživjela, koju su pronašli kako se skriva, oporavlja se kod kuće. Navodno je rekla da su sudionike napali crvenooki vragovi. Vlasti su odbacile ovo svjedočanstvo, uz izjavu kako je žrtva patila od halucinacija zbog šoka.

Popularna TV-emisija, proistekla iz ranijih emisija tipa Opstanak, kritizirana je od nekih zbog još većih tenzija koje je stvarala među sudionicima, te zbog podvrgavanja ljudi rizičnim kušnjama koje

uključuju mentalni i fizički stres. Mreža je ponudila nagradu od 50.000 dolara za informaciju.

Kurt doda članak Zavali koji pročita priču, pa reče; Kakve ovo ima veze s nestankom Alvina?

Veza je nategnuta, priznajem, ali pokušajte slijediti moj uvrnuti smjer razmišljanja. Vratio sam se na one podvodne tragove. Bilo je jasno da se nešto događa u Izgubljenom gradu i da netko želi prikriti aktivnosti.

To zvuči u redu, reče Zavala. Onaj tko je napravio te tragove ne bi htio da bilo tko njuška oko termalnih ispusta.

Da vi imate takvu tajnu, što biste vi učinili da se podmornica natrpana kamerama spusti u vaše dvorište?

Jednostavno, reče Zavala. Ekspedicija je bila objavljena u javnosti, pa bih uklonio svoju opremu.

Austin reče; Nije tako jednostavno. Netko je morao vidjeti tragove i postaviti pitanja. Morali biste eliminirati vanjske promatrače. I morali biste se pobrinuti za eventualne svjedoke.

To bi objasnilo zašto je pošiljka crvenookih čudovišta puštena na Atlantis, reče Zavala.

Austin reče; Pretpostavimo da su Atlantis i podvodno vozilo nestali u istom trenutku. Pokrenula bi se velika potraga. Uvijek postoje izgledi da bi potraga pronašla tragove Alvina i da bi to privuklo još više pažnje.

Što znači da je ono što je načinilo te tragove moglo ugrabiti Alvina, reče Zavala.

Gutierrez kaže da podvodno vozilo nije dolje, i ja mu vjerujem, reče Muller.

Austin opet pogleda novinski članak. Crvene oči ovdje. Crvene oči ondje. Kao što kažete, nategnuta veza.

Slažem se. Zato sam zatražio niz satelitskih fotografija voda oko otoka na kojem su se snimali Brodolomci.

On iz aktovke izvadi gomilu fotografija i raširi ih po stolu.

Na većini otoka nalaze se mala ribarska sela koja su tamo već godinama. Na drugima, jedini stanovnici su ptice. Ovaj je bio dovoljno neobičan da mi privuče pažnju.

On gurne fotografiju Austinu.

Prikazivala je nekoliko zgrada, od kojih je većina bila smještena podalje od obale, i neke primitivne ceste.

Ima li kakvih ideja što bi te građevine mogle biti?, upita Austin.

Taj otok je bio u vlasništvu britanske vlade, koja ga je koristila kao postaju za podmornice tijekom Drugog svjetskog rata i hladnog rata. Kasnije je prodan privatnoj korporaciji. Još uvijek to istražujemo. Navodno su korištene za istraživanje

ptica, iako nitko u to nije siguran, jer je pristup otoku zabranjen.

Ovo bi mogao biti patrolni čamac koji pazi da se zabrana prilaza poštuje, reče Austin, pokazujući sitnu bijelu liniju koja je označavala brazdu.

To je dobro nagađanje, složi se Muller. Naložio sam da satelit slika u različita doba dana, i taj je čamac uvijek na nekom položaju u blizini otoka, i prati uglavnom sličnu rutu.

Dok je proučavao kamenje i sprudove koji čuvaju otok, Austin primijeti tamni, ovalni predmet u blizini ulaza u luku. Opet ga je ugledao i na drugim fotografijama, ali u različitim položajima. Imao je nejasan obris, kao da je pod vodom, a ne na površini. On preda fotografije Zavali.

Pogledaj ove i reci mi vidiš li što čudno, Joe.

Kao stručnjak za podvodna vozila s posadom i na daljinsko upravljanje, Zavala je odmah zamijetio čudan predmet.

On raširi fotografije.

Ovo izgleda kao nekakvo podvodno vozilo.

Dajte da vidim, reče Muller. Nek sam proklet. Bio sam toliko fokusiran na ono što se nalazi nad vodom da nisam vidio ono ispod vode. Valjda sam pomislio da je riječ o nekakvoj ribi.

I jest riba, reče Zavala. Riba na baterijski pogon, i motorizirana. Nagađam da je riječ o APV-u.

Autonomnom podvodnom vozilu?

Izvorno izgrađeni u komercijalne i istraživačke svrhe, APV-i su bili najnovije dostignuće u podvodnoj tehnologiji. Robotska vozila mogla su djelovati samostalno, vođena pretprogramiranim uputama, za razliku od vozila na daljinsko upravljanje koja su morala biti pod stalnim nadzorom.

Ovaj APV možda ima sonarne i akustične instrumente, pa je u stanju detektirati bilo što ili bilo koga tko se kreće na vodi ili pod njom u okolici otoka. Može uzbuniti monitore na kopnu.

Mornarica se koristila APV-ima kao zamjenom za dupine koji su njušili mine. Čuo sam da se neki APV-i mogu programirati i za borbu, reče Muller.

Austin se zagleda u fotografije, pa reče; Čini se da moramo brzo donijeti odluku.

Gledajte, ne govorim vam što bi to trebalo biti, i znam da ste zabrinuti za prijatelje, reče Muller. Ali, malo što možete učiniti. Kapetan Gutierrez nastavit će potragu, i on vas može obavijestiti ako i kada nešto pronađe.

Htjeli biste da ja provjerim to mjesto?

Američka mornarica ne može tek tako upasti na otok, ali nekoliko vrhunski obučenih i odlučnih ljudi može.

Austin se okrene Zavali. Što misliš da bismo trebali učiniti, Joe?

To je kocka, reče Zavala.

Dok progonimo čudovišta zakrvavljenih očiju, Paul i Gamay mogli bi biti na milijun drugih mjesta.

Austin je znao da je Zavala u pravu, ali njegovi instinkti vodili su ga prema otoku.

Zatražili smo hidroavion da pričeka, reče on kapetanu Mulleru. Poletjet ćemo natrag na Azore i uhvatiti mlažnjak. Uz malo sreće, možemo sutra pobliže pogledati vaš tajanstveni otok.

Nadao sam se da ćete to reći, reče Muller s osmijehom.

Manje od sat vremena kasnije, hidroavion poleti i popne se u zrak. Zrakoplov napravi jedan krug iznad krstarice, pa krene prema Azorima, noseći Austina i Zavalu na prvi dio putovanja u nepoznato.

Poglavlje XXVIII

Darnay je živio u preuređenoj seoskoj kući s crvenim crijepom i gipsanim malterom, koja je imala pogled na povijesni grad Aixen Provence. Skye je nazvala antikvara sa željezničke postaje kako bi ga obavijestila da je stigla, i Darnay ju je čekao na ulaznim vratima kad ju je taksi ostavio kod njegove vile. Zagrlili su se i poljubili u obraze, a tada ju je Darnay poveo na široku terasu koja je graničila s bazenom za plivanje okruženim suncokretima. On je posjedne za stol od mramora i lijevanog željeza i natoči dva koktela Kir od creme de cassis i bijelog vina.

Ne znaš kako sam sretan što te vidim, draga moja, reče Darnay. Oni se kucnu čašama i srknu hladnu, slatku mješavinu.

Dobro je biti ovdje, Charles. Skye zatvori oči i pusti da joj sunce prži lice dok je udisala zrak protkan mirisima lavande i udaljenog Mediterana.

Nisi mi mnogo rekla kad sam te zvao, reče Darnay. Vjerujem da je tvoj posjet Fauchardima dobro prošao.

Ona otvori oči. Koliko se već moglo očekivati, reče ona.

Bon. A je li gosp. Austin uživao vozeći mojeg Rollsa?

Skye je oklijevala. I da i ne. Darnay podigne obrvu.

Prije no što ti ispričam što se dogodilo, bolje da nam natočiš još jedno piće.

Darnay im opet napuni čaše, i Skye mu u idućih 45 minuta opiše događaje u dvorcu Fauchard, od trenutka kad ih je Emil pozdravio na ulaznim vratima do ludog bijega u ukradenom dvokrilcu. Darnayevo lice postajalo je sve ozbiljnije sa svakim novim otkrićem.

Taj Emil i njegova majka su čudovišta reče on.

Vrlo nam je žao zbog tvojeg automobila. Ali, kao što vidiš, u tim okolnostima nismo imali izbora.

Široki osmijeh zamijeni Darnayev mrki izraz lica. Ono što je najvažnije jest to da ste na sigurnom. Gubitak Rollsa nije važan. Ionako me koštao samo djelić svoje vrijednosti. Ukradena roba, kao što bi rekao tvoj američki prijatelj.

Mislila sam da se radi o takvom nečemu.

Darnay zastane zamišljeno. Zainteresirao me tvoj opis portreta Julesa Faucharda. Sigurna si da je nosio istu kacigu?

Da. Jesi li napredovao s njezinom identifikacijom?

Jako sam napredovao.

On iskapi čašu.

Ako si se dovoljno osvježila, pođimo do Weebela.

Što je Weebel?

Ne što, nego tko. Oskar Weebel je Alzašanin koji živi u gradu. Kaciga je kod njega.

Ne razumijem.

Darnay ustane i uhvati Skye za ruku.

Razumjet ćeš kad ga upoznaš.

Nekoliko minuta kasnije bili su u Darnayevom Jaguaru i jurili uskom, zavojitom cestom. Darnay je nehajno svladavao zavoje kao da su na ravnoj cesti.

Pričaj mi o svojem prijatelju, reče Skye dok su ulazili u predgrađe staroga grada. Darnay skrene u usku ulicu između Atelier de Cezannea i Cathedrale St. Saveur.

Weebel je majstor, reče Darnay. Jedan od najboljih koje sam upoznao. On proizvodi reprodukcije starog oružja i oklopa. Ovih dana prodaje najveći dio svojih proizvoda. Ali njegov je rad tako dobar da neki od najboljih muzeja i najgorljivijih kolekcionara na svijetu nisu svjesni da je ono što smatraju drevnim primjercima zapravo iskovano u njegovoj radionici.

Krivotvorine?

Darnay žmirne. To je tako ružna riječ iz tako lijepih usta. Ja ih radije zovem visokokvalitetnim reprodukcijama.

Oprosti što pitam, Charles, ali jesu li neke od tih sjajnih reprodukcija prodavane muzejima i kolekcionarima koji su tvoji klijenti?

Ja rijetko dajem jamstva o autentičnosti svoje robe. Nešto takvo moglo bi me odvesti u zatvor zbog prijevare. Ja samo nagovijestim da predmet iz moje zbirke možda ima određenu prošlost i pustim klijenta da poveže stvari. Kao što je rekao američki komičar W. C. Fields Ne možeš prevariti poštenog čovjeka. Stigli smo.

On skrene s Jaguarom na pločnik i povede Skye u dvokatnicu srednjovjekovne arhitekture. Pritisne zvono, a trenutak kasnije vrata im otvori nizak, okrugao čovjek u šestom desetljeću života, odjeven u svijetlosivo radničko odijelo, i pozdravi ih širokim osmijehom. On ih povede u kuću, gdje ih Darnay upozna.

Weebel je izgledao kao da je sastavljen od pogrešno spojenih pričuvnih dijelova. Njegova ćelava glava bila je prevelika za njegova ramena. Kad je skinuo staromodne naočale, činilo se da su mu tople oči premale za lice. Noge su mu bile kratke i zdepaste. No, njegova su savršena usta i zubi mogli pripadati manekenu, a prsti su mu bili dugi i nježni, poput prstiju koncertnog pijanista. Podsjećao je Skye na Krticu iz engleskog klasika Vjetar u vrbiku Kennetha Grahamea.

Weebel stidljivo pogleda Skye. On reče; Sada znam zašto mi se nisi javljao, Charles. Pažnja ti je bila usmjerena na drugu stranu.

Zapravo, mademoiselle Labelle stigla je tek malo prije, dobri moj prijatelju. Otkad je stigla, pričao sam joj o tvojim čudesnim vještinama.

Weebel mu odgovori blagim prijekorom, ali iz njegovog izraza bilo je jasno da mu je kompliment godio. Hvala ti, Charles. Upravo sam kuhao čaj od hibiskusa, reče on, pa ih povede u urednu kuhinju, gdje sjednu za stol. Weebel im natoči čaj, pa zaspe Skye pitanjima o njezinom poslu. Dok je ona strpljivo odgovarala na njegova pitanja, imala je osjećaj da Weebel pohranjuje njezine odgovore u uredne mentalne ladice.

Charles mi je pričao o vašem radu, monsieur Weebel.

Kad bi se uzbudio, Weebel je naglašavao svoje riječi brzo izgovarajući aha.

Je li. Pa, dobro. Aha. Pokazat ću vam svoju radionicu.

On ih povede niz usko stubište u podrum koji je bio jarko osvijetljen fluorescentnim svjetlima. Bila je to u osnovi kovačnica opremljena nakovnjem, pećnicom, dlijetima, specijaliziranim čekićima i kliještama, svim oruđem namijenjenim bazičnom zadatku oružara, a to je izrada ploča od užarenog metala. Zbirka štitnika za prsa, oklopa za noge, čeličnih rukavica i druge zaštitne opreme visjela je na zidovima. Darnayevo izvježbano oko

pogleda policu na kojoj se nalazilo nekoliko kaciga raznih stilova.

Gdje je primjerak koji sam ostavio ovdje?

Poseban primjerak zaslužuje poseban tretman, reče Weebel. On priđe oklopu koji je stajao u kutu, podigne vizir i posegne unutra.

Ovo je proizvod za masovnu prodaju.

Aha. Proizvodim ih u Kini, uglavnom za restorane.

On aktivira prekidač unutar oklopa, i dio zida širok oko četiri stope otvori se uz tihi šum otkrivajući čelična vrata. On otipka kombinaciju na maloj tipkovnici. Iza vrata nalazila se prostorija veličine zidnog ormara. Uza zidove bile su poredane drvene kutije raznih veličina, svaka označena posebnim brojem.

Weebel izabere visoku, četvrtastu kutiju, pa je donese u radionicu. Položi je na stol i iz nje izvadi Fauchardovu kacigu. Skye pogleda lice kacige i opet se prisjeti Julesovog portreta koji je vidjela u dvorcu Fauchard.

Sjajan primjerak. Sjajan. Aha.

Webel mahne rukama nad kacigom poput vidovnjaka koji gleda u kristalnu kuglu. Moji metalurzi su je pregledali. Željezo upotrijebljeno za izradu čelika vrlo je neobično. Oni vjeruju da možda potječe iz meteora.

Darnay se nasmiješi Skye. To je bila teorija mademoiselle Labelle. Jesi li odredio vrijeme izrade?

Neke osobine dizajna bile su inovativne, kao što si i rekao. Ja bih rekao da potječe iz šesnaestog stoljeća, kada se uhvatilo prikazivanje ljudskih ili životinjskih lica na viziru. Moguće je da je metal mnogo stariji, i da je kaciga načinjena od starije kacige. Ova udubljenja su rezultat testiranja. Očito su isprobavali ranjivost metala na metke. Vrlo je uspješno zaustavljala projektile. No nije bila tako uspješna s ovom rupom. Ta je rupa načinjena iz blizine ili nekim snažnim vatrenim oružjem, vjerojatno u novije vrijeme. Možda ju je netko upotrijebio za vježbu gađanja.

Što je s proizvođačem?

Kaciga je jedan od najboljih primjeraka koje sam vidio. Pogledaj unutra. Ne vidi se niti jedan udarac čekića. Čak i bez amblema, znao bih da postoje samo jedni oružari koji mogu napraviti tako kvalitetan metal. Obitelj Fauchard.

Što mi možete reći o amblemu?, upita Skye.

Fauchardi su bili jedna od tri obitelji koje su osnovale ceh koji je danas poznat pod imenom Spear Industries. Svaka obitelj specijalizirala se za određeno područje. Jedna obitelj kovala je metal, druga je oblikovala oklop. Fauchardi su bili ogranak prodaje, i slali su agente diljem Europe da prodaju

njihovu robu. Kao rezultat toga ostvarili su političke veze. Obično nisu koristili svoj amblem. Vjerovali su da kvaliteta njihovog oklopa govori sama za sebe, zato je čudno vidjeti da su urezali svoj grb u svoje krunsko ostvarenje. Kaciga je morala posjedovati posebno značenje za obitelj.

Madame Fauchard rekla mi je da svaka glava orla predstavlja jednu od obitelji osnivača.

Weebelove oči zatrepere.

Vi ste razgovarali s madame Fauchard?

Skye klimne.

Nevjerojatno. Kažu da je potpuno nedostupna. Kakva je?

Kombinacija škorpiona i crne udovice, odgovori Skye bez oklijevanja. Rekla je da orao u sredini predstavlja Faucharde, koji su putem smrti i brakova zavladali kompanijom.

Weebel se nervozno nasmije. Je li vam rekla da su mnoge od tih smrti bile prijevremene, a da su brakovi bili uglavnom prisilni kako bi zacementirali njihovu moć?

Madame Fauchard je vrlo selektivna kad se radi o razgovoru o njezinoj obitelji. Na primjer, odbacuje priču da su bili dovoljno moćni da zapodjenu Prvi svjetski rat, i da su sudjelovali u pokretanju Drugog svjetskog rata.

Te su priče kružile mnogo godina. Veći broj trgovaca oružjem poticao je rat. Fauchardi su bili u središtu toga.

Aha. Gdje ste čuli tu priču?

Od Engleza pod imenom Cavendish. On je rekao i da su Fauchardi od njegove obitelji ukrali tajnu izrade čelika.

Aha, sir Cavendish. Da, to je istina. Njegova obitelj otkrila je superioran proces obrade čelika. Fauchardovi su ga ukrali.

Njegovi prsti pomiluju kacigu. Recite mi, vidite li nešto neobično na orlu?

Ona pogleda kacigu, ne vidjevši ništa što nije vidjela i prije.

Čekajte. Vidim. U jednoj pandži drži više kopalja nego u drugoj.

Oštro oko, aha. I ja sam primijetio isto i usporedio s grbom Fauchardovih. U originalnom amblemu broj kopalja je isti u obje pandže. Kad sam pažljivije pregledao kacigu, otkrio sam da je koplje viška dodano dugo nakon što je kaciga izrađena. Vjerojatno unutar posljednjih stotinu godina.

Zašto bi netko to učinio?, upita Skye.

Weebel se tajanstveno nasmiješi i položi kacigu pod povećalo na stalku. Pogledajte i sami, mademoiselle Labelle.

Skye na trenutak pogleda kroz staklo. Drška i oštrica koplja zapravo su nekakvi zapisi. Brojke i slova. Pogledaj, Charles.

Damay stane za povećalo. Izgleda kao algebarska jednadžba.

Da, da, aha. I ja sam tako mislio, reče Oskar. Nisam je uspio dešifrirati. Za to ćemo trebati specijalista.

Kurt je rekao da ova kaciga možda sadrži ključ koji otključava zagonetku Fauchardovih, reče Skye. Moram se vratiti u Pariz kako bih je pokazala kriptologu ili matematičaru sa sveučilišta.

To je šteta, reče Weebel. Nadao sam se da ću moći reproducirati ovaj krasan primjerak. Možda kasnije?

Skye se nasmiješi. Da, monsieur Weebel. Možda kasnije.

On vrati kacigu u kutiju, pa je preda Skye. Ona i Darnay zahvale mu i oproste se od njega. Ona zamoli Darnaya da je odbaci na željezničku postaju. Bio je razočaran zbog njezine odluke da otputuje, i pokušao ju je nagovoriti da ostane. No, odgovorila mu je kako nestrpljivo očekuje povratak u Pariz, ali mu je obećala da će ga uskoro posjetiti na dulje vrijeme.

Ako je to tvoja odluka, moram je poštivati, reče Darnay.

Hoćeš li se vidjeti s gosp. Austinom?

Nadam se. Imamo dogovor za večeru. Zašto pitaš?

Bojim se da si u opasnosti i osjećao bih se bolje kad bih znao da te on čuva.

Mogu se brinuti za sebe, Charles.

Ona ga poljubi u obraz. Ali ako ćeš se zbog toga bolje osjećati, pozvat ću Kurta mobitelom.

Osjećat ću se bolje. Molim te, nazovi ga čim se vratiš.

Previše brineš, reče ona. Ali nazvat ću te.

*

Održavši obećanje, pokušala je nazvati Austina dok je TGU vlak jurio na sjever. Recepcionar u Austinovom hotelu rekao joj je kako je ostavio poruku za nju. Iskrsnulo mu je nešto i hitno je morao otputovati, javit će vam se.

Pitala se što bi to moglo biti tako hitno da je morao odmah otputovati, ali koliko je do sada upoznala Austina, vidjela je da je čovjek od akcije, pa nije bila iznenađena. Bila je sigurna da će je nazvati kako je i obećao. Putovanje iz Aixa trajalo je manje od tri sata. Bila je kasna večer kad je vlak stigao u Pariz. Ona pozove taksi koji je preveze do njezinog stana.

Platila je vožnju i hodala prema svojem ulazu, kad netko glasno progovori Excusez. Parlayvoo Anglay?

Ona se okrene, i pod uličnom svjetiljkom ugleda visokog, sredovječnog čovjeka u blizini. Nasmiješena žena pokraj njega u rukama je držala Michelin Green Guide.

Turisti. Vjerojatno Amerikanci, sudeći po groznom naglasku.

Da, govorim engleski, reče ona. Jeste li se izgubili?

Čovjek se pitomo nasmiješi. I te kako.

Moj suprug mrzi se raspitivati za smjer čak i kod kuće, reče žena. Tražimo Louvre.

Skye pokuša prikriti osmijeh, pitajući se zašto bi netko tražio Louvre po noći. Nalazi se na Desnoj obali. Prilično je daleko, ali postaja metroa vam je u blizini, i možete tamo stići vlakom. Mogu vas usmjeriti.

Imamo kartu u automobilu, reče žena. Možda biste nam mogli pokazati gdje smo.

Još gore. Pariz nije bio mjesto za vozače koji nisu poznavali grad. Ona krene za njima do auta, koji je bio parkiran na nogostupu. Žena otvori stražnja vrata, sagne se, pa podigne glavu.

Biste li dohvatili kartu, draga? Moja leđa...

Naravno.

Držeći torbu s kacigom u lijevoj ruci, Skye se nagne u auto, ali ne ugleda nikakvu kartu na sjedalu. Zatim osjeti ubod u desno bedro, kao da ju je ubola pčela. Dok je refleksno prinijela ruku do mjesta

uboda, shvati da je Amerikanci gledaju. Neobjašnjivo, njihova se lica počnu rastapati.

Jeste li u redu, draga?, upita žena.

Ja... Skye osjeti kako joj je jezik otežao. Misao koju je htjela izraziti raspala se.

Zašto ne sjednete na trenutak?, reče čovjek, gurajući je u auto.

Činilo se da njegov glas dopire iz daleka. Bila je preslaba da pruži otpor kad joj je uzeo torbu s kacigom iz ruku. Žena sjedne pokraj nje i zatvori vrata. Skye je bila nejasno svjesna da je čovjek sjeo na vozačko mjesto i da je auto krenuo. Pogledala je kroz prozor, ali vidjela je samo zamagljene slike.

Zatim joj se na oči spusti crna zavjesa.

Poglavlje XXIX

Trout je bio slika i prilika vrijednog znanstvenika dok je provjeravao grafikon prikazan na zaslonu spektrometra i zapisivao svoje opservacije u notes. Već je po treći puta analizirao isti mineralni uzorak iz Izgubljenog grada, i bilješke nisu imale nikakve veze sa sadržajem na zaslonu. Uz pomoć svojih razgovora s MacLeanom, Trout je crtao skicu otoka.

Laboratorij izvana nije izgledao kao nešto posebno. Bio je smješten u tri kućice koje su služile kao stambene prostorije tehničara stare britanske podmorničke baze koja se nekada nalazila na otoku. Dvije čelične zgrade polucilindričnog oblika spojene su krajevima. Treća kućica bila je spojena sa središnjim dijelom, tako da je prostor laboratorija imao oblik slova T. Cijela ta kućica bila je ispunjena kadama, a ostatak prostora koristio se za znanstvenu analizu.

Vanjština zgrada boje tamne masline bila je prekrivena hrđom i odavala opći dojam zapuštenosti, ali iznutra su kućice bile tople i dobro osvijetljene.

Prostrani laboratorij bio je opremljen najmodernijim znanstvenim instrumentarijem, jednako kvalitetnim kao ono što je Trout vidio u NAMP-u. Glavna razlika bila je prisutnost stražara,

koji su stajali pokraj svakih vrata s automatskim oružjem prebačenim preko ramena.

MacLean je rekao da su ga doveli zrakoplovom, što mu je dalo pregled otoka iz ptičje perspektive. Dok se zrakoplov približavao, vidio je da je otok oblikovan poput šalice za čaj. Visoke okomite litice okruživale su otok, prekinute na jednom mjestu dugom spuštenom uvalom. Plaža u obliku polumjeseca, duga oko pola milje, bila je smještena između uvale i niskih litica koje su se naglo pretvarale u visoki zid, čije je lice bilo prekriveno snježnobijelom mećavom morskih ptica.

Zgrada za smještaj podmornice nalazila se na vrhu uvale. Iz prostorija za tehničku ekipu iznad ulaza u zgradu kretala je cesta, koja je vodila uz litice što su obrubljivale uvalu. Nakon što je cesta prošla pokraj napuštene crkve i okolnog groblja i ruševina staroga ribarskog sela, spajala se s drugom cestom koja je vodila u unutrašnjost, penjući se uskim prolazom, a zatim se spuštala u unutrašnjost otoka, koja je nekada bila grotlo davno ugaslog vulkana.

Nasuprot kamenim zidinama koje su štitile otok s mora, unutrašnjost je bila ravnica mjestimično istočkana malim gustišima mladica borova i hrastova. Cesta je završavala u bivšoj mornaričkoj bazi koja je sada bila pretvorena u laboratorijski kompleks pod Streginim zapovjedništvom.

MacLean je prilazio Troutu kroz laboratorij. Žao mi je što vas prekidam u radu, reče on. Kako napreduje vaša analiza?

Trout potapše notes olovkom. Trenutačno sam zapeo na suhom, Mac.

MacLean se nagne nad Troutovo rame kao da se konzultiraju.

Upravo sam bio na sastanku sa Stregom, reče on tihim glasom. Pokusna formula očito je bila uspješna.

Pa, čestitam. To znači da smo nadživjeli svoju upotrebnu vrijednost? Zašto već nismo mrtvi?

Strega je možda ubojica, ali je precizan organizator. Prvo će se pobrinuti za detalje prikrivanja operacija na otoku, tako da može uživati bez smetnja. Nagađam da će nas sutra povesti na lijep izlet i natjerati nas da iskopamo vlastite grobove.

Znači da imamo još ovu noć, reče Trout.

On preda notes MacLeanu.

Je li ovo u skladu s vašim zapažanjima topografije otoka?

MacLean prouči kartu. Imate kartografske vještine. Točna je u detalje. Što sada?

Ovako ja to vidim, Mac. Kao što bi rekao Kurt Austin, K.S.S. poljubac.

Oprostite?

Pojednostavnimo stvar. Prolazimo kroz prolaz, koji je jedini izlaz s ovoga mjesta. Dolazimo do uvale. Rekli ste da tamo postoji dok.

Nisam siguran. Došli smo u sumrak.

To je razumna pretpostavka. Pretpostavit ćemo da tamo gdje postoji dok postoji i čamac. Posudimo čamac. Kad se otisnemo na more, otkrivamo gdje smo.

A što je s pričuvnim planovima za slučaj da nešto krene pogrešno?

Nema pričuvnih planova. Ako nešto krene pogrešno, mrtvi smo. Ali vrijedi pokušati ako razmislite o alternativi.

MacLean se zagleda u Troutovo lice. Iza njegovih akademskih crta skrivala se snaga i odlučnost. Njegova usta razvuku se u turoban osmijeh. Ta jednostavnost mi se sviđa. Brine me samo izvršenje plana.

Trout žmirne. Radije ne bih upotrebljavao riječ izvršenje.

Žao mi je što pokazujem pesimizam. Ovi ljudi su me ubili u pojam. Potrudit ću se svom snagom.

Trout se zamišljeno nasloni na svom stolcu i zagleda se u Gamay i Sandy koje su na drugoj strani prostorije proučavale primjerke iz termalnih ispusta. Zatim njegov pogled preleti preko laboratorija do drugih znanstvenika uronjenih u svoje poslove,

nesvjesnih sudbe koja im se približavala. MacLean mu se pridruži u promatranju.

A što je s ovim jadnim dušama?

Je li Strega mogao ubaciti nekoga od njih da motri na nas?

Razgovarao sam sa svima. Njihov strah je jednako iskren kao i naš.

Troutova čeljust stegne se dok je realistično razmatrao probleme bijega i izglede da plan krene u pogrešnom smjeru.

Bit će dovoljno rizično i s nas četvero. Velika grupa privukla bi više pažnje. Naša jedina nada je da u komadu izađemo iz laboratorijskog kompleksa. Ako dođemo do čamca, on će imati uređaj za lociranje i radio. Možemo pozvati pomoć.

A ako ne možemo?

Ionako smo svi u istom loncu.

Vrlo dobro. Kako planirate proći pokraj ljudi koji čuvaju električnu ogradu?

Razmišljao sam o tome. Morat ćemo stvoriti distrakciju.

To bi morala biti velika distrakcija. Svi Stregini ljudi su profesionalni ubojice.

Možda će imati pune ruke posla spašavajući vlastite živote.

MacLeanovo lice posivi dok mu je Trout opisivao svoj plan.

Moj Bože, čovječe. Stvari nam mogu potpuno izmaknuti kontroli.

Nadam se da će se dogoditi upravo to. Ako ne možemo doći do prijevoznog sredstva, morat ćemo ići pješice, što znači da će nam trebati svaka minuta koju možemo dobiti.

Ne dižite pogled. Jedan od stražara nas gleda, reče MacLean.

Mahat ću rukama kao da sam ljut i frustriran. Ne uzbuđujte se.

Budite moj gost.

MacLean pokaže prema zaslonu spektrometra i namršti se. On podigne notes, baci ga na stol, progunđa nekoliko kletva, pa odjuri kroz prostoriju. Trout ustane i zagleda se za MacLeanom mrkog izraza lica. Stražar se nasmije svađi, pa iz džepa izvadi kutiju cigareta i iziđe van kako bi zapalio.

Trout ustane i priđe Gamay i Sandy da im priopći sretne vijesti.

Poglavlje XXX

Austin prođe kroz ulazna vrata bučne pivnice zvane Krvava morska zmija, pa krene kroz zadimljenu prostoriju do stola u uglu, gdje je Zavala čavrljao sa čovjekom koji je izgledao poput škotske verzije Starca i mora. Zavala ugleda Austina kako ulazi, pa se rukuje s čovjekom koji se pridruži mnoštvu za barom.

Austin sjedne na slobodni stolac i reče; Drago mi je što stvaraš prijatelje.

Nije lako za meksičkog Amerikanca kao što sam ja. Njihov naglasak jak je kao chili, a kao da stvari ionako nisu gadne, u cijelom gradu nema niti kapi tekile.

On podigne vrč piva kako bi naglasio težinu situacije.

Jezivo, reče Austin s nedostatkom sućuti. On pozove konobaricu, i minutu kasnije i on je srkao pivo.

Kako je prošla tvoja misija?, upita Zavala.

Kao odgovor, Austin posegne u džep svoje vjetrovke, izvadi ključ i ispusti ga na stol. Pred sobom vidiš ključ za najnoviji dodatak NAMP-ovoj međunarodnoj floti vrhunskih plovila.

Jesi li naišao na kakve probleme?, upita Zavala.

Austin odmahne glavom. Šetao sam ribarskim dokom i izabrao najružniji brodić koji sam mogao pronaći. Zatim sam vlasniku dao ponudu koja se ne odbija.

Nije bio sumnjičav?

Rekao sam da sam američki TV producent koji radi emisiju o tajni Brodolomaca i da odmah trebam brodić. Nakon što sam mu pokazao novac, mogao sam mu reći i da sam s planeta NAMP, bilo mu je svejedno. S tim će moći kupiti novi brodić. Na brzinu sam mu napisao račun kako bi sve izgledalo zakonito. Zamolio sam ga za diskreciju i obećao mu veliku ulogu u emisiji.

Je li on imao kakve teorije o nestanku sudionika Brodolomaca?

Mnogo teorija. Uglavnom tračevi. Rekao je kako je policija pročešljala otok, ali da strogo čuva informacije. Prema verziji koja se širi mjestom, istražitelji su pronašli tragove krvi i komade tijela. Čini se da ljudi nisu previše uzbuđeni zbog svega. Postoji i verzija po kojoj je sve to samo trik zbog publiciteta, a svi sudionici pojavit će se na nekom tropskom otoku u novoj emisiji. Pretpostavljaju da je jedina preživjela zapravo glumica kojoj su dobro platili kako bi ispričala priču o crvenookim ljudožderima. Što kažu tvoji izvori?

I ja sam saznao slične stvari od momka s kojim sam razgovarao. On je ovdje otkad su izumili

kilt, i zna sve i svakoga. Rekao sam da sam sportski ronilac i platio sam mu nekoliko rundi, reče Zavala.

Je li tvoj prijatelj spomenuo kakvu vezu između incidenta s Brodolomcima i otoka?, upita Austin.

U početku se pričalo o tome, reče Zavala. Zatim je počeo kružiti trač o tome da se radi o triku zbog publiciteta, i to je bilo to.

Koliko je otok udaljen od mjesta snimanja Brodolomaca?

Oko pet milja. Lokalno stanovništvo misli da se radi o poluslužbenoj operaciji i da je otok još u posjedu vlade, reče Zavala.

S obzirom na povijest tog mjesta, to i nije tako nemoguće. Ribari izbjegavaju to mjesto. Naoružani patrolni čamci pojave se istog trena čim netko i pomisli na približavanje. Neki ribari kunu se da ih slijede minijaturne podmornice.

To bi se slagalo s onim što smo vidjeli na satelitskim fotografijama, reče Austin. Vjerojatno su imali susret s psom čuvarom u vidu APV-a.

Vrata puba se otvore, i uđe ribar koji je prodao Austinu svoj brodić. Austin je pretpostavio da će čovjek platiti piće svima u pivnici, i nije htio da ga uvlače u proslavu za sreću praćenu neizbježnim pitanjima. On iskapi svoj vrč i predloži Zavali da učini isto. Zatim izađu na stražnja vrata pivnice, pa zastanu u svojem prenoćištu kako bi pokupili stvari.

Nekoliko minuta kasnije, uskom popločanom ulicom spustili su se do luke obavijene maglom.

Austin ih je vodio niz red brodića on zastane pred plovilom dugačkim oko 25 stopa. Drveni trup imao je pramac okrenut uvis namijenjen svladavanju olujnog mora. Paluba je bila otvorena, osim male kormilarnice u blizini pramca. Čak i u gustoj magli bilo je vidljivo da brodić u jednom komadu drži samo više slojeva boje.

To je ono što lokalni ribari zovu koća, reče Austin.

Bivši vlasnik kaže da je izgrađen 71.

Je li to bilo 1871. ili 1971, upita Zavala kroz smijeh.

Ne mogu dočekati da vidim Pittovo lice kada dobije račun za ovu malu jahtu.

Poznavajući Pitta, mislim da će razumjeti, reče Austin.

Zavala pročita ime na krmi. Spooterh

To je lokalni naziv za dagnje. Kažu da imaju afrodizijačke kvalitete.

Ma, da, reče Zavala probuđenog interesa. To vjerojatno ima jednako smisla kao i rog nosoroga.

Oni se popnu na brod, i Zavala pregleda palubu dok je Austin zavirio u kormilarnicu veliku otprilike kao dvije telefonske govornice. Kabina je zaudarala po dimu cigareta i parama dizela. Kad je Austin izišao, Zavala udari stopalom po daskama.

Djeluje dovoljno čvrsto.

Ova stara hrđava kanta zapravo je bolja nego što se čini. Pogledajmo ima li kakvu kartu.

Austin pretraži kormilarnicu, pa pronađe zamašćenu kartu prema kojoj se otok nalazio na deset milja s druge strane zaljeva od pristaništa. Austin pokaže prema uvali koju je vidio na satelitskoj fotografiji i objasni Zavali plan koji je smislio.

Kako ti se čini?

Jednostavno rješenje složenog problema. Mislim da može uspjeti. Kada krećemo?

Odmah, reče Austin. Uvjerio sam bivšeg vlasnika da napuni brod gorivom.

On uđe u kormilarnicu. Ubrzo su upalili motor koji se zagrijavao, unijeli opremu i namjestili kurs na kompasu. Brodić je prošao kroz mnogo teških vremena, ali elektronika je bila prilično nova, i omogućit će im navigaciju nepoznatim vodama u noćnoj magli.

Joe odveže užad kojom je brod bio vezan, dok Austin preuzme kormilo i usmjeri pramac iz luke. Motor je stenjao i kašljao kao da proživljava posljednje trenutke, ali Spooter krene kroz uskovitlanu maglu i počne putovanje prema tajanstvenom otoku.

Poglavlje XXXI

Za čovjeka visokog gotovo sedam stopa, Trout se kretao neobično tiho. Samo najoštrije oko moglo ga je vidjeti kako izranja iz zatvoreničkog odjela malo nakon ponoći. Jurio je od sjene do sjene, držeći se podalje od reflektora.

Pokazalo se da je njegova pažnja nepotrebna. Niti jedan stražar nije patrolirao tim dijelom, a stražarski tornjevi bili su prazni. Pijani smijeh i glasna glazba čuli su se iz stambenih prostorija u kojima su se stražari zabavljali. Trout je pretpostavljao da slave kraj svoje dosadne dužnosti na ovom usamljenom mjestu.

Buka se polako gubila dok je Trout odmicao makadamom od stražarske zgrade. Ne pokušavajući se prikriti, na svojim dugim nogama brzo je prevalio udaljenost. Znao je da se bliži svojem cilju kad je osjetio smrad u nosnicama. Njegova odlučnost pokoleba se kad je razmislio o zadatku koji si je postavio, ali ipak nastavi prema sobama strave koje je pukovnik Strega u šali nazvao zoološki vrt.

Trout uspori kad je ušao u reflektorima obasjan prostor kod betonske zgrade i krenuo ravno prema ulaznim vratima. Snopom svoje svjetiljke prošara oko kvake, ali ne ugleda nikakve žice alarma. Nitko nije mogao ni zamisliti da bi netko

provalio u zgradu, zaključi Trout, iako je on namjeravao učiniti upravo to. Dvostruka čelična vrata mogla su izdržati udar ovna za probijanje, ali bila su osigurana samo običnom bravom. Koristeći se čekićem i dlijetom oštra ruba koje je uzeo iz laboratorija, gdje su se ta oruđa koristila za razbijanje uzoraka kamenja, brzo obije bravu. Ogleda se oko sebe, gotovo želeći da ga netko zaustavi, a tada otvori vrata i uđe u zgradu.

Strašan zadah iznutra pogodi ga poput palice za bejzbol, i on jedva suzbije refleks za povraćanjem. Velika prostorija bila je u polutami, osvijetljena samo s nekoliko mutnih stropnih žarulja. Njegov bučni upad sigurno je uznemirio stanovnike zoološkog vrta jer je čuo kretanje u zamračenim kavezima. Parovi usplamtjelih očiju promatrali su svaki njegov pokret. Trout se osjećao poput pečenog pileta na pladnju.

Snopom svjetiljke pretraživao je zid dok nije pronašao prekidač. Kad se prostorija ispunila svjetlom, začuje se zbor režanja, i stvorovi se povuku u dno kaveza. Kad su nakon nekoliko trenutaka shvatili da Trout ne predstavlja prijetnju, dovukli su se natrag i pritisnuli svoja jeziva lica na rešetke.

Trout je osjetio da ga ovi stvorovi promatraju s nečim što je bilo više od divlje gladi. Bili su znatiželjni, a njihovo duboko režanje i mumljanje

bilo je oblik komunikacije. On se podsjeti kako su izveli napad na susjedni otok i kako bi ih bilo pogrešno smatrati običnim životinjama. Nekad su to bili ljudi, i mogli su razmišljati.

Trout pokuša ignorirati njihove netremične poglede, pa nastavi proučavati prostoriju. Ono što je tražio pronašao je iza zida od metalnih ploča. Njegovi prsti pritisnu prekidače označene brojevima koji su odgovarali brojevima napisanim na kavezima. Brojevi su bili označeni natpisima Alfa i Beta. Oklijevao je razmišljajući o silama pakla koje se spremao osloboditi. Sada ili nikada. Pritisne prekidač označen s Alfa kao eksperiment. Zabruji motor i vrata kaveza otvore se uz štropot metala. Stvor u kavezu povuče se do kraja, zatim polako krene naprijed, zastajući kod otvorenih vrata kao da sumnja da je riječ o nekakvom triku.

Trout brzo pritisne i druge prekidače. Jedna za drugima, vrata se otvore. Još uvijek niti jedan stvor nije izlazio. Brbljali su i gestikulirali jedan prema drugome u primitivnom obliku komunikacije. Trout nije čekao da se uključi u razgovor. Nakon što je oslobodio demone, potrči prema vratima.

*

MacLean je čekao s Gamay i Sandy u gustom šumarku na oko stotinu metara od vrata zatvoreničkog odjela. Objašnjavajući im svoj plan,

Trout im je rekao da se iskradu iz svojih kućica čim on krene, i da se sakriju dok im se ne pridruži.

MacLean je čuo pijanu zabavu u stražarnici, ali još je bio nervozan, poznavajući nepredvidljive stražare dulje no što ih je znao Trout. Njegovi najgori strahovi obistinili su se kad je čuo zvuk koraka. Netko je trčao prema njima. On pokuša proniknuti kroz tamu, neodlučan treba li bježati ili se boriti.

Zatim netko tiho reče Mac. Bio je to Trout.

Gamay izađe iza stabla i čvrsto zagrli Paula. Tako mi je drago što te vidim, reče ona.

Za ime Božje, čovječe, reče MacLean. Mislio sam da se nešto dogodilo.

Trout uhvati dah. Bilo je lakše nego što sam mislio.

Trout se zgrči kada jedna prilika izađe iz šumarka, pa još jedna, sve dok svih šest preostalih znanstvenika nije bilo uz njih.

Žao mi je, reče MacLean. Nisam ih mogao ostaviti.

Bila je to moja ideja, reče Gamay.

Ne brini, Mac. Predomislio sam se, i sam sam se htio vratiti po njih. Jesu li svi ovdje?

Da, reče jedan od znanstvenika.

Nitko nas nije vidio. Ali, što ćemo sada?

Čekat ćemo, odgovori Trout.

On zađe među drveće i zauzme položaj iza jednog hrasta, odakle je imao jasan pogled prema glavnom ulazu. Dva stražara stajala su pred stražarskom kućicom. On se vrati i zamoli ostale da budu strpljivi. Trout je poduzeo proračunani rizik oslobađajući stvorove iz kaveza. Kada okuse slobodu, mogli su jednostavno odjuriti u brda. No, pretpostavio je da će njihov nagon za bijegom biti prevladan drugom ljudskom emocijom, žeđi za osvetom onima koji su ih mučili i zatočili.

On opet pogleda vrata. Stražari su pušili i dodavali bocu s pićem jedan drugome. Ako se već nisu mogli pridružiti zabavi, barem će imati svoju vlastitu zabavu.

On se popne na uzvisinu odakle je imao nesmetan pogled na zoološki vrt.

U svojem žurnom izlasku, ostavio je vrata skladišta dijelom otvorena. Trak svjetlosti izlazio je iz zgrade. Vidio je kako se tamne prilike pojavljuju iznutra. Zastale su, pa nastavile dalje, krećući se poput čarkaša prema stražarskim prostorijama tada ih proguta tama.

Prema zvukovima promuklog smijeha i glazbe, zabava je bila u punom jeku, i na trenutak Trout se uplaši da je pogrešno proračunao. Zatim iznenada, smijeh prestane. Zamijenile su ga kletve, nekoliko hitaca, a nakon toga vriskovi boli i užasa.

Trout je mogao samo zamisliti klaonicu koja se odvijala, i osjetio je malo sućuti prema stražarima. Ali, podsjetio se da su bili spremni pobiti svoje zatvorenike na Streginu zapovijed.

Stražari na vratima čuli su čudnu buku koja je dopirala iz njihovih prostorija. Razgovarali su, ne znajući što učiniti. Činilo se da se svađaju. No, prekinuli su svoju žustru diskusiju kad su ugledali svjetla vozila kako im se primiču. Podigli su automatsko oružje i naciljali prema brzom vozilu, koje se kretalo cikcak i trubilo.

Vozilo uđe u obasjani dio perimetra u blizini vrata i Trout shvati da je to Stregin kabriolet. Prednja i stražnja sjedala bila su skrivena pod masom tijela. Još nekoliko stvorenja stajalo je na poklopcu motora. Druga su visjela sa strane, opirući se vozačevim nastojanjima da ih se otrese naglim skretanjima.

Stražari zapljusnu vozilo paljbom iz automatskog oružja. Dva stvora padnu s poklopca motora i zakotrljaju se po tlu, parajući noć svojim uplašenim vriskovima, ali ostali su se i dalje držali. Automobil naglo skrene, izmakne kontroli, pa se bočno zabije u stražarsku kućicu. Stvorovi od udarca izlete s vozila, i vrata vozača otvore se. S vozačkog mjesta iziđe pukovnik Strega s pištoljem u ruci. Njegova uredna odora bila je umrljana krvlju i

poderana. Krv mu je tekla iz mnogih rana na glavi i tijelu.

On prijeđe nekoliko koraka teturajući i ispali hitac naslijepo koji ubije jednog od napadača, ali prije no što je uspio ispaliti još jedan hitac, preostali stvorovi oborili su ga na tlo. Trout je mogao vidjeti kako maše rukama i nogama pod tijelima koja su se sjatila na njega, a zatim se umiri.

Stvorovi odvuku u sjenu ono što je ostalo od njega. Dvojici stražara bilo je dosta. Ispalili su nekoliko hitaca, ubivši jednog ili dva stvora, a zatim potrčali spašavajući živote sa čoporom crvenookih demona za leđima.

Trout pozove Gamay i ostale i povede ih na otvoreno, prilazeći Mercedesu pokraj tijela koja su se trzala. Sjedne za volan i pokuša krenuti unatrag, ali vozilo se zaglavilo na ostatcima stražarske kućice. Zatraži od znanstvenika da ga gurnu i povuku, i nakon mnogo napora, kotači su bili oslobođeni. Svi se utrpaju u kabriolet.

Trout nagazi papučicu za gas do daske. Vozilo poskoči i probije vratnice kao da ne postoje, pa pojuri niz cestu koja ih je vodila k moru, a možda i slobodi, nadao se Trout.

Poglavlje XXXII

Najnoviji dodatak NAMP-ovoj floti počeo je propuštati vodu nekoliko minuta otkad je napustio luku. Promjena mirnog mora u more s valovima visokim dvije stope nije bila tako velika, ali bila je dovoljna da otvori spojeve u starom trupu brodića.

Austin, koji je stajao za kormilom, primijetio je da ono reagira usporeno, i da se brodić spustio. Uključio je prekidač crpke, ali motor nije proradio.

Ovaj brodić trebao se zvati Probušena kanta, gunđao je Austin.

Provjerit ću, reče Zavala. U srcu svakog briljantnog inženjera nalazi se mehaničar, a Zavala nije bio iznimka. Najsretniji je bio kad je mogao zamastiti prste. On sklizne kroz otvor u potpalublje, pa nakon nekoliko minuta vikne Austinu; Pokušaj ponovno!

Crpka se pokrene nakon kašljucanja i štropota. Kad je izišao, izgledao je poput krpe za ulje, ali na licu mu se sjajio osmijeh.

Osnove popravka motora. Kad ništa ne djeluje, potraži slobodnu žicu, reče on.

Popravak nije nimalo uranio. Brodić se nagnuo kao da mu je probušena guma. Ali crpka je radila herojski, uspijevajući izbaciti vodu, i nakon nekoliko

minuta Spooter se izravna, više-manje, i nastavi svojim smjerom.

Austin je otkrio da je Spooter prilično lagan za upravljanje kada ne tone. Koća je bila izgrađena za lokalne uvjete i njezin je graciozni, povišeni pramac sjekao valove s lakoćom kanua u jezeru. Vjetar im je bio za leđima, a motor je uglavnom radio u ritmu, pa su dobro napredovali preko zaljeva.

Austin pogleda zaslon radara i uvjeri se da idu u pravom smjeru. Žmirio je pogledavajući kroz vjetrobran zamagljen vodenim kapima, ali vidio je samo tamu. Kad je Zavala preuzeo kormilo, on iziđe iz kormilarnice. U lice ga udari hladan i vlažan zrak. Prije je osjetio nego što je ugledao tamnu masu koja se uzdigla iz još tamnijeg mora. Vrati se u toplu kormilarnicu.

Otok bi morao biti ravno pred nama.

Brodić je kašljucao kroz noć, i ubrzo se pojavi obris mase koju je Austin prije tek naslutio. Obris otoka bio je jasno vidljiv na plavocrnoj pozadini neba. Austin malo okrene kormilo udesno, a kompas se pomakne za nekoliko zareza. Bilo je prilično vjerojatno da je brodić već neko vrijeme pod nadzorom, pa je za sve promatrače htio stvoriti dojam da Spooter zaobilazi otok.

Elektronske oči i uši APV-a bit će teže zavarati. Ali ne i nemoguće. Austin je proučio slike na satelitskim fotografijama snimljenim tijekom

nekoliko sati. Izračunao je kretanje vozila, svjestan da je proračun podložan faktorima ljudskog i prirodnog utjecaja. Pratio je položaj vozila i utvrdio njegov raspored. APV se periodički vraćao na punjenje baterija.

On provjeri vrijeme. APV je sada trebao biti s druge strane otoka. Nadajući se da će izbjeći radar, on okrene kormilo, približi brodić liticama otoka, i pomoli se da su njegovi proračuni točni.

Zapovjedni centar koji je štitio sigurnost otoka od znatiželjnih stranaca poput Austina i njegovih prijatelja nalazio se u zdepastoj zgradi ravnog krova smještenoj na vrhu morskog zatona. Pedeset posto zgrade bilo je natrpano opremom za elektronsko motrenje. Druga polovina služila je kao smještaj za dvanaest stražara koji su čuvali i opsluživali centar. Kontingent je bio podijeljen na timove od četiri osobe koje su radile u tri smjene. Tijekom dana, tri stražara patrolirala su oko otoka u čamcu, dok je četvrti boravio u zapovjednom centru. Noću se rutina mijenjala. Patrolni čamac bio je usidren tijekom noćne smjene zbog opasnih oštrih grebena što su vrebali u vodama oko otoka, i bilo ih je teško zaobilaziti noću. Čamac je bio u pripremi, spreman za reakciju ukoliko bi APV ili radar uočili uljeze. Noćna posada na smjene je punila APV iz električne postaje na palubi. Operater radara vidio je točkicu na

zaslonu mnogo prije no što se brodić približio otoku, i gledao je kako ovaj mijenja smjer i približava se.

Čovjek za radarom bio je njemački najamnik imenom Max. Iz iskustva je znao da ribarski brodići rijetko isplovljavaju noću, ali opustio se kad je točkica skrenula pokraj otoka. Zapalio je cigaretu i nekoliko minuta listao pohabane stranice magazina s golim djevojkama, a zatim mu se pogled vrati na zaslon. Bio je prazan. On opsuje, ugasi cigaretu u pepeljari i nagne se naprijed, tako da mu je nos gotovo dodirivao zaslon. Čak je kucnuo prstima po staklu, kao da bi mu to moglo pomoći.

Nije bilo ni traga od točkice. Brodić je sigurno zašao pod slijepu točku radara uz dno litica dok je on proučavao žensku anatomiju. Bila je to neugodnost, ne katastrofa. Još uvijek je imao APV. On uključi monitor koji je dobivao sliku s APV-a. Dok je kružilo oko otoka, vozilo je ispuštalo signale koji su se odbijali od niza plutajućih prijenosnika koji su okruživali otok. Prijenosnici su prenosili podatke u zapovjedni centar, i lokaciju vozila bilo je moguće odrediti u bilo kojem trenutku tijekom njegove rute.

Vozilo je bilo dugo dvanaest stopa, plosnato i široko, i po obliku je sličilo kombinaciji mante i morskog psa, a na leđima je imalo visoku leđnu peraju. Jedan od stražara rekao je kako ga prijeteći profil podsjeća na njegovu punicu, koja se zvala

Gertrude, i ime se zadržalo. Gertrude je plovila na nekoliko stopa ispod površine, skenirajući sonarom vodu na stotinu stopa sa svake strane. Njezine su TV kamere snimale podvodne prizore.

Antena na peraji stalno je prenosila informacije sustavu postaja na kopnu. Komande su se mogle prenositi i prema APV-u. To je bilo vrlo važno, s obzirom na dvostruku ulogu psa čuvara i platforme za oružje. APV je nosio minijaturna torpeda, od kojih je svako imalo dovoljnu razornu moć da potopi razarač.

Max zapovjedi Gertrude da se velikom brzinom vrati do mjesta gdje je posljednji put vidio brodić. Zatim pritisne gumb interkoma.

Žao mi je što prekidam vašu igru, dečki, reče on u mikrofon. Imamo brod unutar zone sigurnosti.

Posada patrolnog čamca igrala je poker u barakama kad se zvučnik na zidu oglasi vijestima o uljezu.

Dva čovjeka bili su bivši pripadnici Legije stranaca, a treći je bio južnoafrički plaćenik. Južnoafrikanac baci karte s gađenjem i priđe interkomu. Gdje je meta?

Ušla je u sigurnosni perimetar sa sjeverne strane, a nakon toga zašla u slijepu točku radara. Poslao sam Gertrude da pronjuška.

Dovraga, reče najamnik.

Večeras nemam sreće.

Tri čovjeka navuku jakne i čizme i zgrabe svoje kompaktne jurišne puške FA MAS. Trenutak kasnije, dotrče do ruba doka obavijenog maglom i uđu u čvrsti gumeni čamac dug trideset stopa. Dvostruki dizel motori zaurlaju. Posada odbaci užad za vezivanje, i nedugo zatim vodeni mlazni sustav tjerao je čamac brzinom od gotovo četrdeset čvorova na sat.

Prošlo je jedva nekoliko minuta, kada čovjek u zapovjednom centru izvijesti da se meta pojavila na radaru pokraj ušća zatona. On povede patrolni čamac do mete, promatrajući kako se dvije točke spajaju na zaslonu.

Dok su dva stražara bili spremni raspaliti po svemu što se kreće, kormilar je približio patrolni čamac brodiću, sve dok njegov reflektor nije obasjavao svaki inč boje koja se skidala. Južnoafrikanac spusti svoje oružje i nasmije se. Ostali mu se pridruže.

Spooter, reče on.

Prekinuli smo našu partiju pokera zbog Spootera?

Što se buniš? Ionako si gubio?

Oni opet zaurlaju od smijeha.

Radije se ukrcajte na staro korito, reče kormilar.

Stražari su bili obučeni vojnici koji nisu dopuštali da im zabava umanji pažnju. Njihov

smijeh završi, a do izražaja dođe njihova obuka. Patrolni čamac pristane uz koću, i dva čovjeka ukrcaju se s uperenim oružjem, dok ih je treći pokrivao svojom puškom.

Provjerili su napuštenu kormilarnicu, otvorili poklopac potpalublja i zagledali se dolje.

Ništa, reče jedan od najamnika čovjeku na čamcu. On se nasloni na ogradu i zapali cigaretu.

Njegov kolega reče; Ja se ne bih ovdje dugo zadržavao da sam na tvojem mjestu.

Dovraga, reče drugi čovjek, tko je umro kad si ti postao kralj?

Legionar se naceri i vrati na patrolni čamac. Kako hoćeš, reče on. Nemoj si smočiti noge.

Južnoafrikanac pogleda svoje čizme. Voda je brzo tekla iz otvora strojarnice i poplavljivala palubu. Brod je tonuo. On vikne, na što se njegovi kolege nasmiju. Kormilar udalji patrolni čamac nekoliko metara, kao da ostavlja kolegu da se sam snađe, ali vrati se kad ga Južnoafrikanac zaspe nizom kletva na afrikaansu.

Južnoafrikanac praktično upadne u patrolni čamac. Zatim su sva trojica promatrali kako voda raste do ograde. Nakon toga bio je vidljiv samo jarbol, a nekoliko minuta kasnije i on je nestao, i sve što je ostalo od brodića bili su mjehuri na vodi.

U redu, kopilad se malo našalila, reče Južnoafrikanac. Vratimo se i otvorimo još jednu bocu.

Kormilar priđe radiju i izvijesti zapovjedni centar.

Nema smisla, reče čovjek za radarom. Taj brod kretao se pravocrtno kad sam ga ugledao na radaru.

Pio si?

Naravno da sam pio.

Obalna patrola slavila je nakon što su čuli vijest od stražara iz kompleksa da možda zatvaraju operaciju na otoku.

To sve objašnjava.

Ali...

Struje su jake oko otoka. Brod je mogao upasti u struju.

Valjda, reče Max.

Ne mogu ti pomoći, kolega. Potonuo je. Vraćamo se.

Glas iz zapovjednog centra reče; Pazite na Gertrude. Blizu je.

Nekoliko sekunda kasnije, velika peraja zasiječe vodu u blizini čamca. Ljudi na čamcu navikli su na Gertrude, ali nikad se nisu osjećali opušteno kad bi bila u blizini. Bili su nervozni zbog njezinog destruktivnog potencijala i zbog činjenice što je bila samonavođena. APV se zaustavi na

pedeset stopa od njih. Uspoređivao je zvučni profil patrolnog čamca s informacijama pohranjenima u bazi podataka.

Pazi da nas ne napadne.

Smijeh. Provjerit ću uokolo.

Učini to. Mi odlazimo.

Dizel motori zabruje, čamac se okrene i pojuri prema doku.

Peraja se kretala amo-tamo nekoliko minuta, u paralelnim linijama potrage. Sonar je uhvatio ribarski brodić koji je sada ležao na dnu i prenio sliku. Čovjek za radarom promatrao je neko vrijeme zaslon, a tada zapovjedio APV-u da nastavi s normalnom patrolom.

Nekoliko trenutaka nakon što se APV udaljio, dvije prilike izrone iz kabine potopljenog brodića. Snažnim ritmičkim zamasima brzo zaplivaju u smjeru otoka.

Poglavlje XXXIII

Nakon što je Streginim Mercedesom probio vratnice zatvoreničkog odjela, Trout je pritisnuo papučicu za gas do daske. MacLean, koji je sjedio na suvozačkom mjestu uz Gamay, koja je bila između njih, zagleda se u brzinomjer dok je automobil jurio cestom.

Dr. Trout reče on mirnim, ali čvrstim glasom. Na cesti pred nama nalazi se oštar zavoj. Ako ne usporite, morat ćemo nabaviti krila.

Gamay položi šaku na suprugovu ruku.

Trout pogleda brzinomjer. Jurili su brže od 70 milja na sat. On pritisne kočnicu i upali svjetla na vrijeme da ugleda kako zavoj pred njima nije samo oštar, već i šiljast umjesto zaobljen. S desne strane bio je ponor bez sigurnosne ograde.

Gume se približe rubu litice, ali Mercedes ostane na cesti, koja se izravna i započne s postupnim spuštanjem. Trout ispusti dah koji je zadržavao i opusti svoj čvrsti stisak na volanu.

Hvala na upozorenju, Mac.

MacLean stisne usne i osmjehne se. Ne bih htio da nas zaustave zbog prebrze vožnje.

Trout baci pogled preko ramena na hrpu ruku i nogu na stražnjem sjedalu.

Jesu li svi još uvijek s nama?

Ne idemo nikamo ako nas ne izvadite uz pomoć poluge, reče Sandy.

Trout si dopusti luksuz da se nasmije od srca. Usprkos svojem vanjskom miru, bio je napet poput opruge navijenog sata. MacLeanovo pribrano držanje vratilo je Trouta na zemlju. Adrenalin koji mu je strujio kroz vene pomogao mu je pri bijegu iz zatvoreničkog odjela, ali da bi preživjeli, morao je biti hladnokrvan i promišljen. Cesta se nastavila spuštati sve dok nije došla do razine mora, gdje se račvala.

Trout zaustavi Mercedes i pokaže prema cesti s lijeve strane.

Je li to put kojim smo došli?

Točno, reče MacLean. Cesta prolazi rubom zatona sve do podmorničkog hangara. Tamo se nalazi garnizon i stražarnica. Ako skrenemo desno, dolazimo do ulaza u luku. Tamo je zapovjedni centar i dok za patrolni čamac.

Trout reče; Napravili ste svoju domaću zadaću.

Niste vi jedini koji je pokušao otkriti način da pobjegne s ove proklete stijene.

Izbor se čini vrlo jasnim. Patrolni čamac mogao bi biti naša karta za odlazak s otoka.

Slažem se, reče Gamay. Osim toga, ako ćemo uznemiriti stršljenovo gnijezdo, što manje stršljenova, to bolje.

Trout klimne i skrene Mercedesom udesno. Cesta je vodila još pola milje uz plažu zatona. U daljini ugleda svjetla i skrene s ceste. Rekao je ostalima kamo ide i predložio im da iziđu i protegnu se, ali da ostanu u blizini auta. Zatim krene dalje pješice. Zrak je bio težak od mirisa mora, i osjećao se dobro što je izišao iz zatvora. Ali nije imao iluzija. Njegova sloboda bila je još uvijek nestalna, poput valova koji su zapljuskivali obalu.

Trout ugleda betonsku zgradu iz koje je dopirala svjetlost. Prozorske žaluzine bile su spuštene. On zaobiđe zgradu u širokom luku i nastavi dalje, sve dok ne dođe do drvenog doka koji se protezao nad vodom.

Nije bilo patrolnog čamca. Čak niti čamca na vesla. Hladni povjetarac s mora nije bio ništa prema hladnoći koju je osjetio u želucu. On se vrati do Mercedesa i sjedne za volan.

Patrolnog čamca nema, reče on.

Možemo čekati i nadati se da će se vratiti, ali kad sunce iziđe, sve je gotovo. Predlažem da pogledamo podmornički hangar.

To je posljednje mjesto na kojem bi nas očekivali, reče Gamay podržavajući prijedlog.

To je posljednje mjesto na kojem bih nas ja očekivao, reče MacLean. Baš se i ne bismo mogli nazvati postrojbom specijalnih snaga.

U Alamou je bilo samo stotinjak ljudi.

Poznajem američku povijest, Paul. Branitelji Alamoa su masakrirani. I ne pričaj mi o Škotima na Cullodenu. I oni su masakrirani.

Trout se naceri.

Očajnička vremena zahtijevaju očajničke mjere.

To razumijem. Samo još uvijek ne znam na kakve mjere misliš.

Pokušat ću se ukrcati na podmornicu i potražiti radio. Ako to ne uspije, smislit ću nešto drugo.

Vjerujem da hoćete, reče MacLean, proučavajući Trouta kao da je zanimljiv laboratorijski uzorak. Vrlo ste snalažljiv čovjek za oceanskoga geologa.

Trudim se, reče Trout i upali motor.

Zatim krene uz rub zatona, sve dok nije došao do napuštene crkve i groblja. Zaustavi se iza srušene zgrade i reče ostalima da sjede u autu i pričekaju ga. Ovaj put Gamay je inzistirala da pođe s njim. Oni krenu pošljunčanim putom koji je vodio do mjesta gdje se zaton sužavao. Reflektori su obasjavali perimetar oko barake. Troutovi se približe na oko stotinu stopa od barake, pa prouče raspored. Zgrada je bila smještena u blizini litice, s opservacijskom platformom koja se pružala iz glavne zgrade iznad zatona. S donje strane platforme bile su ljestve.

Provjerimo one ljestve, reče ona.

Mislim da ne moramo brinuti. Zvuči kao da imaju momačku večer, reče Gamay.

Kao i ljudi iz zatvora, i čuvari podmornice sigurno su saznali da njihova dužnost završava, jer se u stražarnici odvijala slična pijana proslava. Očito nisu saznali za sudbinu svojih kolega iz zatvorenog odjela s laboratorijem.

Gamay i Paul priđu bliže, sve dok nisu došli pod platformu. Ljestve su se spuštale s ruba litice. Oni se spuste niz liticu do uskoga metalnog prolaza izgrađenog na nekoliko stopa iznad razine vode, pa krenu za linijom svjetala postavljenih u visini gležnja prema zjapećem ulazu u podmornički hangar.

Nad njima se nadvijala divovska podmornica koja ih je kidnapirala. Nekoliko svjetala bilo je upaljeno na palubi, pa su uspjeli pronaći prolaz i krenuti palubom prema ulaznom otvoru. Trout podigne poklopac otvora i gurne glavu unutra. Prigušena svjetla osvjetljavala su unutrašnjost podmornice.

Oni se spuste niz ljestve i krenu kroz podmornicu tiho poput sjena. Trout, koji je bio naprijed, zastajao je prije svakog ugla kako bi provirio, ali nije bilo nikoga. Kontrolna prostorija bila je u polutami, osvijetljena svjetlima s raznih ploča s instrumentima. Kabina za radio bila je mali prostor koji se nadovezivao na kontrolnu prostoriju.

Dok je Gamay čuvala stražu, Trout sjedne pred komunikacijsku konzolu, podigne telefon s radija, otipka pozivni broj za NAMP i zadrži dah, ne znajući što može očekivati.

Nacionalna agencija za... podmorje, reče ugodan ženski glas.

Prijenos je bio malo isprekidan, vjerojatno zbog hangara.

Molim vas Rudija Gunna. Recite mu da zove Paul Trout.

Sa.. trenutak.

Trenutak se činio dug poput dana. On zamisli predvorje NAMP-ove zgrade s globusom u sredini. Zatim se na telefonu začuje glas pomoćnika direktora NAMP-a. Mogao je zamisliti malog Gunna kako sjedi u svojem velikom uredu, i vjerojatno svojom genijalnošću rješava neki složeni logistički problem.

Trout gdje si ti za... Božje? Tražili smo... svugdje. Jesi li dobro?

Odlično, Rudi. I Gamay je ovdje. Moram brzo govoriti. Alvin je otet. Mi smo na otoku mislim u škotskim ili skandinavskim vodama. Ovdje je još sedmero zarobljenih znanstvenika. Radimo na nekom ludom eksperimentu. Pobjegli smo, ali možda ne zadugo.

Malo te slabije čujem, ali... razumio. Možeš li... uz radio?

Moramo se vratiti po ostale.

Ostavi radio uključen. Pokušat ćemo otkriti... uz pomoć signala.

Troutov odgovor prekinula je Gamay upozoravajući ga šaptom.

Netko je zviždao neku besmislenu melodiju. On oprezno vrati mikrofon u držač i isključi radio. Zatim se on i Gamay spuste na ruke i koljena i s ograničenim uspjehom pokušaju se sakriti iza konzole. Zvižduk se približavao. Čovjek zastane kako bi provirio kroz staklo na vratima. Očito nije zapazio ništa čudno, jer zviždanje se polako udalji. Troutovi izađu iz svojeg skloništa. Paul opet pozove Gunna i reče mu da ostavljaju radio upaljen. On provjeri prolaz, i kad se uvjerio da je prazan, oni krenu natrag istim putem kojim su došli. Kretali su se još opreznije, pazeći na zvižduk. Zatim izađu kroz otvor na palubi, vrate se uskim prolazom i popnu se ljestvama koje će ih vratiti do pristupne ceste.

Kod crkve ih je očekivalo iznenađenje.

Mercedes je nestao, reče Gamay kad su se vratili kroz groblje.

Pitam se je li MacLean morao otići u žurbi, nagađao je Trout.

Tek što je to izrekao, kada noć obasjaju jarka svjetla. Iza zaslijepljujućeg bljeska, mogli su vidjeti kako se iza nadgrobnih spomenika podižu ljudske prilike, poput nemirnih duhova. Zatim grube ruke

zgrabe Trouta i Gamay i uvedu ih u crkvu. Pred oltarom je stajao čuvar grubog izgleda. Na licu mu je bio osmijeh koji nije bio u skladu s automatskim pištoljem koji je držao uz bok, uperen u Troutov pupak.

Bok, kompa, reče čovjek bacivši pogled na Gamay.

Ovo je kraj puta za vas i vaše prijatelje.

*

Sova je sjedila na osušenom stablu pokraj obale. Njezin oštar sluh bio je usredotočen na miša koji je jurcao travom. Ptica se spremala obrušiti na nesretnog stvora, kad njezine žute oči ugledaju kretnju na plaži. Iz valova izađe nešto veliko i sjajno, i popne se uz mokri pijesak. Sova raširi krila i tiho poleti u unutrašnjost. Miš nastavi trčati kroz travu, nesvjestan svojeg spasenja.

Iz valova se pojavi i druga prilika crne kože, poput primitivnog stvora koji gmiže iz prvobitnog mulja. Austin i Zavala podignu svoje maske, otkopčaju vodonepropustne vreće i izvade 9 milimetarske pištolje SIGS-auer koje je zlosretni SEAL tim ostavio na istraživačkom brodu. Vidjevši da su sami, oni skinu spremnike sa zrakom i ronilačka odijela. Bili su skočili sa Spootera kad su ugledali patrolni čamac, a prije toga otvorili su ventile kako bi potopili ribarski brod. Iz kormilarnice su gledali kako APV provjerava

potopljeni brod. Kad je APV otišao, zaplivali su prema kopnu. Struja ih je ponijela malo dalje, ali Austin je bio prilično siguran da su izišli u blizini mjesta na kojem su trebali izići.

Pogled na sat otkrio je Austinu da do jutra imaju još šest sati. On signalizira Zavali. Nakon petominutnog hoda po pijesku, osjete tvrdi šljunak pod stopalima. Austin iz vreće izvadi minijaturno računalo i prouči satelitsku fotografiju otoka.

Ako ostanemo na ovoj cesti, stići ćemo do postrojenja. Do njega ima dvije milje kroz nešto što izgleda kao prolaz.

Bez riječi, oni krenu mračnom cestom.

*

Čovjek koji je uperio oružje u Trouta imao je lice nalik gušteru, vidjeli su se zubi, ali ne i usne.

Čekali smo vas, reče čovjek s australskim naglaskom.

Kako ste znali da smo ovdje?, upita Trout.

Čovjek se nasmije. Valjda niste znali da po cijelom otoku imamo kamere. Da dečki nisu bili tako pijani, vidjeli bi vas i prije.

Žao nam je što vam ometamo zabavu.

Vaši prijatelji nisu bili raspoloženi za razgovor, reče on.

Gdje ste pronašli Stregin auto?

Pukovnik ga nije koristio, pa smo otišli na malu vožnju.

Čovjek udari Trouta drškom oružja u želudac. Troutu se činilo da mu je stalo srce. On se presavije, držeći se za trbuh, i padne na koljena. Kad su se valovi mučnine smirili, on bolno ustane na noge. Čovjek ga zgrabi za džemper i privuče ga k sebi. Smrdio je po whiskyju.

Ne volim mudrijaške odgovore, reče on.

Zatim odgurne Trouta i uperi oružje prema Gamay.

Kako ste došli do auta?

Strega je mrtav, reče Trout, koji je još pokušavao doći do zraka.

Mrtav, oči se suze. Kako je umro?

Trout je znao da mu čovjek neće vjerovati čak ni ako mu kaže istinu. Bolje da vam pokažem.

Stražar je oklijevao.

Što smišljate?, reče on podižući oružje.

Ništa. Nismo u položaju da vam naudimo.

Ova izjava godila je čovjekovom egu, čemu se Trout i nadao.

U pravu si, kompa.

On povede Trouta i Gamay prema stražnjoj strani crkve, gdje je bio parkiran Mercedes. Sandy, MacLean i drugi znanstvenici bili su skupljeni pokraj vozila pod budnim očima dvojice stražara. Pokraj Mercedesa je bio parkiran dugi kamionet. Zarobljenici i njihovi čuvari popnu se na kamionet. Australac reče Gamay da se popne s ostalima, dok je

Trout trebao voziti. On sjedne pokraj Trouta i naredi mu da se vrati u zatvorenički odjel.

Bolje vam je da ovo bude dobro, reče čovjek.

Zašto nas jednostavno ne ostavite?, upita Trout.

Eksperiment je gotov.

Dobar pokušaj. Mi odemo, a sljedeći dan netko naiđe i ugleda vas kako mašete majicama na plaži. U mojem poslu nedovršene stvari te dostignu. Sada vozi i šuti.

Trout učini kako mu je rečeno. Kad su stigli u odjel, Australac mu naredi da stane. Izvadi ključeve iz vozila i iziđe kako bi pogledao uokolo. Ostali stražari skoče s kamioneta i zagledaju se u tamu s uperenim oružjem.

Australac pogleda razvaljene vratnice i prevrnutu stražarsku kućicu. Vladala je čudna tišina. Nije bilo krikova noćnih ptica niti zujanja insekata. Nije bio ni traga masakra kojem je Trout svjedočio. On se sjeti gozbe žderanja štakora koju je upriličio Strega, pa zaključi da ne želi znati što se dogodilo s tijelima.

Australac se vrati do vozila. Što se, dovraga, ovdje dogodilo?

Jeste li znali što radimo u laboratorijima?

Da. Biološka oružja. Nešto povezano s onim što podmornica donosi s morskog dna. Nikad nas nisu puštali u odjel. Rekli su da se možemo zaraziti.

Trout se nasmije.

Što je tako smiješno?

Australčev glas imao je opasan prizvuk.

Lagali su. Radili smo na istraživanju enzima, reče Trout.

O čemu govorite?

Jeste li kada čuli za Kamen mudraca?

Cijev oružja zabije se pod Troutova rebra.

Ovo je moja mudrost.

Trout žmirne, ali ostane miran. Bila je to tajna formula koja je trebala pretvarati obične materijale u zlato.

Takvo što ne postoji.

Mislite da bi se ljudi koji su vas zaposlili toliko mučili da takvo što ne postoji?

Stanka.

U redu, kompa, pokaži nam to zlato.

Povest ću vas do skladišta gdje ga čuvaju. Možda ćete opet promisliti o mojem prijedlogu da nas ostavite.

Australac se nasmiješi. Razmislit ću, reče on.

Trout je znao da su on i njegovi kolege osuđeni na smrt, čak i kad bi mu dali sve zlato iz Fort Knoxa. Nikakav drugi razlog ne bi ga mogao uvjeriti da se vrati u zoološki vrt. On zaustavi automobil pred širom otvorenim ulaznim vratima.

Tu smo, reče on.

Oni iziđu iz vozila, i Australac izvadi ključ i zapovjedi ljudima da iziđu iz kamioneta. Jednog je ostavio kao čuvara, uz zapovijed da ubije svakoga tko pokuša bilo što. Zatim reče Troutu da ih povede.

Isuse, kakav je to smrad?, upita stražar.

To je miris zlata, reče Australac smijući se.

Trout krene prema vratima kao u transu. Znao je da je ono što čini proračunani rizik, ali smatrao je da će se stvorovi koji su bili zarobljeni u ovoj zgradi vratiti u mjesto koje su smatrali domom. Znao je da je pogodio kad je ušao u zagušujuću tamu i čuo odvratan zvuk krckanja kostiju i vidio parove crvenih očiju kako se žare u tami. On povuče ruku po zidu i upali svjetlo.

Stvorovi su bili u svojim otvorenim kavezima. Upravo su se gostili ostacima pukovnika Strege i njegovih ljudi. Kad se svjetlo upalilo, povukli su se u stražnji dio svojih kaveza. Australčevom čovjeku otme se uzvik gađenja i iznenađenja.

Australac zgrabi Trouta i pribije ga uza zid.

Ti i tvoji prijatelji umrijet ćete zbog ovoga.

Trout zgrabi cijev oružja i pokuša je istrgnuti iz čovjekovih ruku, ali njegov protivnik imao je prednost što je otponac bio s njegove strane. On ispali hitac naslijepo, koji se zabije u zid na nekoliko inča od Troutovog vrata. Dok su se hrvali za oružje, stvorovi su došli u prednji dio kaveza. Pogled na odore stražara potaknuo ih je na divlji napad.

Stvorovi uskoče u prostoriju u urlajućoj gomili očnjaka i pandža.

Stražar uspije ispaliti nekoliko hitaca prije no što su ga pregazili. Dva stvora skoče na Australčeva leđa i bace ga na tlo. Još jedan stvor skoči prema Troutu, ali zaustavi se i pogleda ga. U tom kratkom trenutku, Trout se mogao zakleti da je na licu čudovišta vidio trunku ljudskosti. Kad je vidio da Trout ne nosi odoru, stvor se baci na Australca.

Trout pojuri prema vratima i obori čovjeka koji je čuvao zarobljenike. Jedan od stvorova koji je krenuo za Troutom kroz vrata ugleda palog stražara i na brzinu ga dovrši.

Trout vikne Gamay da pokrene kamionet. On skoči za volan Mercedesa i posegne za ključem. Nije ga bilo. Tada se sjeti da ga je Australac ponio sa sobom. Gamay vikne da nema ni ključa iz kamioneta. Trout iskoči iz auta, zgrabi Gamay i vikne ostalima da bježe i spašavaju živote.

Sudeći po iznenadnoj tišini u zoološkom vrtu, Trout je nagađao da stvorovi uživaju što su im stražari svratili na večeru. Nije čekao desert.

*

Austin i Zavala bili su na oko milju od postrojenja kada začuju topot nogu u tami pred sobom. Sjure se s pošljunčanog puta i bace na trbuh u visoku travu.

Kad su se koraci približili, mogli su čuti i tihe glasove i dahtanje, što im je govorilo da neki od ljudi koji dolaze prema njima nisu u najboljoj fizičkoj kondiciji. Zatim začuje poznati glas kako moli; Krenite, ljudi. Imat ćemo kasnije dovoljno vremena za odmor.

Trout zastane kad se dvije prilike materijaliziraju iz tame.

Daleko ste od Izgubljenog grada, reče Austin.

Kurt i Joe?, reče Trout s olakšanjem. Prokletstvo. Ovo je kao da smo kod kuće.

Gamay zagrli svoje kolege iz NAMP-a.

Ovo su moji prijatelji, Mac i Sandy, reče Trout. Ostale ću vam predstaviti kasnije. Imate li brod?

Austin reče; Bojim se da smo porušili mostove za sobom. Prije smo vidjeli patrolni čamac. Znate li gdje ga drže?

Znam gdje bi mogao biti.

Trout naćuli uho i smrkne se. Moramo pobjeći.

Austin je čuo buku, nalik udaljenom zavijanju vjetra. Što je to? On opet oslušne. Zvuči kao čopor vukova koji progoni jelena.

Da je barem, reče Trout. Jeste li naoružani?

Imamo ručno oružje.

Zavijanje je postajalo sve glasnije. Trout opet pogleda uz cestu.

Pucajte na sve što se kreće, naročito ako ima crvene oči, reče on bez daljnjeg objašnjavanja. Austin i Zavala sjete se crvenookih furija sa snimke. Nije ih trebalo uvjeravati.

Trout uhvati Gamay za ruku i vikne ostalima da krenu za njim. Austin i Zavala čuvali su zaleđe.

Grupa je hodala u tišini petnaest minuta, potaknuti sve jačim zavijanjem, sve dok nisu ugledali svjetla u prozorima baraka kod doka za patrolni čamac. Njihovi progonitelji bili su sada tako blizu da su mogli čuti pojedine urlike.

Buka je sigurno prošla i kroz zidove baraka jer nekoliko stražara izjurilo je iz zgrade u noć, dok su bjegunci zaobilazili zgradu s druge strane krećući se prema doku.

Stražari su ugledali njihova lica pod reflektorima i viknuli skupini da stane ili će pucati. Jedan stražar vikne prema zgradi, iz nje istrče još dvojica. Jedan je bio napola odjeven, a drugi, krupni, bradati čovjek, vjerojatno je spavao, jer je bio u donjem rublju. On se naceri i reče; Čini se da smo si zaradili bonus od Strege.

Njegovi kolege zaurlali su od smijeha, ali njihovo veselje bilo je kratkog vijeka, i brzo se pretvorilo u strah kad su začuli zavijanje. Činilo se da strašna buka dopire iz svih smjerova. Oni se stisnu jedni uz druge, s oružjem uperenim prema van, gledajući oči koje su u tami sjajile poput žara.

Crnobradi stražar ispali rafal u tamu. Krikovi boli pokazali su da su neki metci pogodili metu. Paljba je potaknula napad. Stvorovi su napali iz svih smjerova, jureći na sve koji su nosili odoru. Znanstvenici i ljudi iz NAMP-a iskoristili su krvavu zbrku i iskrali se, a Trout ih je vodio prema doku gdje je bio privezan patrolni čamac.

Austin uđe u čamac i pokrene motor. Zatim se vrati na dok da pomogne ostalima. MacLean potjera svoje kolege znanstvenike u čamac. Kad se on spremao uskočiti, začuju se hitci i on se sruši na dok.

Hice je ispalio bradati stražar koji je trčao prema čamcu. To što nije imao odoru zaštitilo ga je od napada stvorova. Austin ispali kratak rafal koji promaši čovjeka. Stražar nije očekivao da netko uzvrati paljbom, ali brzo se snašao, spustio na jedno koljeno i naciljao.

Hitac eksplodira u Austinovom uhu. Gamay je opalila preko njegovog ramena. Ona je bila vrhunski strijelac, ali u žurbi nije pažljivo naciljala. Metak pogodi bradatog čovjeka u lijevo rame. On vrisne od bijesa i boli, ali uspije podići oružje. Iako mu je uho još uvijek zvonilo od praska, Austin stane pred prijatelje da ih zaštiti, istovremeno ciljajući.

Zbor urlika začuje se iza bradatog stražara. On se okrene i podigne oružje, ali nađe se pod gomilom stvorova koji su režali. Austin spusti oružje, i on i Zavala počnu dizati MacLeana u čamac, kad se

jedan stvor izdvoji od ostalih i krene prema kraju doka. Gamay podigne pištolj da upuca stvora. Trout, koji se spremao odbaciti užad, stane i uhvati je za zapešće. Prepoznao je stvora s kojim se suočio u skladištu.

Ranjen je, reče Trout.

Prsa stvora bila su tamna od krvi. On se zagleda u Trouta, a tada mu noge popuste i sruči se mrtav u čamac. Austin vikne Troutu da preuzme kormilo dok je on njegovao MacLeana. Čim je Gamay odvezala užad, Trout povuče gas i usmjeri pramac u tamu.

Čamac punom brzinom pojuri od otoka strave. Trout preda kormilo Gamay i priđe MacLeanu, koji je ležao na leđima. Drugi znanstvenici napravili su mu mjesta. Austin je stavio prsluk za spašavanje pod MacLeanovu glavu, i klečao je pokraj smrtno ranjenog znanstvenika. Približio je uho MacLeanovim ustima. On podigne glavu kad ugleda Trouta i reče; Želi razgovarati s tobom.

Trout klekne s druge strane umirućeg znanstvenika.

Pobjegli smo, Mac, reče on.

Odvest ćemo te doktoru i on će te začas srediti.

MacLean mu odgovori grgljajućim smijehom, a krv mu poteče s ruba usana. Ne pokušavaj zavarati starog Škota, prijatelju.

Kad je Trout pokušao odgovoriti, MacLean podigne oslabjelu ruku. Ne. Pusti me da govorim.

Oči mu se počnu preokretati u glavi, ali pribere se.

Formula, reče on.

Što s njom?

MacLeanov pogled padne na Austinovo lice. I tada on umre.

Poglavlje XXXIV

Gertrude je izišla kako bi se oprostila.

APV je uhvatio zvuk patrolnog čamca koji se udaljavao i presreo ga na oko milju od otoka. Zavala je prvi ugledao podvodno vozilo. Svjetiljkom je šarao po tami, pazeći na stijene, kad se pojavi visoka peraja. Mislio je da se radi o kitu ubojici, ali kad se približila, vidio je nabore u metalnoj peraji i shvatio o čemu je riječ.

Vozilo ih je pratilo nekoliko stotina stopa, a tada se odvojilo i krenulo na rutinsku kontrolu. Nitko na patrolnom čamcu nije znao za koliko su izbjegli katastrofu. Max iz zapovjednog centra poslao je APV u potjeru za čamcem koji je bježao, i pripremio je sva četiri torpeda. Upravo se spremao pritisnuti gumb za paljbu, kad mu je crvenooki demon istrgnuo grkljan.

Patrolni čamac nastavio je svojim putem još pola sata, kada Austin odluči pozvati Obalnu stražu u pomoć. Nekoliko minuta kasnije, brod Scapa britanske Obalne straže dug 110 stopa primio je poziv u pomoć s patrolnog čamca. Scapa pojuri punom brzinom od 30 čvorova. Na temelju prošlih iskustava, kapetan broda mislio je da se radi o pozivu ribara u nevolji. Kad je s palube Scape ugledao gumeni čamac u svjetlima reflektora,

kapetan John Bruce pomisli kako je u svojih 20 godina patroliranja oko otočja Orkney vidio čudnih prizora, ali ovaj je bio nenadmašan.

Gumeni čamac bio je dug oko trideset stopa, procijenio je Bruce. Većina putnika koji su drhtali na čamcu bili su odjeveni u žute kombinezone. Kapetan nije znao za postojanje lokalnih zatvora, ali okolnosti su u najmanju ruku bile vrlo sumnjive. Desetljeća na moru naučila su kapetana oprezu. On zapovjedi svojoj posadi da pripremi oružje. Kad se brod Obalne straže približio gumenom čamcu, kapetan prinese električni megafon ustima i reče Molim vas, identificirajte se.

Jedan čovjek mahao je, pokušavajući privući kapetanovu pažnju. Imao je široka ramena, brončanu put, a kosa mu je bila platinasta, gotovo srebrena.

Kurt Austin iz Nacionalne agencije za mora i podmorje, reče on, nadglasavajući brodske motore i bez pojačala zvuka. Ovi ljudi pate od iscrpljenosti i moguće pothlađenosti. Možete li nam pomoći?

Kapetan je reagirao oprezno, usprkos vidljivoj iskrenosti na Austinovom licu. Čuo je za NAMP, slavnu američku marinološku organizaciju, a ponekad je i nailazio na njihova plovila. Ali ovu grupu žalosnog izgleda nagomilanu u malom čamcu nije mogao povezati s vitkim tirkiznim istraživačkim brodovima koje je vidio.

Kapetan Bruce bio je krupni Škot pjegave ćelave glave, svijetloplavih očiju i čvrste brade koja je precizno ukazivala na odlučnost svojeg vlasnika. On pogleda čamac od pramca do krme. Lica ljudi u čamcu nisu glumila umor i strah. Kapetan Bruce zapovjedi da se ljudi prebace na njegov brod. Upozorio je članove posade da drže oružje spremnim, i da paze na pridošlice.

Putnici su u nekoliko navrata prebačeni malim čamcem s patrolnog gumenog čamca na brod. Izbliza je bilo vidljivo da izmoreni ljudi ne predstavljaju prijetnju. Kad su se popeli na palubu, liječnik ih je na brzinu pregledao. Zatim je svatko dobio pokrivač kojim se ogrnuo, pa su ih uputili u blagovaonicu na vruću juhu i kavu.

Austin je došao s posljednjom turom, u pratnji atraktivne crvenokose žene i dva muškarca, jednoga tamnoputog, a drugog toliko visokog da se isticao na čamcu poput jarbola.

Austin se rukovao s kapetanom i predstavio i ostale.

Ovo su Paul i Gamay MorganTrout i Joe Zavala, reče on.

Svi smo iz NAMP-a.

Nisam znao da NAMP trenutačno radi na Orkneyima, reče kapetan rukujući se sa svima.

I ne radi, tehnički govoreći.

Austin reče ostalima da će im se ubrzo pridružiti u blagovaonici, pa se okrene kapetanu. Ljudi su prošli kroz mnoge nedaće, a neki od njih pothlađeni su. Osim toga izgubili smo se u magli, pa smo pozvali upomoć. Žao nam je što smetamo.

Nema problema, momče. To nam je posao.

Ipak, hvala vam. Moram vas zamoliti za još jednu uslugu. Biste li mogli radijem pozvati Rudija Gunna u NAMP-ov stožer u Washingtonu? Recite mu da su Austin i ostali dobro i da ćemo se javiti.

Odmah ću to prenijeti.

U tom slučaju, i meni bi dobro došla topla juha, reče Austin s osmijehom. On se okrene i u odlasku nehajno reče; Uzgred, na gumenom čamcu imamo dva mrtva tijela.

Mrtva tijela?

Vrlo mrtva. Pitam se bi li ih vaša posada mogla prenijeti na brod prije no što počnete vući čamac.

Da, naravno, reče kapetan Bruce.

Hvala vam još jednom, kapetane, reče Austin.

On omota pokrivač oko ramena poput Navajo Indijanca i krene prema brodskoj kuhinji.

Kapetan je u očima imao frustrirani izraz. Nije navikao da mu drugi uzurpiraju zapovijedanje. Zatim se nasmije. Nakon mnogo godina rada s raznim posadama i situacijama, postao je dobar procjenjivač ljudi. Bruce shvati da je ono što je

netko kod Austina mogao smatrati drskošću zapravo bilo iznimno samopouzdanje. On zapovjedi svojim ljudima da donesu tijela i odlože ih u skladište. Nakon toga, reče im da vežu gumeni čamac kako bi ga povukli.

Vrati se na most i pošalje Austinovu poruku NAMP-u. Upravo je završio s pisanjem izvješća zapovjedništvu Obalne straže, kad ga liječnik pozove preko interkoma. Kapetan je slušao liječnikov uzbuđeni glas, a zatim napusti most i krene u skladište. Na podu su ležale dvije vreće s truplima. Liječnik pruži kapetanu petrolejski žele da ga stavi pod nosnice.

Pripremite se, reče liječnik i otvori jednu vreću.

Kapetan je vidio i mirisao mrtva tijela u raznim stadijima raspadanja, i snažni životinjski zadah koji je izišao iz vreće nije mu toliko smetao kao prizor koji je ugledao. Njegovo rumeno lice poprimi pepeljastosivu boju. Kapetan je bio dobar prezbiterijanac i nije pio niti psovao. Ovo je bila jedna od situacija kad je poželio da je manji vjernik.

Što je ovo, za ime Božje?, upita on promuklim šaptom.

Stvor iz noćnih mora, reče liječnik.

Nikada nisam vidio ništa slično.

A drugi?, upita kapetan.

Liječnik otvori i drugu vreću. U njoj je počivao naočiti sjedokosi čovjek od kojih 50 ili 60 godina.

Zatvorite obojicu, zapovjedi kapetan. Kad ga liječnik posluša, kapetan upita; Od čega su umrli?

Obojica su ubijeni hicima iz vatrenog oružja.

Kapetan Bruce zahvali liječniku, pa krene u blagovaonicu. Uplašena lica koja je vidio prije smiješila su se, zahvaljujući većoj količini hrane i ruma. Austin je sjedio za stolom i razgovarao s Paulom i Sandy.

Austin je duboko zamišljeno slušao dok su mu oni naizmjence pričali o svojoj otmici i zatočeništvu. On ugleda kapetana Brucea i pozdravi ga toplim osmijehom. Bok, kapetane. Kao što možete vidjeti, cijenimo vaše gostoprimstvo.

Drago mi je što to čujem, reče kapetan. Pitam se bih li mogao s vama razgovarati nasamo, gosp. Austine.

Austin prepozna ozbiljnost u kapetanovom izrazu. Nagađao je zašto ga kapetan želi vidjeti. Naravno.

Kapetan ga povede u prostoriju u blizini blagovaonice i zamoli ga da sjedne.

Imam neka pitanja za vas.

Pitajte.

U vezi onih tijela. Tko su i što su?

Jedan od njih je škotski kemičar pod imenom MacLean. Angus MacLean. Nisam siguran tko je bio onaj drugi. Rekli su mi da je to mutant, rezultat znanstvenog eksperimenta koji je otišao ukrivo.

Kakav eksperiment bi mogao proizvesti takvo čudovište?

Nisam upoznat s detaljima.

Kapetan odmahne glavom u nevjerici. Tko ih je pobio?

Ubijeni su prilikom bijega s otoka, gdje su bili zatočeni.

On mu ocrta položaj otoka.

Zabranjeni otok? Patroliram ovim vodama dva desetljeća i nikada nisam stupio tamo. Što ste radili tamo, za ime Božje?

Moj kolega Paul Trout i vozačica podvodnog vozila Alvin bili su tamo zadržani protiv svoje volje. Mi smo se iskrcali u spasilačkoj misiji i naletjeli na probleme.

Tko ih je držao u zatočeništvu?

Ne znam. Predlažem da pričekamo dok se ne iskrcamo.

Mladi mornar uđe u prostoriju i preda kapetanu Bruceu presavijene papire. Ovo je upravo stiglo, gospodine.

Hvala vam, reče kapetan. Ispriča se i pročita poruke, pa jednu preda Kurtu. Bila je to poruka od Rudija Gunna.

Drago mi je da ste dobro. Uskoro detalji? Rudi.

Kapetan pročita drugu poruku i podigne obrve.

Čini se da imate ono što Amerikanci zovu utjecaj, gosp. Austine. Središnjicu Obalne straže kontaktirao je Admiralitet. Moramo se odnositi prema vama krajnje ljubazno, i dati vam štogod želite.

Ima li na britanskim brodovima groga?, upita Austin.

Nemam grog, ali imam bocu dobroga škotskog whiskya u kabini.

To će biti u redu, reče Austin.

Poglavlje XXXV

Druga vrsta dobrodošlice dočekala je Scapu kad je brod pristao uz dok u Kirkwallu, glavnom gradu Orkneya. Na obali, brod Obalne straže čekao je autobus, pogrebno vozilo i dvadesetak osoba odjevenih u bijela ABK odijela s kapuljačama.

Austin je stajao na ogradi broda s kapetanom Bruceom. Promatrao je odbor za doček, pa reče; Ovo je tim za dekontaminaciju, ili Britanci imaju novu modu.

Sudeći po svemu, moja posada neće tako skoro imati dopust na obali, reče kapetan.

Scapa i posada broda zatvoreni su u karantenu za slučaj da ste vi i vaši prijatelji ostavili kakav gadan virus.

Žao mi je što smo vam prouzročili sve te nevolje, kapetane.

Glupost, reče kapetan Bruce. Vaš posjet sigurno je oživjeo našu rutinsku patrolu. Kao što sam rekao, to nam je posao.

Austin se rukovao s kapetanom, pa on i ostali bjegunci s otoka krenu s broda. Kako bi koji putnik stupio na čvrsto, od njega ili nje zatražili bi da navuku čisto plastično odijelo i kapu i kiruršku masku. Zatim su ih otpratili u autobus, a mrtve su ukrcali u pogrebni automobil. Od putnika su zatražili

da ne podižu žaluzine na prozorima. Nakon petominutne vožnje sišli su s autobusa i našli se u prostranoj zgradi koja je nekada mogla služiti kao skladište.

Veliki šator podignut je unutar zgrade da bi poslužio kao laboratorij za dekontaminaciju. U njemu se nalazilo još ljudi u bijelim odijelima. Od svih ljudi koji su bili na otoku zatražili su da se istuširaju, a njihovu odjeću stavili su u plastične vreće i odnijeli na analizu. Kad su završili s tuširanjem, dali su im pamučna bolnička odijela u kojima su izgledali kao pacijenti umobolnice. Gomila liječnika odjevenih u plastiku pregledala ih je i proučila, pa ih proglasila sposobnima za povratak čovječanstvu. Usprkos svim pregledima, prema njima su se ponašali krajnje ljubazno.

Nakon što su ih pregledali, Austin i njegovi kolege iz NAMP-a dobili su svoju odjeću uredno složenu i opranu. Zatim su ih poveli u malu, uglavnom praznu sobu opremljenu s nekoliko stolaca i stolom. Pri ulazu, čovjek u odijelu koji je sjedio za stolom ustao je i predstavio se kao Anthony Mayhew. Rekao je da je iz MI5, britanske unutarnje obavještajne službe, i zamolio ih da sjednu.

Mayhew je imao fino isklesane crte lica, i naglasak više klase koji je naveo Austina da upita Oxford?

Zapravo, Cambridge, reče on s osmijehom.

Mayhew je govorio u kratkim rečenicama, kao da ih je rezao verbalnim škarama. Teško je uočiti razliku. Ispričavam se zbog muka s kostolomcima i ljudima u svemirskim odijelima. Nadam se da nije bilo neugodno.

Nimalo. Ionako nam je jako trebalo tuširanje, reče Austin.

Molim vas, recite onome tko nam je oprao odjeću da malo manje uštirka ovratnike, doda Zavala.

Osmijeh pobjegne Mayhewovim tankim usnama.

Hoću. MI5 dobro je upoznat s radom NAMP-ovog tima za specijalne zadatke. Ali kad je stožer čuo od kapetana Brucea o mrtvim tijelima, tajnim eksperimentima i mutantima, jednostavno su se uspaničili kao pravi civilni službenici što i jesu. Htjeli su osigurati da ne kontaminirate Britansko otočje.

Austin načini grimasu. Nisam mislio da smrdimo baš toliko.

Mayhew ga blijedo pogleda, pa prasne u smijeh. Američki humor. Trebao sam znati. Proveo sam nekoliko godina na zadatku u SAD-u. Mojim šefovima manje je smetao zadah, a više mogućnost izbijanja smrtonosne zaraze.

Ne bismo ni u snu željeli zaraziti svoje engleske rođake, reče Austin. Molim vas, recite svojim šefovima da ovo nema veze s biološkim ratovanjem.

Učinit ću i to, reče Mayhew.

On ih pogleda jednog po jednog. Molim vas, bi li mi tko objasnio što se, dovraga, događa?

Austin se okrene prema Troutu. Paul je u najboljem položaju da vam opiše život na otoku. Mi smo bili tamo tek nekoliko sati.

Troutove usne raširе se u opori osmijeh. Na početku, moram vam reći da otok baš nije luksuzni hotel.

On tada ispriča cijelu priču, od prekinutog Alvinovog zarona u Izgubljeni grad, do bijega i spašavanja.

Austin je očekivao izraz nevjerice na Troutov opis rada na Kamenu mudraca, ali umjesto toga Mayhew se pljesne po koljenu u nebritanskom izljevu emocija. Ovo se savršeno slaže. Znao sam da se iza smrti znanstvenika krije nešto veliko.

Bojim se da vas ne pratimo, reče Austin.

Oprostite. Prije nekoliko mjeseci, moj odjel pozvan je da istraži bizaran niz smrti većeg broja znanstvenika. Prvi od njih bio je računalni stručnjak star pedeset godina koji je ušao u svoju vrtnu ostavu za alat, omotao oko prsa gole električne žice, zabio

si maramicu u usta i utaknuo žice u utičnicu. Nije imao nikakvih vidljivih motiva za samoubojstvo.

Austin žmirne.

Vrlo kreativno.

To je bio tek početak. Drugi znanstvenik sletio je s mosta pri povratku sa zabave u Londonu. Policija je rekla kako je njegova razina alkohola u krvi daleko premašivala zakonom dopuštenu. Ali svjedoci sa zabave rekli su kako nije pio, a njegovi rođaci rekli su da nikada nije pio ništa jače od porta. Ako bi popio nešto više, povraćao bi. Povrh toga, netko je stavio stare, istrošene gume na njegov pažljivo održavani Rover.

Ovo postaje zanimljivo, reče Austin.

O, postaje sve bolje. Jedan 35-godišnji znanstvenik zabio se automobilom punim plinskih boca u zid od cigala. Očito samoubojstvo, rekle su vlasti. Još jedan momak pronađen je pod mostom.

Opet samoubojstvo, rekla je policija. Dokazi zloporabe alkohola i depresije. Obitelj je rekla da nikada u životu nije pio iz vjerskih razloga, i da nije bio depresivan. Evo još jednog. Momak u dvadesetim godinama veže jedan kraj najlona oko svojeg vrata, drugi kraj za drvo, vraća se u automobil i ubrza. Odrubljena glava.

Koliko ste takvih neobičnih smrti istraživali?

Oko dva tuceta. Sve znanstvenici.

Austin ispusti tihi zvižduk.

Kakva je veza sa zabranjenim otokom?

Koliko smo tada znali, nikakva. Nekoliko znanstvenika bili su Amerikanci, pa smo imali zahtjev veleposlanstva SAD-a da to proučimo. Neki političari tražili su veliku istragu. Meni su rekli da pronjuškam i dali mi vrlo malu ekipu, kako ne bih to napuhivao. Svoja otkrića trebao sam javiti izravno u premijerov ured.

Zvuči kao da šefovi baš i nisu htjeli talasati, reče Austin.

I ja sam imao isti utisak, reče Mayhew.

Razgovarao sam s rođacima i saznao da su svi mrtvi nekada radili za isti istraživački laboratorij.

MacLeanove bivše poslodavce?, upita Trout.

Točno. Kada nismo mogli pronaći MacLeana, pretpostavili smo da je i on doživio prijevremeni kraj ili da ima veze sa smrću svojih kolega. A sada se i on pojavljuje na vašem otoku, nažalost mrtav, i time stvara vezu s laboratorijem.

Trout se nagne na svom stolcu.

Kakva je bila priroda istraživanja?

Navodno su radili istraživanje ljudskoga imunološkog sustava u postrojenju u Francuskoj. To je navodno bio ogranak veće, multinacionalne korporacije, ali oni su vrlo dobro sakrili vlasništvo iza više slojeva lažnih kompanija, korporacija i bankovnih računa u inozemstvu. Još uvijek pokušavamo otkriti vlasnike.

Ako to učinite, optužit ćete ih za ubojstvo tih znanstvenika, reče Austin.

U najmanju ruku, reče Mayhew.

Po priči dr. Trouta, čini se da je rad koji su oni tamo izvodili stvorio te mutante i osudio ih na živu smrt.

Da sumiram ono što za sada imamo, reče Austin.

Ovaj laboratorij zapošljava znanstvenike da rade na projektu traženja tzv. Kamena mudraca, eliksir utemeljen na oceanskim enzimima iz Izgubljenog grada. Znanstvenici su očito imali uspjeha u stvaranju formule koja produžava život, i na taj način osigurali svoju prijevremenu smrt. MacLean bježi, ali dovode ga natrag u obnovljeni tim znanstvenika kako bi ispravili pogreške u formuli. Pogreške koji stvaraju strašne mutacije. Paul nailazi na njihovu operaciju vađenja sirovine i otimaju ga da radi u njihovom laboratoriju.

Dijelovi se slažu poput slagalice, reče Mayhew. Mogu li vam postaviti pitanje, gosp. Austin? Zašto niste odmah obavijestili britanske vlasti o tome?

Odgovorit ću vam vlastitim pitanjem. Biste li mi vi vjerovali da sam se pojavio pred vašim vratima blebećući o crvenookim vragovima?

Apsolutno ne, reče Mayhew.

Hvala na iskrenosti. Morate znati da bi to potrajalo kad bi išlo redovnim kanalima. Smatrali smo da bi svako odlaganje bilo fatalno. Paul Trout nam je prijatelj, kao i kolega.

To mogu razumjeti. Kao što sam rekao, upoznat sam s radom vašeg tima za specijalne zadatke, i znao sam da ste više nego dorasli zadatku. Morao sam vam postaviti to pitanje jer će moji šefovi to pitati mene.

Gamay reče; Hoće li itko iz vaše vlade istražiti otok?

Mornarički brod putuje onamo, reče Mayhew.

Nosi kontingent Kraljevskih marinaca koje će iskrcati na obalu. Pokušat će pronaći tu podmornicu, izolirati laboratorij i neutralizirati stražare i te mutante.

Iz onoga što sam vidio, sumnjam da će nešto ostati od stražara, reče Trout.

Na trenutak zavlada tišina dok su Troutove riječi dolazile do umova njegovih sugovornika.

Zatim Mayhew reče; Imali ste najviše iskustva s tim mutantima, dr. Trout. Kakav je vaš utisak?

Divlji su, ljudožderi i nevjerojatno snažni. Sposobni su za komunikaciju, a sudeći po njihovom napadu na otok s Brodolomcima, i za planiranje.

On zastane, razmišljajući o svojem susretu s mutantom u zoološkom vrtu. Mislim da nisu eliminirali sve njihove ljudske kvalitete.

Mayhew odgovori zagonetnim osmijehom. Fascinantno. Mislim da smo s tim gotovi. No, biste li imali nekoliko trenutaka da vam pokažem nešto zanimljivo?

Mayhew ih povede kroz labirint hodnika sve dok nisu došli do prohladne prostorije koja je bila namještena kao laboratorij za medicinsko ispitivanje. Plastični pokrivač prekrivao je priliku koja je ležala na metalnom stolu osvijetljenom reflektorom. Pokraj stola je stajao sredovječni čovjek u bijeloj laboratorijskoj kuti.

Mayhew da čovjeku znak i ovaj povuče pokrivač, otkrivši izmučeno lice crvenookog stvora kojeg su prenijeli na svojem čamcu. Njegovo lice izgubilo je divlji izraz i izgledalo je spokojnije.

Malo je pohaban, reče Mayhew. Ne izgleda loše za Francuza.

Demonstrirate li svoj engleski šovinizam ili znate da je on Francuz?, upita Austin.

Mayhew se nasmiješi i posegne u njegov džep, izvadivši malu metalnu pločicu na lancu. Zatim je preda Austinu.

Ovo je visjelo oko gospodinovog vrata. Malo je istrošena, ali možete pročitati natpis.

Austin podigne pločicu na svjetlo i pročita riječi Pierre Levant dela Capitaine, LArmee Republique de France, b. 1885.

Izgleda kao da je naš prijatelj nekome ukrao pločicu.

I ja sam u prvi trenutak pomislio na isto, ali pločica pripada njemu.

Austin odgovori upitnim pogledom. Mayhew se nije smiješio kao što bi činio da se pokušao našaliti.

To bi značilo da je stariji od stotinu godina, reče Austin.

Točnije, blizu stotinu i deset godina.

Sigurno je posrijedi neka greška. Kako možete biti sigurni da je upravo ovo čovjek čije se ime nalazi na pločici? Milijuni ljudi izgubljeni su tijekom Prvog svjetskog rata.

Istina, ali vojske su prilično dobro vodile bilješke, usprkos kaosu. Ljude su često identificirali njihovi kolege ili časnici. Dok se borba nastavljala, tijela su odnosile posebne postrojbe, i preuzimali su ih direktori registara groblja, uz pomoć vojnih kapelana. Nacrtane su karte groblja, informacije su se filtrirale kroz postaje za žrtve, bolnice i registre groblja. Te informacije pohranjene su u računalu. Saznali smo da je postojao Pierre Levant, da je služio kao časnik u Francuskoj vojsci i da je nestao u akciji.

Mnogo je ljudi nestalo u akciji.

Oh, vi skeptični Amerikanci, reče Mayhew. On posegne u svoje odijelo i izvadi džepni sat, koji

preda Austinu. Pronašli smo ovo u njegovom džepu. Nekad je bio vraški zgodan.

Austin prouči natpis na stražnjoj strani sata. A Pierre, de Claudette, damor. Zatim otvori sat. U njemu je bila fotografija mladića i djevojke.

On pokaže sat drugim pripadnicima NAMP-ovog tima.

Što mislite?

Gamay prouči pločicu i sat. Jedna od prvih stvari koje sam naučila u pomorskoj arheologiji bila je važnost utvrđivanja izvorišta. Na primjer, rimski novčić pronađen u polju u Connecticutu može značiti da ga je ispustio Rimljanin, ali je jednako vjerojatno da je došao tamo od kolekcionara kovanica iz kolonijalne ere.

Mayhew uzdahne. Možda će vas dr. Blair uvjeriti.

Ni ja nisam vjerovao, reče sijedi patolog. Izvršili smo autopsiju na gospodinu. Stanice kod ovog čovjeka usporedive su sa stanicama čovjeka u 40-tim godinama, ali spojevi u lubanji ukazuju na to da je gospodin...

On pročisti grlo. Ah, stariji od stotinu godina.

To bi značilo da rad na formuli produženja života traje mnogo dulje no što smo pretpostavili, reče Austin.

Nevjerojatna, ali razumna pretpostavka, reče Mayhew.

Tijekom Prvog svjetskog rata pričalo se o pokušajima razvoja berserkera, supervojnika koji bi jurišao na neprijateljske rovove usprkos žestokoj vatri.

Mislite da je to povezano s istraživanjem produžavanja života?

Ne znam, reče Mayhew. On navuče pokrivač preko lica stvora.

Jadni hombre, reče Zavala, gledajući sretan par na fotografiji u satu. Kakav način da se izgubi stotinu godina.

Možda smo tek otkrili vrh ledenog brijega, reče Mayhew.

Tko zna koliko je ljudi umrlo zbog ove strašne tajne?

Ne krivim ih što ovakve neuspjehe nisu reklamirali, reče Gamay.

Stvar ide i dalje od toga, reče Mayhew. Pretpostavimo da je eliksir usavršen. Kakav bi ovo bio svijet kad bi neki ljudi mogli živjeti dulje od drugih?

Svijet koji bi postao jako neuravnotežen, reče Gamay.

I ja tako mislim, ali ja sam obični detektiv. To ču ostaviti analitičarima i tvorcima politike. Planirate li dugo ostati u Velikoj Britaniji?, upita on Austina.

Vjerojatno ne, reče Austin. Razgovarat ćemo o našim planovima i reći vam što smo odlučili.

To bih cijenio.

Mayhew izvadi posjetnicu sa svojim imenom i telefonskim brojem i preda je Austinu. Molim vas, nazovite me. Noću ili danju. U međuvremenu, ne mogu vam dovoljno naglasiti važnost čuvanja ovih informacija.

Izvijestit ću samo Dirka Pitta ili Rudija Gunna.

Odlično. Javit ću vam što su naši marinci pronašli na otoku. Možda ćemo pronaći trag do ljudi koji stoje iza ovoga. Ubojstvo, kidnapiranje, držanje robova, razmišljao je. Besmrtnost je snažan motiv za zlo. Kladio bih se da bi svatko u ovoj prostoriji prodao svoje prvorođeno dijete za priliku da živi zauvijek.

Ne svatko, reče Austin.

Kako to mislite? Kad bi se ponudila prilika, tko ne bi htio živjeti zauvijek?

Austin pokaže prema pokrivenoj prilici. Pitajte onoga mrtvog vojnika na stolu.

Poglavlje XXXVI

Ne volim polijevati hladnom vodom ovo toplo druženje, reče Gamay. Ali uz sav taj razgovor o crvenookim čudovištima i Kamenu mudraca, zaboravili smo da imamo nedovršena posla.

Nakon sastanka s Mayhewom, otišli su u svoj hotel kako bi raspravili o strategiji. Sandy, vozačica Alvina, jedva je čekala da krene, i Mayhew ju je odveo u London gdje je mogla uhvatiti let za SAD. Znanstvenici su još odgovarali na pitanja.

U pravu si, reče Zavala, podižući čašu na svjetlo. Ja jako zaostajem u svojem cilju ispijanja sve dobre tekile na svijetu.

To je vrlo pohvalno, Joe, ali ja sam više zainteresirana za opstanak svijeta, ne njegove zalihe tekile, reče Gamay. Mogu li sumirati problem u dvije riječi? Gorgonin korov.

Nisam zaboravio, reče Austin. Nisam htio pokvariti vaš ponovni susret. Kad si već spomenula temu, kakva je situacija?

Nije dobra, reče Gamay. Kao što smo i slutili, Izgubljeni grad je izvor mutantnog korova.

Mutantni korov. Mutantni ljudi. Izgubljeni grad je nezdravo mjesto, reče Zavala.

Izgubljeni grad je bio u redu dok se ljudi nisu počeli petljati u njega, odgovori Gamay. Ljudi koji

su prikupljali mikrobe i enzime radili su preliminarnu obradu tvari na podmornici. Nusproizvod ove procedure procurio je u oceanski sustav. Čini se da pretvara korov u čudovište, baš kao što je učinio i s ljudima transformirao ga je iz neugodnosti u svjetsku prijetnju.

Operacija prikupljanja sirovina zaustavljena je. Neće li to zaustaviti širenje Gorgoninog korova?, upita Austin.

Gamay ispusti težak uzdah. Da barem. Mutirani korov sam se razmnožava i nastavit će se širiti. Vidjet ćemo luke zagušene diljem istočne obale SAD-a, zatim diljem Europe, pa na pacifičkoj obali. Korov će se nastaviti širiti prema drugim kontinentima.

Na temelju onoga što je rekao Paul, koliko imamo vremena?

Ne znam, reče Gamay. Možda nekoliko tjedana.

Austin pokuša zamisliti kako se njegov voljeni ocean pretvara u odvratnu močvaru sa slanom vodom.

Ironično, zar ne?, reče Austin. Fauchardi žele produžiti svoje živote, a time će možda stvoriti svijet u kojem ne vrijedi živjeti.

On pogleda ljude za stolom.

Ima li kakvih ideja za zaustavljanje toga?

Enzim Izgubljenog grada sadrži ključ za zaustavljanje širenja korova, reče Gamay. Kad bismo mogli otkriti temeljnu molekularnu strukturu, možda bismo uspjeli pronaći način da okrenemo proces.

Moje tijelo prekriveno je modricama i posjekotinama koje mi govore da Fauchardi ne otkrivaju tako lako svoje obiteljske tajne, reče Austin.

Zato bismo se Paul i ja sutra trebali vratiti u Washington i održati u NAMP-u sastanak s dr. Osborneom, specijalistom za morski korov iz Woods Holea. Pokušat ćemo otići prvim jutarnjim letom.

Učinite tako. Austin pogleda umorna lica. Ali prije toga, predlažem da se svi dobro naspavamo.

Nakon što se oprostio od prijatelja, Austin pronađe prostoriju s računalima kod hotelskog predvorja, pa napiše skraćeno izvješće za Rudija Gunna i pošalje ga emailom uz obećanje da će ga nazvati ujutro. Dok je pisao, nekoliko puta je protrljao oči i bilo mu je drago kad je kliknuo na pošalji i kad je poruka preletjela ocean.

On pođe u svoju sobu i primijeti da na mobitelu ima dvije poruke. Pozove prvi broj. Bio je to Darnay, koji je pronašao Austina preko njegovog ureda u NAMP-u.

Hvala Bogu da sam vas pronašao, gosp. Austin, reče antikvar.

Jeste li se čuli sa Skye?

Ne, reče Austin.

Bio sam na moru. Mislio sam da je kod vas.

Otišla je istog dana kad je došla. Otkrili smo nešto što izgleda kao kemijska jednadžba upisana u vrh kacige, pa je željela to pokazati stručnjaku sa Sorbonne. Ispratio sam je na vlak. Te večeri nije mi se javila, pa sam idućeg dana nazvao sveučilište. Rekli su da se nije pojavila.

Možda je bolesna.

Da je barem. Nazvao sam njezin stan. Nije bilo odgovora. Razgovarao sam s njezinom stanodavkom. Mademoiselle Skye nije se vratila kući nakon što me posjetila u Provansi.

Mislim da biste trebali pozvati policiju, reče Austin bez oklijevanja.

Policiju!

Znam da imate razumljivu averziju prema vlastima, reče Austin čvrstim glasom, ali morate to učiniti zbog Skye. Uputite anoniman poziv s javnog telefona ako želite, ali morate ih nazvati i javiti da je nema. Njezin život mogao bi ovisiti o tome.

Da, da, naravno. Nazvat ću ih. Ona mi je poput kćeri. Upozorio sam je da bude oprezna, ali znate kakvi su mladi.

Ja sam sada u Škotskoj, ali sutra ću se vratiti u Francusku. Nazvat ću vas kada stignem u Pariz.

On spusti slušalicu kako bi Darnay mogao obavijestiti policiju, pa se zagleda u prazno na nekoliko trenutaka, pokušavajući pronaći smisao u Skyeinom nestanku. Tada se sjeti druge poruke na telefonu i pritisne tipku zovi ponovno. Činilo mu se da je prepoznao glas s druge strane linije.

Jeste li to vi, monsieur Lessard?

Oui, monsieur Austin, reče direktor elektrane s glečera.

Pokušavao sam doći do vas.

Žao mi je, nisam bio pri telefonu, reče on.

Kako stoje stvari kod glečera?

Glečer je isti kao i uvijek, reče Lessard. Ali ovdje se događaju čudne stvari.

Kako to mislite?

Prije nekoliko dana, na jezero je došao brodić s roniocima. Pitao sam se je li se NAMP vratio kako bi nastavio istraživanje, ali boja broda nije bila ona koju sam zapamtio.

Istraživanje je gotovo, reče Austin. Koliko ja znam, nije planirana nikakva NAMP-ova aktivnost. Što se još događa?

Nevjerojatna stvar. Isušuju se tuneli pod glečerom.

Ali vi ste rekli da je to nemoguće.

Pogrešno ste me shvatili. Bilo je nemoguće učiniti to na vrijeme da bi se spasili ljudi zarobljeni

u tunelu. Trebalo je nekoliko dana da se voda isuši, ali opservacijski tunel gotovo je suh.

Je li to bila odluka kompanije?

Moji šefovi rekli su mi da je odluka rezultat nekakvog utjecaja na vrlo visokoj razini. Radove financira privatna znanstvena fondacija.

Je li uključen dr. LeBlanc?

I ja sam to pomislio. Njegov mali Fifi još je ovdje, pa sam pretpostavio da se vratio. Jedan od ljudi koji rone u jezeru došao je u elektranu, pokazao mi ovlaštenje, i njegovi ljudi preuzeli su kontrolnu sobu. Gosp. Austine, izgledaju prilično grubo. Prate svaki moj pokret. Bojim se za svoj život. Sada jako riskiram. Rekli su mi da se ne miješam.

Jeste li rekli svojem šefu što mislite?

Da. Rekao mi je da surađujem. Odluka nije u njegovim rukama. Nisam znao kome se obratiti, pa sam nazvao vas.

Možete li otići?

Mislim da će to biti teško. Moje ljude poslali su kući, pa sam ovdje samo ja. Pokušat ću zatvoriti turbine. Možda me moji šefovi ozbiljno shvate kada stane dotok struje.

Učinite najbolje što možete, ali ne riskirajte.

Bit ću oprezan. Kako se zvao čovjek koji je došao k vama?

Fauchard. Emil Fauchard. Podsjeća me na zmiju.

Emil Fauchard.

Ponašajte se kao da je sve u redu, reče Austin. Sutra dolazim na Le Dormeur.

Merci beaucoup, gosp. Austine. Ne bi vam bilo mudro da se pojavite na ulaznim vratima. Kako ću znati da ste došli?

Javit ću vam.

Oni prekinu liniju i Austin razmisli o preokretu zbivanja. Zatim dohvati hotelski telefon i nazove Joea i Troutove da im kaže kako je došlo do promjene planova. Kad su se pojavili u njegovoj sobi, Austin im ispriča razgovore koje je vodio.

Misliš li da su Fauchardi oteli Skye?, upita Zavala.

To je razumna pretpostavka, s obzirom na njihov interes za kacigu.

Ako imaju kacigu, što će im Skye?, upita Gamay.

Pogodi.

Gamayino lice zasja.

Shvaćam. Koriste se njome da te namame u zamku.

Austin klimne. Moj prvi impuls bio je da pođem u dvorac Fauchard, reče Austin. Ali tad sam pomislio kako je upravo to ono što očekuju da ću učiniti. Učinit ću ono neočekivano i poći po Emila. On bi mi mogao pružiti određenu prednost, a brinem i za Lessarda. Mislim da je on u izravnoj opasnosti.

Skye će održavati na životu sve dok ja ne zagrizem mamac.

Što želiš da mi učinimo?, upita Paul.

Isprobajte zaštitu oko dvorca. Otkrijte postoji li način da se uđe unutra. Ali budite oprezni. Madame Fauchard mnogo je opasnija od svojeg sina. On je nasilni sociopat. Ona je pametna i smrtonosna.

Šarmantno, reče Gamay. Jedva čekam da je upoznam.

Oni si požele laku noć i vrate se u svoje sobe. Austin pozove broj koji mu je dao Mayhew, ispriča agentu da mora otići iz Škotske što je moguće prije, i zatraži njegovu pomoć. Mayhew reče kako idućeg jutra leti malim mlažnjakom i kako će rado povesti Austina i tim NAMP-a u London, gdje mogu uhvatiti let za Pariz.

Austin mu zahvali i reče kako će mu jednog dana uzvratiti uslugu, a zatim pođe odspavati nekoliko sati. Legne na leđa i odbaci misli koje su mu odvlačile pažnju, kako bi se mogao usredotočiti na zadatak koji ga je očekivao, spašavanje Skye. Ubrzo, utone u nemiran san.

Poglavlje XXXVII

Mali mlažnjak poletio je u zoru sljedećeg jutra, ali umjesto da krene prema londonskoj zračnoj luci Heathrow, zrakoplov je krenuo ravno u Pariz. Prije no što je poletio, Austin je nagovorio Mayhewa da promijeni svoj plan leta. Rekao je da nema vremena za detalje, ali da se radi o pitanju života i smrti.

Mayhew mu je postavio samo jedno pitanje; Ima li to veze s onim o čemu smo razgovarali sinoć?

Moglo bi imati sve moguće veze s tim.

Onda, mogu li očekivati da ćete me obavještavati o napretku vaše istrage?

Slat ću vam isto izvješće koje šaljem svojim šefovima u NAMP-u.

Mayhew se nasmiješio i rukovanjem potvrdio dogovor. Do kasnog jutra bili su u zračnoj luci De Gaulle. Troutovi su se rastali od njih i krenuli prema dvorcu, a Austin i Zavala unajmili su let za mirno alpsko selo koje je najbliže glečeru.

Zavala je pozvao svoju prijateljicu Denise iz francuskog parlamenta. Nakon što je od Zavale izmamila obećanje da će se opet vidjeti, uredila je da ih u selu čeka brzi gliser od 18 stopa. Cijelo poslijepodne putovali su meandrima rijeke, i u sumrak stigli do Lac de Dormeura. Nisu željeli oglasiti svoj dolazak, pa su polako plovili vodama

jezera mirnim poput ogledala i prekrivenim izmaglicom, zaobilazeći minijaturne ledenjake na površini. Četverotaktni vanbrodski motor bio je tih poput šapta, ali Austinu se činio glasan poput vike u katedrali.

Austin skrene prema jednomotornom hidroavionu koji je bio usidren na nekoliko stopa od obale. Čamac se zaustavi pokraj zrakoplova i Austin se popne na plovak i pogleda u kabinu. Zrakoplov je bio De Havilland Otter, s mjestima za devet putnika. Tri mjesta bila su zauzeta ronilačkom opremom, što je potvrdilo Lessardovo zapažanje da zrakoplov koriste kao ronilačku platformu. Austin se vrati u gliser i počne promatrati plažu. U sivoj svjetlosti ništa se nije kretalo. On pokrene gliser dalje niz obalu, zaustavi ga iza jedne kamene izbočine, pa on i Zavala krenu na dugo pješačenje prema elektrani.

Putovali su neopterećeno, noseći samo vodu, baterijske svjetiljke, ručno oružje i dodatno streljivo. No, i tako su stigli do elektrane kad se već smračilo. Vrata zgrade bila su otključana. Unutrašnjost je bila tiha, osim zujanja turbine. Austin se polako okrene na peti dok je stajao u predvorju elektrane. Uši su mu se privikavale na zujanje nalik košnici koje je dopiralo iz utrobe planine. Njegove koraljno plave oči suze se.

Nešto nije u redu, reče on Zavali. Turbina radi.

Ovo je elektrana, reče Zavala. Ne bi li i trebala raditi?

Da, u normalnim okolnostima. Ali Lessard mi je rekao da će pokušati zaustaviti turbinu. Gubitak struje podigao bi uzbunu u glavnom uredu i morali bi poslati nekoga u istragu.

Možda se Lessard predomislio, reče Zavala.

Austin gotovo neprimjetno odmahne glavom. Nadam se da se netko nije predomislio umjesto njega.

Nakon što su istražili ured i stambene prostorije, Austin i Zavala napuste predvorje i krenu u kontrolnu prostoriju. Austin zastane pred vratima. Sve je bilo tiho, ali Austinovo šesto čulo reklo mu je da se netko nalazi u prostoriji. On izvadi pištolj, signalizira Zavali da učini isto, pa uđe unutra. Tada ugleda Lessarda. Direktor elektrane izgledao je kao da spava, ali rupa od metka u njegovim leđima govorila je drukčije. Desna ruka bila mu je ispružena, a prsti na nekoliko inča od linija prekidača koji bi zaustavili generator.

Na Austinovom licu pojavi se izraz jedva suzdržanog bijesa. On se u sebi zavjetuje da će mu netko platiti za ubojstvo velikodušnog Francuza čija stručnost je omogućila Austinu da spasi Skye i druge znanstvenike zarobljene pod ledom. On dodirne Lessardov vrat. Tijelo je bilo hladno. Lessard je

vjerojatno bio ubijen ubrzo nakon što je nazvao Austina.

Činjenica da nije nikako mogao spasiti Francuza nije utješila Austina. On priđe računalnom monitoru koji je prikazivao nacrt sustava tunela i sjedne pred zaslon kako bi proučio protok vode kroz tunele. Lessard je napravio sjajan posao skrenuvši vodu glacijalnih izvora iz opservacijskog tunela uz pomoć kompleksnog zaobilaznog sustava.

Tuneli su označeni bojom, objasni on Zavali. Plave linije prikazuju tunele koji su poplavljeni, a crvene linije suhe tunele.

On dodirne crvenu liniju. Ovdje je tunel koji smo koristili pri spašavanju.

Zavala se nagne preko Austinovog ramena i svojim prstom ocrta rutu iz tunela za pristup opservatoriju do elektrane. Pravi labirint. Morat ćemo se nekoliko puta vraćati, i potrčati poneki put.

Razmišljaj o tome kao o spoju zabavnog i vodenog parka, reče Austin. Trebali bismo izići na mjestu gdje je naš prijatelj Sebastian digao u zrak vrata. Od tamo do opservatorija nije dug hod. A sada loše vijesti. Vjerojatno moramo proći između 10 i 15 milja kroz tunele.

To bi moglo potrajati satima, pa i dulje ako se izgubimo.

Ne nužno, reče Austin, prisjećajući se nečega što je Lessard rekao o dr. LeBlancu.

On isprinta računalni prikaz i baci tužan pogled na Lessardovo tijelo, a tada on i Zavala napuste kontrolnu prostoriju. Nekoliko trenutaka kasnije bili su na opservacijskoj platformi gdje je Lessard pokazao Austinu moć istopljene vode iz glečera. Struja koja je podsjećala Austina na brzice rijeke Colorado postala je potočić širok nekoliko jarda i dubok jednu stopu.

Zadovoljni što je tunel isušen, on i Zavala vrate se kroz predvorje i iziđu kroz ulaz u elektranu. Zatim prijeđu nekoliko stotina jarda od ulaza u elektranu do garaže od metalnih ploča smještene uz planinu.

U garaži su se nalazila dva vozila, kamionet koji je pokupio Austina kad je prvi put posjetio elektranu, i pod plastičnim pokrivačem LeBlancov voljeni Citroen 2C.

Austin skine pokrivač.

Upoznaj Fifi, reče on.

Fifi?

Pripada jednom od znanstvenika iz glečera. Zaljubljen je u nju.

Vidio sam i ljepše žene, reče Zavala, ali uvijek mi je bila važna njihova osobnost.

S grbavim leđima i ukošenim poklopcem za motor, čvrsti mali Citroen 2C bio je jedan od najprepoznatljivijih automobila ikad proizvedenih. Njegov dizajner rekao je da je htio četiri kotača pod

kišobranom, automobil koji je mogao voziti po preoranom polju bez da razbije jaja koja prevozi u košari. Fifi je već vidjela mnogo teških milja. Poklopci njezinih kotača u obliku polumjeseca bili su udubljeni, a izblijedjela crvena boja bila je sada gotovo ružičasta i prekrivena tragovima pijeska i šljunka. No, zračila je veselim duhom žene koja nikada nije bila lijepa, ali je bila beskrajno sigurna u svoju sposobnost da izlazi na kraj sa životnim problemima.

Ključ je bio u bravi. Oni uđu u auto i bez problema pokrenu motor. Zatim Austin i Zavala krenu pošljunčanom cestom koja je slijedila podnožje planine, dok nisu stigli pred visoka dvostruka vrata. Austin pogleda kartu i vidi da se nalaze na mjestu označenom kao Porte de Sillon. Nije bio siguran u točan prijevod, ali smatrao je da su golemi strojevi za bušenje koji su izbušili tunele morali imati način da uđu u planinu i iziđu iz nje.

Vrata su bila načinjena od teškog čelika, ali bila su dobro balansirana i lako su se otvarala. Austin pokrene Fifi kroz otvor tunela, gdje se zvuk njezinog malog motora odbijao od zidova i stropova. Tunel je vodio ravno u planinu, pokraj prostorije s turbinom, i uključivao se u glavni sustav. Da nisu imali kartu, izgubili bi se u labirintu tunela. Zavala je odrađivao dobar posao kao navigator, usprkos Austinovoj brzini i oštrim skretanjima. Petnaest

minuta nakon što su ušli u tunel, Zavala reče Austinu da skrene lijevo na sljedećem križanju.

Uskoro smo u tunelu opservatorija, reče on.

Koliko daleko?

Oko pola milje.

Mislim da bi bilo bolje da ostavimo Fifi ovdje i dalje krenemo pješice.

Kao i ostatak sustava, i ovaj tunel bio je osvijetljen nizom svjetala na stropu. Rijetka rasvjeta intenzivirala je crninu dijelova koji su između krugova mutne svjetlosti ostali neosvijetljeni. Kad su nastavili dalje pješice, osjete sirovu, vlažnu hladnoću koja im je otupjela osjete u licima i pokušala se probiti kroz ovratnike jakna koje su pronašli u odjelu za radnike.

Kad sam ušao u NAMP, rekli su mi da ću putovati svijetom, reče Zavala. Ali nisam znao da ću morati hodati.

Razmišljaj o tome kao o iskustvu koje gradi karakter, reče Austin veselo.

Nakon još nekoliko minuta izgradnje karaktera, došli su do ljestava koje su vodile uza zid do povišenog uskog prolaza. Dio prolaza bio je zatvoren u plastiku i staklo. Austin se sjeti da je Lessard spominjao prostorije za satelitsku kontrolu koje su razasute diljem sustava tunela. Oni nastave dalje i upravo skrenu u sljedeći tunel, kada Austinovo oštro uho začuje zvuk koji je bio

dovoljno glasan da prekrije stalni refren klokotanja i kapanja vode.

Što je to?, upita on, naćulivši uho.

Zavala oslušne na trenutak. Zvuči kao lokomotiva.

Austin odmahne glavom. Ovo nije sablasni vlak. Bježi!

Zavala je bio šokiran. Stajao je na mjestu, ukočeno poput kipa, dok ga Austinov glas nije trgnuo iz transa. Zatim pojuri poput sprintera na znak startera, održavajući korak s Austinom. Pljuskali su kroz lokve, ignorirajući vodu koja im je namočila odjeću od struka naniže.

Zvuk je jačao i pretvorio se u urlik. Austin brzo skrene u drugi tunel. Zavala ga pokuša slijediti, ali posklizne se na mokrom podu. Austin ugleda Zavalu kako pada. Vrati se i podigne prijatelja za zapešće, pa opet pojure, bježeći od nevidljive prijetnje. Činilo se da pod vibrira pod njihovim nogama, a buka je dosegnula snagu koja je djelovala zatupljujuće na um.

Brzo se ogledavajući, Austin ugleda metalne ljestve koje su vodile do povišenog prolaza.

On zgrabi prvu prečku i povuče se uvis poput cirkuskog akrobata. Zavala je povrijedio koljeno u padu i nije se mogao penjati jednako spretno. Austin posegne dolje i povuče partnera na prolaz, pa obojica uskoče u kontrolnu prostoriju.

U posljednji tren.

Sekundu nakon što su zatvorili vodonepropustna vrata, golemi plavi val sruči se kroz tunel. Povišeni prolaz nestane pod zapjenjenom vodom koja je udarala u prozore poput valova koji udaraju u brod u oluji. Prolaz se zatrese od udara, i na trenutak Austin se uplaši da će cijela struktura, uključujući i kontrolnu prostoriju, biti otplavljena.

Nakon prvog udara, bujica se ublažila, ali visina vode je još dosezala dno povišenog prolaza. Austin priđe kontrolnoj ploči i zagleda se u nacrt. Zabrinuo se da su vratnice popustile, što bi omogućilo punoj snazi vode otopljene s glečera da sukne kroz tunel. Da se to dogodilo, oni bi bili zatvoreni u kontrolnoj prostoriji vječno, dok se cijeli glečer ne otopi.

Linija tunela još je bila označena crvenom bojom, što je značilo da je suh. On to shvati kao tračak nade, jer to je značilo da je voda došla iz vodenog džepa i da je mogla imati početak i kraj.

Pokazalo se da je riječ o vrlo velikom džepu. Prođe pet minuta koji su im izgledali kao pet godina, prije no što se razina vode počela smanjivati. Kad je razina opala, bilo je to vrlo brzo, tako da su uskoro mogli krenuti povišenim prolazom bez opasnosti da budu otplavljeni. Zavala pogleda još uvijek snažnu bujicu i vikne, nadglasavajući je; Mislio sam da si spomenuo zabavni park. Kakva zabava. Kakav park.

Mislim da sam spomenuo i vodeni park.

Trebalo je još deset minuta da se voda spusti na takvu razinu da su mogli sići s ljestava. Austin razmotri mogućnost da se otvori još koji džep, ali potisne tu misao i povede ih kroz labirint tunela. U jednom trenutku, tunel koji je trebao biti suh pokazao se poplavljenim. Da su pokušali prijeći tu struju opasno bi se smočili, a ne samo neugodno navlažili, pa odluče zaobići tunel.

Prema karti, sada su bili na nekoliko minuta od ulaza u tunel prema opservatoriju pod glečerom. Napokon, dođu do masivnih čeličnih vrata sličnih branama koje su vidjeli u drugim tunelima. No, ova su ipak bila drukčija. Debeli čelik bio je oguljen poput kore naranče.

Zavala priđe i dodirne iskrivljeni čelik. Ovo su sigurno vrata koja je Fauchardov plaćenik digao u zrak.

Austin uzme kartu i pokaže prema liniji tunela. Mi smo ovdje, reče on. Prolazimo kroz vrata i skrećemo desno, i opservatorij je na oko pola milje hoda od tog mjesta. Bolje da budemo oprezni i stišamo se.

Trudit ću se da stišam cvokotanje, ali to neće biti lako.

Njihovo nehajno čavrljanje moglo je zavarati. Obojica su bili vrlo svjesni potencijalne opasnosti s kojom su se suočavali, i njihova zabrinutost bila je

vidljiva u pažnji s kojom su provjerili svoje oružje. Kad su ušli u glavni tunel, Austin šapćući opiše Zavali smještaj laboratorija. Opisao mu je zgrade laboratorija, stubište koje vodi u tunel opservatorija, i ledenu komoru gdje se nalazio Jules Fauchard.

Približavali su se prikolicama laboratorija, kada Zavala opet počne šepati. Ozlijeđeno koljeno stvaralo mu je neprilike. On reče Austinu da krene naprijed, te da će ga on stići. Austin razmisli o tome da provjeri prikolice, ali prozori su bili mračni, pa pretpostavi da su Emil i njegovi ljudi u opservatoriju. Shvatio je da je u krivu kad su se iza njega tiho otvorila vrata, i kad mu je muški glas na francuskom rekao da podigne ruke uvis. Zatim mu naredi da se polako okrene.

U prigušenom svjetlu Austin je nazirao golemu priliku. Iako je tunel bio polumračan, zrake svjetlosti odbijale su se od pištolja uperenog u njega.

Bok, reče Sebastian ljubaznim glasom.

Gospodar Emil čekao vas je.

Poglavlje XXXVIII

Bistro uz cestu bio je Troutovima poput pustinjske oaze, nakon gotovo cjelodnevnog putovanja. Krenuli su putom prema vratima preuređene seoske kuće, i ubrzo su sjedili u blagovaonici koja je gledala na vrt sa cvijećem. Iako su stali jer su bili gladni i žedni, pokazalo se da su imali sreće. Ne samo da je hrana bila odlična, već je naočiti mladi vlasnik bistroa bio ekvivalent informacijskog odjela trgovačke komore.

Čuo je Paula i Gamay kako razgovaraju na engleskom, pa je prišao njihovom stolu da bi im se predstavio. Zvao se Bertrand, skraćeno Bert, i nekoliko godina radio je u New Yorku kao kuhar prije no što se vratio u Francusku i otvorio svoj restoran. Bio je sretan što može razgovarati na američkom engleskom, i oni su dobronamjerno odgovarali na njegova pitanja o Sjedinjenim Državama. Kao fan Jetsa, bio je naročito zainteresiran za američki nogomet. Kao Francuz, bio je zaintrigiran i s Gamay i njezinim neobičnim imenom.

Cest belle, reče on. Cest tres belle.

Ideja mojeg oca, objasni ona. On je bio poznavatelj vina, a boja moje kose podsjećala ga je na grožđe u Beaujolaisu.

Bertov procjenjivački pogled obuhvati Gamayinu dugu, kovrčavu kosu i zanosan osmijeh.

Vaš otac bio je sretan što je dobio tako ljupku kćer. A vi ste, monsieur Trout, sretni što imate prelijepu suprugu.

Hvala vam, reče Paul, zagrlivši Gamay oko ramena u prepoznatljivoj muškoj gesti koja je govorila možeš gledati, ali ne diraj.

Bert se nasmiješi shvativši suptilnu poruku, pa postane profesionalan domaćin. Jeste li ovdje poslovno ili turistički?

Oboje pomalo, odgovori Gamay.

Posjedujemo mali lanac prodavaonica vina u području Washingtona, objasni Paul, koristeći se pričom koju su on i Gamay smislili. On preda Bertu jednu od posjetnica koje su na brzinu izradili u fotokopirnici u zračnoj luci nakon slijetanja u Parizu.

Dok putujemo uokolo, volimo pogledati male vinograde koji možda mogu ponuditi nešto posebno za naše zahtjevne goste.

Bert lagano pljesne rukama. Vi i vaša supruga došli ste na pravo mjesto, monsieur Trout. Vino koje pijete dolazi s imanja u blizini. Mogu vas upoznati s vlasnikom.

Gamay srkne iz svoje čaše. Robustno crveno. Drska i životna berba. Podsjeća na kupinu.

Ima u sebi vragoljast prizvuk koji mi se sviđa, reče Paul, u kombinaciji s malo papra.

Oboje su naginjali pivu iz malih pivovara, i njihovo poznavanje vina temeljilo se uglavnom na čitanju etiketa, ali Bert mudro klimne.

Vi ste pravi poznavatelji vina.

Hvala vam, reče Gamay.

Imate li još prijedloga za vinograde?

Oui, madame Trout. Mnogo.

Bert napiše nekoliko imena na ubrus koji Paul zadjene u džep. Netko je spomenuo još jedan vinograd, reče Gamay.

Kako se ono zvao, dragi?

Fauchard?, reče Paul.

To je to. Ona se okrene prema Bertrandu.

Imate li proizvode Faucharda?

Mon Dieu. Volio bih da imam. To je vrhunsko vino. Njihova proizvodnja je vrlo ograničena, a njihovo vino kupuje samo odabrana skupina bogatih ljudi, uglavnom Europljani i bogati Amerikanci. Čak i kad bih ga mogao nabaviti, to je vino daleko preskupo za moje kupce. Govorimo o tisuću dolara po boci.

Stvarno?, upita Gamay.

Voljeli bismo posjetiti imanje Fauchard i vidjeti kakvo grožđe može postići takve cijene.

Bert je oklijevao na trenutak, a zatim se njegovo naočito lice smrkne. Nije daleko, ali Fauchardovi su... kako da kažem? Čudni.

Na koji način?

Nisu vrlo prijateljski. Nitko ih ne viđa.

On raširi ruke. Vrlo su stara obitelj i prate ih priče.

Kakve priče?

Bapske priče. Seljaci znaju biti praznovjerni. Kažu da su Fauchardi sangsue. Krvopije.

Mislite vampiri?, upita Gamay s osmijehom.

Oui. Bert se nasmije i reče Mislim da jednostavno imaju toliko novca da se stalno boje kako će ih netko okrasti. Nisu tipični predstavnici ljudi iz našeg kraja. Mi smo vrlo ljubazni. Nadam se da vam Fauchardi neće ostaviti pogrešan dojam.

To bi bilo nemoguće, nakon što smo uživali u vašoj odličnoj hrani i ljubaznom gostoprimstvu, reče ona smiješeći se.

Bert zasja od zadovoljstva, pa im na drugom ubrusu napiše upute do imanja Fauchardovih. Rekao je da će možda ugledati vinograde, ali da će ih znakovi zabrane prolaska upozoriti kad se približe imanju. Oni mu zahvale, zagrle se i izljube na francuski način, pa se vrate u automobil.

Gamay prasne u smijeh. Vragoljast prizvuk? Ne mogu vjerovati da si to rekao.

Više bih volio vragoljasti prizvuk vina nego drsku berbu, reče Paul i oholo šmrkne.

Moraš priznati da je podsjećalo na kupinu, reče ona.

A imalo je i malo papra, odgovori Paul. Ne mislim da je Bert primijetio našu glumu poznavanja vinske kulture. Bio je fiksiran na tebe. Imate prekrasnu suprugu, reče Trout s naglaskom poput zvijezde starih filmova Charlesa Boyera.

Mislim da je baš bio šarmantan, reče Gamay napućivši usne.

I ja, i bio je u pravu u vezi s mojom srećom.

To je već bolje, reče ona, pa pogleda kartu koju im je Bert nacrtao na ubrusu.

Za oko deset milja naići ćemo na skretanje prema dvorcu.

Bert ga je opisao kao Drakulin dvorac, reče Paul.

Prema onome što nam je Kurt rekao, Drakula je poput Majke Tereze u odnosu na madame Fauchard.

Dvadeset minuta kasnije, vozili su se niz dugi makadam koji je prolazio kroz uzgibane brijegove i uredne vinograde. Za razliku od drugih vinograda pokraj kojih su prošli putem, nije bilo znakova koji bi identificirali vlasnike trsova. No, kako se okoliš počeo pretvarati u šumu, počeli su susretati znakove

na francuskom, engleskom i španjolskom koji su ih upozoravali da se nalaze na privatnom imanju.

Cesta je završavala kod vratnica u visokoj električnoj ogradi s oštrom žicom na vrhu. Znak na ulazu bio je još strože upozorenje, opet na tri jezika, koje je upozoravalo prolaznike da će se susresti s naoružanim stražarima i psima čuvarima. Prijetnja zdravlju neovlaštenih osoba bila je jasno vidljiva.

Paul pročita znakove i reče; Čini se da je Bert bio u pravu za Fauchardove. Nisu baš jako topli ljudi.

Oh, ne bih znala, reče Gamay. Ako pogledaš u retrovizor, vidjet ćeš da su poslali nekoga da nas pozdravi.

Paul učini kako je Gamay rekla, pa ugleda amblem Mercedesa na crnom vozilu kroz prozor svojeg iznajmljenog Peugeota. Mercedes je blokirao cestu iza njih. Dva čovjeka izađu iz vozila. Jedan je bio nizak i zdepast i imao je obrijanu glavu oblikovanu poput metka. Na uzici je vodio rotvajlera divljeg izgleda koji je stenjao propinjući se na steznoj vodilici. Drugi čovjek bio je visok i tamnoput, i imao je mesnati nos boksača. Obojica su bili odjeveni u vojne kamuflažne odore i naoružani.

Ćelavi čovjek priđe s vozačeve strane i progovori na francuskom, koji nije bio Paulova jaka strana, ali bez problema je shvatio da mora izići iz auta. S druge strane, Gamay je odlično govorila

jezik. Kad je čovjek s glavom nalik metku pitao što rade tamo, predala mu je posjetnicu, izvadila ubrus koji im je dao Bert i pokazala im popis vinograda na njoj.

Čovjek pogleda imena. Ovo je imanje Fauchard. Mjesto koje tražite je tamo, reče on pokazujući u drugom smjeru.

Gamay odglumi ljutnju. Iz nje iziđe bujica riječi na francuskom, i počne pokazivati prema Paulu.

Stražari se nasmiju bračnoj nesuglasici. Metkoglavi prouči Gamay od glave do pete pogledom koji je bio više nego usputan. Gamay mu uzvrati zavodljivim osmijehom na neskriveni interes. Zatim se on, njegov kolega i pas vrate u Mercedes. Pokrenu vozilo s puta tako da Paul može izići. Dok su prolazili, Gamay mahne stražaru, a ovaj joj energično odmahne.

Čini se da smo upoznali Kurtovog ćelavog prijatelja Marcela, reče Paul.

Sigurno odgovara opisu, reče Gamay.

Bio je mnogo ljubazniji no što sam očekivao, reče Trout.

Čak se i pas nasmiješio. Što si mu rekla?

Rekla sam mu da si idiot jer si skrenuo s puta.

Oh, reče Trout. A što je rekao ćelavko?

Rekao je da će mi drage volje pokazati put. Mislim da je flertao sa mnom.

Paul je pogleda postrance. Ovo je već drugi put da koristiš svoje ženske čari. Prvi put s Bertom, pa s metkoglavim i njegovim ljubimcem.

U ratu i ljubavi sve je dopušteno.

Nije rat ono zbog čega brinem. Čini se da te svaki Francuz kojeg smo upoznali želi pobliže upoznati.

O, šuti. Pitala sam ga možemo li se provozati uokolo i pogledati grožđe. Rekao je da možemo, ali da se držimo podalje od ograde.

Paul skrene na prvi sljedeći makadam, i oni krenu kroz are i are vinograda. Nakon nekoliko minuta zastanu, pa izađu iz automobila pokraj skupine berača grožđa koji su pokraj ceste imali pauzu za cigaretu. Oko tucet tamnoputih radnika razgovaralo je sa čovjekom koji je, čini se, bio glavni. Gamay ih predstavi kao američke kupce vina. Čovjek se namršti kad je objasnila da im je Marcel dao dozvolu da se provezu vinogradima.

A, on, reče čovjek namrštivši se. Rekao je da se zove Jean Marchand i da je predradnik.

Ovo su radnici iz Senegala, reče on. Rade vrlo vrijedno, pa sam blag prema njima.

Zastali smo kod bistroa i razgovarali s Bertrandom, reče Gamay. Rekao nam je da je vino koje se proizvodi ovdje čudesno.

Oui. Dođite, pokazat ću vam lozu.

On mahne beračima da se vrate na posao, pa povede Troutove niz brajdu. Bio je govorljiv i volio svoj posao, pa Troutovi nisu imali potrebe da glume vinske snobove. Morali su samo klimati glavama dok je Guy pričao o zemlji, klimi i vinovoj lozi. Zastane kod jednog trsa i ubere nekoliko bobica, pa ih doda Gamay i Paulu. On zgnječi grožđe, onjuši ga, pa okusi sok vrhom jezika. I oni učine isto, zadovoljno cmakčući. Zatim se vrate do ceste, pa zapaze da radnici ubacuju grožđe u prikolicu kamiona.

Gdje je vino flaširano?, upita Paul.

Na imanju, reče Guy. Monsieur Emil želi biti siguran da je svaka boca izbrojena.

Tko je monsieur Emil?, reče Gamay.

Emil Fauchard je vlasnik ovih vinograda.

Mislite li da bi se bilo moguće sastati s njim?, upita Gamay.

Ne, povučen je.

Vi ga nikada ne vidite?

O, da, vidimo ga, reče Merchand. On pogleda uvis i pokaže prema nebu. Oba Trouta podignu pogled. Ne shvaćam, reče Gamay.

Leti nad nama u malom crvenom dvokrilcu i motri nas.

Jean objasni da Emil osobno zaprašuje vinograde. Rekao im je da je jednom zaprašio radnike pesticidima. Neki radnici razboljeli su se i

morali su ih prenijeti u bolnicu. Svi su bili ilegalni useljenici, pa se nisu žalili, ali Merchand je zaprijetio da će dati otkaz, i radnici su dobili velike odštete. Rečeno mu je da je zapraševanje nesretan slučaj, iako je iz njegovog tona bilo jasno kako misli da je Emil to učinio namjerno. No, Fauchardi su mu dobro platili, pa se nije žalio.

Dok je Merchand govorio, radnici su završili s ukrcajem. Paulov pogled slijedio je kamion koji se udaljavao poskakujući po makadamu. Nakon četvrt milje, kamion skrene ulijevo i krene prema vratnicama u električnoj ogradi. Kao ribar, Paul je razvio oko za detalje, i mogao je vidjeti par stražara koji stoje pred vratima. Gledao je kako kamion usporava, a zatim su mu mahnuli da prođe, i vrata su se zatvorila za njim.

Paul potapše Gamay po ramenu i reče; Mislim da je vrijeme za polazak.

Oni zahvale Merchandu, uđu u automobil, pa krenu prema glavnoj cesti koja će ih odvesti iz vinograda.

Zanimljiv razgovor, reče Gamay. Emil zvuči baš onako ljupko kako ga je Kurt opisao.

Paul samo progunđa u odgovor. Gamay je navikla na njegovu ponekad povučenu narav, što je bila crta koju je naslijedio od svojih predaka iz Nove Engleske, ali u njegovom jednosložnom odgovoru zamijetila je nešto dublje. Je li sve u redu?

Dobro sam. Priča o slučajnom zaprašivanju nagnala me da razmislim o svom jadu koji su izazvali Emil i njegova obitelj. Bili su odgovorni za smrt dr. MacLeana i njegovih kolega znanstvenika, te smrt Engleza Cavendisha. Tko zna koliko su još ljudi pobili tijekom godina?

Gamay klimne. Ne mogu zaboraviti one jadne mutante. Morali su proživljavati živu smrt.

Paul udari dlanom po volanu. Najradije bih nekoga udario po nosu.

Gamay se iznenadi zbog ovoga netipičnog ispada. Ona podigne obrvu. Morat ćemo smisliti kako zaobići ogradu i stražare prije udaranja po nosu.

To bi moglo biti i prije nego što misliš, reče Paul s osmijehom, pa joj opiše svoj plan.

Poglavlje XXXIX

Sebastian grubo pretraži Austina, izvadi njegov pištolj, pa mu naredi da krene prema stubištu. Oni se popnu, pa krenu niz prolaz koji se račvao, a zatim uz drvene ljestve u ledenu pećinu. Iz pećine se čulo glasno šištanje, i oblak pare skrivao je otvor. Austin zatvori oči pred vrućom, uskovitlanom parom, a kad ih opet otvori, u magli ugleda obris.

Sebastian pozove čovjeka. Emil Fauchard materijalizira se iz oblaka pare poput mađioničara koji dolazi na pozornicu. Kad je ugledao Austina, usne mu se stegnu od bijesa, a blijedo lice se zgrči poput grčke maske. Srdžba je kuhala u njemu poput vrelog ulja, i činilo se da se jedva suzdržava. Zatim mu se usta iskrive u opori osmijeh, a učinak je bio još gori. On zavrne ventil na crijevu koje je držao, i para se polako raspršti.

Bok, Austin, reče on glasom oštrim poput noža.

Sebastian i ja nadali smo se da ćemo se opet sresti nakon što ste napustili našu kostimiranu zabavu bez pozdrava. Lijepo od vas što ste svratili. Moram priznati da sam očekivao kako ćete poći u dvorac spašavati svoju djevojku.

Nisam mogao odoljeti vašoj toploj zmijskoj osobnosti, reče Austin ledenim glasom. I nikad vam

nisam zahvalio na posudbi zrakoplova. Zašto ste ubili Lessarda?

Nadživio je svoju upotrebnu vrijednost čim je ispraznio tunele. Pustio sam ga da živi do posljednjeg trenutka. Mislio je da može zaustaviti turbinu i dovesti pomoć izvana.

Fauchard se nasmije prisjećajući se.

Austin se nasmiješi, kao da cijeni Fauchardov zli humor. Morao je upotrijebiti svu svoju samodisciplinu kako bi se othrvao fatalnom nagonu da otrgne glavu Francuzu. Čekao je, znajući da nije u položaju da se osveti.

Vidio sam vaš zrakoplov na jezeru, reče Austin.

Malo je hladno za ronjenje.

Cijenim vašu brigu. Morane Saulnier nalazi se upravo tamo gdje ste rekli da će biti.

Austin se osvrne gledajući pećinu. Jako ste se namučili da potopite ovo mjesto, reče on. Zašto ste ga opet isušili?

Osmijeh se pretvori u mrštenje. Tada smo htjeli sačuvati Julesa podalje od znatiželjnih očiju svijeta.

Zašto ste se predomislili?

Majka želi Julesovo tijelo.

Nisam znao da su Fauchardovi tako sentimentalno vezani uz svoju obitelj.

Mnogo toga o nama ne znate.

Drago mi je što sam došao na zabavu u prigodi njegovog izlaska. Kako je staro momče?

Pogledajte i sami, reče Emil i stane u stranu.

Dio zida bio je otopljen i otkrhnut, i stvorena je plava pećina. Jules Fauchard ležao je na podignutoj platformi poput ljudske žrtve bogu glečera. Tijelo je bilo okrenuto na bok, sklupčano u fetalnom položaju. Jules je još nosio svoj teški kožni pilotski kaput, a crne čizme bile su mu sjajne kao da su upravo ispolirane. Na sebi je imao remenje padobrana, ali sam padobran otrgnule su moćne glacijalne sile. Iako je leš bio zarobljen u ledu gotovo stoljeće, hladnoća ga je dobro očuvala. Koža na rukama i licu imala je boju poliranog bakra, a debeli brkovi bili su presvučeni ledom.

Nos jastreba i čvrsta čeljust na smrznutom licu sličili su čovjeku na portretu u obiteljskoj galeriji Fauchardovih. Austin je bio naročito zainteresiran za rupu u krznom obrubljenoj kožnoj pilotskoj kapi.

Lijepo od vaše sentimentalne obitelji što je dala Julesu poklon za rastanak, reče Austin.

O čemu pričate?

Austin pokaže prema rupi. Metak u glavi.

Emil frkne. Jules je krenuo na sastanak s papinim emisarom kad je oboren s neba, reče on. Nosio je dokumente koji bi dokazali ulogu naše obitelji u pokretanju Velikog rata. Također je htio ponuditi svijetu znanstveno otkriće koje bi pomoglo

cijelom čovječanstvu. Nadao se da će svojim postupcima spriječiti rat.

Pohvalni i neobični ciljevi za jednog Faucharda, reče Austin.

Bio je budala. Njegov altruizam doveo ga je ovamo.

Što se dogodilo s dokumentima koje je nosio?

Neupotrebljivi su, uništila ih je voda.

Onda je sve bio veliki gubitak vremena.

Uopće ne. Pogledajte. Vi ste ovdje. A kad završim, poželjet ćete da ste okovani lancima u katakombama dvorca.

Emil pokaže prema ledu koji je obrubljivao otvor pećine.

Vidite? Led se već vraća. Za nekoliko sati, grobnica će opet biti zapečaćena. A ovaj put i vi ćete biti u njoj i praviti društvo Julesu.

Austinov um je radio velikom brzinom.

Gdje je, dovraga, Zavala?

Mislio sam da vaša majka želi tijelo.

Mene nije briga za tijelo. Moja majka neće uvijek biti na vladajućem položaju. Namjeravam povesti Faucharde k najvećim dostignućima. Dosta odugovlačenja. Neću udovoljiti vašim bijednim pokušajima da odložite neizbježno, Austine. Ukrali ste mi zrakoplov i grubo postupali s njim, i izazvali mi mnogo problema. Priđite Julesu.

Austin ostane na mjestu. Vašoj obitelji nije uopće stalo što će ih okriviti za rat. Bila je javna tajna da ste vi i drugi trgovci oružjem željeli da meci polete. Radilo se o nečemu većem od bilo kojeg rata. Jules je nosio formulu vječne mladosti.

Zapanjeni izraz pojavi se na Emilovom licu. Što znate?

Znam da će Fauchardi uništiti sve koji im stanu na put pri ostvarenju cilja da žive zauvijek.

On pogleda smrznuti Julesov leš. Čak je i član obitelji postao potrošna roba kad se radilo o izvoru mladosti.

Emil prouči Austinovo lice. Vi ste inteligentan čovjek, Austine. Ne biste li priznali da je tajna vječnog života vrijedna ubijanja?

Da, reče Austin s vučjim osmijehom, ako ste vi onaj kojeg se ubija.

Vaša maska uglađenosti se istrošila, reče Fauchard cereći se.

Pomislite samo na beskrajne mogućnosti. Elitna skupina besmrtnika uz pomoć mudrosti prikupljene stoljećima mogla bi vladati svijetom. Bili bismo poput bogova onima lišenim mogućnosti takvog života.

Austin pogleda Fauchardovog pobočnika. A što je sa Sebastianom? Spada li i on u vašu elitnu skupinu? Ili će se pridružiti ostalima lišenim života, kako ih vi zovete?

Pitanje zatekne Faucharda. Naravno, reče on nakon nekoliko trenutaka. Sebastianova vjernost bit će nagrađena mjestom u mojem panteonu. Hoćeš li mi se pridružiti, stari prijatelju?

Golemi čovjek otvori usta kako bi odgovorio, ali ne reče ništa. Prepoznao je oklijevanje u Fauchardovom glasu, i u pogledu mu se vidjela zbunjenost.

Austin zavrti svoj verbalni nož. Ne računaj da ćeš živjeti zauvijek, Sebastiane. Emilova majka želi te srediti.

Laže, reče Emil.

Zašto bih lagao? Tvoj šef namjerava me ubiti, bez obzira na to što kažem. Madame Fauchard ispričala mi je na maskaradi da je zapovjedila Emilu da te se riješi. Obojica znamo da Emil uvijek napravi ono što mu majka kaže.

Sumnjičavi izraz pojavi se na punašnom licu. Emil shvati da gubi kontrolu nad situacijom. Upucaj ga u ruke i noge, grakne on.

Pazi da ga ne ubiješ. Želim da preklinje za smrt.

Sebastian ostane nepomično stajati. Još ne, reče on. Želim čuti više.

Emil opsuje i zgrabi pištolj iz Sebastianove ruke, pa nacilja u Austinovo koljeno.

Uskoro ćeš otkriti da je tvoj život predug.

Austinov plan da okrene Sebastiana protiv Emila kupio mu je i malo vremena, ali propao je, kao što je i slutio. Veza gospodara i sluge između dva čovjeka bila je presnažna da bi se raspala zbog nekih sumnja. On se pripremi za prodornu bol. No, umjesto hica, začuje oštar zvuk šištanja iz prolaza izvan pećine. Zatim vrući oblak pare prostruji u komoru.

Fauchard refleksno okrene glavu prema izvoru buke. Austin skoči u boksački stav i zabije desnu šaku u Fauchardov želudac. Fauchard eksplozivno izdahne i noge mu popuste. Pištolj mu izleti iz ruke.

Sebastian je vidio napad na svojeg gospodara. On pokuša zgrabiti Austina za vrat. Umjesto da ga pokuša izbjeći, Austin se zabije ravno u njega, udarivši dlanom velikog čovjeka pod bradu. Kad Sebastian ustukne pred napadom, Austin ga ramenom gurne u stranu i pojuri kroz zasljepljujući oblak pare.

Začuje Zavalu kako viče; Kurt, ovamo!

Zavala je stajao u prolazu držeći odrezani dio cijevi koja je ispuštala vruću vodu u ledeni zid, što je stvaralo oblak koji je ispunio ledenu pećinu. Ugledavši Austina, on ispusti cijev, zgrabi ga i povuče kroz oblak pare. Mogli su čuti kako Emil bijesno viče za njima. Paljba iz vatrenog oružja zaspe prolaz. Austin i Zavala jurili su niz stube, i meci im prolete nad glavama. Dok su napredovali u

tunel, Zavala ispali dva hitca kako bi progoniteljima dao povoda za razmišljanje. Još je šepao, ali nekako je uspijevao trčati, i stigli su do vrata koje je Sebastian digao u zrak. Oni skoče kroz otvor sekundu prije kiše metaka.

Austin u džepovima potraži kartu tunela. Nije je mogao pronaći. Tada se sjeti da ju je ostavio u Citroenu. Moraju se vratiti do Fifi. U umu si predoči sustav. Protokom vode u sistemu moglo se upravljati na jednak način kao i strujnim tokom, uz pomoć ploče sa sklopovima.

Oni pojure prema Citroenu, ali zastanu začuvši glasove u prolazu pred sobom. Fauchard je sigurno kontaktirao svoje patrole i ove su krenule prema njima. Austin ih povede u drugi tunel, i on i Zavala uspiju se zaobilaznim putem vratiti na svoju rutu. Obilazak ih je koštao dragocjenih minuta koje su omogućile Fauchardu da organizira potjeru, i Austin se ne iznenadi kad je začuo Emilov glas iza sebe kako potiče ljude da ih traže.

Austin i Zavala kretali su se brzo, ali oprezno, i sada opet uhvate taj tempo kretanja, skrećući lijevo i desno kako bi zavarali potjeru. Austin je postupao uglavnom prema instinktu, vjerujući unutarnjem kompasu koji je nosio u glavi, i koristeći se grubom računicom.

Usprkos Austinovom osjećaju za smjer, skretanja su uzela svoj danak. Potpuno se izgubio.

Emilov glas približavao se. Austin je bio očajniji no ikada, kada naiđu na križanje četiriju tunela. Austinove koraljno plave oči pokušavale su prodrijeti kroz tamu.

Ovo izgleda poznato, reče Zavala.

U blizini smo kontrolne postaje, reče Austin.

Oni krenu u desni tunel koji ih je trebao povesti prema Fifi, ali zastanu nakon nekoliko koraka. Začuli su grube muške glasove kako im se približavaju. Oni potrče natrag do križanja i pokušaju krenuti ravno, ali na putu im se ispriječe vratnice za blokiranje vodenih putova. Vrate se do križanja. Udaljeni zvuk koraka čuo se i iz prolaza s lijeve strane.

Opkoljeni smo, reče Zavala.

U Austinovom mozgu počeo se formirati očajnički plan. On skrene u tunel s lijeve strane.

Zavala stane.

Čekaj, Kurt. Fauchardovi banditi dolaze i ovim putem.

Vjeruj mi, reče Austin, ali odluči brzo. Nemamo više niti sekunde.

Zavala slegne ramenima i pojuri u slabo osvijetljeni prolaz na korak iza Austina. Mrmljao si je nešto u bradu na španjolskom dok su šljapkali preko poda prekrivenog lokvama. Otkad se pridružio NAMP-ovom timu za specijalne zadatke, surađivao je s Austinom na mnogim misijama i razvio je trajnu

vjeru u Austinovu prosudbu. No, bilo je trenutaka, kao ovaj sadašnji, kad mu se Austinovo ponašanje činilo potpuno iracionalno, i kad je to povjerenje bilo podvrgnuto testu.

Zavala si zamisli kako se zabijaju u Fauchardove bandite u smrtonosnoj verziji prizora iz nijemih komedija. No, došli su do kontrolne prostorije neometano, i popeli se ljestvama na povišeni prolaz. Fauchardovi ljudi materijaliziraju se iz mračnog tunela i ispuste promukli slavodobitni krik što su stjerali svoj plijen u klopku. Zatim snažno napadnu centar.

Meci su fijukali i odbijali se od metalnog prolaza, a zidovi tunela pojačavali su buku do razmjera Dana D. Austin se baci u kontrolnu prostoriju, povuče Zavalu za sobom i zalupi vrata.

Ostali Fauchardovi ljudi začuju paljbu, dotrče i pridruže se gađanju glinenih golubova. Zasuli su centar stotinama metaka. Prozori se raspadnu, a baražna paljba prijetila je da će se probiti kroz čelične zidove.

Austin prepuže preko komada stakla na podu, podigne se na koljena, pa držeći glavu nisko, prošara rukama po tipkovnici kontrolne ploče. Na zaslonu se pojavi nacrt sustava tunela. Udarci metaka bili su zaglušujući, i Austin pokuša ostati usredotočen. Utipka nekoliko naredba, i zadovoljno primijeti kako se boje na nacrtu mijenjaju.

Zavala pokuša ustati, nadajući se da će ispaliti hitac ili dva, ali Austin ga povuče dolje.

Otkinut će ti glavu, vikne on nadglasavajući zvuk paljbe.

Bolje nego da mi otkinu guzicu, reče Zavala.

Čekaj, reče Austin.

Da čekam? Što?

Gravitaciju.

Zavalin odgovor zagluši nova salva. Tada puščana paljba naglo prestane, i oni začuju Emilov podrugljivi glas.

Austine! Uživate li vi i vaš prijatelj u prizoru?

Austin prinese prst usnama.

Kada mu Austin ne odgovori, Emil ga počne zadirkivati; Nemojte mi reći da ste stidljivi. Želim da čujete planove koje moja majka ima za vašu djevojku. Pružit će joj facelifting. Nećete je prepoznati kad završi s preobražajem.

Austinu je bilo dosta Faucharda. On signalizira Zavali da mu preda pištolj, i približi se zidu s kontrolama. Ne slušajući vlastiti savjet, pritisne otponac skoro do kraja, pa iskoči poput lutke. Fauchard je stajao tamo sa Sebastianom i njegovim ljudima. On ispali jedan hitac i brzo se sagne. Ciljao je Fauchardovo lice, ali neprecizno. Fauchard i njegovi ljudi raspršе se u potrazi za zaklonom. Kad su vidjeli da nema daljnjih napada, oni opet zaspu prostoriju kišom metaka.

Stvarno si im pokazao, vikne Zavala kroz buku.

Emil me počeo ljutiti.

Jesi li ga pogodio?

Emila? Nažalost, ne. Promašio sam i Sebastiana. Ali pogodio sam čovjeka do njega.

To je stvarno nažalost, reče Zavala pojačavši glas za nekoliko decibela. No, briljantna strategija. Možda potroše metke.

Meci su počeli probijati kroz pod prostorije. Austin je znao da mora zaustaviti pucnjavu kako bi dobio na vremenu.

Imaš li bijelu maramicu?, upita on Zavalu.

Ovo je čudno vrijeme za ispuhivanje nosa, reče Zavala, saginjući se kad se jedan metak odbio od zida. On po Austinovom licu shvati da se ovaj ne šali, pa reče; Imam svoju meksičku maramu. Zavala izvadi svoju višenamjensku crvenu maramu iz stražnjeg džepa i doda je Austinu.

To će biti u redu, reče Austin i priveže maramu za cijev pištolja. Zatim gurne improviziranu zastavu kroz vrata i mahne njome. Paljba opet zastane. Emilov zluradi smijeh odjekivao je kroz tunel. Što znači ta krpa, Austine?, upita on. Ja nisam bik da me izazoveš.

Nisam imao bijelu zastavu, vikne mu Austin.

Bijelu zastavu? Nemojte mi reći da ste vi i vaš prijatelj spremni pomiriti se sa sudbinom?

Austin naćuli uši. Učinilo mu se da čuje udaljeni šapat, poput vala na obali. No uši su mu još uvijek odjekivale od puščane paljbe i nije mogao biti siguran.

Pogrešno ste shvatili, Faucharde. Nisam spreman na predaju.

Zašto onda mašete tom smiješnom krpicom?

Htio sam se oprostiti od vas prije no što naiđe teretni vlak.

Jeste li poludjeli, Austine?

Šapat je postao tutnjava u daljini.

Emil zapovjedi da opet otvore paljbu.

Meci su zujali i udarali oko njihovih glava u neprestanom krešendu. Usredotočena paljba probijala se kroz zidove. Za nekoliko trenutaka, kabina im neće pružati više zaštite od komada švicarskog sira kojem je počela sličiti.

Paljba zatim naglo prestane.

Strijelci su osjetili vibraciju u nogama. Kad je oružje utihnulo, i oni su začuli udaljenu tutnjavu.

Austin ustane i iziđe na prolaz. Emil je imao zbunjeni izraz na licu. On podigne pogled, ugleda Austina kako ga promatra i shvati da je poražen.

Pobijedili ste za sada, Austine, vikne on mašući prkosno rukom, ali niste još čuli posljednju riječ Fauchardovih.

Austin se naceri, vrati u kabinu, pa zgrabi jednu od metalnih nogu stola konzole i reče Zavali da učini isto.

Emil procijedi posljednju kletvu, pa se okrene i on i njegova banda potrče spašavajući život. Sebastian je teturao za ostalima.

Bilo je prekasno.

Nekoliko sekunda kasnije, val udari Faucharda i ostale eksplozijom plave vode koja ih pomete poput divovske metle. Glave su na trenutak virile nad hladnom pjenom, a ruke bespomoćno mahale. Austin ugleda Sebastianovo lice, blijedo u mračnoj vodi. Zatim i on nestane za Emilom i njegovim ljudima.

Za razliku od prošlog vala, kad su Austin i Zavala ostali na visini i suhi u neoštećenoj vodonepropustnoj kabini, ovaj put voda prođe kroz razbijene prozore, poplavi kontrolnu prostoriju i pokuša otrgnuti Austina i Zavalu od njihovog sidra. Držali su se svom snagom, zadržavajući dah sve dok ga više nisu mogli zadržavati, a tada još nekoliko sekunda duže, znajući da će im stisak oslabiti ako udahnu ledenu vodu i da će tada umrijeti.

Baš kad im se činilo da će im se pluća rasprsnuti, glavni udar vala prođe, i voda počne opadati.

Stajali su na drhtavim nogama i virili kroz okvir, koji je jedini preostao od prozora.

Zavala pogleda prema rijeci koja im je tekla pod nogama, a na tamnoputom licu vidjelo se čuđenje. Kako si znao da nailazi plima?

Otvorio sam i zatvorio nekoliko vratnica u drugom dijelu sustava, i preusmjerio vodu ovamo.

Zavala se naceri i reče; Nadam se da su Fauchard i njegovi kompići isprani.

Nagađam da se sada svi osjećaju pomalo isprano, reče Austin.

Začudo, kontrolni monitor bio je osiguran kućištem i izbjegao je štetu. Austin otipka neke naredbe.

Razina vode spuštala se sve dok nabujala rijeka nije postala uski potok. Obojica su do tada drhtali u svojoj mokroj odjeći. Morali su izići iz tunela i doći do nekog suhog i toplog mjesta prije no što ih uhvati hipotermija. Sišli su niz ljestve.

Ovaj put nitko ih ne pokuša zaustaviti.

Krenuli su kroz tunel nemajući pojma kamo idu. Zubi su im počeli cvokotati od hladnoće. Baterije u svjetiljkama su slabile, ali nastavili su dalje jer nisu imali izbora. Upravo kad su počeli gubiti nadu, pred sobom ugledaju poznati obris.

Zavala radosno vikne Fifi!

Val je pokupio Citroena i odložio ga postrance u tunel. Bio je prekriven muljem, i boja mu je bila oguljena na nekoliko mjesta gdje je udario u zid. Austin otvori vrata. Karta je plutala u nekoliko inča

vode na podu. Ključ je još bio u bravi. On pokuša pokrenuti automobil, ali motor nije odgovarao.

Zavala je neko vrijeme petljao po motoru, pa reče Austinu da pokuša ponovno.

Ovaj put motor se pokrene.

Zavala uđe i reče; Izvukao se baterijski kabel.

Vozili su pola sata kroz mrežu tunela prije no što su otkrili gdje se nalaze, a zatim još pola sata dok nisu izišli iz sustava. Automobil se već kretao na benzinskim parama kad su pred sobom ugledali sivo svjetlo dana, i nekoliko trenutaka kasnije izišli iz planine.

Što sada?, upita Zavala.

Austin nije morao razmišljati. Dvorac Fauchard.

Poglavlje XL

Kada je Skye bila djevojčica, otac ju je poveo u katedralu Notre Dame, i tada je prvi put u životu ugledala gargojla. Groteskno lice koje joj se cerilo s ispusta izgledalo je poput čudovišta iz njezinih najgorih noćnih mora. Smirila se nakon što joj je otac objasnio da su gargojli obični oluci. Skye se pitala zašto tako talentirani kipari nisu izrađivali lijepe stvari, ali odbacila je svoje djetinje strahove. Sada, kad je otvorila oči i zatreptala, gargojla iz njezinih noćnih mora vratio se. Što je bilo još gore, razgovarao je s njom.

Dobrodošli natrag, mademoiselle, rekla su okrutna usta na samo nekoliko inča od nje. Nedostajali ste nam.

Lice je pripadalo Marcelu, metkoglavom čovjeku koji je zapovijedao privatnom vojskom dvorca Fauchard. On opet progovori.

Vratit ću se za 15 minuta, reče on. Nemojte da vas čekam.

Ona sklopi oči, a kroz tijelo joj prođe val mučnine. Kad je opet otvorila oči, više ga nije bilo.

Skye se ogleda oko sebe i shvati da se nalazi u sobi u kojoj se presvlačila u kostim mačke za kostimirani bal Fauchardovih. Sjetila se kako je išla prema svojem stanu. Zaronila je dublje u svoje

sjećanje i prisjetila se izgubljenog para Amerikanaca, uboda u stražnjicu i pada u ništa.

Blagi Bože, oteli su me.

Ona se uspravi u krevetu i zamahne nogama preko ruba. U ustima je imala metalan okus, vjerojatno ostatak kemikalije koja joj je ubrizgana u vene kako bi je uspavala. Ona duboko uzdahne i ustane. Prostorija se zavrti oko nje. Ona odtetura u kupaonicu i povrati u umivaonik.

Skye se zagleda u vlastiti odraz u ogledalu, i jedva prepozna svoje lice. Bilo je sablasno bijelo, a kosa joj je bila raščupana. Osjećala se bolje nakon što je isprala usta i pljusnula lice hladnom vodom. Zatim začešlja prstima kosu i ispravi nabore na odjeći najbolje što je mogla.

Bila je spremna 15 minuta kasnije, kada Marcel otvori vrata bez kucanja i pokaže joj da krene za njim. Oni krenu niz duge hodnike s tepisima na podu, pa napokon prođu pokraj niza lica na zidovima galerije portreta. Ona potraži sliku Julesa Faucharda, ali nije je bilo, a za njom je ostao samo prazan zid.

Zatim su stigli pred ured madame Fauchard.

Marcel se čudno nasmiješi Skye, a zatim nježno pokuca i otvori vrata, pa gurne Skye unutra. Skye shvati da nije sama. Plavokosa žena okrenuta leđima prema njoj sjedila je za stolom madame

Fauchard i gledala kroz prozor. Ona se okrene na stolcu na zvuk zatvaranja vrata i zagleda se u Skye.

Žena je bila u svojim 40-tim, a kremastu kožu isticale su prodorne sive oči. Ona otvori crvene, gotovo zavodljive usne.

Dobar dan, mademoiselle. Očekivali smo vaš povratak. Otišli ste na tako spektakularan način.

Skyein um ustukne. Pitala se osjeća li još uvijek nuspojave droge.

Sjednite, reče žena pokazujući stolac ispred stola.

Skye posluša krećući se poput zombija.

Žena se zabavljala promatrajući Skye.

Što nije u redu? Izgledate odsutno.

Skye je bila više zbunjena nego odsutna duhom. Glas koji je dopirao iz ženinih usta bio je glas madame Fauchard. Izgubio je svoju staračku kvalitetu, ali nepogrešivo je prepoznala tvrdoću. Lude misli prostruje Skye kroz glavu. Je li Racine imala kćer? Možda je pred njom sjedio vješt trbuhozborac.

Napokon, uspije progovoriti.

Je li ovo nekakav trik?

Nije nikakav trik. Ono što vidite je stvarno.

Madame Fauchard? Riječi je izustila slabašnim glasom.

Ta i takva, draga moja, reče ona sa zlobnim osmijehom.

Samo što sam ja sada mlada, a vi ste stari.

Skye je još bila skeptična.

Morate mi dati ime svojeg plastičnog kirurga.

Ženine oči zažare se, ali samo na trenutak. Ona ustane sa stolca, pa svilenim pokretima zaobiđe stol. Nagne se, dohvati Skyeinu ruku i položi je na svoj obraz.

Recite mi ako i dalje smatrate da je ovo djelo kirurga.

Koža je bila topla i čvrsta, kremasta, bez i jedne bore.

Nemoguće, prošapta Skye.

Madame Fauchard spusti njezinu ruku, uspravi se i vrati na stolac. Ispruži svoje duge, vitke prste kako bi Skye vidjela da više nisu kvrgavi.

Ne brinite, reče joj. Niste poludjeli. Ja sam ista osoba koja je pozvala vas i gosp. Austina na svoju kostimiranu zabavu. Nadam se da je on dobro.

Ne znam, reče Skye oprezno.

Nisam ga vidjela danima. Kako...

Kako sam se pretvorila iz stare vještice u mladu ljepoticu?, reče ona sa snenim izrazom u očima.

Duga, duga priča. Ne bi bila tako duga da Jules nije pobjegao s kacigom, reče ona ispljunuvši ime s gorčinom.

Ne razumijem.

Vi ste stručnjak za staro oružje, reče madame Fauchard.

Recite mi što znate o kacigi.

Vrlo je stara. Pet stotina godina, možda i starija. Čelik je izrazito visoke kvalitete. Možda je načinjen od željeza s meteora.

Madame Fauchard podigne obrvu.

Vrlo dobro. Kaciga je načinjena od zvjezdanog metala i ta je čvrstina spasila živote više od jednog Faucharda u bitci. Tijekom stoljeća je više puta otopljena i iskovana, i s koljena na koljeno prenosila se među pravim vođama obitelji Fauchard. Po pravu je pripadala meni, ne mojem bratu Julesu.

Trebalo je nekoliko sekunda da Skye shvati značenje riječi, ali kad je shvatila, ona reče; Vaš brat?

Točno. Jules je bio godinu dana mlađi od mene.

Skye pokuša izračunati, ali misli su joj se kovitlale glavom.

To bi značilo da ste...

Nikada ne pitajte damu za godine, reče madame Fauchard sa sretnim osmijehom. Ali prištedjet ću vas muka. Prošla sam stotinu godina.

Skye odmahne glavom u nevjerici. Ne vjerujem.

Povrijeđena sam vašim skepticizmom, reče madame Fauchard, ali njezin izraz bio je u suprotnosti s njezinom izjavom.

Biste li željeli čuti detalje?

Skye je bila rastrgana između znanstvene znatiželje i odbojnosti.

Vidjela sam što se dogodilo Cavendishu zato što je znao previše o vašim poslovima.

Lord Cavendish bio je dosadnjaković i brbljavac. Ali laskate si, draga moja. Kada dođete u moje godine, naučite sagledati stvari u perspektivi. Vi mi ne koristite mrtvi. Živi mamac uvijek je učinkovitiji.

Mamac. Za što?

Ne što. Koga. Kurta Austina, naravno.

Poglavlje XLI

Ubrzo nakon pet sati, radnici u Fauchardovim vinogradima završili su s radom koji je počeo s izlaskom sunca. Dok su se ljudi vraćali svojim skromnim spavaonicama, kolona kamiona natovarenih ubranim grožđem kotrljala se makadamima koji su prolazili između brda i skupljali se kod vratnica na električnoj ogradi. Stražar koji se dosađivao mahne koloni da prođe kroz vratnice, i kamioni krenu prema drvenjari gdje će grožđe biti iskrcano kako bi ga zgnječili, da bi zatim fermentiralo i na kraju bilo flaširano.

Kad je posljednji kamion usporio pokraj drvenjare, dvije prilike iskoče i jurnu u šumu. Zadovoljni što ih nisu vidjeli, Austin i Zavala otresu prašinu s odjeće i pokušaju obrisati groždani sok s lica i ruku, ali to je samo pogoršalo mrlju.

Zavala ispljune vlažnu zemlju. Ovo je posljednji put da dopustim Troutu da me uvuče u jedan od svojih ludih planova. Izgledamo poput purpurne verzije grupe Plavi čovjek!

Austin je vadio grančice iz kose. Moraš priznati da je plan bio genijalan. Tko bi očekivao da će se netko maskirati u gomilu grožđa?

Troutov plan bio je u osnovi jednostavan. On i Gamay još su jednom obišli vinograde. Ovaj put

Austin i Zavala bili su skriveni na stražnjim sjedalima. Troutovi su se zaustavili i izišli kako bi pozdravili Jeana, predradnika kojeg su upoznali tijekom svog prvog posjeta vinogradima Fauchardovih. Dok su čavrljali, kamion se zaustavio pred autom. Austin i Zavala čekali su dok nije bio krcat, a tada su skliznuli iz auta, popeli se na prikolicu i zakopali se u grožđe.

Mračne šume kao da su izišle iz Tolkienovog romana. Austin je nosio uređaj na kojem bi mu pozavidio i čarobnjak Gandalf. Minijaturni GPS uređaj mogao ih je dovesti točno do dvorca. Koristeći se kompasom u prvom dijelu svojeg putovanja, krenuli su kroz šumu u smjeru dvorca.

Šuma je bila puna trnovitih grana i grmlja, kao da su Fauchardi nekako proširili svoju zloću na floru koja je okruživala dom njihovih predaka. Dok se sunce spuštalo na nebu, šuma je postajala sve mračnija. Hodajući kroz sumrak, često su se spoticali preko korijenja, a trnje oštro poput igala hvatalo im je odjeću. Napokon, izbiju iz šume na makadam koji je vodio do mreže dobro utabanih staza. Austin se često konzultirao s GPS-om i ovaj je dokazao svoju vrijednost kad su kroz drveće ugledali svjetla na kulama dvorca Fauchard.

Na rubu šume sakrili su se iza drveća i gledali usamljenog stražara kako prolazi rubom opkopa.

Kad je stražar zašao za udaljeni zid dvorca, Austin pokrene štopericu na svojem satu.

Imamo sreće, reče Zavala. Samo jedan stražar.

Ne sviđa mi se to, reče Austin. Ništa u mojem kratkom poznanstvu s obitelji Fauchard ne navodi me da povjerujem kako oni olako tretiraju svoju sigurnost.

Što je bilo još sumnjivije, pokretni most bio je spušten, a željezna ograda podignuta. Voda u čudnoj fontani s temom rata muzikalno je žuborila. Miran prizor odudarao je od njegove posljednje posjete, kad je Rollsom jurnuo u opkop pod kišom metaka. Sve je izgledalo previše privlačno.

Misliš da je to zamka?, upita Zavala.

Još samo nedostaje golemi komad sira. Kakve su nam opcije?

Ograničene. Možemo se okrenuti i otići, ili nastaviti i pokušavati biti korak ispred negativaca.

Meni je dosta grožđa, reče Zavala. Nisi spominjao strategiju za izlazak.

Austin pljesne Zavalu po ramenu.

Evo te ovdje, i upravo kreće na uzbudljivi obilazak dvorca Fauchard, a već pomišljaš na odlazak.

Žao mi je što nisam tako indiferentan kao ti. Nadao sam se malo dostojanstvenijem izlasku od upadanja Rolls Royceom u opkop.

Austin se zgrči prisjetivši se toga. U redu. Evo plana. Ponudit ćemo Emila u zamjenu za Skye.

Nije loše, reče Zavala. Postoji samo jedan problem. Isprao si Emila niz odvod.

Madame Fauchard to ne zna. Kada otkrije, već ćemo odavno otići.

Sram te bilo, blefiraš staricu.

Zavala zamišljeno napući usne. Sviđa mi se, ali što ako ne zagrize? Hoćemo li tada pozvati gendarmes?

Htio bih da je to tako jednostavno, stari prijatelju. Zamisli ovo. Policajci pokucaju na vrata dvorca i Fauchardi kažu; 'Pretražite sve što želite'. Bio sam u tim katakombama, tamo bi mogao sakriti cijelu vojsku. Mogli bi proći tjedni prije no što pronađu Skye.

A vrijeme nije na našoj strani.

Austinove oči poprime zamišljen pogled. Jedan sat vrijedi stotinu godina, promrmlja on provjeravajući sat.

Je li to iz jedne od tvojih filozofskih knjiga?, upita Zavala. Austin je proučavao filozofiju, i police na njegovom brodu kući na rijeci Potomac bile su prepune radova velikih mislilaca.

Ne, ponovi on zamišljeno. To je nešto što mi je rekao dr. MacLean.

Stražar se pojavi s druge strane dvorca, prekinuvši njihovu diskusiju. Austin zaustavi

štopericu. Stražaru je trebalo šesnaest minuta da obiđe dvorac.

Čim je krenuo u sljedeći krug, Austin signalizira Zavali. Oni pojure preko otvorenog prostora, pa krenu uz opkop do kamenog mosta, a zatim pretrče pokretni most i utrče u dvorište. U crnoj odjeći bili su gotovo nevidljivi u sjenama uz podnožje zida. Svjetla su gorjela na prozorima prvog kata dvorca, ali nije bilo stražara, što je produbilo Austinove sumnje. Bio je siguran da su njegovi instinkti točni kad su on i Zavala došli do vratnica stubišta koje je vodilo do vrha zidina. Kad su on i Skye pregledali vrata, bila su zaključana. Sada su bila širom otvorena, kao poziv da se popnu na zid i prijeđu uski most do kule. Austin je imao drugi plan. On krene preko popločenog dvorišta do stražnje strane dvorca, pa siđe niz kratke kamene stube do željezom okovanih drvenih vrata. Austin pritisne kvaku. Vrata su bila zaključana. On izvadi prijenosnu bušilicu i pilu iz torbe, probuši nekoliko rupa u vratima, pa načini pilom kružni otvor. Posegne rukom kroz rupu, podigne kračun i otvori vrata. Zagušujući zadah katakomba prostruji kroz vrata poput daha lešine. Oni uključe svoje svjetiljke, uđu unutra i zatvore vrata za sobom.

Zatim siđu niz nekoliko kratkih stubišta. Austin nakratko zastane kod tamnica, gdje je Emil odigrao svoju krvavu posvetu Edgaru Allanu Poeu.

Klatno je visjelo nad drvenim stolom, ali nije bilo ni traga od nesretnog Engleza, sira Cavendisha.

Austin nekoliko puta zaluta u slijepe prolaze, ali njegov mornarski osjećaj za smjer dobro ga je služio. Nedugo zatim prošli su kroz kosturnicu, a tada krenu prema oružarnici. I opet, vrata su bila otključana. Austin ih gurne, pa on i Zavala uđu u područje oltara. Oružarnica je bila u mraku, osim sjaja koji je dopirao s druge strane broda. Treperavo žuto svjetlo odbijalo se od poliranog oklopa i oružja.

Zavala se ogleda po izložbi. Lijepo. Sviđa mi se kombinacija gotike i heavy metala. Tko im je dekorater unutrašnjeg prostora?

Isti momak koji je radio za markiza de Sadea.

Oni prođu niz dugački brod, pokraj smrtonosnih relikata koji su bili temelj bogatstva Fauchardovih. Svjetlo je postajalo sve sjajnije kad su došli iza vitezova na konjima. Austin krene prvi. Kad je zaobišao izložak, on ugleda Skye.

Sjedila je na čvrstome drvenom stolcu okruženom posudama sa žarom, okrenuta prema vitezovima konjanicima. Noge i ruke bile su joj čvrsto vezane konopcem, a usta su joj bila prekrivena ljepljivom vrpcom. Pokraj nje su stajala dva sjajna oklopa, kao da se spremaju braniti Skye od žestokog napada.

Skye raširi oči. Počne grčevito mahati glavom, sve energičnije kako se Austin približavao. On

posegne za džepnim nožem kako bi mogao presjeći konopce, kada krajičkom oka ugleda kretnju. Oklop s njegove desne strane pokrene se.

O, dovraga, reče on u nedostatku bolje reakcije.

Zveckajući pri svakom koraku, oklop podigne ruku s mačem i krene prema Austinu poput drevnog robota. On ustukne.

Imaš li kakvih prijedloga?, upita Zavala, slijedeći njegov primjer.

Ne, osim ako nisi ponio otvarač za konzerve.

A pištolji?

Preglasno.

I drugi oklop oživio je i krenuo prema njima. Oklopljene prilike približavale su se neočekivanom brzinom. Austin shvati kako bi nožić koji je držao u rukama bio jednako učinkovit kao čačkalica za zube.

Skye se otimala na stolcu.

Austin nije čekao da ga sasijeku poput salame. On spusti glavu, zaleti se prema najbližem oklopu i baci mu se cijelim tijelom u koljena. Oklop se strese, ispusti mač i, mašući rukama, prevali se na leđa i udari u kameni pod uz strašnu buku. Čovjek u oklopu kratko trzne rukama i nogama i umiri se.

Drugi oklop je oklijevao. Zavala ponovi Austinov pokret s jednakim učinkom. I drugi se oklop sruči na pod. Dok je Austin rezao Skyine

konopce, Zavala se sagne nad jednom prilikom, pa nad drugom.

Onesviješteni, reče on ponosno. Što su veći, teži im je pad.

Imao sam osjećaj da napadam oklopno vozilo Bradley. Svi oni sati provedeni u gledanju lige američkog nogometa nisu bili protraćeni.

Mislio sam da ne želiš buku. Ovo je zvučalo poput para kostura koji vode ljubav na limenom krovu.

Austin slegne ramenima i oprezno skine vrpcu koja je prekrivala Skyeina usta. Zatim joj pomogne da ustane sa stolca. Bila je nestabilna, ali zagrli Austina i pokloni mu jedan od najduljih i najtoplijih poljubaca koje je ikada doživio.

Mislila sam da te više nikada neću vidjeti, reče ona.

Iz sjena obližnje niše začuje se srebrenasti osmijeh. Tada u krug svjetlosti istupi visoka, vitka prilika čije je lice bilo skriveno velom. Veo je prekrivao njezino tijelo sve do gležnjeva. Svjetlost je prodirala kroz veo, ocrtavajući njezin savršeni stas.

Šarmantno, reče ona. Kako šarmantno. Morate li uvijek biti tako dramatični u dolascima i odlascima, monsieur Austin?

Marcel izađe iza žene s automatskim pištoljem u rukama. Zatim se iz mračnih uglova pojavi još šest

naoružanih ljudi. Marcel oduzme Zavali i Austinu njihove pištolje.

Austin pogleda nepokretne oklope. Sudeći po onim hrpama željeza, ja nisam jedini s osjećajem za dramatično.

Znate da volim kazalište. Bili ste na mojoj maskaradi.

Maskarada...

Ona polako skine veo s lica i glave. Kosa koja je izgledala kao da je ispletena od zlatnih niti prospe joj se na ramena. Polako, zavodljivo, ona skine veo do kraja, kao da odmata dragocjeni dar, pa ga pusti da joj sklizne s tijela na pod. Pod velom je nosila dugu, bijelu haljinu s dubokim izrezima. Zlatni pojas s amblemom troglavog orla okruživao je njezin vitki struk. Austin pogleda u hladne oči, i osjeti se kao da ga je pogodila munja.

Iako je znao za tajanstvene učinke enzima iz Izgubljenog grada, logični dio njegovog uma nikada to nije u potpunosti prihvatio. Nekako je bilo lakše povjerovati u to da je formula za Kamen mudraca mogla proizvesti ona čudovišta iz noćnih mora nego smrtnu osobu ovakve božanske ljepote. Pretpostavio je da će formula produljiti život, ali ne i da može izbrisati učinke pedeset i više godina starenja.

Austin uspije progovoriti. Vidim da je rad dr. MacLeana bio mnogo uspješniji no što je itko mogao i zamisliti, madame Fauchard.

Ne pripisujte MacLeanu prevelike zasluge. On je bio porodilja, ali formula za život koji gori u meni stvorena je prije njegovog rođenja.

Izgledate sasvim drukčije nego prije nekoliko dana. Koliko je dugo trajala transformacija?

Formula za produženje života previše je snažna da bi se uzela odjednom, reče ona. Potrebna su tri tretmana. Prve dvije doze za 24 sata proizvele su ono što vidite pred sobom. Upravo se spremam uzeti i treću dozu.

Zašto je potrebno uljepšavati ljiljan?

Racine zasja na usporedbu s nježnim cvijetom. Treća doza čini učinak prve dvije trajnim. Za sat vremena nakon kraja tretmana, započet ću svoje putovanje kroz vječnost. No, dosta razgovora o kemiji. Zašto me ne predstavite svojem naočitom prijatelju? Čini se da ima poteškoća s vraćanjem očiju u duplje.

Zavala nije vidio madame Fauchard u njezinoj prošloj, starijoj inkarnaciji. Samo je znao da se nalazi u prisutnosti jedne od najljepših žena koje je ikada vidio. Promrmljao je nekoliko riječi divljenja na španjolskom. Sada mu se na rubu usana pojavi lagani osmijeh. Oružje upereno u njega nije ohladilo njegovo divljenje prema ženi koja je u fizičkom smislu bila savršena.

Ovo je moj kolega Joe Zavala, reče Austin. Joe, ovo je Racine Fauchard, vlasnica ove šarmantne hrpe kamenja.

Madame Fauchard? Zavali usta padnu do Adamove jabučice.

Da, je li to problem?, upita ona.

Ne. Samo sam očekivao nekog drugog.

Monsieur Austin nesumnjivo me opisao kao vreću kostiju, reče ona dok su joj oči bljeskale.

Ne, uopće ne, reče Zavala, upijajući vitku priliku i zanosne crte lica madame Fauchard očima punim čuđenja. Rekao je da ste šarmantni i inteligentni.

Činilo se da ju je odgovor zadovoljio, jer nasmiješila se.

NAMP očito bira ljude prema galantnosti, kao i prema stručnosti. Tu sam kvalitetu vidjela u vama, monsieur Austin. Zato sam znala da ćete pokušati spasiti svoju djevu.

Ona pogleda njihovu kožu s purpurnom nijansom. Ako ste željeli probati naše grožđe, bilo bi vam mnogo lakše kupiti bocu vina, nego se kupati u njemu.

Vaše je vino preskupo za mene, reče Austin.

Jeste li stvarno mislili da možete ući u dvorac bez da vas ugledamo? Naše kamere snimile su vas čim ste prešli preko pokretnog mosta. Marcel je

mislio da ćete se popeti na vanjske zidine i doći tim putem.

Lijepo od vas što ste ostavili vrata prema stubištu otključana.

Očito ste bili prepametni da zagrizete u taj mamac, ali nismo ni sanjali da ćete pronaći put kroz katakombe. Znali ste da je dvorac dobro čuvan. Što ste se nadali postići dolazeći ovamo?

Nadao sam se otići s mademoiselle.

Pa, niste uspjeli u svojem romantičnom zadatku.

Čini se da nisam. Možda biste mi, u interesu romance, mogli ponuditi utješnu nagradu. Na našem prvom sastanku rekli ste mi da ćete mi jednom pričati o svojoj obitelji. I evo me. Zauzvrat ću vam rado reći ono što ja znam.

Nikada ne biste mogli znati jednako kao ja o vama, ali divim se vašoj drskosti. Ona zastane na trenutak, prekriži ruke i malo podigne bradu. Austin se sjeti kako ju je vidio u istom zamišljenom položaju dok je bila stara. Ona se okrene Marcelu i reče; Odvedi ostale.

Ne bih to učinio da sam na vašem mjestu, reče Austin Marcelu.

On zaštitnički stane pred Skye. Marcel i stražari približe se kako bi ga rukohvatima oružja oborili na tlo, ali madame Fauchard mahne im da se udalje.

Čini se da vaše viteštvo ne poznaje granica, monsieur Austin. Ne bojte se, vaše prijatelje odvest će samo malo podalje, gdje ih možete vidjeti. Želim s vama razgovarati nasamo.

Madame Fauchard pokaže mu da sjedne na Skyein stolac, pa pucne prstima. Dva čovjeka donesu joj stolac teške srednjovjekovne izradbe nalik prijestolju, i ona sjedne. Progovori Marcelu nešto na francuskom, pa on i neki od njegovih ljudi povedu zarobljenike malo dalje, ali još uvijek u vidokrugu, dok ostali odvuku ljude u oklopima.

Sada smo ovdje samo mi, reče ona. Da ne biste gajili kakve iluzije, moji ljudi pobit će vaše prijatelje ako učinite nešto glupo.

Ne namjeravam se pokretati. Ovaj susret previše je fascinantan da bi prebrzo završio. Recite mi, zašto ste odjeveni u odoru visoke svećenice?

Znate kako uživam u kostimima. Sviđa li vam se?

Austin se nije mogao prisiliti da skrene pogled s madame Fauchard. Racine Fauchard bila je zanosna na način na koji je vrhunski izrađena voštana figura savršena u svakom pogledu osim jednog. Njezine bezdušne oči imale su toplinu hladnog čelika od kojeg su Fauchardi izrađivali svoje mačeve i oklop.

Smatram da ste apsolutno predivni, ali...

Ali ne družite se rado sa stogodišnjakinjom.

Ne, nije stvar u tome. Godine su prema vama bile blage. Ne družim se rado s hladnokrvnim ubojicama.

Ona podigne jednu lijepu obrvu. Monsieur Austin, je li ovo vaš čudan način flertanja sa mnom?

Daleko od toga.

Šteta. U posljednjih stotinu godina imala sam mnogo ljubavnika, ali vi ste vrlo privlačan čovjek. Ona zastane i prouči mu lice. I opasan, ali to vas čini još privlačnijim. Prvo morate ispuniti svoj dio pogodbe. Recite mi što znate.

Znam da ste vi i vaša obitelj unajmili dr. MacLeana da pronađe eliksir života koji je on nazvao Kamen mudraca. U tom procesu pobili ste sve koji su vam se našli na putu i stvorili grupu mutanata.

Dobar sažetak, ali tek ste zagrebli površinu.

Otkrijte mi je onda.

Ona zastane, vraćajući se u prošlost. Moja obitelj potječe od minojske civilizacije koja je stanovala prije velike vulkanske erupcije na otoku Santorini. Moji pretci bili su svećenici i svećenice u minojskom kultu zmijske božice. Zmijski klan bio je vrlo moćan, ali moćni suparnici otjerali su nas s otoka. Nekoliko tjedana kasnije dogodila se erupcija vulkana i otok je uništen. Smjestili smo se na Cipru, gdje smo se počeli baviti oružjem. Zmija je evoluirala u Spear koplje, pa u Faucharde.

Kako ste došli od kopalja do mutanata?

Bio je to logični nastavak posla s oružjem. Negdje oko početka prošlog stoljeća, Spear Industries otvorio je laboratorij kako bi stvorio supervojnika. Iz američkog Građanskog rata naučili smo kako će rovovsko ratovanje učiniti buduće ratove neriješenim. Najprije će jurišati jedna strana, pa druga, s malo osvojenog teritorija. Povlačit će se pred automatskim oružjem koje je bilo u razvoju. Htjeli smo vojnika koji će jurišati na rovove bez straha, poput vikinškog berserkera. Osim toga, taj vojnik trebao je imati superiornu izdržljivost i brzinu, kao i sposobnost brzog zacjeljivanja rana. Formulu smo isprobali na nekoliko dobrovoljaca.

Kao Pierre Levant?

Ne sjećam se imena, reče ona namrštivši se.

Kapetan Levant bio je francuski časnik. Postao je jedan od prvih mutanata u vašem istraživanju.

Da, čini mi se poznatim. Naočit mladić, koliko se sjećam.

Ovih dana ne biste ga prepoznali.

Prije no što me osudite, morate znati da su svi oni bili dobrovoljci, vojnici koji su se radovali mogućnosti da postanu nadljudi.

Jesu li znali da će uz nadljudske moći dobiti i drastično izmijenjen izgled?

Nitko od nas nije to znao. Znanost je bila tek u povojima. Ali formula je djelovala, barem na neko

vrijeme. Davala je vojnicima nadljudsku snagu i brzinu, ali tada su se pretvorili u nekontrolirane, divlje zvijeri.

Zvijeri koje bi mogle zauvijek uživati u svojim novim tijelima.

Produženje života bilo je neočekivani nusproizvod. Što je bilo još bolje, formula je obećavala preokretanje procesa starenja. Uspjeli bismo je rafinirati da nije bilo Julesa.

Pokazalo se da on ima savjest?

Pokazalo se da je on budala, reče ona s neprikrivenom ljutnjom. Jules je naša otkrića smatrao darom za cijelo čovječanstvo. Pokušao je uvjeriti mene i druge u obitelji da prestanemo s pokretanjem rata i objavimo formulu. Ja sam povela obitelj protiv njega. Pobjegao je iz zemlje u svojem zrakoplovu. Nosio je papire koji bi otkrili umiješanost obitelji u pokretanje rata i htio ih upotrijebiti u svrhu ucjene, pretpostavljam, da mu nismo presreli zrakoplov i oborili ga.

Zašto je ponio kacigu?

Ona je bila simbol autoriteta, koji se prenosio na vođe obitelji u svakoj generaciji. Svojim je djelima izgubio pravo na kacigu, i ona je trebala pripasti meni.

Austin se nasloni i položi ruke iza glave. I tako, Jules je nestao, zajedno s prijetnjom otkrivanja

udjela koju je obitelj imala u pokretanju rata. On nije bio u položaju da zaustavi vaša istraživanja.

Već ih je zaustavio. Uništio je proračune za temeljnu formulu i upisao ih u kacigu. Pametno. Previše pametno. Morali smo početi iznova. Bilo je milijun mogućih kombinacija. Održavali smo mutante na životu u nadi da bi oni jednog dana mogli otkriti tajne formule. Rad su prekidali ratovi i depresija. Tijekom Drugog svjetskog rata bili smo blizu uspjehu, ali jedan laboratorij uništili su savezнички bombarderi. To nam je usporilo istraživanje za nekoliko desetljeća.

Austin se naceri. Kažete da su ratovi koje ste poticali nanijeli štetu vašim istraživanjima. Morali ste uočiti ironiju.

Da barem jesam.

U međuvremenu, vi ste starjeli.

Da, starjela sam, reče ona s netipičnom tugom u glasu.

Izgubila sam ljepotu i postala stara vještica. Ipak, ustrajala sam. Postigli smo neke rezultate u usporavanju starenja, ili bih već do sada bila mrtva, ali surovi Kosac me polako dostizao. Bili smo tako blizu. Pokušali smo stvoriti pravi enzim, ali s ograničenim uspjehom. A tada je jedan od mojih znanstvenika čuo za enzim Izgubljenog grada. Činilo se da je to karika koja nedostaje. Kupila sam kompaniju koja je istraživala enzim, i zaposlila dr.

MacLeana i njegove kolege na neprekidnom istraživanju. Izgradili smo podmornicu koja je mogla prikupljati enzime, i podigli laboratorij za testiranja.

Zašto ste pobili znanstvenike iz MacLeanove kompanije?

Nismo prvi koji smo se riješili tima znanstvenika kako ne bi pričali o svojim istraživanjima. Britanska vlada još istražuje smrti znanstvenika koji su radili na projektu zaštite od raketa zvanom Rat zvijezda. Morali smo stvoriti novu skupinu mutanata, i znanstvenici su nam zaprijetili da će to objaviti u javnosti, pa smo ih se riješili.

Jedini problem bio je taj što vaši znanstvenici nisu završili posao, reče Austin. Oprostite, ali ta operacija zvuči kao skup klaunova.

To nije tako netočna usporedba. Pogriješila sam dopustivši Emilu da rješava stvari. Bila je to velika pogreška. Kad sam opet preuzela kontrolu, dovela sam dr. MacLeana kako bi stvorio novi tim znanstvenika. Uspjeli su rekonstruirati veliki dio posla.

Je li Emil odgovoran za poplavljivanje tunela pod glečerom?

Opet mea culpa. Nisam ga uputila u pravo značenje kacige, pa je nije pokušao pronaći prije no što je poplavio tunel.

Još jedna greška?

Na sreću, mademoiselle Labelle izvadila je kacigu, i sada je u mojem posjedu. Na njoj je bila karika koja nedostaje, pa smo zatvorili laboratorij. Vidite, radimo greške, ali učimo iz njih. Očito je da vi ne učite. Jednom ste nam pobjegli, ali vratili ste se u sigurnu propast.

Nisam siguran da je tome tako.

Kako to mislite?

Jeste li se čuli s Emilom u posljednje vrijeme?

Ne.

Prvi put, na njezinom licu vidio se tračak sumnje. Gdje je?

Pustite nas, i drage volje ću vam reći, reče Austin.

Što želite reći?

Pri dolasku ovamo, svratio sam do glečera. Emil je zatočen.

Šteta, reče ona pucnuvši prstima. Šteta što ga niste ubili.

Blefirate. Govorimo o vašem sinu.

Ne morate me podsjećati na obiteljske obveze, reče ona hladno. Nije me briga što će se dogoditi s Emilom ili njegovim kretenskim prijateljem Sebastianom. Emil je htio uzurpirati moj položaj. Ionako bih ga morala uništiti. Ako ste ga ubili, učinili ste mi uslugu.

Austin je imao osjećaj da je upravo dobio par dvica u pokeru s vrlo visokim ulozima.

Trebao sam znati da majke zmije ponekad jedu svoja jaja.

Ne možete me uvrijediti svojim gluparijama. Usprkos unutrašnjim sukobima, naša je obitelj stalno jačala tijekom stoljeća.

I u tom procesu stvorila rijeku krvi.

Što nas briga za krv? To je najpotresnija roba na svijetu.

Neki se ljudi ne bi složili s tim.

Nemate pojma u što ste se uvalili, reče madame Fauchard s grimasom na licu. Mislite da nas poznajete? Postoji slojevi i slojevi koji su vama nevidljivi. Naša obitelj potječe iz pradavnih vremena. Dok su vaši preci grebli trula debla tražeći crve, prvi Spear već je izradio šiljak od kremena, pričvrstio ga na dršku i prodao svojem susjedu. Mi ne pripadamo niti jednoj naciji i pripadamo svima. Prodavali smo oružje Grcima protiv Perzijanaca i Perzijancima protiv Grka. Rimske legije marširale su Europom vitlajući mačevima naše proizvodnje. Sada ćemo kovati vrijeme, podvrgavajući ga svojoj volji kao što smo nekad činili sa čelikom.

I ako poživite još stotinu, pa čak i tisuću godina, što tada?

Nije stvar u tome koliko dugo živite, već što učinite sa svojim vremenom. Zašto mi se ne pridružite, monsieur? Sviđa mi se vaša snalažljivost i hrabrost. Možda čak pronađem i mjesto za vaše

prijatelje. Pomislite samo. Besmrtnost! Duboko u vama, nije li vam to najveća želja?

I vaš sin postavio mi je isto pitanje.

Hladan osmijeh pojavi se na Austinovom licu. Moja jedina želja je da mu se vi i vaši prijatelji pridružite u paklu.

Dakle, jeste ga ubili! Madame Fauchard lagano pljesne rukama. Odlično, monsieur Austin, kao što sam i očekivala. Sigurno ste znali da moja ponuda nije ozbiljna. Ako sam išta naučila za stotinu godina, onda je to činjenica da su savjesni ljudi uvijek opasni. Vrlo dobro, vi i vaši prijatelji htjeli ste biti dio moje maske, pa neka tako bude. Kao nagradu što ste uklonili mojeg sina, neću vas odmah ubiti. Dopustit ću vam da budete svjedoci rađanja novog dana na zemlji. Ona posegne u svoju haljinu i izvadi malu jantarnu bočicu, pa je podigne nad glavom. Gledajte, eliksir života.

Austin je razmišljao o nekom drugome MacLeanu. Njegove oči zasjaje svjetlom razumijevanja dok je razmišljao o posljednjim riječima znanstvenika.

Vaš ludi plan neće funkcionirati, reče Austin tiho.

Racine pogleda Austina, a njezine usne iskrive se u prijeziru.

Tko će me zaustaviti? Vi? Vi se usuđujete postaviti svoj slabašni intelekt protiv stogodišnje mudrosti?

Ona otvori bočicu, prinese je ustima i ispije sadržaj. Činilo se da joj s lica sjaji aura. Austin je na trenutak fascinirano promatrao, svjestan da svjedoči čudu, ali brzo se trgne iz opčinjenosti. Racine primijeti kako je pokrenuo štopericu na satu.

Taj sat slobodno možete baciti, reče ona prijekorno.

U mojem svijetu vrijeme neće imati značenje.

Oprostite ako zanemarim vaš prijedlog. U mojem svijetu vrijeme još uvijek ima itekakvo značenje.

Ona pogleda Austina arogantno nakrivivši glavu, pa pozove Marcela, koji priđe. S ostalim zarobljenicima, oni krenu kroz vrata koja su vodila u katakombe.

Kad su se debela, drvena vrata otvorila, i kad su Austin i ostali krenuli u dubine pred naoružanim čuvarima, upozorenje francuskog pilota bljesne mu kroz um.

Fauchardi imaju prošlost.

Zatim pogleda sat i pomoli se bogovima koji su pazili na budale i pustolove, koji su često bili jedno te isto. Uz malo sreće, ova zla pošast od obitelji možda nije imala nikakvu budućnost.

Poglavlje XLII

Racine zgrabi baklju sa zida, i krene kroz vrata. Uživajući u slobodi svoje nove mladosti, ona graciozno krene niz stube koje su vodile u katakombe. Njezin entuzijazam školarke bio je u oštroj suprotnosti s morbidnim okruženjem, vlažnim zidovima i stropovima punim lišajeva.

Iza Racine išla je Skye, za njom Austin i čuvar koji je pazio na svaki njegov pokret, pa Zavala i još jedan stražar. Posljednji u koloni bio je Marcel, uvijek oprezan, poput pastira koji pazi na stado. Procesija prođe kroz kosturnicu i tamnice, pa se spusti niz stube koje su odvele zarobljenike i stražare još dublje u katakombe. Zrak je postajao sve teži za disanje.

Uski prolaz zakrivljena stropa dug oko stotinu stopa vodio je od posljednjeg stubišta i završavao kod kamenih vrata. Dva stražara pokrenu vrata u stranu. Otvorila su se tiho, kao da su dobro nauljena. Dok su zarobljenici marširali niz drugi hodnik, Austin razmotri njihove opcije, pa zaključi da ih nemaju. Barem ne za sada. Troutovi su dobili upute da čekaju dok ih ne pozovu.

Mogao je udariti sam sebe zato što je previše pretpostavljao. Jako je pogriješio u proračunu. Racine je bila beskrupulozna, kao što je pokazala

činjenica da je dala ubiti vlastitog brata, ali nikada nije mogao sanjati da će imati takav stav u vezi sa sudbinom vlastitog sina. On pogleda Skye. Činilo se da se dobro drži. Bila je prezaposlena čišćenjem paučine iz svoje kose da bi se zamarala dugoročnim problemima. Samo se nadao da ona neće morati platiti njegovu pogrešku.

Prolaz je završavao još jednim kamenim vratima, koja se također otvore. Racine prođe kroz vrata i mahne bakljom, tako da je plamen zapucketao. Plešuća svjetlost baklje osvjetljavala je kamenu izbočinu široku oko dvije stope, koja je izgledala kao da strši u prazninu s ruba provalije.

Ja ovo zovem Most uzdaha, reče Racine, a glas joj odjekne od dubokih zidova ponora. Mnogo je stariji od onoga u Veneciji. Slušajte.

Vjetar je zavijao dolje poput zbora izgubljenih duša, i poigravao se njezinom dugom, plavom kosom. Bolje je da ne zastajemo.

Ona krene izbočinom, naizgled potpuno nehajno.

Skye je oklijevala. Austin je uhvati za ruku i oni zajedno krenu preko uskog mosta prema Racineinoj treperavoj baklji. Odjeća im je lepršala na vjetru. Razdaljina je bila oko trideset stopa, ali mogla je biti i trideset milja.

Zavala je bio prirodni sportaš, na koledžu se bavio boksom, pa on krene preko mosta sigurnom

nogom hodača po žici. Stražari, čak i Marcel, polako su prelazili prijeko, i bilo je očito da im se ovaj dio njihove dužnosti baš i ne sviđa.

Stražari otključaju debela drvena vrata, i procesija iziđe iz katakomba na otvoreno. Zrak je bio suh i snažno mirisao po borovini. Nalazili su se na prostoru širine oko dvanaest stopa. Racine priđe niskom zidu između dva masivna četvrtasta stupa, pa pozove ostale da krenu za njom. Prolaz je zapravo bio vrh amfiteatra. Još tri niza stuba obasjana svjetlošću baklja spuštala su se do arene. Na sjedalima su sjedile stotine nijemih gledatelja.

Austin pogleda kroz luk prema golemom otvorenom prostoru.

Nikad me ne prestajete iznenađivati, madame Fauchard.

Malo je stranaca ikada vidjelo sanctum sanctorum Fauchardovih.

Skyine strahove na trenutak je zasjenila njezina znanstvena znatiželja. Ovo je točna replika Koloseuma, reče ona analitički.

Redovi stupova, arkada, sve je isto, osim omjera.

To ne bi trebalo biti iznenađenje, reče Racine. Ovo je manja verzija Koloseuma, koji je izgradio nostalgični rimski prokonzul za Galiju kojem su nedostajale zabave kod kuće. Kad su moji preci tražili mjesto za izgradnju dvorca, mislili su da bi

smještaj velike kuće na mjestu gdje su gladijatori prolijevali krv mogao pobuditi borbeni duh. Moja obitelj načinila je neke modifikacije, kao što su dodavanje ventilacijskog sustava, ali osim toga sve je isto kao što su zatekli.

Austina su zbunili gledatelji. Trebao se čuti nekakav zvuk glasova, šapat ili kašljanje. Ali tišina je bila gotovo opipljiva.

Tko su svi ovi ljudi?, upita on Racine.

Upoznat ću vas, odgovori ona,

Oni se spuste niz prvo od nekoliko ruševnih unutarnjih stubišta. Na dnu, stražar otvori željezna vrata i skupina prođe kroz kratki tunel. Racine objasni da je to bio prilaz za gladijatore i druge zabavljače. Tunel je vodio do kružne arene. Fini, bijeli pijesak prekrivao je pod.

Mramorna platforma visoka oko pet stopa stajala je u središtu arene. U rubove pravokutne platforme bile su urezane stube. Austin je proučavao mirna lica kontingenta stražara koji su stajali oko ruba arene, kada začuje uzdah Skye, koja nije puštala njegovu ruku otkad su prešli preko ponora. Ona mu snažno stisne prste.

Slijedio je njezin pogled do najnižeg reda sjedala. Žuta svjetlost baklja padala je na iscerene lubanje i komade žute kože i on shvati da promatra publiku mumija. Osušena tijela ispunjavala su red za redom, promatrajući arenu davno umrlim očima.

Sve je u redu, reče on mirno. Neće ti nauditi.

Zavala je bio šokiran. Ovo je obična golema grobnica, reče on.

Priznajem da sam nastupao pred življom publikom, reče Austin. On se okrene prema madame Fauchard.

Joe je u pravu. Vaš sanctum sanctorum je uzvišeni mauzolej.

Naprotiv, odgovori Racine. Stojite na svetom tlu obitelji. Na ovom sam podiju izazvala Julesa 1914. Ovdje je on stajao i rekao nam da se neće pokoriti željama obiteljskog savjeta. Da je Emil uspio, položila bih bratovo tijelo s ostalima kako bi vidio moj trijumf.

Austin pokuša zamisliti Racineinog brata kako pred gluhim ušima zastupa čovječanstvo.

Julesu je sigurno trebalo mnogo hrabrosti da se suprotstavi vašoj ubilačkoj obitelji, reče Austin.

Racine je ignorirala njegov komentar. Ona načini piruetu na peti poput balerine čini se da se osjećala kao kod kuće na ovome mjestu smrti. Ona pokaže neke članove obitelji koji su odbacili Julesov apel prije toliko vremena.

Oprostite ako nisam sentimentalan, reče Austin. Prema izrazima na njihovom licu, još uvijek nisu preboljeli bijeg vašeg brata.

Ne samo da nam se suprotstavio suprotstavio se pet tisuća godina obiteljske povijesti. Kad smo se

vratili u Francusku s križarima, prenijeli smo ovamo naše pretke. Trajalo je godinama, i duga karavana mrtvih polako je prešla tisuće milja sa Srednjeg istoka, sve dok na kraju mumije nisu stigle u ovo počivalište.

Zašto se toliko mučiti zbog hrpe kože i kostiju?

Naša obitelj uvijek je sanjala o vječnom životu. Poput Egipćana, vjerovali su da bi se život mogao nastaviti ako se tijelo sačuva. Mumifikacija je bila rani pokušaj kriogenike. Rani balzameri koristili su se borovom smolom, umjesto tekućeg kisika koji je danas u upotrebi. Ona pogleda preko Austinovog ramena. Vidim da su naši gosti počeli pristizati. Možemo početi s ceremonijom.

Sablasne prilike odjevene u bijele halje ulazile su u arenu. Broj muškaraca i žena bio je podjednak. Bilo je oko dva tuceta ljudi, a činilo se da su njihove sijede kose i naborana lica samo nekoliko desetljeća udaljena od šutljivih mumija. Dok su ulazili u arenu, ljubili su ruku madame Fauchard i okupljali se u krug oko platforme.

Ove ljude već poznajete, reče Racine Austinu. Upoznali ste ih na mojoj zabavi. Oni su potomci starih oružarskih obitelji.

Bolje su izgledali u kostimima, reče Austin.

Zub vremena nije milostiv ni prema kome, ali oni će biti elita koja će sa mnom vladati svijetom. Marcel će zapovijedati našom privatnom vojskom.

Austin se duboko nasmije. Zapanjena lica okrenu se u njegovom smjeru.

Dakle, oko toga se vrti sve ovo ludilo? Vladavina nad svijetom?

Racine se zagleda u Austina poput ljutite Meduze.

Vama je to smiješno?, upita ona.

Niste prvi megalomani koji govore o osvajanju svijeta, reče Austin. Hitler i Džingis Kan bili su daleko ispred vas. Jedino što su uspjeli postići bilo je da su prolili mnogo krvi, i ništa više.

Racine se pribere. Ali pomislite kakav bi svijet bio danas da su bili besmrtni.

Sigurno ne svijet u kojem bi većina ljudi htjela živjeti.

U krivu ste. Dostojevski je bio u pravu kad je rekao da će čovječanstvo uvijek težiti tome da pronađe nekoga kome se može klanjati. Nas će dočekati kao spasioce kad se svjetski oceani pretvore u močvare. Naravno, netko iz NAMP-a mora znati za podvodnu pošast koja se širi vašim oceanskim carstvom poput zelenog raka.

Gorgonin korov?

Vi to tako zovete? Živopisno ime, i vrlo prikladno.

Epidemija nije opće poznata. Kako ste čuli za nju?

Vi, patetični čovječe! Ja sam je stvorila. Sam dugi život ne bi mi pružio moć koju sam željela. Moji znanstvenici otkrili su mutantni korov kao nusproizvod tijekom svojeg rada. Kad su mi donijeli otkrića, znala sam da je to savršeno sredstvo za moj plan. Pretvorila sam Izgubljeni grad u uzgajalište za tu novu vrstu korova.

Austin se morao diviti složenosti zločinačkog uma. Bila je korak ispred svih ostalih.

Zato ste htjeli uništiti ekspediciju iz Woods Holea.

Naravno. Nisam mogla dopustiti da te budale ugroze moje planove.

Htjeli ste postati carica svijeta u kaosu?

To je bit. Kada države bankrotiraju, i kada budu patile od gladi i političke anarhije, a njihovi vođe postanu nemoćni, ja ću se pojaviti i ukloniti tu pošast s ovog svijeta.

Želite reći da možete uništiti korov?

S jednakom lakoćom kao što mogu pobiti vas i vaše prijatelje. Smrtnici će početi obožavati besmrtnike koji će noćas biti stvoreni na ovom mjestu. Ovi ljudi vratit će se u svoje države i polako preuzeti moć. Bit ćemo nadljudska bića čija mudrost će biti dobrodošla zamjena demokraciji, koja je

prevrtljiva i previše zahtijeva od običnih ljudi. Bit ćemo bogovi!

U njezinim očima vidjelo se ludilo.

Demagozi koji žive zauvijek? Baš i nije nešto.

Ne za vas i vaše prijatelje. Ali, razvedrite se. Možda ću vam dopustiti da živite u malo izmijenjenom izdanju. Možda kao kućni ljubimci. Potrebno je samo nekoliko dana da se ljudsko biće pretvori u divlju zvijer. Prilično zanimljiv proces. Bilo bi zanimljivo pustiti vas da gledate promjene na svojoj prijateljici i vidjeti biste hoćete li ju još uvijek željeti držati u rukama.

Ne bih računao na to, reče Austin. Vaš čudotvorni eliksir možda postoji samo u ograničenim količinama.

Nemoguće. Moji laboratoriji proizvodit će ga koliko mi je potrebno.

Jeste li u posljednje vrijeme kontaktirali sa svojim otokom?

Nije bilo potrebe za kontaktom. Moji ljudi koji su tamo znaju što im je činiti.

Vaših ljudi više nema. Vaši laboratoriji su uništeni. Ja sam osobno svjedočio tome.

Ne vjerujem vam.

Austin se nasmije, ali u njegovim koraljno plavim očima pojavi se tvrd pogled. Mutanti su pobjegli i na brzinu sredili pukovnika Stregu i njegove ljude. Uništili su vam laboratorije, ali

ionako bi vam bili beskorisni, jer otok i podmornica sada su u rukama britanskih marinaca. Vaš glavni znanstvenik MacLean je mrtav, a ubio ga je jedan od vaših ljudi.

Racine gotovo da nije ni trepnula na te vijesti. Nema veze. Sa sredstvima koja imam na raspolaganju mogu izgraditi druge laboratorije na drugim otocima. MacLeana bismo se ionako riješili zajedno s drugima. Imam formulu i mogu je s lakoćom replicirati. Pobijedila sam, a vi i vaši prijatelji ste izgubili.

Austin pogleda na svoj sat. Šteta što nikada nećete vidjeti svoju utopiju, reče on s novim samopouzdanjem.

Čini se da vas fascinira protok vremena, reče Racine.

Možda žurite na neki sastanak?

Austin se zagleda u Racineine oči, koje su sada sjajile intenzitetom nalik rubinu.

Vi ste ona koja ima sastanak.

Racine je bila zbunjena Austinovim odgovorom. S kim?

Ne s kim. Sa čim. S onim čega se najviše bojite.

Racineine crte lica se smrknu. Ne bojim se nikoga i ničega. Ona se okrene i krene prema povišenoj platformi.

Sjedokosi par istupio je iz skupine koja ih je okruživala. Žena je držala pladanj s više okruglih jantarnih bočica nalik onoj iz koje je Racine popila eliksir u oružarnici. Čovjek je držao izrezbarenu kutiju od tamnog drva s troglavim orlom od slonovače na sredini.

Sky jače stisne Austina. To su ljudi koji su me oteli u Parizu, prošapta ona. Što da učinimo?

Čekaj, reče on.

On pogleda na sat, iako ga je provjerio minutu prije.

Stvari su se događale prebrzo. Austin počne smišljati očajnički plan. On izmijeni poglede sa Zavalom kako bi ga upozorio. Joe lagano klimne, pokazujući da je shvatio. Sljedećih nekoliko minuta bit će presudne.

Racine posegne u kutiju i izvadi kacigu. Začuje se blagi pljesak dok se stubama penjala na platformu. Ona visoko podigne kacigu, pa je položi sebi na glavu i pogleda oko sebe, dok joj je lice obasjavao slavodobitni osmijeh. Dugo ste putovali do ovog svetišta, i drago mi je što vidim da ste svi prešli Most uzdaha.

Ljudi se prigušeno nasmiju.

Nema veze. Na izlasku ćete imati snage da preskočite provaliju. Uskoro ćemo svi biti bogovi, i obožavat će nas obični smrtnici koji neće moći

shvatiti našu moć i mudrost. I ja sam bila kao i vi. Vi ćete uskoro biti kao ja.

Racineini sljedbenici upijali su njezinu ljepotu gladnim očima punim žudnje.

Posljednju fazu formule popila sam prije sat vremena. Sada, moji dragi prijatelji koji ste toliko učinili u mojoj službi, red je na vama. Popit ćete pravi Kamen mudraca, eliksir života koji su toliki ljudi uzalud tražili stoljećima.

Žena s pladnjem obiđe oko platforme. Ruke su pohlepno posezale za bočicama.

Austin je čekao da istupe Marcel i stražari. Kad se pažnja prebaci sa zarobljenika na mogućnosti koje je nosilo čudesno novo doba, pojavit će se mala prilika da nešto učini. Računao je na to da će čak i Marcel popustiti pred uzbuđenjem trenutka. Austin se jedva primjetnim koracima polako primicao najbližem stražaru. Stražar je već bio usredotočen na spektakl koji se odvijao na platformi, i spustio je oružje uz bok.

Bočice su došle do Marcela i njegovih ljudi.

Austin je planirao skočiti na stražara i oboriti ga na tlo. Zavala je mogao zgrabiti Skye i pojuriti prema tunelu. Austin je znao da je to u najboljem slučaju žrtvovanje vlastitog života, ali svojim je prijateljima dugovao što ih je uvalio u tu nevolju. On opet pogleda Zavalu i uputi mu signal, pa napne

tijelo za skok, no zaustavi se kada kroz skupinu ljudi prostruji žamor.

Racineini sljedbenici prinijeli su bočice ustima, ali oči su im bile usmjerene prema pozornici.

Racine podigne ruke k svojem vitkom vratu, kao da joj je nešto zapelo u grlu. U očima je imala zbunjeni pogled. Zatim joj se ruka pomakne uz obraz. Činilo se da se njezina lijepa koža naborala. Za nekoliko sekunda postala je žuta i smežurana, kao da je posuta kiselinom.

Što se događa?, upita Racine. Ona dodirne svoju kosu. Moglo je to biti zbog utjecaja svjetla, ali činilo se da su njezini dugi uvojci promijenili boju iz zlatne u platinastu. Ona blago pogladi kosu šakom koja je sada sličila pandži. U prstima joj ostane jedan pramen. Pogleda ga s užasom u očima.

Bore na njezinom licu širile su se poput pukotina u suhoj zemlji.

Recite mi što se događa zavapi ona.

Opet stari, reče netko šaptom koji je odjeknuo poput vikanja.

Racine se zagleda u čovjeka koji je progovorio. Oči su joj gubile crvenkasti sjaj i sve su više tonule u duplje. Ruke su joj se pretvarale u štapiće, a kaciga joj je otežala na tankom vratu. Pogrbila se i savila poput škampa činilo se da se smanjuje. Njezino prelijepo lice bilo je sada ruševina, a mramorna koža prekrivena staračkim

mrljama. Izgledala je poput žrtve bolesti brzog starenja.

Racine shvati što joj se događa. Ne, reče ona pokušavajući viknuti, ali uspjela je samo graknuti. Neee.. stenjala je. Noge je više nisu mogle držati, i ona se spusti na koljena, pa padne na trbuh. Počela je puzati i posegnula koščatom rukom prema Austinu.

Austin nije bio imun na užas ovog trenutka, ali Racine je bila odgovorna za bezbroj smrti i nesreća. Gledao ju je nemilosrdnim pogledom. Racinein sastanak sa smrću već je odavno kasnio.

Ugodno putovanje u vječnost, reče on.

Kako ste znali?, upita ona slabašnim glasom.

MacLean mi je rekao prije no što je umro. Programirao je formulu tako da ubrza starenje umjesto da ga zaustavi, reče Austin.

Treća doza eliksira bila je otponac. Sažela je stoljeće starenja u jedan sat.

MacLean, reče ona, a riječ se pretvori u siktaj. Zatim se strese, pa se umiri.

U tišini šoka koja je uslijedila, Racineini sljedbenici spuste svoje bočice, kao da se njihov sadržaj pretvorio u otopljeno staklo, pa ih odbace na pijesak.

Jedna žena vrisne, što pokrene ludu jurnjavu prema izlaznom tunelu. Marcela i stražare povuče panična gomila.

Austin skoči na najbližeg stražara, okrene ga i obori snažnim desnim krošeom. Zavala zgrabi Skye pod ruku, i s Austinom ispred sebe oni formiraju pokretni klin koji se počne probijati kroz gerijatrijsku gužvu.

Marcel ugleda kako zarobljenici bježe. Izgledao je poput opsjednutog čovjeka. Otvori paljbu s boka, zasuvši mnoštvo ljudi mecima. Rafal prorijedi u bijelo odjevene nesuđene bogove poput nevidljive kose, ali do tada su Austin i njegovi prijatelji već stigli do zaklona tunela.

Dok su Skye i Zavala jurili prema stubama, Austin zakračuna vrata, pa pojuri za njima. Meci zapljusnu željezne šipke, i štropot metala po metalu priguši krikove umirućih.

Austin zastane na prvoj razini, pa im reče da nastave. On utrči u prolaz koji je vodio do sjedišta. Kao što se i bojao, Marcel i njegovi ljudi nisu gubili vrijeme pokušavajući probiti vrata, i krenuli su izravnijom rutom. Popeli su se uza zid koji je dijelio prvi red sjedala od arene.

Austin se vrati istim putem i popne na sljedeću razinu. Zavala i Skye su ga čekali. On im vikne da nastave, pa projuri kroz prolaz koji ga je doveo do više razine sjedala.

Marcel i njegovi ljudi bili su na pola prvog odjeljka, i brzo se uspinjali, gurajući u stranu mumije koje su se raspadale u oblacima prašine.

Marcel podigne pogled, ugleda Austina i zapovjedi svojim ljudima da zapucaju. Austin se baci u zaklon. Kiša metaka zaspe zid pred kojim je stajao. Marcel će ih stići za nekoliko trenutaka. Morao ga je zaustaviti.

Austin se hrabro podigne. Prije no što su Marcel i njegovi ljudi uspjeli naciljati prema njemu, on zgrabi baklju iz držača, zamahne i baci je u visokom luku. Plamteća putanja završi vodoskokom iskara kad baklja padne među mumije.

Potpaljeni kemikalijama upotrijebljenim za očuvanje mumija, drevni ostatci istog se trena zapale. Plamenovi poskoče uvis i iscereni leševi eksplodiraju poput niza kineskih prskalica. Marcelovi ljudi shvate da se amfiteatar odjednom pretvorio u vatreni krug i oni se sjure niz redove sjedala pokušavajući pobjeći. Marcel je ostao na mjestu, lica zgrčenog u bijesnu grimasu. Nastavio je pucati dok nije nestao iza plamenog zida, a njegovo oružje utihnulo.

Vatrena je stihija u nekoliko sekunda obavila amfiteatar. Svi odjeljci su gorjeli, podižući crne oblake gustog dima. Pakao stvoren u zatvorenom prostoru bio je nevjerojatno snažnog intenziteta. Austin je imao osjećaj kao da je otvorio vrata peći za taljenje. Držeći glavu nisko, on pojuri prema stubama. Dim mu je ulazio u oči, i bio je gotovo

slijep do trenutka kad je došao do niza sjedala na vrhu amfiteatra.

Zavala i Skye nestrpljivo su ga čekali kod otvora prolaza koji je vodio natrag u katakombe. Svi utrče u tunel ispunjen dimom, rukama pipkajući duž zidova, sve dok ne iziđu na ponor premošćen Mostom uzdaha.

Zavala je nosio baklju, ali bila je praktično nekorisna, jer svjetlo je bilo prigušeno crnim dimom koji je izlazio iz tunela. Zatim se potpuno ugasila. Austin se spusti na ruke i koljena i krene dalje pipkajući u tami. Njegovi prsti osjete tvrdu, glatku površinu. On reče Skye i Zavali da krenu za njim. Koristeći se kamenim rubovima kao orijentirima, polako je napredovao preko uskog mosta u potpunoj tami.

Vrući vjetar koji je urlao iz ponora bio je pun zagušujućeg dima.

Užareni pepeo kovitlao se oko njih. Napadi kašlja izazvani dimom usporavali su im napredovanje, no, oni polako i oprezno prijeđu na drugu stranu.

Put natrag kroz katakombe bio je noćna mora. Dim je ispunjavao labirint i činio kretanje zbunjujućim i opasnim, ali putem su pokupili još nekoliko baklja i slijedili su mukotrpnu rutu natrag do kosturnice. Austin nije mogao ni zamisliti da će mu biti drago što vidi odlagalište kostiju

Fauchardovih. Ruta prema dvorištu izvela bi ih iz dvorca, ali on nije bio siguran da je može pronaći. Umjesto toga, odluči slijediti prolaz do oružarnice.

Nadao se da će zrak u oružarnici biti svježiji od zraka u katakombama, ali kad je prošao kroz vrata iza oltara, vidio je da je velika prostorija ispunjena sivim i maglovitim dimom. Zagušujuća isparenja ulazila su u oružarnicu kroz desetke otvora za provjetravanje. Austin se sjeti Racineinih riječi o ventilacijskom sustavu koji je opsluživao podzemni amfiteatar, pa pretpostavi da je protok zraka povezan s glavnim sustavom.

Vidljivost je još uvijek bila relativno jasna, i oni pojure niz brod i protrče kroz dvostruka vrata u hodnik. Malo po malo, probijali su se kroz dvorac, sve dok ne dođu do galerije portreta. Gusti sloj dima skrivao je obojeni strop, a temperatura u galeriji dosezala je razine saharskih vrelina.

Austinu se nije sviđao način na koji se dim žario od topline, pa zapovjedi drugima da se pokrenu brže. Dođu do ulaznih vrata, otkriju da su otključana, pa izjure na dvorište, gdje dubokim ribolikim udisajima počnu hraniti kisikom svoja iscrpljena pluća.

Svježi zrak pojuri u dvorac kroz otvorena vrata. S novim pritokom kisika, vrući dim u galeriji portreta glasno plane. Plamenovi poteku uz zidove, hraneći se portretima generacija Fauchardovih.

Mogli su vidjeti ljude kako trče zadimljenim dvorištem. Racineini stražari. No, oni su spašavali vlastite živote, i nitko nije pokušao zaustaviti Austina i njegove prijatelje dok su prelazili pokretni most, a zatim i kameni most. Oni zastanu pokraj groteskne fontane, pa zabiju glave u hladnu vodu kako bi isprali pepeo iz očiju i umirili nadražena grla. Vatra se pojačala za nekoliko kratkih trenutaka koliko im je trebalo da se osvježe. Kad su krenuli dalje niz prilaz koji će ih odvesti k cesti što vodi kroz šumu, oni začuju snažan štropot, kao da tektonske ploče stružu jedna o drugu. Osvrnu se i vide kako je cijelo veliko zdanje vidljivo iznad zidina obuhvaćeno plamenom, osim kula, koje su se prkosno uzdizale iz sivocrnih oblaka dima.

Zatim dim sakrije i kule. Štropot se ponovi, ovaj put glasnije, a za njim uslijedi snažan prigušeni urlik. Plamenovi skoče visoko u nebo. Zrak se na trenutak pročisti nad dvorcem, i Austin shvati da su kule nestale.

Dvorac se urušio u sebe. Masni oblak nalik na gljivu prekrio je prizor. Zasipajući područje oko dvorca užarenim pepelom, oblak dima kovitlao se poput živog bića dok se penjao u nebo.

Dragi Bože reče Skye. Što se dogodilo?

Kuća Usherovih, reče Austin u čudu.

Skye obriše oči rubom svoje košulje. Što si rekao?

Poeova priča. Obitelj Usher i njihova kuća bili su do srži pokvareni. Kao i Fauchardi, urušili su se pod težinom svojih nedjela.

Skye pogleda prema mjestu na kojem je stajao dvorac. Mislim da mi se više sviđa Rousseau.

Austin je zagrli oko ramena. Sa Zavalom na čelu, oni krenu na dugi put koji će ih vratiti u civilizaciju. Nekoliko trenutaka nakon što su izronili iz tunela drveća, začuju zvuk motora. Odmah zatim pojavi se helikopter. Bili su preumorni za bijeg, pa su samo tupo promatrali helikopter koji je sletio pred njima. Paul Trout istupi iz kabine i priđe im. Trebate prijevoz?, upita on s osmijehom.

Austin klimne. Ne bih imao ništa ni protiv tuša.

I čašice tekile, doda Zavala.

I duge, tople kupke, nastavi Skye uhvativši ritam.

Sve u svoje vrijeme, reče Trout, pa ih povede u helikopter, kojim je upravljala Gamay. Ona ih pozdravi osmijehom.

Privezali su se, i trenutak kasnije helikopter se uzdigne nad drvećem, zaokruži oko tamne, zadimljene rupe gdje je stajao dvorac Fauchard, pa krene u slobodu.

Nitko se u letjelici niti ne osvrne.

Poglavlje XLIII

Linija brodova protezala se od zaljeva Chesapeake do zaljeva Maine niz rub kontinentalne ploče na atlantskoj obali Sjedinjenih Država.

Nekoliko dana prije toga, flota NAMP-ovih brodova i brodova ratne mornarice sjatila se sa svih strana svijeta i formirala početni obrambeni perimetar na stotinu milja istočno od ploče, nadajući se da će zaustaviti invaziju daleko od obale. No, nezaustavljivi napredak tihog neprijatelja natjerao ih je da ustuknu.

Tirkizni NAMP-ov helikopter bio je u zraku od zore, leteći nad armadom. Helikopter se nalazio istočno od rta Hatteras, kada Zavala, koji je pilotirao, pogleda kroz prozor i reče; Ovo izgleda kao Sargaško more na hormonima.

Austin spusti dalekozor i lagano se nasmiješi. Sargaško more je poput vrta s ružama u usporedbi s ovim.

Ocean je razvio podvojenu osobnost. Na zapad od brodova voda je imala svoju normalnu tamnoplavu boju, mjestimično istočkanu bijelim vrhovima valova. Na istok, iza linije brodova, mutno more poprimilo je nezdravu žutozelenu boju, tamo gdje su isprepleteni pipci Gorgoninog korova formirali debeli sloj na površini vode dokle je oko

sezalo. Austin i Zavala gledali su iz helikoptera kako razni brodovi isprobavaju razne tehnike u pokušaju da zaustave neprestano napredovanje korova. Ratni brodovi ispaljivali su salve iz svojih velikih topova. Podizali su se ljigavi gejziri, ali rupe koje bi granate stvorile u pokrivaču korova zatvarale bi se za nekoliko minuta. Zrakoplovi s nosača napadali su korov bombama i raketama. Bili su neučinkoviti poput komarca koji grize slona. Zapaljive bombe padale su na gusti pokrivač čija je glavna masa ležala ispod površine. Fungicidi posuti iz zrakoplova bili bi isprani čim bi pali na vodu.

Austin zamoli Joea da načini krug iznad dva broda koja su pokušavala zaustaviti kretanje korova uz pomoć spojenih cijevi koje su se prostirale između brodova. Bio je to uzaludan trud. Površinska barijera djelovala je oko pet minuta. Pod golemim pritiskom pokretne mase koja se protezala miljama iza, korov se jednostavno nagomilao pred cijevima, a zatim se prelio preko njih i zatrpao ih.

Vidio sam dovoljno, reče Austin s gađenjem.

Vratimo se na brod.

Racine Fauchard bila je mrtva. Od nje je ostalo samo osušeno meso i krhke kosti zatrpane pod ostatcima njezinog nekad ponosnog dvorca, ali prvi dio njezinog plana uspio je mnogo bolje no što je mogla i sanjati. Atlantski ocean pretvarao se u veliku močvaru, kao što je i obećala.

Austin se tješio time što Racine i njezin sin ubojica Emil neće moći iskoristiti kaos koji su stvorili. No, to ipak nije ublažavalo katastrofu koju su pokrenuli Fauchardovi. Austin je već susretao i druge protivnike koji su, poput Fauchardovih, bili utjelovljenje čistog zla, i uspijevao je izići na kraj s njima. Ali ovaj neprirodni, bezumni fenomen bio je izvan njegove moći.

Letjeli su još pola sata. Po tragovima koje su ostavljali brodovi, Austin je vidio da se povlače kako ih napredak korova ne bi zahvatio.

Pripremi se za slijetanje, Kurt, upozori ga Zavala.

Helikopter se spusti prema krstarici Mornarice SAD-a, a nekoliko trenutaka kasnije sleti na helidrom na palubi. Pete Muller, zapovjednik kojeg su upoznali dok je njegov brod čuvao istraživački brod kod Izgubljenog grada, čekao je da ih pozdravi.

Kako izgleda?, vikne Muller nadglasavajući buku rotora.

Austinovo lice bilo je tmurno.

Gore ne može, reče on.

Austin i Zavala krenu za Mullerom do sobe za pripremu u potpalublju. Oko trideset muškaraca i žena sjedilo je u redovima metalnih stolaca na sklapanje pred velikim zidnim zaslonom. Austin i Zavala tiho se smjeste na dva stolca u zadnjem redu. Austin je u publici prepoznao neke od NAMP-ovih

znanstvenika, ali poznavao je samo nekoliko ljudi u odorama oružanih snaga, a bili su tu i predstavnici raznih drugih državnih agencija zaduženih za javnu sigurnost.

Pred zaslonom je stajao dr. Osborne, fikolog iz Woods Holea koji je upoznao Troutove s prijetnjom Gorgoninog korova. On je u jednoj ruci držao daljinski upravljač, a u drugoj laserski pokazivač. Na zaslonu je bila prikazana karta s cirkulacijom vode u Atlantskom oceanu. Ovdje, u Izgubljenom gradu, počelo je širenje korova, reče on. Kanarske struje nose korov pokraj Azora, i teku na zapad preko Atlantskog oceana, gdje se spajaju s Golfskom strujom. Golfska struja kreće se na sjever uz kontinentalnu ploču. Zatim se spaja sa Sjevernoatlantskom strujom, koja ga vraća natrag u Europu, završavajući kretanje sjevernim Atlantikom. On potkrijepi svoj opis crvenom laserskom točkicom. Ima li pitanja?

Koliko brzo se kreće Golfska struja?, upita netko.

Najveća brzina joj je pet čvorova. Više od stotinu milja dnevno.

Kakvo je trenutačno stanje?, upita Muller.

Osborne klikne na daljinski upravljač i karta koja prikazuje cirkulaciju nestane. Zamijeni je satelitska fotografija sjevernog Atlantika. Nepravilna žuta traka koja je podsjećala na veliku, deformiranu

kiflu protezala se u krugu rubovima oceana, u blizini kontinenata.

Ova kompozitna satelitska fotografija načinjena u stvarnom vremenu daje vam prikaz trenutačnih područja zaraženih Gorgoninim korovom, reče Osborne. Sada ću vam prikazati računalnu projekciju daljnjeg širenja. Slika se promijeni. Na novoj fotografiji ocean je bio potpuno žut, osim nekoliko tamnoplavih rupa u središnjem Atlantiku. Kroz publiku prostruji žamor.

Koliko je još ostalo do te faze?, upita Muller.

Osborn pročisti grlo kao da ima problema s izgovaranjem riječi.

Još nekoliko dana.

Na taj odgovor začuje se kolektivni uzdah.

On pritisne daljinski upravljač. Slika se zumira na istočnu obalu Sjeverne Amerike. Ovo je područje trenutačno najugroženije. Kada korov stigne do plitkih voda kontinentalne ploče, tada smo u pravoj nevolji. Za početak, uništit će cijelu ribarsku industriju duž istočne obale Sjedinjenih Država i Kanade te sjeverozapadne Europe. Isprobavali smo razne mjere zadržavanja korova na moru. Vidio sam gosp. Austina kako malo prije ulazi u prostoriju. Biste li nas htjeli izvijestiti o najnovijem razvoju događaja, Kurt?

Baš i ne, pomisli Austin koračajući prema prednjem dijelu prostorije. Promatrao je blijeda lica

pred sobom. Moj partner Joe Zavala i ja upravo smo završili zračno izviđanje linije koja je postavljena uz rub kontinentalne ploče. On opiše ono što je vidio.

Nažalost, zaključi, ništa ne djeluje.

Što je s kemikalijama?, upita neki državni birokrat.

Kemikalije se brzo raspršе u vodi i na vjetru, reče Austin.

Dio se uspije očuvati, i ubije poneki pipak, ali Gorgonin korov tako je gust da se kemikalija ne probija dalje. Osim toga, radi se o golemom području. Čak i kad biste mogli pokriti sve to, na kraju biste zatrovali ocean.

Postoji li nešto što može uništiti tako veliko područje?, upita Muller.

Naravno. Atomska bomba, reče Austin oporo se osmjehnuvši.

Ali čak i to ne bi bilo učinkovito na tisućama milja oceana. Preporučit ću podizanje barijera oko velikih luka. Pokušat ćemo zadržati glavne luke otvorenima kako bismo dobili na vremenu.

Punašni vojni general sa četiri zvjezdice ustane i reče; Vremenu za što? I sami ste rekli da nema obrane protiv toga.

Imamo ljude koji rade na genetičkim rješenjima.

General frkne kao da je Austin predložio da njegovi vojnici puške zamijene cvijećem.

Genetika DNA i to? Kako bi nam to, dovraga, moglo koristiti? To bi moglo potrajati mjesecima. Godinama.

Slušam prijedloge, reče Austin.

General se naceri. Drago mi je što to čujem. Prenijet ću vaš prijedlog o atomskoj bombi predsjedniku.

Austin je imao posla s vojničkim tipovima dok je radio u CIA-i i otkrio je da su obično oprezni pri odluci o uporabi sile protiv bilo kakvog neprijatelja. General Kyle podsjećao je na još jednog atomskog generala, Curtisa LeMaya, ali u atmosferi straha njegova preporuka mogla je biti prihvaćena.

Nisam to predložio, reče Austin strpljivo.

Ako se sjećate, rekao sam da bi nuklearna bomba načinila relativno malu rupu u korovu.

Ne govorim o jednoj bombi, reče general Kyle.

Imamo na tisuće bomba koje smo htjeli upotrijebiti protiv Rusa. Zasut ćemo ocean tepihom bomba, a ako nam ih ponestane, možemo ih posuditi od Rusa.

Govorite o pretvaranju oceana u odlagalište nuklearnog otpada, reče Austin. Takva bombaška kampanja mogla bi uništiti cjelokupni život u oceanima.

Ovaj vaš korov ionako će pobiti svu ribu, odgovori Kyle.

Kao što znate, brodske linije već su prekinute i svakog se sata gube milijarde dolara. Ta stvar prijeti našim gradovima. Moramo je zaustaviti na bilo koji način. Imamo čiste atomske bombe koje možemo upotrijebiti.

Neki ljudi u publici počeli su klimati glavama. Austin shvati da ne postiže ništa. On zamoli Zavalu da odsluša strateški sastanak do kraja, i pođe na most. Nekoliko minuta kasnije bio je u kormilarnici i brodskim radiofonom zvao Troutove, koji su se nalazili iznad Izgubljenog grada u Sea Searcheru. Brzo je uspostavio kontakt s NAMP-ovim istraživačkim brodom, i jedan član posade pronašao je Paula koji je s palube upravljao VDU-om, vozilom na daljinsko upravljanje.

Pozdrav iz divljeg i čudnog svijeta dr. Strangelovea, reče Austin.

Ha?, upita Trout.

Objasnit ću ti. Kako napreduje tvoj posao?

Napreduje, odgovori Trout bez entuzijazma.

VDU-om prikupljamo uzorke alga i korova. Gamay i njezin tim u laboratoriju rade analize.

Što traže?

Ona se nada da bi u molekularnoj građi korova mogli pronaći nešto što bi moglo pomoći. Dijelimo informacije s NAMP-ovim znanstvenicima u Washingtonu, i sa znanstvenim timovima u drugim državama. Kako ide vama?

Austin uzdahne. Isprobali smo svaki trik koji nam je pao na pamet, ali bezuspješno. Vjetar koji puše iz smjera obale malo nam pomaže, ali uskoro će sve luke na Istočnoj obali biti zatvorene. I u Pacifiku su se pojavile nakupine korova.

Koliko vremena imamo?

Kurt mu prenese Osborneove riječi. Mogao je čuti kako Paul uvlači zrak.

Imate li problema s plovidbom kroz korov?, upita Austin.

Područje oko Izgubljenog grada relativno je čisto. Ovdje cijela stvar počinje, i postaje sve gušća prema istoku i zapadu.

To bi uskoro moglo biti jedino čisto područje u oceanu. Bolje bi vam bilo da smislite rutu za bijeg kako se i vi ne bi zaglavili u korovu.

Već sam razgovarao s kapetanom. Na južnoj strani otvoren je kanal, ali morat ćemo poći unutar 24 sata ako želimo izići. Što si rekao o Strangeloveu?

Ovdje je jedan general imenom Kyle. Reći će predsjedniku da na korov baci sve atomske bombe koje imamo u arsenalu.

Trout zašuti od šoka, pa uspije progovoriti.

Ne misli to ozbiljno.

Bojim se da misli. Na svjetskim vođama je golem politički pritisak da učine nešto. Bilo što. Potpredsjednik Sandecker možda uspije cijelu stvar

odgoditi, ali predsjednik će biti prisiljen na akciju, čak i ako je plan budalast.

To je više nego budalasto! To je potpuno ludo. I neće djelovati. Oni mogu korov rasjeći na komade, ali svaki zaostali komadić može se razmnožavati. Cijela stvar mogla bi biti jednako neuspješna.

On uzdahne. Kada možemo očekivati da ćemo vidjeti gljive nad Atlantikom?

Upravo je u tijeku sastanak. Odluka bi mogla pasti već sutra. Kad se mašinerija pokrene, stvari bi se mogle brzo dogoditi, naročito kad nam Gorgonin korov počne zapljuskivati obale.

On zastane. Razmišljao sam o MacLeanu. Nije li ti rekao da bi mogao smisliti protuotrov za korov upotrijebivši formulu Fauchardovih?

Izgledao je prilično uvjereno da može to učiniti. Nažalost, nemamo MacLeana niti formulu.

Austin pomisli na kacigu zatrpanu pod tonama ruševina.

Ključ leži u Izgubljenom gradu. Štogod izazvalo mutaciju, došlo je iz Izgubljenog grada. Mora postojati način da se nešto od tamo upotrijebi protiv te stvari.

Promislimo o tome, reče Trout. MacLean je znao da njegova formula ima pogrešku, znao je da će preokrenuti proces starenja, ali kao što je Racine Fauchard otkrila na teži način, formula je bila nepredvidljiva. Također je ubrzavala rast.

To je ono što sam htio reći. Priroda je uvijek izvan ravnoteže.

Točno. Poput elastične vrpce koja se trzajem vraća u prvobitno stanje nakon što je previše rastegnuta.

Ne znam bi li se Racine Fauchard svidjela usporedba s elastičnom vrpcom, ali to dokazuje moju teoriju o tome da priroda traži ravnotežu. Mutacije se događaju svakodnevno, čak i kod ljudi. Priroda je izgradila korekcijski uređaj u sustav, da nije, imali bismo ljude koji trče uokolo s dvije ili tri glave, što možda i ne bi bilo tako loše. Kad je riječ o starenju, svaka vrsta ima gen smrti koji ubija stare kako bi načinio mjesta novoj generaciji. Gorgonin korov bio je stabilan dok Fauchardi nisu u jednadžbu uveli enzim i izbacili stvari iz ravnoteže. Mora se nekako vratiti natrag.

Što je s mutantnim vojnicima koji su živjeli tako dugo?

To je bila umjetna situacija. Da su bili sami, vjerojatno bi prožderali jedni druge. Opet ravnoteža.

Ono što je ovdje konstanta jest enzim, zaključi Trout. To je ključni faktor. On može zaustaviti starenje ili ga ubrzati.

Neka Gamay opet pogleda enzim.

Vidjet ću kako napreduje, reče Trout.

Vraćam se na sastanak da vidim mogu li obeshrabriti generala Kylea od masovnog zasipanja

Atlantskog oceana atomskim bombama, iako nisam previše optimističan.

Troutu se vrtjelo u glavi.

Fauchardi su bili mrtvi, ali još uvijek su uspijevali nanijeti štetu svijetu čak i iz grobova.

On napusti most i vrati se u mokri laboratorij gdje je Gamay radila s timom od četiri pomorska biologa i ljudima iz sličnih marinoloških znanosti.

Razgovarao sam s Kurtom, reče Paul. Vijesti nisu dobre. On prepriča svoj razgovor s Austinom. Jeste li otkrili što novo?

Istraživala sam interakciju između enzima i biljke, ali time nisam ništa postigla, pa sam umjesto toga istraživala DNA. Ne škodi ponoviti prošla istraživanja.

Ona ga povede k stolu, gdje je u redu stajao niz od oko dvadeset čeličnih kontejnera.

Svaki od ovih kontejnera sadrži uzorak Gorgoninog korijena. Izložila sam uzorke enzimima koje je vozilo na daljinsko upravljanje pokupilo iz stupova da vidim što će se dogoditi. Željela sam vidjeti hoće li biti kakve reakcije ako pretrpam korov različitim vrstama enzima. Bila sam zaposlena prateći druge smjerove, tako da nisam pogledala uzorke.

Da vidim jesam li razumio što se dogodilo, reče Trout.

Fauchardi su iskrivili molekularni izgled enzima tijekom procesa rafiniranja, kad su ga razdvojili od mikroorganizama koji su načinili tvar. Nepravilnost je bila apsorbirana u genetsku mapu korova, što je pokrenulo njegovu mutaciju.

To je prilično dobar sažetak.

Prati me. Do tada, korov je u svojem prirodnom staništu bio u suživotu s enzimom.

Točno, reče Gamay. Tek kad je enzim bio modificiran, ušao je u interakciju s najbližim oblikom života, koji je slučajno bio odvratan, ali savršeno normalan morski korov, i pretvorio ga u čudovište. Nadala sam se da će prevelika doza tvari ubrzati starenje, kao što se dogodilo s Racine Fauchard. Nije djelovalo.

Premisa zvuči logično, ali nešto ovdje nedostaje.

On razmisli na trenutak. Što ako nije enzim taj koji kontrolira utjecaj, nego bakterija?

To mi nije palo na pamet. Gubim vrijeme s kemikalijom, misleći da je ona ovdje stabilizirajući faktor, a ne bube koje su je stvorile. Pri ekstrakciji enzima iz vode Fauchardi su ubijali bakterije, što je možda bio presudan faktor koji je održavao stvari pod kontrolom.

Ona priđe hladnjaku i izvadi staklenu bočicu. Tekući sadržaj imao je laganu smeđu diskoloraciju.

Ovo je kultura bakterije koju smo prikupili iz stupova Izgubljenog grada.

Ona odmjeri malo tekućine, ulije je u kontejner s Gorgoninim korovom i načini bilješku.

Što sada?

Moramo bakteriji dati vremena da učini svoje. Neće trajati dugo. Nisam ništa jela. A da mi doneseš nekakvu hranu?

A da odemo i naručimo pravi obrok u blagovaonici?

Gamay makne kosu s čela.

To je najbolji poziv koji sam danas dobila.

*

Hamburgeri sa sirom nikada nisu bili tako ukusni. Osvježeni i siti, Troutovi se nakon sat vremena vrate u laboratorij. Trout pogleda u kontejner s bakterijom. Zapetljana masa izgledala je nepromijenjeno.

Mogu li pobliže pogledati? Teško je vidjeti pri ovom svjetlu.

Gamay pokaže par dugačkih hvataljka. Uzmi ove. Možeš proučiti primjerak u onom sudoperu.

Trout izvadi masu korova iz kontejnera, prenese ga do sudopera i spusti u plastičnu kadu. Sam za sebe, primjerak Gorgoninog korova djelovao je tako nevino. Nije to bila lijepa biljka, ali bila je zadivljujuće funkcionalna, paučinasti krakovi bili su zakvačeni za druge komade korova i formirali su

neprobojni sloj koji je isisavao hranjive tvari iz oceana. Trout dodirne masu hvataljkama, pa podigne jedan krak. Krak pukne pri korijenu i korov pljasne u kadu.

Oprosti, reče on. Potrgao sam ti uzorak korova.

Gamay ga čudno pogleda i uzme mu hvataljku iz ruke. Dohvati drugi krak, i ovaj također otpadne. Ona ponovi eksperiment. Svaki puta izrasline su se s lakoćom kidale. Ona izvadi jedan krak i stavi ga na stol, gdje ga razreže, stavi sitne komade na stakalca i pogleda ih pod mikroskopom.

Trenutak kasnije, podigne pogled s mikroskopa.

Korov umire, izjavi ona.

Što? Trout se zagleda u sudoper. Meni se čini živ i zdrav.

Ona se nasmiješi i otrgne još nekoliko krakova. Vidiš. Ovo nikada nisam mogla učiniti sa zdravim korovom. Krakovi su poput iznimno čvrste gume. Ovi su krhki.

Ona pozove pomoćnike i zamoli ih da pripreme mikroskopska stakalca za uzorke s drugih dijelova korova. Kad je opet podigla pogled s mikroskopa, oči su joj bile obrubljene crvenilom, ali lice joj se rastegne u široki osmijeh.

Uzorak korova je u prvoj fazi nekroze. Drugim riječima, stvar umire. Pokušat ćemo to učiniti i s drugim uzorcima da budemo sigurni.

Ona opet pomiješa bakteriju s korovom, i opet pričekaju sat vremena. Mikroskopski pregled potvrdio je njihovo izvorno otkriće. Svaki uzorak koji su izložili bakteriji umirao je.

Bakterija zapravo jede nešto u Gorgoninom korovu što mu je potrebno da bi preživio, reče ona. Morat ćemo to pobliže istražiti.

Trout podigne bočicu s izvornom kulturom bakterija. Koji je najučinkovitiji način da se upotrijebe ove gladne bubice?

Morat ćemo uzgojiti velike količine, raširiti ih i pustiti da obave svoj posao.

Trout se nasmiješi. Misliš li da bi nam britanska vlada mogla dopustiti upotrebu podmornice Fauchardovih da ih raširimo? Važan nam je kapacitet i brzina.

Mislim da će se vraški potruditi da spriječe odsijecanje Britanskog otočja od ostatka svijeta.

MacLean nas je opet spasio, reče Trout odmahnuvši glavom.

Dao nam je nadu da možemo pobijediti ovo čudo.

I Kurt zaslužuje zahvalnost.

Njegov instinkt bio je ispravan kad je rekao da se vratimo u Izgubljeni grad i razmišljamo u terminima ravnoteže.

Trout krene prema vratima.

Hoćeš li reći Kurtu dobre vijesti?

Trout klimne. Zatim ću mu reći da je vrijeme da se oprostimo od pravoga staroga škotskoga gospodina.

Poglavlje XLIV

Loch Skot, jezero je bilo dugo nekoliko milja, i upola toliko široko, a njegove su hladne, mirne vode odražavale čisto škotsko nebo poput kraljičinog ogledala. Valovita brda prekrivena s vrijesi držala su loch u purpurnom zagrljaju.

Otvoreni drveni čamac pravio je brazdu u mirnim vodama udaljujući se od obale, i napokon se zaustavio na najdubljem dijelu jezera. U čamcu se nalazilo četvero putnika Paul i Gamay Trout, Douglas MacLean i njegov pokojni rođak Angus, čiji su pepeo nosili u ukrašenom bizantskom kovčegu koji je kemičar kupio na svojim putovanjima.

Douglas MacLean sreo je svojeg rođaka Angusa samo jednom, na obiteljskom vjenčanju prije nekoliko godina. Sprijateljili su se i dogovorili da će se opet naći, ali kao što to biva s mnogim dobronamjernim, neispunjenim planovima stvorenim uz čašu whiskyja, nisu se više sretali. Sve do sada. Douglas je bio jedini živući rođak kojeg je Trout uspio pronaći. Što je bilo jednako važno, svirao je gajde. Ne dobro, ali glasno.

Stajao je na pramcu čamca, odjeven u tartan MacLeanovih. Nosio je kilt i stajao raširenih nogu kako bi održavao ravnotežu. Na znak Gamay, on

zasvira Amazing Grace. Dok je tugaljiva melodija odjekivala od brda, Paul je prosipao Angusov pepeo u jezero.

Sivosmeđi prah plutao je nekoliko minuta na mirnoj površini, pa postupno potonuo u duboku plavu vodu.

Ave atque vale, reče Trout tiho. Zdravo i zbogom.

U isto vrijeme dok se Trout opraštao, Joe Zavala bio je među nosačima koji su nosili jednostavan drveni lijes niz stazu koja je vodila između nadgrobnog kamenja na drevnom groblju u blizini Rouena. Drugi nosači bili su potomci kapetana Pierrea Levanta.

Najmanje dvadeset članova šire obitelji Levant okruživalo je otvoreni grob podno nadgrobnog kamena koji je označavao završno počivalište kapetanove žene i sina. Skup je uključivao skupinu muškaraca i žena koji su predstavljali francusku vojsku. Dok je župni svećenik izgovarao posljednje riječi rituala, vojnici su kratko salutirali i kapetan Levant bio je spušten u grob, na vječni počinak koji mu je toliko dugo bio uskraćen.

Ave atque vale, prošapta Zavala.

Visoko nad vinogradima Fauchardovih, mali crveni zrakoplov kružio je poput gladnog jastreba. Austin provjeri vrijeme, malo nagne Aviatika i,

prema dogovoru, izbaci pepeo Julesa Faucharda, čije je tijelo bilo izvađeno iz glečera.

Bilo je diskusije oko toga treba li Jules biti kremiran. Bila je to praksa na koju je katolička crkva poprijeko gledala. No, budući da nije bilo živih rođaka, Austin i Skye preuzeli su stvar u svoje ruke, i odlučili vratiti Julesa zemlji koja je hranila njegove voljene vinograde.

Poput Trouta i Zavale, i Austin izusti stari latinski pogrebni oproštaj.

Pa, to je to što se tiče Julesa, reče Austin, govoreći u mikrofon koji ga je spajao sa Skye, koja se nalazila u drugoj kabini.

Pokazalo se da je najbolji od svih njih. Zaslužio je bolji kraj nego da bude smrznut poput ledenice ispod glečera.

Slažem se, reče ona. Pitam se što bi se dogodilo da je stigao do Švicarske?, upita Skye.

Nikada nećemo saznati. Zamislimo da je u paralelnom vremenu uspio zaustaviti krvavi rat.

To je lijepa pomisao, reče Skye. Zatim, nakon nekoliko trenutaka, doda; Koliko daleko možemo letjeti u ovome?

Dok ne nestane goriva.

Možemo li stići do Aixen Provencea?

Čekaj malo, reče on. On pritisne tipku na GPS-u i isprogramira rutu koja je pokazala zračne luke gdje su mogli gorivom napuniti spremnike. Trebat

će nam nekoliko sati, i morat ćemo se spustiti radi goriva. Zašto pitaš?

Charles nam je ponudio svoju vilu na korištenje. Kaže da možemo uzeti i njegov novi Bentley, ako obećamo da njime nećemo uletjeti u bazen za plivanje.

Teški uvjeti, ali valjda možemo pristati na to.

Vila je prekrasna, reče Skye s rastućim uzbuđenjem.

Tiha i prelijepa, s dobro opskrbljenim vinskim podrumom. Mislila sam da bi to bilo dobro mjesto za moj znanstveni rad. Moram Fauchardima zahvaliti na jednoj stvari. Koristeći se onim što je Racine rekla o svojem obiteljskom zaleđu, uspjela sam dokazati svoju teoriju koja povezuje Minojce s ranom europskom trgovinom. Možemo razgovarati o teoriji da su stigli daleko na sjever, čak do Farskih otoka. Možda čak i do Sjeverne Amerike. Što kažeš?

Nisam ponio odjeću.

Kome treba odjeća, reče ona uz obećavajući, uzbudljivi smijeh.

To nam prije nije smetalo.

Austin se naceri. Mislim da je to ono što zovu dogovorena stvar. Krećemo niz vjetar. Pokušat ću nas odvesti u Provansu na vrijeme za večeru.

On pogleda na kompas i usmjeri nos zrakoplova prema jugu, u smjeru koji će ih odvesti k plavim obalama Mediterana.

Kraj

ŽELEZNI

www.CroWarez.org
www.BosnaUnited.net